Andrea Pintiliescu
Pilde şi povestioare cu tâlc

Cuprins

Mă supăr doar când vreau eu – Pilda numărul 1

Un călugăr era irascibil. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deşi se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre fraţi. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu: „Doamne, nu Te-am rugat eu să mă scapi de supărare? De ce mă laşi să mă cert cu fraţii aşa des?”. Dumnezeu i-a răspuns: „Cum vrei tu să exersezi refuzul supărării fără materie primă? Nu Mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îţi trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazie să nu te superi chiar dacă îţi dă motiv. Tu poţi să înveţi să înoţi într-un bazin fără apă? Tot aşa este şi cu răspunsul Meu la rugăciunile tale! Numai tu eşti stăpân pe reacţiile tale”. Călugărul s-a luminat şi de atunci îşi spunea mereu: „Mă supăr doar când vreau eu”. Şi aşa a scăpat călugărul de supărare.

Rugăciunea neîncetată a unei ţărănci – Pilda numărul 2

La părintele Paisie Olaru venise o femeie să se spovedească. Ea l-a întrebat: „Părinte, cum o fi cu mântuirea mea? Eu nu ştiu multe rugăciuni pe de rost, pentru că nu am fost dată la şcoală şi nu ştiu să citesc”. Părintele a întrebat-o: „Şi nu te rogi?”, la care ea a grăit: „Mă rog, cum să nu mă rog”. „Şi cum te rogi?”. „Uite cum mă rog. Atunci când mătur prin casă zic în mintea mea: „Doamne, curăţeşte sufletul meu, cum curăţ eu gunoiul din casă”. Atunci când spăl rufe spun din nou: „Spală, Doamne, negreala păcatelor din inima mea, ca să fie

frumoasă, aşa cum e o rufă curată şi spălată”. Când fac orice alt lucru spun aceleaşi cuvinte”. Femeia l-a întrebat în final: „Părinte, o fi bună rugăciunea asta?”, iar părintele Paisie i-a spus aşa: „Numai aşa să te rogi toată viaţa de acum înainte!”

Nevoia de Dumnezeu – Pilda numărul 3

Un elev s-a plâns într-o zi profesorului său că nu-L întâlneşte pe Dumnezeu. Profesorul i-a răspuns: „Dacă îţi vei spune că ai nevoie de El, atunci îl vei întâlni pe Dumnezeu”. Elevul nu a înţeles mesajul, motiv pentru care, într-o zi, pe când se aflau în faţa unui râu, profesorul i-a cerut copilului să stea cu capul sub apă. Când acesta a ieşit, profesorul l-a întrebat de ce nu a stat mai mult. Atunci copilul i-a răspuns: „Pentru că simţeam nevoia să respir”. Profesorul i-a răspuns: „Când vei simţi nevoia după Dumnezeu, la fel de puternic precum cea pentru respiraţie, atunci îl vei întâlni pe Dumnezeu”.

„Te caut, nu Te simt, dar Te întâlnesc mereu” – Pilda numărul 4

În miezul unei nopţi de primăvară, un tânăr creştin-ortodox, care se ruga în faţa unui altar, în genunchi, lângă câteva icoane şi cărţi sfinte, într-o cămăruţă mică foarte sărăcăcioasă, atât de umilă, încât avea o gaură mare în tavan şi era neîncălzită şi neelectrificată, printre lacrimi, aprinzând 7 lumânări, deznădăjduit din cauza faptului că niciodată nu L-a putut simţi pe Dumnezeu, deşi dintotdeauna L-a căutat, a început să se roage timid: „Doamne, dacă într-adevăr exişti, permite-mi să te simt, să te întâlnesc, să te găsesc; Doamne, vorbeşte-mi!” Afară a început să plouă; picăturile de ploaie acompaniau suav o pasăre, care s-a oprit din zbor în dreptul ferestrei camerei băiatului, cântând, însă băiatul nu a auzit-o. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit”!
Neauzind nimic, tânărul s-a rugat iar: „Doamne, vorbeşte-mi!” Şi pasărea a ciocănit de trei ori geamul, atât de puternic, încât sunetul a răsunat în toată cămăruţa lui, dar băiatul nu a ascultat-o. Era prea concentrat să audă doar ce considera el ca trebuind. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit” a doua oară.

Cu durere în suflet tânărul a murmurat în tihnă: „Doamne, Te implor, vorbeşte-mi!”. Vântul a început să bătălin, afară, părând a fi o adevărată simfonie, la pătrunderea lui printre crăpăturile ferestrei măcinate de trecerea timpului, dar băiatul nu i-a dat importanţa cuvenită, ci l-a tratat cu ignoranţă. Se aştepta la altceva. Dumnezeu, astfel, i-a „vorbit” pentru a treia oară!
Stingând 3 lumânări, trist, tânărul a spus cu voce parcă lipsită de viaţă: „Doamne, arătă-mi-Te, vreau să te văd!”. Pasărea a zburat de la geamul lui. Un fulger a brăzdat toată bolta cerească, dar tânărul nu a observat măreţia lui. Dumnezeu, astfel, i s-a „arătat”!
Nedumerit, tânărul a început să strige fierbinte, printr-o rugă lăuntrică: „Doamne, Dumnezeul meu, lasă-mă să te miros!”. O floare de pe icoana Sfintei Treimi a căzut lângă genunchii băiatului, iar nectarul ei s-a împrăştiat pe hainele lui. El, însă, nu i-a perceput mirosul îmbietor. Aştepta altceva. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „mirosit”.
Stingând încă 2 lumânări, tânărul continuă să converseze cu Dumnezeu: „Până când mă vei lăsa zadarnic, să te chem, oare vrei puţina credinţa-n Tine să mi-o pierd? Doamne, vreau să te întâlnesc, să te găsesc, să pun mâna pe Tine, să te ating!”. Prin gaura din tavanul cămăruţei sale, dintr-un stup, din podul casei, veni pe aripile aerului o albină şi se puse pe umărul drept al băiatului, dar el a lovit-o cu mâna stângă; a gonit fragila insectă. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „atins”!
Apăsat de o profundă povară, pe băiat l-a cuprins somnul, dar în ultimul moment a apucat să stingă încă o lumânare şi să mai spună câteva cuvinte, înainte să adoarmă: „Doamne, Doamne, Doamne, lasă-mă să te gust!”. Adormi, ghemuit fiind lângă altar, cu capul sub candela care ardea pâlpâind. O picătură de untdelemn din candelă s-a scurs uşor şi a căzut pe obrazul lui. S-a prelins şi a ajuns în gura băiatului. Pulsul inimii lui s-a accelerat, iar tânărul s-a trezit având în gură un gust dulce parfumat, dar nu l-a simţit, pentru că s-a grăbit să se pună în pat, pentru a-şi continua somnul. Dumnezeu, astfel, S-a lăsat „gustat”!
Ajuns în pat şi continuându-şi somnul, băiatul a avut un vis: S-a visat pe el însuşi, în faţa altarului, în genunchi, vorbind cu Dumnezeu, şi spunându-i: „Nu Te simt, Doamne, nu Te întâlnesc, nu Te găsesc, cred că nu exişti, sau dacă exişti m-ai părăsit, nu mă mai iubeşti”. Cuvintele lui au fost urmate de un vuiet puternic. Dintr-odată un înger frumos

foarte, a apărut stând lângă singura lumânare, care încă mai ardea, şi i-a spus, privindu-l: „Băiatule, eu sunt Rafael, unul din cei şapte sfinţi îngeri, care ridică rugăciunile oamenilor drept-credincioşi şi le înalţă înaintea slavei Celui Sfânt. Am fost trimis la tine de Cel Preaînalt. Nu te teme! Eu îţi voi spune ce-mi este îngăduit, iar tu vei păstra toate cuvintele mele în inima ta. Binecuvântează-l pe Dumnezeu, slăveşte-L şi cunoaşte slava Lui; mărturiseşte înaintea tuturor celor vii ce a făcut El pentru tine. Dar ce a făcut El pentru tine, în această noapte? La toate rugăciunile ţi-a răspuns, dar tu nu ţi-ai dat seama. De ce? Nu ţi-ai lăsat inima şi trupul să-L simtă pe Dumnezeu, doar pentru că mintea ta nu a înţeles felul în care El ţi s-a făcut cunoscut. L-ai fi simţit dacă ai fi avut iubire şi credinţă puternice, în inimă şi suflet, pentru că cel care iubeşte şi crede în El, cu adevărat, nu are cum să nu-L simtă, de vreme ce Dumnezeu este iubire. Dar tu ai avut îndoieli şi, mai mult decât atât, ai îndrăznit chiar să ceri semne de la Dumnezeu, ispitindu-L. Le-ai primit pe toate, băiatule, dar, chiar şi aşa, tu nu le-ai înţeles. Iubirea de oameni a lui Dumnezeu, însă, este mare. Priveşte către icoana Sfintei Treimi”. Tânărul, vizibil uimit de cuvintele Sfântului înger, se uită către icoană. O voce blândă şi-a făcut simţită prezenţa, rezonând din spatele icoanei, care era total învăluită într-un nor de lumină albă-aurie: „Fiule, îi zise vocea, nu te teme, Eu ştiu demult că inima ta geme. Eu sunt Dumnezeu, Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul, Cel dintâi şi Cel de pe urmă; Eu exist! Nu te-am uitat, nu te-am părăsit. Să nu crezi că aş putea să te uit vreodată, că aş putea să te părăsesc. Lângă tine stă mereu unul dintre Îngerii Mei, la fiecare pas al tău. Să nu te simţi singur niciodată, ai toată dragostea Mea”. Pe băiat îl bufni plânsul. Dumnezeu continuă să-i vorbească: „Fără credinţă, dar, nu este cu putinţă să fii plăcut Mie, căci cine se apropie de Mine trebuie să creadă că Eu exist şi că Mă fac răsplătitor celui care Mă caută”. Dar ce este credinţa, Doamne, întrebă băiatul, căci eu am trăit tot timpul cu senzaţia că am credinţă în Tine?! „Credinţa este încredinţarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute. Altfel spus este încrederea sau crezarea în ceva nevăzut ca şi cum ar fi văzut, şi dorirea şi sperarea celor aşteptate ca şi cum ar fi de faţă, ca şi cum ar fi primite. Oh, fiule, credinţa ta în Mine a fost prea mică şi nestatornică. Te-ai îndoit de existenţa Mea. Să ştii că dacă aş fi dorit, Eu aş fi putut pur şi

simplu să apar în fața ta, în trecut, pentru a demonstra că exist, însă dacă aş fi făcut acest lucru, tu nu ai mai fi avut nevoie de credinţă. Fericiţi sunt cei ce nu au primit nicio dovadă a existenţei Mele, dar au crezut în Mine!
Fiule, există o mulţime de dovezi cu privire la existenţa Mea. Biblia, Cuvântul Meu, spune: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria. Ziua zilei spune cuvânt, şi noaptea nopţii vesteşte ştiinţă „(Psalmul 19: 1, 2). Aşadar, minunăţiile naturii demonstrează existenţa Mea, tocmai de aceea Eu ţi-am trimis pasărea, albina, fulgerul…; semnele de la Mine. Prin ele M-am revelat ţie, dar tu nu te-ai aşteptat la o altfel de revelaţie, tocmai de aceea nici nu le-ai luat în seamă. Nu Mă poţi vedea, înţelege, fiule, pentru că Eu locuiesc în lumină neapropiată. Pe Mine nu M-a văzut niciun om, niciodată, nici nu M-a înţeles. A încerca să mă vezi, să mă înţelegi, să mă atingi, îţi este şi îţi va fi întotdeauna cu neputinţă. Acum ştii că Eu exist, însă. Credinţa ta prea mică în Mine s-a transformat în convingere. Cunoaşte-Mă şi vorbeşte despre Mine prin antinomie, pe cale apofatică şi pe cale catafatică. Calea apofatică înseamnă să mă cunoşti prin negaţie, evitând să gândeşti şi să spui ceva despre Mine, din toate ce nu pot fi gândite şi spuse. Eu sunt necuprins, nemărginit, necunoscut pe calea raţiunii, căile Mele sunt necercetate şi nepătrunse. Calea catafatică înseamnă să recunoşti şi să susţii existenţa Mea prin afirmaţii: Dumnezeu este bun, atotputernic, înţelept, milostiv şi aşa mai departe. Eu, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, adică Cel viu, Singurul, dar în trei ipostasuri: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, Care lucrez în creaţia Mea, Eu, Care M-am revelat lui Moise, în rugul aprins, Mă fac cunoscut prin opera Mea, prin tot ce există şi am creat numai de natură pozitivă, căci nu Eu am creat răul, dar sunt de necunoscut în fiinţa Mea. Prin opera Mea, Eu pot fi numit creator, dar prin fiinţa Mea nu am nume grăit, pentru că sunt de negrăit. Apropie-te întotdeauna de Mine, în mister divin, fiind mulţumit să mă întâlneşti şi să realizezi, în acelaşi timp, neputinţa minţii umane de a Mă înţelege. Te iubesc!”
Vocea şi norul de lumină aurie dispărură. Îngerul Rafael a zâmbit, a stins ultima lumânare aprinsă, cea de-a şaptea, şi, îndată, visul băiatului a luat sfârşit.
Era dimineaţă! Trezit din somn, tânărul şi-a adus aminte de visul pe

care l-a avut şi se simţea pe deplin fericit că Dumnezeu i-a vorbit. Cuprins de o iubire de nedescris, s-a dat jos din pat, s-a spălat pe faţă, s-a îmbrăcat şi a început să facă metanii în faţa altarului, în semn de recunoştinţă. Era convins de existenţa Celui pe care l-a căutat mult timp şi pe care l-a întâlnit tot de atâtea ori, însă fără să realizeze. În timpul celei de-a treia metanii a observat Biblia deschisă, deşi tot timpul era închisă, pentru că aşa obişnuia să o lase. S-a oprit, şi a început să citească: „De atunci a început Iisus să propovăduiască şi să spună: Pocăiţi-vă, căci s-a apropiat împărăţia cerurilor. Iar Eu zic vouă: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este. Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură. Ci adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă şi nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta. Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 4: 17; 5: 44, 45, 48; 6: 19 – 21; 7: 21). Emoţiile l-au invadat. O lacrimă i s-a scurs din ochiul drept, gâdilându-i şi umezindu-i pielea uscată. A închis gentil Biblia, a pus-o pe altar, şi a deschis fereastra, ca să admire frumuseţea dimineţii. O adiere de vânt l-a mângâiat. A închis fereastra şi, din nou, a observat Biblia deschisă. A luat-o în braţe şi a început să citească: „” Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău şi din toată puterea ta”. Aceasta este cea dintâi poruncă. Iar a doua e aceasta: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Mai mare decât acestea nu este altă poruncă” (Marcu 12: 30, 31). Uluit de ce a citit, a închis Biblia, a pus-o pe altar şi a plecat afară, contemplând la cele citite. Ajuns afară un gând îi tot reverbera insistent în minte: „Întoarce-te în camera ta, degrabă, întoarce-te”. S-a întors şi a observat pentru a treia oară consecutiv Biblia deschisă. S-a pus în genunchi, fiind oarecum speriat de ce i se întâmpla, şi a început să citească: „Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-mi urmeze Mie. Că

cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla. Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? Căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu Îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale „(Matei 16: 24 – 27). Un fior cald l-a traversat din cap până în picioare. Atunci a înţeles că Dumnezeu a făcut în aşa fel, încât Biblia să se deschidă în numele Sfintei Treimi, ca el să citească unele dintre cele mai importante versete, cu scopul de a-şi da seama ce să facă mai departe cu viaţa lui.
Emoţionat fiind, negăsindu-şi cuvinte de slavă, ca să-L laude pe Dumnezeu, a închis Biblia şi a deschis-o la întâmplare, pe la sfârşit, sperând că va găsi acolo cuvintele prin care să-şi poată arăta recunoştinţa faţă de nemăsurata bunătate a lui Dumnezeu; şi le-a găsit, cu îngăduiţa Lui: „Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava şi cinstea şi puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile şi prin voinţa Ta ele erau şi s-au făcut” (Apocalipsa 4: 11).
Din acel moment băiatul şi-a predat inima în mâinile lui Dumnezeu şi, ducând o viaţă bine plăcută Lui, s-a mântuit ajungând în Raiul în care ceata sfinţilor îngeri şi a arhanghelilor, cu toate cereştile puteri, Îl laudă pe Dumnezeu, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Ta”.

Paşii lui Dumnezeu – Pilda numărul 5

Un om, ajuns în rai, i-a cerut lui Dumnezeu să-i descopere viaţa pe care a trăit-o. Dumnezeu i-a înfăţişat-o ca şi când ea s-a desfăşurat pe nisipul unei plaje. Omul a văzut că în momentele de bucurie erau patru urme de paşi pe nisip, ale lui şi ale lui Dumnezeu. Dar în clipele de suferinţă, erau numai două urme. Mâhnit, omul i-a spus lui Dumnezeu: „De ce în momentele grele m-ai lăsat singur?”. Acesta i-a răspuns: „În clipele de suferinţă erau doar urmele Mele, pentru că atunci te purtam pe braţe”.

Timpul schimbării – Pilda numărul 7

La un bătrân călugăr, a venit într-o zi un tânăr pentru a se spovedi şi a-i cere sfat. Din vorbă în vorbă, tânărul îi spuse:
— Părinte, sunt destul de rău. Aş vrea să mă schimb, dar nu pot. Îmi pierd uşor răbdarea. Atunci când mă enervez, vorbesc urât şi multe altele. Am încercat să mă schimb, dar nu am putut. Totuşi, eu sper că după ce voi mai creşte, voi putea să mă schimb, nu-i aşa?
— Nu, i-a răspuns bătrânul. Vino cu mine!
L-a dus pe tânăr în spatele chiliei, unde începea pădurea, şi i-a spus:
— Vezi acest vlăstar, ştii ce este?
— Da, părinte, un puiet de brad.
— Smulge-l!
Tânărul a scos brăduţul imediat. Mergând mai departe, călugărul s-a oprit lângă un brăduţ ceva mai înalt, aproape cât un om.
— Acum, scoate-l pe acesta.
S-a muncit băiatul cu pomişorul acela, dar cu puţin efort a reuşit până la urmă să-l scoată. Arătându-i un brad ceva mai mare, călugărul i-a mai spus:
— Smulge-l acum pe acela.
— Dar e destul de mare, nu pot singur.
— Du-te şi mai cheamă pe cineva.
Întorcându-se tânărul cu încă doi flăcăi, au tras ce-au tras de pom şi, cu multă greutate, au reuşit, în sfârşit, să-l scoată.
— Acum scoateţi bradul falnic de acolo.
— Părinte, dar acela este un copac mare şi bătrân. Nu am putea niciodată să-l smulgem din rădăcini, chiar de-am fi şi o sută de oameni.
— Acum vezi, fiule? Ai înţeles că şi relele apucături din suflet sunt la fel? Orice viciu sau orice neputinţă pare, la început, inofensivă şi fără mare importanţă, dar, cu timpul, ea prinde rădăcini, creşte şi pune stăpânire din ce în ce mai mult pe sufletul tău. Cât este încă mică, o poţi scoate şi singur. Mai târziu, însă, vei avea nevoie de ajutor, dar fereşte-te să laşi răul să ţi se cuibărească adânc în suflet, căci atunci nimeni nu va mai putea să ţi-l scoată. Nu amâna niciodată să-ţi faci curăţenie în suflet şi în viaţă, căci mai târziu, va fi cu mult mai greu.

„Degeaba tăiem crengile păcatului în afara noastră, dacă în noi rămân rădăcinile care vor creşte din nou”.

Greşeala – Pilda numărul 8

În timp ce mergea pe drum, un călător a văzut într-o grădină un pom frumos, de crengile căruia atârnau nişte mere mari şi roşii de-ţi lăsa gura apă. Văzând omul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta şi el câteva, aşa, de poftă!
Dar cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt şi de o mare băltoacă. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârtit, dar, nemaiavând răbdare, şi-a zis: „Fie ce-o fi!" şi a-nceput să se caţăre pe gard. Cu greu, a reuşit să ajungă în curte, dar supărat nevoie mare, fiindcă într-un ghimpe din gard îşi agăţase haina şi o rupsese. Acu, ce să mai facă!
Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi şi s-a afundat în mâl.
Când, în sfârşit, a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la ele cum arată, şi-a spus:
— E drept că am obţinut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălţările şi pantalonii murdari…
Cum stătea el aşa şi îşi plângea singur de milă, apare în curte stăpânul casei. Când l-a văzut pe călător cum arăta, i-a spus:
— Bine, omule, trebuia să te munceşti atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai păţit! Ca să nu mai spun că nu înţeleg de ce-ai încercat să le iei pe furiş? Dacă ai fi bătut la mine în poartă şi mi-ai fi cerut câteva mere, eu ţi-aş fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli şi să te odihneşti şi apoi îţi vei vedea de drum!
Tare bucuros şi mulţumit a fost călătorul, văzând bunătatea gazdei sale, dar, în acelaşi timp, şi-a promis sieşi că altă dată nu va mai fi atât de nesăbuit.
În viaţă, nu este important doar să obţii, ci şi cum obţii! Sunt oameni care vor să aibă mai mult şi, atunci muncesc fără tihnă. Alţii, însă, fură, gândindu-se mereu cum să fugă de muncă şi să înşele. Aceştia, păcătoşii, singuri se înşală, fiindcă nu este totul să ai un lucru; contează şi cum l-ai obţinut!

„În cele trecătoare, nu poţi deveni bogat decât sărăcind pe altul. În cele duhovniceşti, nu poţi deveni bogat decât îmbogăţind pe altul".

Harnicul, leneşul şi... ispitele – Pilda numărul 9

Într-o dimineaţă, un băiat s-a dus la bunicul său şi l-a întrebat:
— Bunicule, mereu spui că trebuie să fugim de păcate, dar cum să mă feresc eu de ispite?
— E, nepoate, ia spune-mi tu mie, dacă un om ar vrea să vâneze o pasăre şi ar vedea chiar deasupra sa una zburând, iar ceva mai încolo, o alta stând pe creanga unui pom, în care din ele crezi că ar trage cu puşca?
— Bineînţeles, bunicule, că vânătorul şi-ar îndrepta arma spre pasărea ce stă pe creangă. Sunt mai multe şanse să o nimerească pe cea care stă, decât pe cea care trece ca săgeata prin aer.
— Păi, vezi, băiatul meu...! Tot aşa sunt şi oamenii, asemenea păsărilor. Când eşti muncitor şi harnic, când eşti mereu preocupat să faci cât mai mult şi mai bine, atunci diavolul nu poate să te atingă cu ispitele sale. Dar pe omul leneş şi delăsător, diavolul cu uşurinţă îl ispiteşte, iar el cade imediat în păcat.
Omul nu a fost făcut de Dumnezeu ca să stea şi să piardă timpul, la voia întâmplării, ci să caute mereu să muncească cu spor şi cu tragere de inimă, fiindcă doar aşa va afla linişte şi bucurie în viaţă.

„Mâinile la muncă, mintea şi inima la Dumnezeu!”

Ajutor dezinteresat – Pilda numărul 10

Într-o seară, un tânăr se întorcea acasă. Dar, din cauza întunericului ce se lăsase, s-a împiedicat de un bolovan şi, căzând, s-a lovit destul de tare. Supărat foc, a plecat mai departe, dar un gând nu-i dădea pace. Ce căuta ditamai bolovanul în mijlocul drumului şi cum de nu l-a văzut la timp? Aoleu, dar dacă mai trec şi alţi oameni şi păţesc la fel ca el? Chiar în acea clipă, tânărul s-a oprit şi, cu toate că se lovise destul de tare şi se grăbea să ajungă acasă, a făcut cale întoarsă până la bolovanul cu pricina pe care l-a împins la marginea drumului. Acolo putea să stea oricât, că nimeni nu s-ar mai fi împiedicat de el. De-abia acum, tânărul nostru a plecat liniştit şi mulţumit spre casă. Rana pe care i-o

pricinuise căzătura îl durea parcă mai puţin acum, când ştia că i-a scăpat, poate, şi pe alţii de la o suferinţă ca a lui.
Să ştii să te gândeşti şi la ceilalţi, înseamnă să ştii să trăieşti. Bucuriile celor de lângă noi trebuie să fie şi bucuriile noastre, iar durerile şi necazurile lor, trebuie să ne doară şi pe noi. Decât să ne purtăm fiecare de grijă, mult mai bine ar fi dacă fiecare ar avea grijă de ceilalţi.
Te-ai întrebat vreodată dacă n-ai trecut chiar tu pe drumul acela de pe care tânărul a dat la o parte bolovanul? Fără să îl cunoşti, fără să te cunoască, fără să aştepte vreo mulţumire, omul acela ţi-a făcut un bine.

„Dragostea necondiţionată – rădăcina şi izvorul binelui”.

Încredere – Pilda numărul 11

Un om călătorea pe un drum de ţară, împreună cu soţia sa. Obosiţi de atâta mers şi văzând că îi prinde noaptea pe drum, cei doi călători au vrut să tragă la un han. Dar hangiul, om rău, a refuzat să-i primească, spunându-le că nu mai are camere libere. Nevasta omului s-a arătat nemulţumită.
— Ei, lasă, femeie, a încercat să o liniştească omul, lasă, că ştie Dumnezeu ce e mai bine!
— Mai, omule, zise atunci femeia sa, dar ce poate fi bine când, uite! – nu avem unde sta peste noapte?!
În sfârşit, au plecat mai departe şi, spre bucuria lor, au întâlnit un ţăran, om sărac, dar bun la suflet. Văzând că i-a prins noaptea pe drum, ţăranul i-a primit cu drag în căsuţa lui.
Dar a doua zi dimineaţă, când au vrut să plece mai departe, ţăranul le-a dat o veste uluitoare celor doi călători: peste noapte, hanul fusese atacat de hoţi, care îi jefuiseră pe toţi călătorii.
— Vezi, i-a mai spus omul femeii – trebuie să avem încredere în felul în care Dumnezeu le rânduieşte pe toate. Ţii minte ce ţi-am spus aseară? „Lasă, ştie Dumnezeu ce e mai bine”.

„Fără nicio îndoială că Dumnezeu rânduieşte faptele noastre mai bine decât am putea-o face noi înşine”.

Lumina soarelui, Lumina Lui – Pilda numărul 12

Într-o seară, un copil l-a întrebat pe părintele său:
— Tată, spune-mi, te rog, cum se face că unii oameni sunt buni şi alţii răi. De ce nu-s toţi la fel?
— E, băiatul meu, vezi tu, toţi oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Şi aşa cum Dumnezeu ne iubeşte pe toţi, la fel trebuie şi noi să ne iubim unii pe alţii, fiindcă dragostea Domnului este ca şi lumina soarelui. Nu ne luminează şi ne încălzeşte soarele pe noi toţi, buni şi răi laolaltă? Nu?
Sufletele noastre ar trebui să fie pline de bunătate şi iubire. Dar, vezi tu, păcatele fiecăruia sunt asemenea norilor ce nu lasă razele binefăcătoare ale soarelui să treacă. Păcatele sunt norii ce ne întunecă sufletul. Cu cât ai mai multe păcate, cu atât sufletul tău este mai întunecat şi lumina dragostei lui Dumnezeu nu-ţi poate pătrunde în inimă.
Sufletul omului este bucăţica de cer pe care fiecare o poartă în el. Pe acest cer trebuie să strălucească Soarele iubirii – Dumnezeu. Fiul meu, să te fereşti de păcate, căci acestea se adună şi îţi întunecă viaţa, te fac rău şi egoist. Cel ce-şi păstrează, însă, sufletul curat, se bucură mereu de dragostea Domnului, de linişte şi fericire.

„Nimic nu este atât de firesc pentru noi ca a fi în comuniune cu alţii, a avea nevoie unii de alţii şi a ne iubi unii pe alţii”.

Cel ce înşală – Pilda numărul 13

Cu mult timp în urmă, a trăit un boier tare bun. Într-o zi, l-a chemat la el pe un ţăran şi i-a spus:
— Uite, omule, fiindcă ştiu că familia ta o duce destul de greu, vreau să te ajut. Îţi dau de muncă şi te plătesc foarte bine. Vrei să lucrezi pentru mine?
— Sigur, boierule, a răspuns omul bucuros, ce trebuie să fac?
— Să-mi construieşti o casă, la marginea pădurii.
Ţăranul a plecat bucuros şi, chiar din acea zi, s-a apucat de treabă. Boierul îi dădea bani pentru tot ce trebuia să cumpere. Însă omul ce şi-a spus? „E, şi aşa nu mă vede, ce-ar fi să-l înşel?!”

Şi, în loc să facă totul aşa cum ar fi trebuit, a început să cumpere lucruri ieftine şi proaste şi să cheltuiască banii ce îi rămâneau. Când a terminat, casa arăta tare frumos pe dinafară, dar ţăranul ştia că n-o făcuse bine şi că, destul de repede, ea se va strica.
Când i-a arătat casa boierului, acesta i-a spus:
— Fiindcă ştiu că tu şi familia ta locuiţi într-o cocioabă mică, îţi fac cadou această casă. De-aia te-am lăsat pe tine să o construieşti şi ţi-am spus acum, la sfârşit, tocmai pentru ca bucuria voastră să fie mai mare.

Acum şi-a dat seama omul de greşeala sa. A vrut să-l înşele pe altul şi, de fapt, singur s-a înşelat. Dacă ar fi fost cinstit şi şi-ar fi văzut de treabă, şi-ar fi făcut un bine lui şi familiei sale. Acum, însă, părerile de rău nu mai puteau îndrepta nimic. În sinea lui, omul s-a jurat să nu mai înşele niciodată pe nimeni.

„După cum ne purtăm noi cu aproapele, aşa se va purta Dumnezeu cu noi”.

A doua şansă – Pilda numărul 14

După ce a trăit o viaţă plină de egoism, în care nu s-a gândit decât la el, nepăsându-i de cei din jur, un om a ajuns în iad. Cât de mult s-a căit atunci pentru tot ce făcuse! Dar era prea târziu. Chinuindu-se zi şi noapte în flăcările iadului, se ruga încontinuu:
— Iartă-mă, Doamne, am greşit, dar acum m-am lecuit. Nu mai sunt egoist deloc, ajută-mă, Doamne, că m-am schimbat şi nu mai am pic de răutate în mine!
În timp ce se ruga el, a apărut deodată un înger, care i-a spus:
— Bucură-te, omule! Dumnezeu ţi-a ascultat rugăciunea şi vrea să-ţi dea o şansă să vii în rai, dar oare te-ai schimbat cu adevărat?
— Sigur că da, zise omul cu nerăbdare, sigur că m-am schimbat!
— Bine! A mai spus îngerul. Vezi firul care coboară acum spre tine? Dacă te vei urca pe el, vei ajunge în rai şi vei scăpa de chinurile de aici.
Nespus de bucuros, omul a început să se caţăre pe firul ce atârna deasupra iadului, numai că, pe măsură ce se urca, a băgat de seamă că firul se subţia din ce în ce mai tare. Când s-a uitat dedesubt, să nu-şi

creadă ochilor! Mulţi păcătoşi se atârnaseră de firul său, încercând cu disperare să scape din flăcările iadului.
— Ce faceţi?! strigă omul speriat. Daţi-vă imediat jos, o să se rupă firul şi o să cad iarăşi. Daţi-vă jos, n-auziţi?! ţipa omul cu disperare şi începu să-i lovească cu picioarele. În clipa aceea, firul s-a rupt şi au căzut cu toţii.
— Of, îngerule, uite ce mi-au făcut ceilalţi! Spune-i lui Dumnezeu să-mi trimită alt fir, ca să scap odată de aici!
— Nu se poate! I-a răspuns îngerul.
— Cum aşa? Doar n-am nicio vină, firul s-a rupt din cauza lor!
— Ba nu, firul s-a rupt din cauza ta şi a invidiei tale. Firul acela era firul credinţei şi ar fi putut ţine şi tot iadul dacă ai fi avut încredere în Cuvântul lui Dumnezeu şi dacă nu te-ai fi gândit doar la tine. Ai spus că te-ai lecuit de egoism şi că acum îţi pasă de aproapele tău, dar nu este adevărat. Fiind la fel de păcătos şi rău, firul nu te-a ţinut; de aceea s-a rupt.
În viaţă nu va reuşi cel rău, cel zgârcit şi interesat doar de propria persoană. Poate că va strânge averi, dar în sufletul său cu ce se va alege? Dar cel ce îi ajută mereu şi cu dragoste pe ceilalţi, acela strânge în inimă comori cereşti, devenind om cu adevărat, căci om este doar cel ce trăieşte pentru oameni.

„Nu fi iubitor de sine şi vei fi iubitor de Dumnezeu! Nu căuta plăcerea în tine şi o vei găsi în ceilalţi!”

Cei doi vecini – Pilda numărul 15

Un ţăran cam rău la suflet a găsit, într-o zi, pe păşunea sa, vaca vecinului. Mânios, omul a luat animalul la bătaie, după care l-a legat şi l-a dus înapoi, spunându-i vecinului său:
— Dacă mai găsesc o singură dată vaca ta la mine-n grădină, să ştii că o bat şi mai rău, ai auzit?
A doua zi, însă, vecinul cel dintâi găsi şi el, în bătătura sa, două oi ale celuilalt, ce se strecuraseră printr-o spărtură a gardului. S-a apucat omul şi a reparat gardul, după care a luat frumos oile şi le-a dus stăpânului lor, celui crud, spunându-i:

— Am găsit la mine-n curte două dintre oile dumitale. Le-am adăpat şi ţi le-am adus acasă. Dacă am să le mai găsesc şi altă dată în curtea mea, să ştii că am să fac la fel: am să le port de grijă şi am să ţi le aduc nevătămate.
— Îţi mulţumesc, i-a răspuns ţăranul. Puteai să faci la fel ca mine, dar acum îmi dau seama că eu am greşit. Vei vedea că a doua oară nu se va mai întâmpla!
Şi, într-adevăr, ţăranul s-a ţinut de cuvânt.
Când vrei să-i arăţi cuiva că a greşit, nu trebuie să o faci cu răutate, ci cu blândeţe şi răbdare şi, atunci, cu siguranţă, vei reuşi.

„Învăţătura din constrângere nu este făcută să rămână, dar cea care pătrunde în suflet prin dragoste şi bunăvoinţă, aceea rămâne acolo pentru totdeauna".

Poarta Raiului – Pilda numărul 16

Demult, a trăit un prinţ tare-tare bogat, care era, însă, şi foarte zgârcit. Nu ar fi dat niciodată nimic. Doar că, într-o noapte, a visat că murise şi ajunsese la poarta raiului. Acolo, Sfântul Petru i-a spus:
— Vino cu mine să îţi arăt unde vei sta de acum încolo. Şi au mers ei ce-au mers prin grădinile acelea minunate, până când, la un moment dat, au ajuns lângă un palat mare şi frumos.
— A, a strigat tânărul prinţ, aici voi sta?
— Nu, în niciun caz.
— Dar, cine va sta aici?
— Aici va locui, după ce va muri, grădinarul tău.
— Cum se poate, el care nu are nimic, care e sărac lipit pământului, cum să merite el aşa ceva?
— E, nu are grădinarul tău avere pe pământ, fiindcă tot ce câştigă împarte mereu cu cei mai sărmani decât el. Pe pământ nu strânge nimic, fiindcă dăruieşte, dar aici, uite câte a strâns! Tot ce vezi aici este rodul bunătăţii lui.
— Bine, şi atunci eu unde o să stau? A mai întrebat nemulţumit prinţul.
— Uite acolo, în cocioaba aceea!
— Cum, în şandramaua aia?! Păi acolo sunt doar nişte scânduri

prăpădite care stau gata-gata să cadă… cum să locuiesc în mizeria aia? E drept aşa ceva?
— Sigur că este drept, i-a răspuns Sfântul Petru! Ia gândeşte-te, ce ai dăruit tu? Nimic! Ce ai fi vrut să apară aici!? Dacă ai fi fost bun şi darnic cum este grădinarul tău, atunci ai fi avut şi tu asemenea palate, poate chiar mai mult, dar aşa… Tot ce vezi acolo este rodul zgârceniei tale…
În clipa aceea, tânărul prinţ s-a trezit speriat din visul său. Din acea zi, s-a schimbat. Nu a mai adunat comori pe pământ, ci în cer. Nu a mai strâns bogăţii peste bogăţii, fiindcă la ce i-ar fi folosit mai târziu? Cu tot ce a avut, i-a ajutat pe cei sărmani şi, în acest fel, a strâns o avere mult mai de preţ: recunoştinţa celor ajutaţi de el şi binele făcut. Aceasta era averea pe care nimeni nu ar fi putut să i-o fure!
Înţelept ar fi ca şi noi, toţi, să procedăm ca prinţul din poveste, pentru că adevărată este vorba care spune că: „Nu rămânem decât cu ceea ce dăruim”.

„Pe calea binelui mai repede oboseşti odihnindu-te, decât ostenindu-te”.

Cele două grăunţe – Pilda numărul 17

Într-o zi, un ţăran ieşi pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:
— Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului şi cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină şi căldură. Eu, frăţioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.
Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neaşteptate din văzduh şi a înghiţit grăuntele rămas la vedere. În schimb, fratele său de sub brazdă încolţi peste puţin timp şi, din micul grăunte, ieşi din pământ un spic frumos şi trainic. De-abia acum, lumina şi căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt şi roada lui multă. Astfel, speranţa şi smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viaţă, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul.
Greutăţile vieţii nu trebuie să ne sperie şi să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferinţa şi credinşa noastră şi ne va răsplăti negreşit,

la momentul oportun. Cu speranţă şi rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieţii. Însă cei a căror inimă este plină de ei înşişi, în care nu mai este loc şi pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranţă şi încredere, aceia sfârşesc, asemenea primului grăunte, în ghearele păsării întunericului – în ghearele vrăjmaşului din iad.

„Dumnezeu stă împotrivă celor mândri, iar celor smeriţi le dă har”.

Eu ştiu unde este apă adâncă... — Pilda numărul 18

Pe o corabie ce străbătea oceanul, călătorea cândva un om cam nervos de felul lui.
Într-o zi, îl tortură următoarea idee: Ce ar fi dacă la un moment dat corabia ar suferi un naufragiu? Se sui pe bord unde, plimbându-se îngândurat în sus şi în jos, îl întâlni pe căpitan:
— Sunt în apele acestea stânci? îl întrebă.
— Da, domnule! răspunse căpitanul.
— Ştii dumneata unde sunt stâncile? întrebă iarăşi.
— Nu, aceasta nu o ştiu...
Frica omului deveni şi mai mare:
— Ce, nu ştii aceasta şi totuşi este aşa de liniştit?
În orice moment ne putem izbi de una din aceste stânci şi suntem pierduţi!
Vorbele acestea nu-l scoaseră din sărite pe căpitan, care cunoştea drumul, şi care ripostă zâmbind:
— Ştiu unde este apă adâncă...
Asemenea şi noi! Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Calea, Adevărul şi Viaţa; El este Cel care ne călăuzeşte, pe drumul cel mai drept, curat şi frumos, spre Rai.
Cei care în viaţa lor se călăuzesc după învăţături greşite şi au ca avatar pe întemeietorii de religii proprii, nu vor ajunge la limanul cel ceresc printre prietenii lui Dumnezeu.

Puterea rugăciunii – Pilda numărul 19

O femeie îmbrăcată sărăcăcios, cu o privire de om învins, a intrat într-o zi într-o băcănie.
S-a apropiat de stăpânul magazinului într-un mod foarte umil şi l-a întrebat dacă nu ar putea să-i dea şi ei pe datorie câteva alimente.
I-a explicat cu glas uşor că soţul ei este foarte bolnav, că nu poate munci, şi că au şi şapte copii, care trebuie hrăniţi.
Băcanul, a privit-o de sus şi i-a cerut să părăsească imediat magazinul său. Având însă în gând nevoile familiei sale, femeia i-a mai spus:
Vă rog, domnule, o să vă aduc banii înapoi de îndată ce voi putea.
Băcanul însă îi spuse că nu-i poate da pe datorie, pentru că nu are credit deschis la magazinul său.
Lângă tejghea se mai afla încă un client, care a auzit discuţia dintre cei doi.
Clientul făcu câţiva paşi înainte şi îi spuse băcanului că o să acopere el costurile pentru orice are această femeie nevoie pentru familia sa.
Băcanul răspunse parcă în silă:
Ai o listă cu cumpărăturile de care ai nevoie?
Femeia a răspuns: Da, domnule.
Bine, spuse băcanul, atunci pune-o pe cântar şi eu o să-ţi dau marfă de aceeaşi greutate cu lista dumitale.
Femeia, ezitând o clipă, cu privirea în jos, băgă mâna în geantă şi scoase o bucăţică de hârtie pe care scrise ceva în grabă.
Apoi puse cu grijă bileţelul pe cântar, cu privirea tot aplecată.
Ochii băcanului şi ai celuilalt client priveau plini de uimire cum cântarul stătea înclinat în partea cu hârtia.
Băcanul, privind la cântar, s-a întors uşor către client şi îi spuse mormăind: Nu-mi vine să cred!
Clientul a zâmbit, iar băcanul a început să tot pună pe cântar alimente. Cântarul tot nu se echilibra, aşa încât acesta tot punea pe el alimente, din ce în ce mai multe, până când pe cântar nu a mai încăput nimic. Băcanul şedea privind cu dezgust.
În fine, smulse bucăţica de hârtie de pe cântar, şi o privi cu mare uimire.
Nu era vorba de o listă de cumpărături, ci era o rugăciune, care spunea aşa:
„Iubite, Doamne, Tu îmi cunoşti nevoile, aşa că eu le pun în mâinile

Tale".

Băcanul îi dădu femeii alimentele şi privea în continuare tăcut şi înmărmurit. Femeia îi mulţumi şi plecă din magazin.

Numai Dumnezeu ştie ce greutate are o rugăciune.

„Scorpionul" din mine – Pilda numărul 20

Un călugăr bătrân se ruga pe malul unei ape curgătoare. Se ruga în mijlocul naturii, privea cristalinul apei, când remarcă un scorpion căzut în apă; şi lupta cu disperare să-şi salveze viaţa. Înduioşat şi plin de milă, pustnicul băgă mâna în apă şi scoase scorpionul la mal. Acesta însă, drept răsplată, îl înţepă îndată pe chiar salvatorul lui.

După o vreme, când îşi deschise ochii din nou din rugăciune, bătrânul văzu că scorpionul era din nou în apă şi pe punctul să se înece. Din nou îl salvă bătrânul călugăr, iar scorpionul îl înţepă pentru a doua oară, la fel de tare încât acesta suspină.

Când această scenă se repetă pentru a treia oară, un pelerin care observa de departe, foarte atent, toate acestea, îl întrebă pe bătrân: „Dar de ce îl ajuţi mereu pe acest scorpion nemernic, care în loc să-ţi mulţumească el te răneşte mereu?"

Fiule, amândoi ne urmăm firile noastre, spuse bătrânul înţelept. Ţine de firea scorpionului să înţepe şi de a mea să fac binele necondiţionat, în iubire şi compasiune!"

În viaţa noastră de zi cu zi întâlnim la fiecare pas câte un scorpion, dar nu întâlnim în noi pe bătrânul pustnic, care obsesiv de frumos iubeşte pe cel ce-i face rău. Uneori deznădăjduim când vedem că scorpionii din viaţa noastră ne arată nerecunoştinţă.

Întotdeauna ne dorim să primim calde mulţumiri, să fim lăudaţi pentru faptele noastre şi nicidecum înşelaţi în aşteptări. Din păcate însă nu realizăm cât de scorpioni suntem noi înşine cu Dumnezeul nostru Iisus Hristos, pe care-L pălmuim la fiecare pas pentru binele făcut, prin fapte rele, prin judecare şi osândire, prin nelucrarea sinelui. Trăim în „zodia scorpionului" şi înţepăm mâna întinsă a lui Dumnezeu şi nici măcar nu ne întristăm pentru asta!

Doamne Dumnezeul meu, ajută-mă în lucrarea mea sinceră să scap de

scorpionul din mine şi să devin candid/ă şi înşele (a) pt/ă precum bătrânul din poveste!!!

Unde te uiţi?
— Pilda numărul 21

Bunicul unei fetiţe avea un obicei prost; seara se ducea pe câmp şi fura tot ceea ce găsea, punea în căruţă şi venea acasă.
O dată a luat-o şi pe nepoata sa pentru a ţine calul. Pe câmp, bunicul luă ce găsi, apoi veni către căruţă uitându-se în dreapta şi în stânga să nu îl vadă cineva, dar nepoata sa, din căruţă, îl întrebă:
— În sus te-ai uitat? Atunci bunicul s-a gândit îndelung la cuvintele nepoatei sale şi, de atunci, nu a mai furat niciodată.

Uităm să privim în sus de nenumărate ori în viaţa noastră, făcând orbeşte fel de fel de răutăţi. Căutăm să nu fim descoperiţi de oameni – în faţa cărora ne ruşinăm – dar de Dumnezeu, Cel ce vede toate, nicidecum. Câte măsuri de precauţie ne luăm pentru a nu ne ruşina pe lumea aceasta de tot ceea ce facem şi cum omitem să privim în sus; şi să ne întrebăm de fiecare dată: „Doamne, Ţie îţi place ceea ce fac eu acum, binecuvântezi Tu faptele mele?

Băieţelul înţelept şi căţeluşul lui – Pilda numărul 22

În vitrina unui magazin de animale era un afiş: „Căţeluşi de vânzare”. Un băieţel de 9 ani intră şi întreabă care-i preţul unui căţeluş. Vânzătorul îi răspunde că preţul este între 15 şi 30 dolari. Băieţelul bagă mâna în buzunar, scoate câteva monezi. Numără 3 dolari… şi apoi întreabă: „— Aş putea vedea căţeluşii?” Vânzătorul zâmbeşte. Fluieră, iar din magazin iese afară căţeaua şi în urma ei 6 căţeluşi frumoşi. Al şaptelea căţeluş… rămase în urmă şi nu se apropia! Băieţelul întreabă:
— De ce căţeluşul astă şchioapătă?” Omul îi răspunse că acesta s-a născut cu o problemă la picior şi aşa va şchiopăta toată viaţa!”
— Acesta-i căţeluşul pe care-l doresc”, a spus băieţelul cu bucurie în glas”.
— Dacă asta e dorinţa ta, ţi-l dau gratis!”

Copilul s-a supărat şi a răspuns:
— Nu-l vreau gratis, preţul lui e la fel ca şi a celorlalţi căţei, îţi voi da tot ce am la mine acum, şi în fiecare lună îţi voi plăti 1 dolar, până voi achita preţul lui întreg!”
— Eşti sigur că vrei acest căţeluş? Doar niciodată nu va putea fugi sau juca sau sări precum ceilalţi!”
Băieţelul s-a aplecat, şi-a ridicat puţin pantalonul şi i-a arătat vânzătorului aparatul de fier ce-i susţinea piciorul strâmb”.
— Nici eu nu pot alerga, de aceea acest căţeluş are nevoie de cineva care să-l înţeleagă!
„Ochii vânzătorului s-au umplut de lacrimi când i-a spus copilului:
— Mă rog şi sper ca fiecare căţeluş să aibă pe cineva care să-l iubească, aşa precum tu îl vei iubi pe acest căţeluş!”

De cele mai multe ori oamenii judecă după aparenţe, după lucruri slabe fără să pătrundă în profunzime. În viaţă nu contează cine eşti, contează ca cineva să te preţuiască şi să te iubească necondiţionat! Un prieten adevărat, este acela care soseşte în timp ce ceilalţi… dispar! Ţineţi minte că Dumnezeu este Cel mai bun Prieten, când toţi oamenii vă vor părăsi, din slăbiciunea lor, El întotdeauna va fi alături de dv!

Lumina cu biruinţa şi întunericul cu oglinda – Pilda numărul 23

Într-o bună zi, satana descoperi un nou mod de a se distra. Inventă astfel o oglindă magică a cărei caracteristică era aceea de a face să se vadă meschin şi zbârcit tot ceea ce era bun şi frumos, în vreme ce făcea să se vadă mai mare şi mai clar tot ceea ce era rău şi urât.
Diavolul îşi ducea îngrozitoarea oglindă peste tot unde mergea. Şi toţi cei care se uitau în ea se cutremurau: orice lucru apărea deformat şi monstruos. Cel viclean se distra pe cinste cu oglinda aceea a sa: cu cât erau lucrurile mai respingătoare, cu atât îi plăceau lui mai tare.
Într-o zi, oglinda îi arată nişte lucruri atât de plăcute vederii sale, încât el izbucni într-un râs dezlănţuit; oglinda îi scăpă din mâini şi se sparse în mii şi mii de cioburi. Un vânt puternic şi rău făcu să zboare cioburile acelei oglinzi în lumea largă. Unele dintre acestea, cele care erau mai

mărunte încă decât firele de nisip, intrară în ochii multor oameni. Aceştia începură să le vadă toate pe dos: nu băgau de seamă decât ceea ce era urât şi vedeau peste tot numai şi numai răutăţi. Din alte cioburi se făcură lentile pentru ochelari. Aceia care purtau aceşti ochelari nu mai vedeau nimic din ce e drept, şi nu mai puteau judeca lucrurile cu măsură.

Cine oare dintre noi poate spune că nu a întâlnit niciodată astfel de persoane?

Unele cioburi ale oglinzii erau aşa de mari, încât fură folosite pe post de geamuri. Amărâţii care ajunseră să aibă astfel de ferestre, uitându-se prin ele, nu vedeau decât vecini antipatici, care îşi petreceau timpul punând la cale răutăţi.

Atunci, când Dumnezeu îşi dădu seama de cele întâmplate, se întristă. Se hotărî să le vină oamenilor în ajutor. El zise:

— Îl voi trimite în lume pe Fiul meu. El este chipul Meu, oglinda Mea. În El se reflectă bunătatea, dreptatea şi iubirea Mea. În El se reflectă chipul omului, aşa cum l-am proiectat şi l-am vrut Eu. Şi Iisus veni să fie o oglindă pentru oameni. Aceia care priveau la El redescopereau bunătatea şi frumuseţea şi învăţau să le deosebească de egoism şi minciună, de nedreptate şi dispreţ.

Cei bolnavi regăseau în El curajul de a trăi, cei disperaţi redescopereau nădejdea. El îi mângâia pe cei întristaţi şi îi ajuta pe oameni să învingă frica morţii. Mulţi oameni iubeau această oglindă a lui Dumnezeu şi îl urmară pe Iisus. Se simţeau înflăcăraţi de El. Alţii fierbeau de mânie: hotărâră să spargă această oglindă a lui Dumnezeu. Iisus fu astfel ucis. Dar, în curând, se iscă un alt vânt puternic, al Duhului Sfânt de astă dată. El ridică de la pământ milioanele de cioburi ale oglinzii lui Dumnezeu şi le împrăştie în lumea întreagă.

Aceia în ai căror ochi intră, fie şi cea mai micuţă aşchie din această oglindă, încep să vadă lumea şi oamenii aşa cum îi vedea Iisus: în ochii lor se reflectă, înainte de toate, lucrurile bune şi frumoase, dreptatea şi generozitatea, bucuria şi speranţa.

Mântuirea şi rugăciunea nu stau în vorbe – Pilda numărul 24

Într-o zi, s-au întâlnit într-o bibliotecă trei creştini. Pătrunşi de frumuseţea cărţilor pe care le citeau, nici nu au observat când s-a făcut seară. Când doar ei mai rămăseseră în bibliotecă, au început să discute aprins despre ceea ce citiseră peste zi.
Deodată, lumina s-a stins şi au rămas cufundaţi în întuneric. Unul dintre ei zise:
— Hai să ne rugăm. Să spunem fiecare „Tatăl nostru” şi poate Dumnezeu se va îndura de cel care se roagă mai frumos şi lumina se va aprinde. Ceilalţi doi au fost imediat de acord.
Primul a început să se roage. Ruga sa a fost atât de frumos spusă, dar camera a rămas în continuare în întuneric. Atunci, s-a rugat şi al doilea. Rugăciunea lui nu putea să nu te impresioneze. Cuvintele veneau din suflet, spuse cu multă evlavie, dar lumina a rămas tot stinsă, în sfârşit, a început şi cel de-al treilea să-şi spună rugăciunea.
Doar că, în timp ce rostea cuvintele cu smerenie, liniştit şi cu grijă, s-a ridicat de la masa unde se aflau cu toţii, a plecat încet, pe bâjbâite spre intrare, a găsit tabloul electric, a schimbat siguranţa şi s-a întors, în timp ce el îşi încheia rugăciunea, spunând „Amin!”, întreaga încăpere fu inundată de lumină. Apropiindu-se de prietenii săi, nedumeriţi, le spuse, arătându-le Biblia de pe masă:
— Mai devreme, citeam din Sfânta Scriptură. Când s-a stins lumina, eram tocmai la versetul care spune: „Mântuirea şi rugăciunea nu stau în vorbe”.

Milostenia – Pilda numărul 25

Într-o şcoală de la ţară, la ora de religie, un copil l-a întrebat pe preot, care le vorbea despre milă ca despre prima virtute pe care trebuie să o avem neapărat ca să ne mântuim:
— Părinte, dar eu, care sunt sărac şi nu am ce dărui, cum să... fac eu milostenie? Dacă aş avea şi eu mai mulţi bani, aş da cu dragă inimă, dar aşa...
— Fiule, nu asta înseamnă milă. Uite, de exemplu, ieri dimineaţă, plecând cu treburi, am văzut-o peste drum pe mama ta, ieşind din curte şi ajutând până acasă o bătrână, ce se ostenea cu o legătură de

lemne. Mai târziu, am zărit-o iarăşi îndrumând un călător ce se rătăcise şi, chiar dacă nu l-a putut ospăta, un sfat bun şi o cană cu apă rece s-au găsit şi pentru el. Când vecina de alături a plecat în târg cu treburi, i-a lăsat în grijă copilul cel mic. Spre seară, când doi săteni se certau în drum, a ieşit şi, cu vorbe frumoase, i-a împăcat. Vezi tu, acum, ce este mila? Chiar dacă nu ai bani să dai şi celorlalţi, nimic nu te împiedică să-i ajuţi cu atât cât poţi.

Nu trebuie să dai din buzunar, ci din suflet.

„Cu un bănuţ dăruit, poţi cumpăra cerul. Nu fiindcă cerul ar fi atât de ieftin, ci fiindcă Dumnezeu este atât de plin de iubire. Dacă n-ai nici măcar acel bănuţ, atunci dă un pahar cu apă rece!” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Trupul şi sufletul – Pilda numărul 26

Doi oameni stăteau de vorbă. Unul dintre ei era bogat, dar nu avea credinţă. Era mereu preocupat să nu-i lipsească nimic lui şi familiei sale.
După aceea, prietenul său l-a întrebat:
— Spune-mi, dacă ai avea doi copii, dar l-ai hrăni doar pe unul, pe celălalt chinuindu-l foamea, ar fi drept?
— Bineînţeles că nu, a răspuns bogătaşul.
— Dar dacă l-ai îmbrăca tot pe acela, în timp ce al doilea ar tremura de frig, cum ar fi?
— Ar fi, desigur, o nedreptate.
— Şi atunci, dacă tu singur spui că aşa ceva este o nedreptate, de ce procedezi în felul acesta?
— Cum? – se indignă omul. Pe copiii mei îi tratez la fel, le arăt aceeaşi dragoste. De ce spui aşa ceva?
— Nu m-am referit la copiii tăi, ci la alţi doi fraţi buni, de care tu ar fi trebuit să ai grijă de-a lungul întregii vieţi: sufletul şi trupul tău. Iar tu nu eşti drept cu aceşti fraţi. Te ocupi doar de unul, neglijându-l cu totul pe celălalt. Aveţi haine frumoase şi sunteţi bine hrăniţi, tu şi ai tăi, dar sufletul de ce are nevoie, nu vă întrebaţi? El nu poate purta decât haina

credinţei, de care tu nu te-ai îngrijit şi nu se poate hrăni decât cu dumnezeiască învăţătură, cu dragoste şi milă. Deci, nu uita de celălalt frate, fiindcă trupul şi sufletul sunt ca doi fraţi buni, de nedespărţit. Unul nu poate trăi fără celălalt, îngrijeşte-i pe amândoi şi atunci vei fi, cu adevărat, drept şi fericit. Fereşte-te să fii asemenea păcătosului care trăieşte doar cu trupul, în timp ce sufletul îi este mort.

„Nimic nu este mai mare ca omul cu Dumnezeu şi nimic mai mic ca omul fără Dumnezeu” (Sfântul Tihon).

Casa Domnului – Pilda numărul 27

Într-o seară de iarnă, o tânără familie stătea în jurul mesei. Tatăl era trist şi apăsat de griji, iar mama plângea, ţinându-şi faţa în palme. Fetiţa lor cea mică, mirată de această situaţie, se apropie încet şi întrebă:

— Mamă, de ce plângi?

— Fata mea, sunt zile grele nu mai avem bani şi pentru a putea trăi am vândut şi casa aceasta frumoasă. Mâine va trebui să ne mutăm într-o casă mult mai mică. De aceea plâng, fiindcă ne este greu să plecăm din acest loc minunat, unde am trăit în linişte atâţia ani, şi să ne mutăm într-o casă sărăcăcioasă şi ca vai de ea...

— Dar, mamă, nu locuieşte Dumnezeu şi în casa aceea săracă în care ne vom muta?

Miraţi de credinţa copilei şi de adevărul spus de aceasta, părinţii au înţeles că, în viaţă, greutăţile şi necazurile de orice fel încolţesc sufletului omului, dar credinţa şi speranţa nu trebuie niciodată uitate, fiindcă doar cu ele în suflet drumul spinos al vieţii e străbătut mai uşor.

„Precum meşterul aruncă aurul în topitorie şi-l lasă a se cerne şi a se curăţa prin foc până ce străluceşte, tot aşa şi Dumnezeu lasă sufletele omeneşti să fie cercetate de necazuri, până ce se curăţă şi se lămuresc”.

„De aceea, o astfel de cercetare a lui Dumnezeu este o mare binefacere pentru suflet” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Cele 4 piersici – Pilda numărul 28

O dată, un ţăran a vrut să-i încerce pe cei patru fii ai săi. I-a chemat dimineaţa la el şi i-a dat fiecăruia câte o piersică. A plecat apoi la câmp, lăsându-i să-şi vadă de treburi şi să-şi împartă ziua cum cred ei de cuviinţă. Seara însă, când s-a întors, i-a chemat pe toţi patru în tindă şi l-a întrebat pe cel mai mare:
— Spune-mi, ce-ai făcut cu piersica ta?
— Ce să fac, tătucă, am mâncat-o şi-ţi mulţumesc. A fost tare bună. Am luat, apoi, sâmburele, l-am plantat în spatele casei, am udat locul şi nădăjduiesc să crească acolo un piersic frumos şi roditor.
— Bine ai făcut, băiatul tatii, sunt sigur că tu o să ajungi un bun gospodar. Dar tu, îi zise celui de-al doilea, ce-ai făcut cu piersica ta?
— Am mâncat-o. A fost atât de bună, coaptă şi fragedă…
— Şi apoi?
— Păi, am aruncat sâmburele şi m-am dus la mama să-i mai cer câteva, că tare bune erau.
— Fiule, zise atunci omul cu întristare în glas, ai grijă să nu ajungi un om lacom că lacomul mai mult pierde şi leneşul mai mult aleargă. Dar ţie ţi-a plăcut piersica, a fost bună? – l-a întrebat ţăranul şi pe cel de-al treilea fiu al său.
— Nu ştiu.
— Cum nu ştii, da' ce-ai făcut cu ea?
— Am vândut-o. M-am dus cu ea în târg şi am dat-o cu zece bani. Uite-i!
— Fiule, tu sigur o să ajungi mare negustor, dar ai grijă că nu toate sunt de vânzare în viaţă; mai ales, nu ceea ce ai primit de la părinţi.
În sfârşit, ţăranul l-a întrebat şi pe ultimul băiat, cel mai mic dintre toţi.
— Dar ţie ţi-a plăcut piersica?
— Nici eu nu ştiu, tătucă.
— Cum, şi tu ai vândut-o?
— Nu, tată. Eu m-am dus în vizită la prietenul meu de peste drum, care e bolnav, şi i-am dus-o lui. S-a bucurat mult pentru ea şi mi-a mulţumit din suflet.
Cu lacrimi în ochi, tatăl şi-a luat copilaşul pe genunchi şi I-a spus:
— Nu ştiu ce te vei face tu în viaţă, dar ştiu că, indiferent ce drum vei urma vei fi un bun creştin şi asta e tot ce contează.

Iisus Hristos: „Lăsaţi copiii să vină la Mine!” (Sfânta Scriptură)

Cerul, pământul şi lumea – Pilda numărul 29

Într-o zi, un om simplu, cunoscut pentru viaţa sa curată, a fost întrebat de un vecin:
— Cum faci tu de eşti totdeauna atât de mulţumit? Niciodată nu te-am văzut supărat.
— Foarte simplu – a răspuns celălalt. În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, privesc întâi cerul. Aşa mi-aduc aminte de Dumnezeu, de milă şi de bunătate. Apoi privesc pământul. Astfel îmi amintesc de moarte şi de Judecata de Apoi. În cele din urmă, privesc în jurul meu, lumea întreagă ce se trezeşte în fiecare dimineaţă la viaţă. Aşa mi-aduc aminte de semenii mei, de cei care suferă de boli sau neputinţe, de cei ce au o viaţă mai grea decât a mea şi pe care i-aş putea ajuta. În felul acesta mă bucur pentru ceea ce sunt şi pentru ceea ce pot face.

Bunătatea izvorâtă din dragoste aduce totdeauna linişte şi mulţumire, atât în sufletul celui care primeşte cu recunoştinţă, cât şi în sufletul celui care dăruieşte cu drag.

„Cine este bun mai bun să se facă şi cine a biruit ispita să se roage pentru cel care e încă în ispite” (Părintele Paisie Olaru).

Al patrulea mag – Pilda numărul 30

Există o poveste veche, care spune că, de fapt, au fost patru magi care doreau să se închine Mântuitorului, la naşterea Sa. Cel de-al patrulea şi-a vândut tot ce avea şi, cu banii obţinuţi, a luat trei pietre scumpe: un safir, un rubin şi o perlă, pe care să le ducă în dar Mântuitorului. Grăbindu-se să ajungă în Babilon, unde îl aşteptau cei trei magi, acesta a întâlnit pe drum un om rănit, pe care nimeni nu îl ajuta. L-a dus pe bietul om la un doctor căruia i-a dat safirul pentru a-l îngriji pe bolnav până ce se va însănătoşi complet. Toate acestea l-au întârziat. Când a ajuns la locul întâlnirii, magii plecaseră deja fără el, însă nu s-a descurajat, ci şi-a continuat drumul singur, călăuzit de steaua ce-l

ducea spre Bethleem. Ajuns aici, a aflat că magii L-au găsit deja pe prunc, că soldaţii lui Irod omoară toţi copiii nou-născuţi şi că Sfânta Familie a plecat spre Egipt, pentru a se feri de mânia regelui. Chiar în faţa sa, un soldat încerca să-i smulgă unei tinere femei copilul pentru a-l omorî. Femeia îşi apăra cu disperare pruncul. Magul i-a arătat soldatului necruţător rubinul şi i-a spus:
— Lasă copilul să trăiască şi îţi voi da această piatră scumpă. Nimeni nu va afla de târgul nostru.
Ademenit de nestemată, soldatul a luat piatra, îndepărtându-se grăbit. Tânăra femeie i-a mulţumit străinului cu lacrimi de bucurie şi recunoştinţă.
Acesta s-a hotărât să-L caute mai departe pe Mântuitor. Acum, mai avea un singur dar, perla. A plecat şi el spre Egipt, unde, ani de zile, L-a căutat pe Iisus, însă fără niciun rezultat. După 30 de ani, a aflat că undeva, în Palestina, Mântuitorul propovăduieşte Evanghelia. Bucuros că, în sfârşit, ştie unde îl poate găsi, s-a grăbit spre Iudeea. Ajuns la Ierusalim, spre seară, a aflat că Iisus Hristos este răstignit pe Dealul Căpăţânii. S-a grăbit magul spre locul acela cu dorinţa să-L vadă în viaţă pe Mântuitor, să-l ducă darul său pe care îl păstrase de atâta timp. Însă, prin faţa lui au trecut doi soldaţi romani ce duceau în sclavie o tânără evreică. Oprindu-i, magul le-a spus:
— Dacă îi daţi drumul fetei, vă dăruiesc această perlă. O puteţi vinde şi împărţi banii. Veţi câştiga mult mai mult lăsând fata liberă.
Lacomi, soldaţii au luat perla, eliberând-o pe tânără, care, plângând de fericire, nu ştia cum să-i mulţumească străinului. Dar magul, rugându-se cerului să-L vadă măcar o clipă pe Mântuitor, se grăbea spre Golgota. Acum, nu mai avea nimic. Îi era ruşine să se închine Împăratului împăraţilor fără niciun dar. Însă, când a ajuns lângă Cruce, Mântuitorul S-a uitat drept spre el şi i-a spus:
— În sfârşit, ai venit. Tu mi-ai adus cele mai frumoase daruri…
— Bine, dar nu mai am nimic, ce Ţi-am adus eu? – a întrebat mirat magul.
— Tot ce duceai cu tine ai dat celor neajutoraţi. Dându-le lor, Mie Mi-ai dat. Darul tău a ajuns la Mine şi, îţi spun, că el este cel mai însemnat, căci, acela care îl iubeşte pe Dumnezeu, îi iubeşte pe oameni.

Cine nu caută nevoile celorlalţi spre a fi de folos cu ce poate, nu va găsi mulţumire şi bucurie, nu va afla adevărata viaţă. Cu cât te apropii mai mult de oameni, cu atât eşti mai aproape de Dumnezeu.

Comorile fiecăruia – Pilda numărul 31

Plimbându-se prin sat, un boier s-a întâlnit cu un ţăran sărac şi a început a se lăuda cu averile lui:
— Vezi tu livada de pe deal? E a mea. Pădurile care înconjură satul sunt şi ele ale mele. Până şi pământul pe care calci acum al meu este. Tot ce vezi, de jur-împrejur, e proprietatea mea. Toate astea sunt doar ale mele.
— Dar acela? – l-a întrebat ţăranul, arătând cu degetul spre cer. Nu cred că şi cerul este al tău. Acela este al meu – a mai spus ţăranul şi, cu zâmbetul pe buze, a plecat liniştit, lăsându-l pe boier mirat şi cu ciudă în suflet.

„Cel ce s-a născut înţelept poartă bogăţia cu el” (Sfânta Scriptură).

Tatăl – Pilda numărul 32

În timp ce mâncau, un ţăran i-a întrebat pe cei trei fii ai săi:
— Ştiţi voi, băieţi, de unde vine mălaiul din care este făcută această mămăligă?
— Da, sigur că da! – a răspuns cel mai mic. Din sacul din cămară.
Râzând de el, cel mijlociu îi spuse:
— Nu-i adevărat! Mălaiul e măcinat din porumbul cules de pe câmp; porumbul a crescut din pământul udat de apa ploilor. Deci, pământul şi ploaia l-au făcut.
— Nu ştiţi nimic! – zise şi cel mai mare dintre băieţi. Porumbul acesta vine de la Dumnezeu. E adevărat că a crescut din pământ şi că ploaia l-a udat, dar, dacă Dumnezeu nu ar fi dat vreme bună şi ploaie la timp, porumbul nu s-ar fi făcut, iar noi n-am fi mâncat acum mămăligă. Iată cine L-a făcut: Dumnezeu!
Oare avea dreptate vreunul dintre copii? Nu, niciunul!
Tatăl lor a arat şi a semănat pământul, a cules porumbul, l-a măcinat la

moară şi a adus mălaiul acasă. Tatăl lor a muncit un an întreg pentru ca fiii lui să aibă ce mânca. A muncit, dar s-a şi rugat. Şase zile pe săptămână a fost pe câmp, dar a şaptea a fost la biserică să se roage pentru sănătate şi spor în casă. S-a rugat mereu ca Domnul să aibă grijă şi de familia lui, iar Dumnezeu, văzând hărnicia omului, i-a ascultat ruga şi l-a blagoslovit cu o recoltă bogată şi, pe drept cuvânt, meritată. Păcat că fiii lui nu vedeau efortul pe care părintele lor îl făcea pentru ei…

Cu banii câştigaţi atât de greu, părinţii ar putea să cumpere lucruri pentru ei, dar nu fac astfel! Ei renunţă la tot ce îşi doresc, pentru ca fiii şi fiicele lor să aibă de toate.

Dacă toţi copiii ar avea grijă de lucrurile lor, atunci părinţii ar fi mulţumiţi. Dar, dacă toţi copiii ar avea grijă, în primul rând, de bunul cel mai de preţ pe care l-au primit de la părinţi, adică de viaţa lor, pe care s-o trăiască frumos şi fără păcat – atunci toţi părinţii ar fi, cu siguranţă, fericiţi.

„Cinsteşte pe tatăl şi pe mama ta, ca bine să-ţi fie ţie şi ani mulţi să trăieşti pe pământ!” – Sfânta Scriptură – una dintre cele zece porunci.

Nemurirea sufletului – Pilda numărul 33

Într-o şcoală, la ora de religie, profesorul le vorbea elevilor despre nemurirea sufletului. Văzând chipurile nedumerite ale micuţilor, domnul profesor scoase un ceas mare de masă şi îl arătă tuturor:

— Vedeţi cum merge acest ceas? Ca şi un om care trăieşte, tot astfel ceasul ticăie şi rotiţele lui se învârt.

După aceea, a pus ceasul pe catedră, i-a demontat cu grijă carcasa de metal şi a scos mecanismul plin de rotiţe mici, ce continuau să se învârtă.

— Vedeţi, chiar dacă am scos motoraşul din carcasă, el continuă să meargă. Tot aşa şi sufletul, când părăseşte trupul, după moarte, continuă să trăiască. Sufletul este nemuritor şi, de aceea, trebuie să ne îngrijim nu doar de trupul nostru, ci şi de suflet. Aşa cum aveţi grijă să nu vă murdăriţi hainele sau să nu vă răniţi lovindu-vă, tot aşa trebuie să fiţi mereu atenţi ca nici sufletul vostru să nu se „murdărească” de

păcate sau să fie doborât de ispite şi neputinţă. Sufletul trebuie să fie mereu curat, fără răutate şi fără păcat, fiindcă doar aşa el poate primi lumina binecuvântată a dragostei dumnezeieşti. Doar aşa sufletele noastre pot iubi şi pot fi iubite.

„Sufletul trăieşte veşnic şi nu poate muri, căci este suflare din suflarea lui Dumnezeu, iar la Judecata de Apoi, sufletul iarăşi se va uni cu trupul" – Sfântul Ioan Gură de Aur.

Păcatul indiferenţei – Pilda numărul 34

S-au întâlnit într-o după-amiază, pe uliţa unui sat, preotul din partea locului şi un ţăran din parohia sa. Cum l-a văzut, părintele l-a întrebat:
— Ieri dimineaţă am întâlnit doi săteni ce se certau dintr-o pricină oarecare şi am reuşit în cele din urmă să îi împac. Am văzut că tu ai trecut pe lângă ei fără să-ţi pese şi ţi-ai continuat liniştit drumul. Cum este posibil aşa ceva? Crezi că ai făcut bine?
— Părinte, i-a răspuns omul, eu nu prea cred că este important ceea ce fac. Dumnezeu este puternic şi dacă vrea să mă mântuiască mă va mântui, iar dacă nu vrea să mă mântuiască, atunci aşa va fi, indiferent de ce-aş face eu.
— Vai, fiule, cum poţi să vorbeşti aşa?! – i-a răspuns cu blândeţe preotul. Ia spune-mi, de unde vii tu acuma cu sapa în spinare?
— Păi, cum de unde, părinte? De la câmp. Muncesc acolo de azi de dimineaţă. La cât m-am străduit, sper din tot sufletul ca Dumnezeu să-mi dea o recoltă bună.
— Nu crezi că este la fel, fiule, şi cu viaţa şi cu păcatele tale? De ce te duci să munceşti la câmp? Dacă Dumnezeu vrea să ai o recoltă bună, o să le găseşti de-a gata pe toate, dacă nu vrea, de ce te mai osteneşti? Ţi se pare firesc?
— Nu, părinte! Dacă nu muncesc, cum aş putea să am de-ale gurii?
— Aşa este, fiule, dacă munceşti cu drag, Dumnezeu îţi ajută şi obţii o recoltă bună. E, tot aşa, dacă trăieşti fără păcat, purtându-ţi şi ţie de grijă, dar şi celor din jurul tău, atunci Dumnezeu se îndură şi, chiar dacă ai mai greşit în viaţă, îţi iartă păcatul, iar la Judecată vei fi mântuit.

Aşa cum buruienile năpădesc o grădină neîngrijită, tot astfel păcatele pun stăpânire pe sufletul omului rău. După cum vei căuta tu ca aceia din jurul tău să aibă linişte şi bucurie, să aibă credinţă şi speranţă în mântuire, tot astfel va căuta şi Dumnezeu ca şi tu să ai parte de toate acestea.
Să nu mai faci niciodată ca ieri! Dacă poţi să ajuţi pe cineva, chiar şi cu un sfat sau cu o vorbă bună, fă-o numaidecât, fiindcă trebuie să fim atenţi la tot ce întâlnim în viaţă, căci lumea toată este grădina de care noi toţi trebuie să avem grijă.

„Numai cine îşi iubeşte aproapele, Îl iubeşte pe Dumnezeu" – Sfânta Scriptură.

Taina Sfintei Treimi – Pilda numărul 35

Un om simplu călătorea pe un drum de ţară, în tovărăşia unui preot. Vorbind ei de una de alta, omul şi-a arătat o nedumerire:
— Cuvioase părinte, nu pot înţelege cum de in Sfânta Treime sunt trei Persoane care formează Una singură. Cum de Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh sunt trei persoane unite, nedespărţite, dar fără a se amesteca una cu cealaltă?
— Fiul meu, îi răspunse cu răbdare preotul, sunt şi lucruri mai presus de gândirea noastră păcătoasă. Însă, ceea ce spui nu este atât de greu de priceput. Să privim, de exemplu, soarele! Să zicem că sfera de foc, ce dăinuieşte acolo de veacuri, este Tatăl. Apoi, să spunem că lumina care ne vine de la soare este Fiul, Iisus Hristos, Ce a venit să ne lumineze viaţa şi să ne scape de păcate. Apoi, căldura, care vine tot de la soare pentru a ne încălzi, să zicem că ar fi Sfântul Duh, Care, cu dragostea Sa, ne încălzeşte mereu sufletele îngheţate de răutate. Vezi tu, fiul meu, soarele cu lumina şi cu căldura lui nu sunt unul şi acelaşi lucru şi, cu toate acestea, cele trei rămân diferite când vorbim despre fiecare? La fel şi în Sfânta Treime, Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh sunt Unul şi Acelaşi Dumnezeu, Căruia noi, credincioşii, ne închinăm.
Omul, ca şi toate celelalte vietăţi şi lucruri, este creat de Dumnezeu din iubirea Sa infinită. Dar omul este doar o creatură şi înţelepciunea sau puterile sale nici nu pot fi comparate cu cele ale Domnului. Însă,

oamenii mândri păcătuiesc îndrăznind să creadă că nimic nu este mai presus de ei şi că toate, mai devreme sau mai târziu, le sunt accesibile. Omul credincios ştie, însă, că nu mintea şi nici puterea, ci doar iubirea le poate cuprinde pe toate.

„Dumnezeu este unul după fire, o singură natură dumnezeiască este prezentă în toate cele trei Persoane dumnezeieşti. Aceasta face ca cele trei Persoane să existe una într-alta (perihoreză) şi la orice lucrare dumnezeiască să participe toate, chiar dacă ea se realizează prin una dintre Ele. Toate se fac de Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, adică la binecuvântarea Tatălui, prin lucrarea Fiului, cu pregătirea Duhului Sfânt, prin mai înainte aşezarea Lui în creaţia ce primeşte lucrarea Fiului”.

Grădina sufletului – Pilda numărul 36

Un creştin l-a întrebat pe duhovnicul său:
— Părinte, aş vrea să fiu un bun creştin, să am o viaţă fără păcate. Ce trebuie să fac mai întâi, ce este cel mai important?
— O, fiule, totul este important. Ia spune-mi, dacă ai o grădină în care plantezi tot felul de flori frumoase, aştepţi să crească? Aşa, fără să faci nimic, or să răsară ele?
— Nu, părinte, trebuie să le ud…
— Dar dacă le uzi şi atât, vor creaşte ele mari şi frumoase?
— Nu, părinte, trebuie şi să muncesc, să am grijă de ele, să nu fie distruse de buruieni…
— Dar dacă le dai toate acestea, şi nu vor avea lumină, pot ele să crească?
— În niciun caz, părinte, atunci toată munca mea nu-şi are rostul, florile nu vor creşte niciodată.
— Acum ai înţeles, fiule?! Sufletul nostru este asemenea unei grădini, în care sunt semănate cele mai frumoase flori: dragostea, credinţa, bunătatea, cumpătarea, omenia… Noi, însă, trebuie să avem grijă de această grădină din sufletul nostru, ca tot ce este acolo să înflorească. Doar astfel sufletul omului se umple de frumuseţe.
Ce trebuie să facem pentru toate acestea? Să avem grijă ca buruienile

păcatelor să nu prindă rădăcini în suflet, să veghem mereu ca răul să nu se cuibărească în noi, fiindcă, odată intrat, este foarte greu să-l mai scoţi. Şi ce mai trebuie să facem pentru grădina sufletului? Să o udăm mereu cu apa dătătoare de viaţă, care este rugăciunea.
Dar ele tot n-ar creşte, dacă nu le-ar încălzi pe toate lumina binefăcătoare a dragostei dumnezeieşti. Şi unde ar putea găsi sufletele noastre mai multă căldură şi lumină dumnezeiască, dacă nu în Biserică?!
E, poţi tu să-mi spui, fiule, ce este mai important? Toate sunt importante. Fii mereu atent la sufletul tău, ai grijă de el, fiindcă atunci şi Dumnezeu te va ajuta.

Doar aşa, prin munca noastră şi cu ajutorul Domnului, florile minunate din sufletele noastre, adică dragostea, credinţa şi toate lucrurile bune pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, vor creşte nestingherite, iar viaţa ni se va umple de fericire.

„Toate lucrurile ne-au fost încredinţate nouă şi noi acestora” – Sfântul Ioan Gură de Aur.

Adevărata bogăţie – Pilda numărul 37

Un tânăr era foarte supărat că nu are mai mulţi bani, că nu-şi poate cumpăra tot ce-şi dorea. Se plimba trist pe stradă, neştiind cum să iasă din această situaţie. Dar, cum mergea el aşa, s-a lovit deodată de cineva. Mare i-a fost mirarea să vadă că, din neatenţie, a dat peste un om sărman, fără vedere. Încerca bietul om să se ajute cu un baston şi să găsească drumul spre casă. Tânărul nostru l-a ajutat, conducându-l de braţ.
Văzând cât sunt alţii de necăjiţi, tânărul nu s-a mai gândit, de atunci, decât la un lucru: cât de bogat este el. Nu avea bani pentru tot ce şi-ar fi dorit, dar avea comoara cea mai mare din lume, pe care banii nu o pot cumpăra: sănătatea cu tot ce izvorăşte din ea – putere de muncă, bucurie şi voie bună.
Acum îşi dădea seama că sunt oameni care au rămas ologi în urma unor accidente. Dar picioarele sale îl puteau duce oriunde. Alţii au

rămas orbi. El putea să vadă, însă, clipă de clipă, toate frumuseţile din jurul său. Există şi unii oameni care, din păcate, sunt orbi şi ologi sufleteşte, pentru că sufletul lor s-a golit de bucurie, de speranţă şi dragoste. Aceştia sunt cu adevărat nefericiţi.

Cu cât vei fi mai binevoitor, cu atât sufletul tău va avea mai multă linişte. Cel rău şi zgârcit nu dă niciodată nimic, nici măcar un pahar cu apă sau un sfat, chiar dacă aceste lucruri nu l-ar costa nimic. Un astfel de om mai este cu ceva de folos celorlalţi?
Dacă ne vom uita în jurul nostru vom vedea că nimic nu trăieşte doar pentru sine. Până şi un copac obişnuit. Chiar dacă nu ne oferă fructe, ne dă cel puţin posibilitatea să ne odihnim un minut la umbra lui.

„Cel bun vede bunătatea peste tot; cel rău, nicăieri" – Proverb.

Ecoul vieţii – Pilda numărul 38

Aflându-se în excursie pe munte, o tânără familie a poposit într-o cabană de la marginea unei văi. Băiatul cel mic, supărat pe fratele său, s-a dus în spatele cabanei şi a strigat de ciudă: „Te urăsc!" Dar, imediat, un glas puternic i-a răspuns: „Te urăsc, te urăsc…!"
Speriat, copilul a alergat în casă şi i-a povestit tatălui toată păţania, spunându-i că, afară, cineva strigă la el că-l urăşte. Au mers împreună la locul cu pricina, unde tatăl i-a spus fiului său:
— Aici erai când ai auzit că cineva te urăşte?
— Da!
— Ia spune-i că-l iubeşti!
— Te iubesc! – a strigat copilul şi, de îndată, văile i-au răspuns: Te iubesc, te iubesc!…"
— Ţine minte, i-a mai zis tatăl, aşa este şi în viaţă: dacă eşti om rău, numai răutate vei întâlni, dar dacă eşti om bun şi te porţi frumos cu ceilalţi, atunci doar dragoste vei găsi, la tot pasul. Şi, chiar dacă nu vei fi iubit totdeauna de către oameni, în schimb dragostea Domnului va fi mereu cu tine. Să nu uiţi asta!

„Când un străin bate, caritatea îi deschide uşa ospitalităţii; odată intrat,

îl întâmpină bucuria; odată primit, îl găzduieşte omenia. Pe cel flămând, îl hrăneşte bunătatea; pe cel deznădăjduit, îl călăuzeşte credinţa, iar pe cel tulburat, dragostea" (Sfântul Ambrozie).

Raiul şi iadul – Pilda numărul 39

Se spune că, demult, un războinic s-a întâlnit cu un călugăr şi l-a întrebat:
— Cum poate să existe rai şi iad, când nu văd nimic din toate astea? Poate cineva să-mi arate raiul şi iadul?
— Dar tu, l-a întrebat călugărul, cum te poţi numi războinic, când nu văd în faţa mea decât un caraghios?
Soldatul mâniat a scos imediat sabia, dar, la fel de calm, bătrânul călugăr i-a spus:
— Vezi, aşa se deschid porţile iadului!
Înţelegând lecţia dată, războinicul a pus sabia în teacă şi s-a înclinat respectuos.
— Vezi, i-a mai spus călugărul, aşa se deschid porţile raiului!

Viaţa – Pilda numărul 40

Demult, a venit la un călugăr, un om tare necăjit şi l-a întrebat:
— Ce este rău cu mine? De ce nu îmi găsesc liniştea? De ce nu sunt mulţumit de viaţa mea?
Bătrânul călugăr a luat, atunci, o sticlă şi, după ce a umplut-o pe jumătate cu apă, a pus-o în faţa omului şi l-a întrebat:
— Cum e această sticlă?
— Este pe jumătate goală!
— Vezi, i-a mai spus călugărul – eu o văd pe jumătate plină.
În viaţă, trebuie să vezi partea frumoasă a lucrurilor. Nu este greu, mai ales că în toate există ceva frumos. Dacă vom şti să privim natura, vom vedea frumuseţe şi bogăţie. Dacă vom şti să-l privim pe om, în adâncul lui, vom vedea bunătate şi dragoste.
Privind astfel viaţa şi oamenii, devenim noi înşine mai frumoşi, mai bogaţi şi mai buni.

„Fii totdeauna cu Dumnezeu, dacă vrei ca Dumnezeu să fie totdeauna cu tine!” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Mângâiere pentru bolnavi – Pilda numărul 41

Era prima aniversare a căsătoriei lor.
Fotis voia să-i facă un cadou de valoare soției sale. S-a gândit însă să-i dea Ellisei libertatea de a alege.
— Iubirea ta mă emoționează mult, i-a zis Ellisa soțului ei. Îți mulțumesc pentru că îmi dai dreptul de a alege. Aș vrea să mergem acum la magazin.
— Imediat și cu mare plăcere, a răspuns Fotis.
— Dar unde mergem, Ellisa? Aici unde mă conduci nu există magazine. Nu vezi ce case sărace sunt?
— Ai puțină răbdare și vei înțelege, a răspuns soția cu multă bunătate.
Curând au ajuns pe un drum strâmt, care ducea la o casă de cărămidă.
Au intrat înăuntru. Pe pat era întinsă o femeie tânără, palidă și slabă. În jurul ei se aflau trei copilași.
— Doamna Vasiliki, cum îți merge astăzi? Am adus medicul, așa cum am promis. Este soțul meu.
— Fotis, doamna Vasiliki suferă de mult timp. Și-a pierdut soțul și se luptă să-i crească pe cei trei copii ai săi.
Medicul, la început, a rămas uimit. Apoi și-a revenit. A ieșit imediat afară și a luat geanta din mașină. Apoi a examinat-o pe bolnavă cu blândețe.
— Doamnă Vasiliki, voi veni în fiecare zi să vă consult, până ce o să vă faceți bine. De medicamente mă voi îngriji eu…
— Iar de copii o să am eu grijă, completează Ellisa cu bunătate și fericire.
— Da, înțeleg acum de ce m-ai adus aici, adaugă medicul. Și trebuie să te încredințez, Ellisa, că ai ales cel mai bun cadou pentru aniversarea căsătoriei noastre. Un colier de iubire necondiționată pentru semeni!…

Criminalul schimbat – Pilda numărul 42

La începutul primului război mondial, pe vârful unui munte, se afla cea

mai temută închisoare. Nimeni nu reuşise să evadeze vreodată de acolo. În general, cei trimişi aici erau fie condamnaţi la moarte pentru crime sau jafuri deosebit de grave, fie ispăşeau o pedeapsă foarte mare. Deşi era atât de bine păzită, într-o seară un criminal a scăpat. Toată noaptea gardienii l-au hăituit cu câini, însă, spre dimineaţă, i-au pierdut urma într-o pădure.
Fugarul, obosit după atâta goană, a văzut într-o poiană, o luminiţă la fereastra unei case. Desigur că acolo putea găsi ceva de mâncare şi haine. Cu disperare, a năvălit în odaia mică, unde o imagine cu totul neaşteptată îl ţintui în loc: o tânără femeie plângea lângă un copilaş micuţ, care, de asemenea, scâncea. Pe masa goală, un rest de lumânare lăsa în mica încăpere o lumină slabă, în care se vedea, totuşi, chipul palid şi slăbit al femeii.
Parcă trezit dintr-un coşmar, evadatul o îndemnă pe tânăra mamă să nu se sperie, se aşeză alături şi o întrebă ce probleme o fac atât de nefericită. Aceasta, printre lacrimi, i-a răspuns că soţul ei a murit pe front, că nu mai are niciun ban şi că, de foame şi frig, copilaşul s-a îmbolnăvit.
— Lasă femeie, îi spuse puşcăriaşul, o să te ajut eu.
— Nu vreau să furi pentru mine şi nici să sufere cineva nu doresc.
— Nu-ţi face griji, nu va suferi nimeni! – i-a răspuns omul şi a luat-o pe femeie cu el. Când au ajuns împreună în faţa poliţiei, aceasta l-a întrebat mirată:
— Ce faci?
— Lasă, ţi-am spus că n-o să sufere nimeni. Vino!

Intrând cu ea în clădirea poliţiei, omul s-a predat, iar când şeful poliţiei a venit să vadă cu ochii lui dacă periculosul puşcăriaş este, în sfârşit, prins, acesta îi spuse:
— Femeia aceasta m-a găsit în casa ei, când încercam să fur câte ceva şi m-a adus aici. Dă-i recompensa pusă pe capul meu, o merită!
Cu lacrimi de recunoştinţă în ochi, femeia n-a mai spus nimic. Era o recompensă foarte mare, deoarece puţini credeau că cineva l-ar putea prinde şi preda pe criminal. Bucuros că îl avea acum prizonier, şeful poliţiei a plătit imediat femeii suma enormă, după care l-a trimis pe fugar înapoi la închisoare, sub pază strictă.

După câteva zile, femeia, cerând o audienţă la directorul puşcăriei, i-a povestit acestuia totul, aşa cum se întâmplase cu adevărat. Uimit de bunătatea deţinutului său, cu ocazia Sfântului Crăciun ce se apropia, directorul l-a graţiat, căci era obiceiul ca, o dată pe an, să fie eliberat puşcăriaşul care s-a purtat cel mai bine. Timpul a dovedit că omul acela se schimbase cu adevărat, căci niciodată nu a mai făcut ceva rău.

Oamenii trebuie să se ajute unii pe alţii. Nu te ajuţi pe tine decât ajutându-i pe ceilalţi. Dumnezeu vede cu ce preţ cauţi binele altora şi nu pe al tău. Dacă un asemenea om – cu lanţuri la mâini şi la picioare, obosit şi dornic de libertate, ce nu ducea cu sine decât o groază de păcate – a putut să o ajute pe femeia aceea, cu atât mai mult noi îi putem ajuta pe cei din jurul nostru. Să ne rugăm la Dumnezeu să ne dea ocazii de a face bine, fiindcă binele îl putem face cu siguranţă. Şi nu e zi, fără să nu se ivească un asemenea prilej. Nu trebuie decât să-l vedem.

„Nu dărui celorlalţi după cum merită, ci după cum au nevoie” (Sfântul Ioan de Kronstadt).

Comori adunate – Pilda numărul 43

Într-un oraş, trăia odată un om tare zgârcit. Toată viaţa n-a făcut altceva decât să strângă şi să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a fost milă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici în ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin faţa unei biserici, i-a aruncat unui cerşetor doi bănuţi. În rest, toată viaţa lui nu a dat nimic. Când preotul îl întâlnea şi îl apostrofa, el răspundea mereu:
— Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranţă că şi în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogăţii am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!
Oricâte sfaturi i-ar fi dat preotul, el nu voia să asculte. Azi aşa, mâine aşa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că murise şi ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfântul Petru l-a întrebat:
— Bine, omule, ce-i cu tine aici?

— Sfinte Petre, aş vrea şi eu să intru în rai.
— Da' crezi tu că poţi?
— Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc. Am comori nenumărate…
— Păi de ce n-ai spus aşa, omule, dacă ai comori strânse nu-i nicio problemă. Ia să vedem câtă avere ai la tine.
N-a mai putut omul de bucurie când a auzit că poate plăti. Doar toată viaţa nu făcuse altceva decât să strângă şi să strângă. A început să se scotocească prin toate buzunarele, dar, să vezi şi să nu crezi, nu mai găsea niciun ban. Văzându-l atât de încurcat, Sfântul Petru i-a spus:
— Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuşi ceva!
Şi, într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuţi.
— Aoleu, dar de ce n-am decât atât?! Pe pământ aveam de mii de ori mai mulţi. Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuţi?
— E, omule, i-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici ai doar ceea ce ai dăruit în viaţă. Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer. Cu ele poţi, într-adevăr, să intri în rai, dar crezi că doi bănuţi sunt de ajuns?! În toată viaţa, n-ai dăruit decât aceşti bani unui sărman om ce aştepta ajutorul tău în poarta unei biserici. Dacă, în timpul vieţii, ai fi strâns mai multe comori cereşti, poate ai fi intrat în Rai, dar aşa…

Tocmai în acea clipă, omul nostru s-a trezit din vis, speriat tot. Din acea zi, nu a mai fost la fel. Din acea zi, a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâţia săraci ce aveau nevoie de ajutorul său…!

„Bogaţii vor ajunge în cer, când îi vor introduce acolo săracii" – Fericitul Augustin

Cine este drept înaintea lui Dumnezeu? — Pilda numărul 44

Demult, un om l-a întrebat pe un bătrân călugăr:
— Părinte, cine-i drept înaintea lui Dumnezeu? Am auzit povestindu-se despre o mare minune: un om care putea să zboare, să se înalţe singur în văzduh. Este acesta semn că-i drept înaintea lui Dumnezeu, asemenea sfinţilor?
— Nu, fiule, nici vorbă!

— Dar am auzit povestindu-se şi despre un om ce putea să meargă pe apă. Este acesta drept înaintea lui Dumnezeu?
— Nici acesta?
— Dar atunci, cine este drept?
— Este cel ce-şi duce viaţa liniştit, în credinţă şi în frică de Dumnezeu. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca noi să zburăm, atunci ne-ar fi dat aripi. Rostul nostru este de a fi buni creştini. Pentru a fi sfânt nu trebuie să te înalţi în văzduh cu trupul; doar sufletul să ţi se înalţe spre cer prin rugăciuni şi fapte bune. Nici nu trebuie să mergi pe ape; dar sufletul tău să rămână mereu deasupra păcatelor şi să nu se afunde în ele. Doar aşa, cu un suflet curat poţi avea o viaţă curată. Doar aşa, te poţi chema bun creştin şi poţi spera în mântuire. Cel cu inima curată se va cunoaşte, astfel, după viaţa sa liniştită şi după traiul cumpătat. Acela este om drept şi înaintea oamenilor, şi înaintea lui Dumnezeu.

„Îi cinstim pe sfinţi, imitându-i" – Sfântul Ioan Gură de Aur

Puterea jertfei – Pilda numărul 45

Într-o seară, la un han, doi călători vorbeau despre drumul lung pe care îl mai aveau de străbătut, cinstindu-se cu un pahar de vin. Deodată, lumea de afară începe să ţipe. Alarmaţi, cei doi străini ies în uliţă, unde văd o casă cuprinsă de flăcări, iar alături o femeie ţipând:
— Copilul meu, copilul meu este în casă!
Fără să stea pe gânduri, unul din cei doi călători intră printre flăcări şi, după ceva timp, iese cu pruncul în braţe. Femeia îi mulţumeşte cu lacrimi în ochi, în timp ce lumea îl priveşte cu admiraţie, pentru fapta sa. În tot acest timp, prietenul său nici nu se mişcase, ci aştepta liniştit în faţa hanului. Întorşi amândoi la masă, acesta îi spune:
— Eşti nechibzuit. Puteai să mori, ce te-a făcut să-ţi rişti viaţa?
— Am sărit în flăcări pentru a salva copilul. N-am făcut nimic deosebit. Dacă te uiţi cu atenţie în jurul tău, vezi că toate se jertfesc unele pentru altele: până şi grăuntele din pământ putrezeşte pentru ca din el să răsară o plantă nouă, o mlădiţă care să ducă viaţa mai departe, mama îşi sacrifică tinereţea pentru a-şi creşte copiii şi a-i educa, soldatul moare apărându-şi ţara şi aşa mai departe; toate trăiesc unele pentru

celelalte.
— Bine, dar dacă ai fi murit şi tu, ce realizai?
— Atunci, poate că aş fi fost şi eu asemenea grăuntelui…

Lumea toată este călăuzită de exemplul Mântuitorului, Care S-a jertfit pe Cruce pentru mântuirea noastră. Omul trebuie să urmeze şi el acest exemplu fără de care viaţa nu are sens. Cel cu sufletul curat caută binele celorlalţi şi nu pe al său; se roagă pentru toţi şi nu pentru sine; deci, prin tot ceea ce face, trăieşte pentru ceilalţi, nu doar pentru el însuşi.

„Când vă veţi curăţa sufletele voastre, atunci ele vor străluci şi se vor împărtăşi de prezenţa lui Dumnezeu şi de dumnezeiască şi cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca nişte oglinzi curate, îndreptate spre lumina dumnezeiască şi vor putea primi şi ele strălucire" – Sfântul Dionisie Areopagitul.

Risipitor sau zgârcit? — Pilda numărul 46

Se povesteşte că un bărbat şi femeia sa au venit la un preot să-i ceară sfat. Femeia îşi acuza omul că este prea risipitor, în timp ce bărbatul o mustra pe nevastă că este prea zgârcită. Uitându-se la ei, preotul le-a arătat palma deschisă şi i-a întrebat:
— Dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar mai fi ea la fel de bună?
— Nu, părinte!
Preotul a strâns atunci puternic pumnul şi, ţinându-l aşa, i-a întrebat:
— Dar dacă mâna mea ar fi mereu astfel, mi-ar fi de ajutor?
— Nu, bineînţeles, părinte.
— E, atunci mai gândiţi-vă la asta şi o să vedeţi care are dreptate!

„Tot ce întrece dreapta măsură e vătămător. Nici prea mult, nici prea puţin!" – Avva Moise

Prea multă vorbă pentru nimic – Pilda numărul 47

Un măgăruş şedea odată nemişcat, gânditor, cu botul sprijinit de un par al gardului.
— La ce s-o fi gândind prostuţul? întrebă iedul, care, de câtăva vreme, îl privea mirat.
— Numai eu ştiu! interveni mânzul. El se gândeşte la loviturile pe care le-a primit ieri, din pricina stângăciei lui. Căci ştiţi ce-a făcut? A răsturnat ca un neghiob cărucior ul cu zarzavaturi la care era înhămat! De altfel aceasta i se citeşte destul de bine pe faţa lui mohorâtă…
— Fac prinsoare că nu-i aşa, zise la rândul ei o puicuţă moţată. El visează cât e de fericit că se află cu noi aici. Nu citiţi asta în ochii lui?
Aceste diferite păreri atraseră atenţia câtorva cai care şedeau priponiţi în apropiere. Fiecare dându-şi câte o părere şi ţinând morţiş la ea, de la o vreme se iscă o ceartă aprinsă.
O vacă, intrând şi ea în vorbă, avu ideea că cel mai bun lucru ar fi să se ducă cu toţii la măgăruş, să le spună el la ce se gândeşte, fiindcă nimeni n-ar putea să ştie aceasta mai bine decât el. Se duseră deci şi-l întrebară:
— Hei, cumetre, de un ceas ne certăm aici ca să aflăm la ce te gândeai dumneata adineaori şi fiecare dintre noi a avut câte o părere. N-ai putea să ne dumireşti chiar dumneata, ca s-o ştim mai bine?
Măgăruşul, dând de câteva ori din cap, greoi, ca un gânditor, le răspunse:
— Drept să vă spun, domnilor, eu nu mă gândeam la nimic!…

Tatăl nostru – Pilda numărul 48

Un om avea mai mulţi copii, dar era foarte supărat, fiindcă fiii săi se certau: ei, purtându-se cu răutate. Azi aşa, mâine aşa… într-un cuvânt, între flăcăi era mereu neînţelegere. Multă durere îi pricinuiau tatălui, care ar fi vrut să-i vadă trăind în pace şi înţelegere.
Vreţi să vă spun cine sunt fraţii aceştia atât de cruzi unii cu ceilalţi? Suntem noi, oamenii. Nu suntem noi toţi oamenii, fiii aceluiaşi tată, Dumnezeu? Ne înţelegem noi, unii cu ceilalţi? Ne iubim aproapele aşa cum ar trebui să o facem? Nu-L doare pe Dumnezeu când vede că între oameni e atâta neînţelegere, minciuni, hoţii, războaie, păcate de tot felul? De ce ne-a făcut Dumnezeu? Ne-a făcut pentru a ne iubi unii pe

alţii, pentru ca fiecare să poarte grija celuilalt. Şi pentru fiecare bun creştin, pentru fiecare om care trăieşte fără păcate, în dragoste şi înţelegere cu cei de alături, Dumnezeu se bucură, la fel cum se bucură un tată pentru copiii lui.
Iubindu-ne unii pe alţii, căutând binele celorlalţi mai mult decât pe al nostru, devenim mai buni şi mai înţelepţi. Doar aşa ne apropiem, cu fiecare clipă, de Dumnezeu, de dragostea şi bunătatea Lui.

Iisus Hristos: „Să vă iubiţi unii pe alţii, aşa cum v-am iubit Eu!” (Sfânta Scriptură).

O primire meritată – Pilda numărul 49

Un ţăran, om bun la suflet, avea obiceiul să spună tuturor:
— Vedeţi cum e lumea asta? Cei mari au de toate şi sunt primiţi oriunde cu mare pompă, în timp ce pe noi, cei simpli, nimeni nu ne bagă în seamă. Cum de este posibil aşa ceva, cum de se poate una ca asta? Vom ajunge noi pe lumea cealaltă şi vom vedea cum o fi şi acolo…
Azi aşa, mâine aşa, până când, omul nostru a visat într-o noapte ceva nemaipomenit: se făcea că murise şi ajunsese la Poarta Raiului. Acolo, ce să vezi, veselie multă, îngeri adunaţi să-l întâmpine pe noul sosit, bucurie mare! Omului nu-i venea să-şi creadă ochilor. Atâtea pregătiri doar pentru el, un simplu creştin. Oricum, era fericit că urma să intre în rai, nici n-ar fi sperat şi la o asemenea primire. Dar, când să intre pe poarta aceea minunată, înconjurat de tot acel alai, un înger se apropie de ţăranul nostru şi îi spuse:
— Omule, nu poţi intra pe aici, du-te ceva mai încolo şi vei găsi o portiţă mai mică, păzită de un înger. Intră pe acolo şi, mai târziu, ne vom revedea în grădinile minunate ale Raiului.
— Atunci pentru cine sunt toate aceste pregătiri? – a mai întrebat omul mirat.
— Ei, aşteptăm pe un boier care a murit odată cu tine şi care, din clipă în clipă, trebuie să ajungă aici. Pentru venirea lui este sărbătoare şi ne pregătim să-l întâmpinăm cum se cuvine.
— Bine, îngerule, dar cum se poate una ca asta? Cât am trăit în lume, am văzut nedreptăţi multe, dar şi aici, cum de e cu putinţă? De ce el,

fiindcă este boier, trebuie primit cu atâta fast? Contează că el are bogăţii şi eu nu?
— Omule, pentru a te mântui nu contează ce ai avut – fie că ai fost sărac, fie bogat – ci ceea ce ai făcut cu tot ce Dumnezeu ţi-a dăruit. Dacă ai fost sărac şi ai ştiut să împarţi şi celorlalţi din puţinul de care ai avut parte, te vei mântui negreşit. Dacă ai fost bogat, cu atât mai mult ai fi putut dărui cu drag celor mai necăjiţi decât tine. Fie că eşti sărac sau bogat, important este să rămâi om.
— Dar atunci, dacă şi eu şi boierul vom intra în rai, pentru ce este venirea lui aşa o sărbătoare?
— Omule, creştini ca tine, vin aici în fiecare zi, cu miile şi sunt bine primiţi cu toţii. Dar un boier de când n-a mai ajuns şi aici, în rai…
Sărac sau bogat, oricine poate fi bun şi darnic, din atât cât are. Cel bogat cu atât mai mult ar trebui să dea milostenie. Şi fiecare din noi este bogat, în felul lui; căci oricând putem găsi pe cineva mai sărman decât noi, pe care să îl ajutăm. Dacă vom fi egoişti şi zgârciţi, ce folos vom avea? Cine a văzut vreodată un om rău sau zgârcit care să fie fericit?

„Eşti bogat? Foarte bine! Eşti zgârcit? Foarte rău! (…) Nu bogaţii vor fi osândiţi, ci cei ce slujesc bogăției” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Bogaţii şi săracii – Pilda numărul 50

Cu mult, cu sute de ani în urmă, a trăit un rege puternic şi înţelept. Într-o zi, plimbându-se prin curtea palatului său, a auzit, dincolo de ziduri, pe cineva care plângea. A dat imediat poruncă să fie deschise porţile şi a ieşit să vadă ce se întâmplase. Nu-şi putea crede ochilor… Dacă în palatul său toţi oamenii erau mulţumiţi şi aveau de toate, acum vedea însă că la porţi erau adunaţi nevoiaşi, ce întindeau mâna pentru o bucată de pâine. Chiar lângă zid, era un copil ce plângea. Când regele l-a întrebat ce i s-a întâmplat, copilul i-a răspuns că părinţii săi sunt bolnavi şi el nu are bani nici de hrană şi nici de doctorii, în timpul acesta, în jurul regelui s-a strâns o mulţime de oameni nevoiaşi, unul mai amărât decât celălalt, fiecare încercând să-şi spună păsul. Mâniat de această situaţie pe care sfetnicii i-o ascunseseră, regele s-a întors în

palat şi i-a chemat pe toţi bogătaşii la el. Când aceştia s-au adunat în sala tronului, le-a spus:
— Voi sunteţi cei mai bogaţi oameni din regatul meu. Aveţi atâta avere încât aţi putea să vă construiţi fiecare câte o casă numai din aur. Dar dacă v-aţi uita şi în jurul vostru, aţi vedea că sunt oameni care mor de foame, care o duc rău, fiindcă voi nu vă îngrijiţi de treburile cetăţii. Afară este plin de oameni ce vor să muncească pentru o pâine, dar voi îi refuzaţi. Doar de voi înşivă depinde ca aceşti oameni să o ducă mai bine. Puteţi să îi ajutaţi şi vă poruncesc să o faceţi!
După câteva zile, regele a văzut că nimic nu se schimbase. Chemându-i iarăşi la el pe cei mai bogaţi dintre supuşii săi, le-a spus:
— Văd că nu aveţi suflet! Cum de nu vă e milă de cei ce se luptă cu greutăţile, zi de zi?! Dacă nu o faceţi voi, atunci o s-o fac eu! Iată ce poruncesc: de azi înainte, pentru fiecare sărac mort de foame, în regatul meu, va fi omorât şi un bogătaş! De mâine, ne vom întâlni în fiecare seară şi, dacă aflu că, peste zi, un om a murit de foame la mine-n cetate, atunci sorţii vor decide care dintre voi va fi executat. Pentru că voi înşivă vă faceţi vinovaţi de moartea acelui om, căci l-aţi fi putut ajuta, dar n-aţi făcut-o. Ne vedem mâine seară!
Se spune că, de a doua zi, nimeni nu a mai murit de foame în regatul acela!

„Nu invidia gloria celui păcătos, căci nu ştii care va fi sfârşitul lui. (...) Judecata este fără milă pentru cel ce n-a făcut milă” (Sfânta Scriptură)

Dragostea călugărului – Pilda numărul 51

Pe un drum, un câine a sărit la un om şi a început să-l latre. Omul însă a pus imediat mâna pe o piatră şi a aruncat după animal. Câinele s-a ferit imediat şi, ce să vezi?! a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muşte. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte şi să trântească poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele urla de mama focului dincolo de gard.
Chiar în acel timp, a trecut pe stradă şi un călugăr. Văzându-l, câinele a sărit la părinte, lătrând şi arătându-şi colţii. Liniştit, călugărul a scos o bucată de pâine din traistă şi i-a întins-o căţelului. Imediat, acesta a

încetat să latre, s-a apropiat uşor-uşor şi, dându-şi seama de bunătatea omului, a luat bucăţica de pâine chiar din mâna acestuia şi a început să o mănânce de zor. Apoi s-a aşezat lângă călugăr, dând din coadă.
— Vezi, omule – i-a spus părintele celui din spatele gardului – bunătatea naşte totdeauna bunătate. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu tine. Hai, vino şi mângâie-l!
Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poţi face bine. Şi crede-mă, oriunde şi oricând poţi face numai bine. De tine depinde!

„Dragostea este bucuria de a face altora bucurii” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Omul ipocrit – Pilda numărul 52

După ce a muncit câteva ceasuri pe câmp, un ţăran s-a aşezat la umbra unui pom să se odihnească. Deodată, lângă el a venit în zbor o raţă sălbatică şi s-a oprit chiar alături, să ciugulească boabele căzute pe ogor.
Uşor, ţăranul şi-a scos căciula şi – zdup! – a prins pasărea.
— Ce noroc pe capul meu, şi-a zis. O să fac un foc de vreascuri şi o să prăjesc raţa asta. Să vezi ce bună o să fie!
Dar în timp ce încerca să scoată pasărea de sub căciulă, aceasta se strecură repede pe lângă mâna omului şi, ridicându-se imediat în zbor, dusă a fost. Privind cu necaz după ea, ţăranul a mai zis:
— O, ce suflet bun am! Sper ca Dumnezeu să vadă cum m-am îndurat de pasărea aceasta, dându-i drumul, şi să mă răsplătească pentru binele pe care l-am făcut!
Oare ce răsplată ar fi meritat un asemenea om? Cel ce încearcă să ascundă un păcat cu alt păcat, o minciună cu altă minciună, un rău cu alt rău, acela singur se păcăleşte. Aşa cum întunericul se alungă doar cu lumină, tot astfel răul nu poate fi alungat decât cu bine.

„Păcatul este nedreptate. Cine păcătuieşte fie se nedreptăţeşte pe sine, fie nedreptăţeşte pe altul” (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Căldura focului – Pilda numărul 53

În timpul Sfintei Spovedanii, un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:
— Părinte, îmi simt sufletul greu de păcate. Cum pot să fiu iarăşi liniştit, când ştiu că am greşit?
— Fiule, omul nu trebuie să-şi piardă niciodată speranţa. Chiar dacă am păcătuit, Dumnezeu ne va ierta greşelile, dar cu o condiţie: să ne căim. Să ne căim cu sinceritate, din suflet. O să-ţi dau un exemplu. Afară este iarnă grea, gerul este mare. Du-te şi adu-mi un ţurţure de gheaţă.
Când tânărul s-a întors ţinând bucata de gheaţa în mână, părintele a luat-o şi a aruncat-o în sobă, unde ţurţurele a început imediat să se topească la căldura focului.
— Ai văzut gheaţa pe care ai luat-o de afară?! Era aşa de la începutul iernii şi tot aşa ar mai fi rămas, oricât ar fi stat în frig. Dar acum, că ai adus-o înăuntru, vezi cum a început să se topească? Devine iarăşi apă curată şi folositoare. Cât era îngheţată nu era bună de nimic.
La fel este şi sufletul, atunci când îngheaţă de atâtea păcate. Dar dacă te căleşti sincer, căldura rugăciunii tale şi harul Domnului topesc tot ce-i rău şi-ţi aduc viaţă şi linişte în suflet.
— Priveşte pomii de afară, i-a mai spus părintele. Sunt îngheţaţi de ger, dar, la primăvară, soarele îi va încălzi şi iarăşi se vor trezi la viaţă.
La fel să ai şi tu răbdare şi încredere în bunătatea şi mila lui Dumnezeu şi să te căieşti din suflet, fiindcă aşa cum căldura focului topeşte gheaţa, la fel căinţa sinceră vindecă sufletul bolnav de păcate.

„Mărturisirea faptelor rele este începutul faptelor bune” (Fericitul Augustin).

Răsplata bunătăţii – Pilda numărul 54

Un om, trecând pe o stradă, a văzut în faţa unei biserici un bătrân sărman, cerşetor, ce trăia din milostenia credincioşilor. De bătrân, s-a apropiat o fetiţă care i-a întins câţiva bănuţi. Impresionat de gestul ei, trecătorul a întrebat-o pe copilă:
— Spune-mi, de ce i-ai dat bătrânului bănuţii tăi?
— Ştiţi, domnule, tatăl meu a murit, iar mama, deşi munceşte mult, nu

prea are bani, aşa că o ducem destul de greu. Dar aseară mama mi-a spus că, atunci când faci un bine, Dumnezeu te răsplăteşte negreşit. Aşa că azi, am luat bănuţii aceştia pe care eu i-am strâns şi i-am dat bătrânului din faţa bisericii. El are, cu siguranţă, mai multă nevoie de ei. Iar Dumnezeu, fiindcă am făcut un bine, se va îndura şi de mine.
Cucerit de bunătatea fetei, omul a întrebat-o ce îşi doreşte ea cel mai mult.
— O, a spus fata, aş vrea un cojocel, că vine iarna şi va fi foarte frig. Anul trecut am răcit rău de tot, fiindcă nu am umblat bine îmbrăcată, dar Dumnezeu mi-a ajutat şi m-a însănătoşit. Mama a vrut să-mi cumpere un cojocel, dar e tare scump şi nu se poate.
— E, uite că se poate, i-a mai spus omul. Vino cu mine!
Ajunşi în faţa unui magazin mare, ce se afla peste drum, omul i-a cumpărat fetei un cojocel călduros şi tare frumos. Fetiţa nu ştia cum să-i mai mulţumească străinului ce se îndurase de ea.
— Vezi, i-a mai spus omul, mama ta a avut dreptate. Dumnezeu totdeauna te răsplăteşte pentru binele făcut. Tu l-ai ajutat pe bătrân, iar Domnul mi-a dat mie ocazia să te întâlnesc tocmai în acel ceas. Eu te-am ajutat acum pe tine, şi, fii sigură, Dumnezeu îmi va ajuta şi mie mai târziu, fiindcă atunci când ne ajutăm unii pe ceilalţi, şi Dumnezeu ne ajută pe noi.
Cu cât suntem mai buni şi avem mai multă grijă unul de altul, cu atât Dumnezeu ne vede credinţa şi ne fereşte de rele.

„Fiecare din noi e ajutat de celălalt în mod providenţial” (Sfântul Marcu Ascetul)

Dragostea Domnului – Pilda numărul 55

Se spune că, odată, un om mergea printr-un deşert. Nu mai putea de oboseală; nu mâncase nimic de mai multe zile, apă nu mai avea, iar soarele puternic îl topea cu razele sale de foc. În afară de întinderea nesfârşită de nisip dogoritor, nu se vedeau decât urmele omului, urmele paşilor săi.
Deodată însă, omul a observat că alături de el au apărut şi alte urme, ca şi când mai era cineva, o persoană ce mergea odată cu el şi ale cărei

urme le putea vedea alături de ale sale. Speriat, a strigat:
— De ce sunt patru urme în nisip, când eu sunt singur? Cine eşti şi de ce nu te văd? Dar o voce i-a răspuns:
— Sunt Dumnezeu! Nu eşti singur, fiindcă Eu merg alături de tine. Astfel, vei fi ocrotit de orice rău şi vei ajunge cu bine la capăt!
Omul a căzut în genunchi şi i-a mulţumit Domnului că S-a îndurat de el, după care şi-a continuat drumul, convins că acum va reuşi. Şi a mers, a mers, până când într-un final a simţit că nu mai poate face un pas măcar. Căzut în genunchi, a privit în spate şi... ce i-a fost dat să vadă? Pe nisip, nu se vedeau decât urmele paşilor săi.
— Doamne – a spus omul îndurerat – de ce m-ai părăsit, de ce nu sunt decât două urme în nisip?!
Dar, aceeaşi voce i-a răspuns cu blândeţe:
— Pentru că, până acum, Eu te-am dus în braţe.
Deodată, omul nostru a simţit ceva rece, rece, şi a deschis ochii. Visase. Toropit de oboseală, încins de lumina soarelui, căzuse în nisip, ajuns la capătul puterilor. Dar, în timpul somnului, fusese găsit de o caravană. Câţiva negustori îl ridicaseră şi îl stropiseră cu apă. Atunci când a simţit apa rece pe faţă s-a trezit, amintindu-şi de visul său.
— Binecuvântat să fie Domnul! a strigat omul. Cum de m-aţi găsit?
— Am văzut nişte urme în nisip şi ne-am dat seama că cineva s-a rătăcit. Erau, într-adevăr, urmele tale.
— Voi credeţi că urmele mele v-au adus aici? Nu, Dumnezeu, Care S-a îndurat de suferinţa mea, El v-a călăuzit paşii spre mine, altfel aş fi murit.
Sunt unii oameni care nu văd că Dumnezeu se îngrijeşte de ei. Nu văd că Domnul, din iubire, caută mereu să îi ajute. Ei uită de cele sfinte şi de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu uită niciodată de ei. Ferice de aceia care văd că toate – sănătatea, puterea de muncă, fericirea – ţin de Dumnezeu şi că doar prin puterea Lui putem fi mântuiţi. Ferice de aceia care au mereu încredere în ajutorul Domnului.

„Chiar dacă noi ne îndepărtăm uneori de Dumnezeu, Dumnezeu rămâne mereu aproape de noi” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Dreapta educaţie – Pilda numărul 56

Într-o şcoală de la marginea unui oraş, era un profesor foarte iubit de copii.
Totdeauna, domnul profesor avea grijă de toţi elevii, încercând să-i înveţi cât mai multe. Dar, într-o zi, copiii au observat că unul dintre colegii lor fură şi l-au pârât imediat profesorului. Acesta însă nu l-a pedepsit pe făptaş. După câteva zile, hoţul a furat iar, dar a fost prins imediat. Nici de această dată, domnul profesor nu l-a pedepsit. Când acelaşi lucru s-a întâmplat şi a treia oară, câţiva băieţi s-au dus la profesor să se plângă şi i-au spus:
— Acest coleg al nostru fură mereu. Nu este bine ceea ce se întâmplă şi vă rugăm să-l daţi imediat afară din şcoală, altfel plecăm noi.
— N-am să-l dau afară. Dacă vreţi, puteţi pleca toţi ceilalţi, dar el rămâne.
— Domnule profesor, dar cum este posibil să renunţaţi atât de uşor la noi toţi, care v-am ascultat mereu?
Privindu-i cu blândeţe, profesorul le-a explicat elevilor săi, atât de miraţi de această neaşteptată situaţie:
— Voi ştiţi, deja, ce e bine şi ce e rău. Dacă aţi pleca în lume, cu siguranţă că aţi şti cum să vă purtaţi, nici nu mă îndoiesc! Dacă însă el ar pleca de aici, dintre noi, ce ar face? Asta de ce nu v-aţi întrebat? De ce v-aţi gândit doar la voi? Credeţi că dacă o să-l dau afară, va fi mai bun? Dacă aici, între noi, el nu ştie cum e bine să te porţi, ce va face el în lume? Aşa că, indiferent dacă voi rămâneţi sau plecaţi, el va sta în continuare aici, iar eu voi avea grijă să se schimbe şi să devină un om bun. Iar atunci când va dori şi el acest lucru, cu siguranţă că dintr-un hoţ ocolit de colegi, va deveni un copil apreciat şi iubit de toţi cei din jurul său.
Când a aflat despre cele petrecute, impresionat de bunătatea profesorului său, băieţelul care până atunci furase şi le pricinuise atâtea necazuri celor din jurul său a promis că se lasă de furat. Şi s-a ţinut de cuvânt, fiindcă – aşa cum spusese şi domnul profesor – de data aceasta el era cel care dorea din tot sufletul să fie mai bun.

„Iertaţi-vă unul pe altul, aşa cum v-a iertat şi Dumnezeu pe toţi, în Hristos!” (Sfânta Scriptură)

Adevăratele minuni – Pilda numărul 57

Un tânăr făr' credinţă spunea mereu că el nu crede în minuni. Dar într-o zi, mergând pe stradă, a întâlnit un om, care, plimbându-se încet, se oprea la tot pasul şi, privind în dreapta şi în stânga, exclama întruna:

— Doamne, ce minune! Ce minunăţii mi-a fost dat să văd!

— Nu te supăra, a întrebat necredinciosul, dar la ce te uiţi şi te minunezi aşa de tare?

— Cum la ce? La floarea aceasta minunată! Şi la copacul de acolo şi, uite, priveşte norii, cât sunt de frumoşi!

— Ce ţi-e, omule, a mai spus necredinciosul, n-ai mai văzut flori sau copaci până acum? Ce, până acum nu te-ai mai uitat niciodată pe cer să vezi norii şi păsările zburând?

— Nu! – a răspuns omul. Vezi dumneata, până astăzi am fost orb din naştere, însă, cu o săptămână în urmă, familia m-a adus în acest oraş la un medic celebru care m-a operat şi m-a îngrijit cu multă dragoste. Chiar azi dimineaţă mi-a scos bandajele de la ochi şi, după ce a văzut că nu mai am nimic şi m-am vindecat complet, m-a lăsat să plec.

— De când am ieşit din spital, mă plimb însă pe străzi şi nu mă mai satur să privesc atâtea lucruri frumoase, atâtea minuni. Dumneata poate că, văzând în fiecare zi florile, copacii, oamenii din jurul tău, nici nu mai realizezi cât este de minunată această lume, cât este de uimitoare. Dar eu, eu o văd pentru prima oară şi, crede-mă, niciodată nu mi-am imaginat ceva atât de frumos. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri frumoase pe care le-a creat şi pentru faptul mi-a ajutat să pot, în sfârşit, să le văd şi eu şi să mă bucur de ele. Dar, dacă tot ne-am întâlnit, spune-mi încotro găsesc o biserică, fiindcă vreau să aprind o lumânare şi să mulţumesc Domnului pentru minunea care a făcut-o astăzi cu mine.

Impresionat de cuvintele omului, necredinciosul l-a însoţit pe acesta până la bisericuţă apropiată. Au intrat împreună, au aprins câte o lumânare şi au început să se roage încet, în faţa unei icoane.

În sufletul său, omul necredincios a înţeles că nu lumea era de vină, ci el. Toate erau pline de frumuseţe, toate erau minuni, dar el nu ştia să le vadă. Trece pe lângă ele, fără să le observe.

Ce minune este mai frumoasă decât o floare ce se deschide, oferindu-şi parfumul? Poate cineva să-mi arate o minune mai mare decât dragostea şi devotamentul unei mame pentru copilul ei? Este cineva atât de crud, încât să nu simtă dragostea – minunea minunilor?
Adevăratele miracole nu trebuie să le vezi, ci să le simţi. Şi în orice creştin se întâmplă un miracol atunci când, apropiindu-se de ceilalţi prin dragoste, simte cum se apropie de Dumnezeu.

„Sfinţenia vine din dragoste. Toţi cei ce cred şi iubesc cu adevărat sunt sfinţi” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Greutatea păcatelor – Pilda numărul 58

Trecând prin sat, un preot s-a întâlnit cu un ţăran care nu prea venea la biserică. Oprindu-l, i-a spus:
— Fiule, de ce nu ai venit ieri la slujbă? Ai avut vreun necaz, pot te ajut cu ceva?
— Părinte, nu am avut vreme, m-am luat cu una, cu alta şi…
— Vai, fiule, nu se poate să nu-ţi faci timp să vii în biserică, să aprinzi lumânare şi să spui o rugăciune! Dacă tu nu te gândeşti la Dumnezeu şi nu cauţi ajutorul Său, cum ai vrea să-ţi poarte El de grijă? Orice probleme ai avea, chiar dacă nu le poţi rezolva singur, chiar dacă nimeni nu ar fi în stare să te ajute, Dumnezeu poate. El îţi dă sănătate, linişte şi spor în casă. Dacă îţi faci păcate însă, mai meriţi tu ajutorul Său?
— Dar, părinte, ce păcate am eu? – zise omul cu nedumerire. Nu am decât păcate mici. Sunt acestea atât de grave?
— Fiule – i-a mai spus preotul – orice păcat este grav, fiindcă păcatul, oricât de mic, îţi strecoară în suflet răutate. Poate nu par păcatele tale prea mari, dar… ia adu-ţi aminte, ieri a plouat?
— Da, părinte, a plouat ceva, dar nu prea mult.
— Şi azi, de ce ai putut să ieşi din casă?
— E, părinte, pentru că de dimineaţă a ieşit soarele şi pământul s-a uscat repede;
— Păi, vezi, fiule? Anul trecut ţii minte când au fost inundaţiile? A plouat trei zile în şir. Am mai putut noi să ieşim atunci din case?

Păcatul, fiule, este la fel ca picătura de apă. Aşa mică, ai impresia că nici nu poate face rău. Dacă ai ceva păcate, dar cauţi să le îndrepţi prin căinţă şi bunătate, prin rugăciune în Sfânta Biserică, atunci imediat apare dragostea Domnului, care aduce linişte sufletului, la fel ca şi căldura şi lumina soarelui, după o zi cu ploaie. Dar atunci când ploile se adună şi curg unele după altele, când mii şi mii de picături, par fără putere, se strâng laolaltă, atunci nimic nu le mai poate sta în cale. Tot astfel dacă se adună păcate peste păcate în sufletele noastre, nu le mai putem sta în cale, devenim tot mai răi şi mai egoişti.
Intră în Biserică, fiule, cât mai des. Roagă-te şi închină-te în faţa icoanelor şi, atunci, sufletul tău nu va fi chinuit de greutatea păcatelor şi viaţa ta va fi un exemplu pentru cei din jur.

„Nu se poate ca Dumnezeu să nu asculte rugăciunile omului, dacă omul ascultă poruncile Domnului" (Avva Isaia)

Sinceritate – Pilda numărul 59

În timpul războiului, viaţa era tare grea şi oamenii sufereau de foame. Dar un om bogat s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani şi a trimis vorbă în tot târgul că, din ziua următoare, el va oferi pâine oricărui copil şi asta fără niciun ban. A doua zi, încă din zori, mulţi prichindei se strânseseră în faţa casei care locuia omul atât de bun la suflet. Când acesta a apărut cu nişte coşuri mari, pline cu pâine, copiii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce pâine cât mai mare. Fiecare, cum punea mâna pe câte o pâine, o lua la goană, bucuros că prinsese o bucată mai mare. Era acolo o hărmălaie…
Dar omul a observat că undeva, la marginea curţii, aştepta cuminte o fetiţă. După ce toţi ceilalţi copii şi-au ales ce pâini au vrut şi au plecat cu ele, fetiţa s-a apropiat şi ea de primul coş şi s-a uitat în el. Dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat şi în cel de-al doilea coş, dar şi acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coş a găsit o pâinică mică, mică, pe care niciun copil nu o băgase în seamă. Fetiţa a luat-o, a mulţumit frumos pentru pâine şi a plecat spre casă.
Toată ziua a stat omul şi s-a gândit la cum se purtase acea fată şi, ca urmare, a dat poruncă la bucătărie să fie coaptă o pâine mică, dar în

care să fie puşi 10 galbeni. Apoi, dis de dimineaţă, a aşezat pâinica deasupra celorlalte pâini şi a ieşit iarăşi cu toate coşurile în curte, unde copiii deja se strânseseră şi aşteptau nerăbdători. Din nou s-au repezit şi s-au luat la harţă. La sfârşit, fetiţa noastră, care aşteptase cuminte, ca şi în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, singura rămasă. Şi de această dată, i-a mulţumit frumos omului şi s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aştepta. Când s-au aşezat la masă şi femeia a rupt pâinea, ce să vezi?! galbenii s-au răsturnat pe masă din aluatul proaspăt.

— Vai, s-a speriat mama, ce să fie cu aceşti bani? Dacă banii au ajuns din greşeală în pâinea adusă de tine? Poate i-au căzut brutarului, în timp ce frământa aluatul. Ia-i şi du-i imediat înapoi!

S-a întors fetiţa la casa omului şi i-a dat acestuia toţi banii; spunându-i cum mama ei i-a găsit în pâinica primită. Privind-o cu drag, omul i-a răspuns:

— Banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. După ce am văzut ieri cum ai avut răbdare şi cum te-ai mulţumit chiar şi cu mai puţin, am hotărât să te răsplătesc. Astăzi, am văzut şi cât eşti de cinstită, fiindcă ai fi putut păstra totul, dar tu mi-ai adus banii înapoi. Drept răsplată, în fiecare dimineaţă când vei veni să iei şi tu o pâinică, vei primi şi câte zece galbeni.

Doamne, ce bucuroasă a fost fetiţa! Nu ştia cum să-i mulţumească omului pentru atâta bunătate. S-a dus în fugă la mama ei şi i-a dat bănuţii, după care i-a povestit totul, iar mama a povăţuit-o şi de această dată, iar fata i-a urmat sfatul.

Aşa se face că, de atunci, în fiecare dimineaţă, când primea galbenii, fata se ducea în mijlocul celorlalţi copii şi împărţea cu ei toţi bănuţii. Ştia că şi ceilalţi au nevoie de milostenie la fel de mult ca şi ea.

„Sărăcia sau bogăţia nu pot învinge DRAGOSTEA, dar DRAGOSTEA poate învinge şi sărăcia şi bogăţia” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Pentru un sac de bani – Pilda numărul 60

În timpul unui război, un colonel a fost rănit grav şi dus de urgenţă la cel mai apropiat spital, unde a fost îngrijit cât se poate de bine. Dar,

după un timp, acesta observă că la celălalt capăt al salonului, se aflau două paturi cu bolnavi de care nimeni nu se apropia, nici măcar vreun doctor. O singură călugăriţă stătea mereu cu ei şi îi îngrijea cu multă dragoste, căutând să nu le lipsească nimic şi rugându-se neîncetat. Întrebând de ce sunt bolnavii de la capătul salonului atât de izolaţi, colonelul a rămas mut de uimire, aflând că oamenii aceia suferă de o boală fără leac şi că în scurt timp vor muri. Nimeni nu se apropia de bolnavi de teamă să nu se molipsească.

— Bine – a mai întrebat colonelul – dar călugăriţa care stă mereu împreună cu ei şi îi îngrijeşte?

— Desigur că era sănătoasă – i-a răspuns un doctor, dar acum s-ar putea să se fi îmbolnăvit şi ea. Noi n-am lăsat-o să se apropie, dar ea a insistat spunând că cineva trebuie să-i îngrijească şi pe oamenii aceia.

— Doamne, a mai exclamat colonelul, n-aş face aşa ceva nici pentru un sac plin cu bani.

Din celălalt capăt al salonului, călugăriţa l-a auzit şi, întorcându-se spre colonel, i-a răspuns liniştită şi cu zâmbetul pe buze:

— Nici eu n-aş face acest lucru pentru un sac cu bani. Îl fac însă pentru o răsplată mult mai mare. Pentru mulţumirea pe care o citesc în ochii acestor oameni sărmani pe care pot să îi ajut şi pentru răsplata pe care ne-o va da Dumnezeu fiecăruia dintre noi, după meritul nostru.

„Eşti desăvârşit atunci când, în locul tău, îl preferi pe aproapele” (Avva Iacov)

Câinele şi pisica – Pilda numărul 61

Odată, un om stătea liniştit la masă, ospătându-se cu poftă din felurile pregătite. La picioare, s-a aşezat câinele său. Uitându-se în ochii omului, câinele îşi spunea:

„Dă, Doamne, să mănânce cu poftă stăpânul meu şi, după ce s-o sătura, să-mi dea şi mie o bucăţică!”

În acest timp, s-a apropiat şi pisica. Privindu-l pe om cum mănâncă şi gudurându-se pe lângă el, îşi spunea în sinea ei:

„Dă, Doamne, să orbească stăpânul meu, doar o clipă, să-i pot fura mâncarea!”

Câinele aştepta să primească tot ce omul s-ar fi îndurat să-i dea, cunoscând bunătatea stăpânului său. Pisica însă pândea orice moment să poată fura, lăcomia îndemnând-o să nu se mulţumească cu ceea ce ar fi primit.
Aşa este şi în viaţă. Unii dintre prietenii care ne înconjoară sunt asemenea câinelui, adică fideli şi devotaţi, răbdători şi sinceri. Alţii însă sunt asemenea pisicii: oricând cu un zâmbet pe buze, dar mereu cu răutate în suflet, aşteptând doar prilejul să fure şi să profite de pe urma ta.
Când ai în preajma ta prieteni adevăraţi, bucură-te pentru ei şi pentru prietenia voastră; când vezi însă că de tine se apropie şi cei asemenea pisicii, nu-i goni şi nu te purta cu ei aşa cum ar merita, ci roagă-te pentru ei şi încearcă, prin bunătatea ta, să îi faci şi pe ei mai buni.

„Suferiţi de pe urma unui om rău? Iertaţi-l, ca să nu fie astfel doi oameni răi!” (Fericitul Augustin)

Adevăr sau minciună – Pilda numărul 62

Un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:
— Aş vrea să cunosc cât mai multe despre credinţă şi religie. Am citit multe cărţi, dar nu ştiu care sunt adevărate şi care nu. Unele spun într-un fel, celelalte altfel, eu ce să mai cred?
— Fiule, cea mai mare ispită este cea care îţi încearcă credinţa cu tot felul de cuvinte frumos spuse, dar golite de duh. Ţi-ar plăcea ca cineva să-ţi dăruiască un măr tare, frumos, dar când vrei să-l mănânci să vezi că înăuntru-i tot viermănos şi stricat? Ar fi mărul acela bun de ceva? Aşa sunt şi unele cărţi: ţin mintea ocupată cu tot felul de idei, dar nu hrănesc şi sufletul.
Citeşte cât mai mult, dar caută să fii asemenea albinelor, ce trec din floare în floare şi culeg doar nectarul, nu şi alte lucruri inutile. Culege şi tu, la rândul tău, nectarul cărţilor, caută ce-i folositor în ele şi, de vei ştii să găseşti adevărul în cărţi, vei ştii să-l găseşti şi în viaţă.
Păgânii spun că credinţa nu este logică. Dar, de fapt, credinţa este mai presus de logică. Mintea noastră judecă după cele lumeşti şi nici pe acestea nu-i în stare să le cuprindă. Cele cereşti nu pot fi găsite astfel.

Nu căuta cu mintea ceea ce trebuie să cauţi cu sufletul, fiindcă cele ale sufletului numai cu sufletul le poţi afla. Şi ţine minte: degeaba citeşti despre credinţă, dacă nu trăieşti în credinţă!

„Fără Dumnezeu nu este posibil a-L cunoaşte pe Dumnezeu" (Sfântul Irineu)

Cei patru ucenici – Pilda numărul 63

O dată, patru ucenici au vrut să se întreacă. Zis şi făcut. S-au aşezat toţi într-o încăpere şi au decis ca, timp de trei zile, niciunul să nu spună o vorbă, ca astfel să-şi încerce răbdarea şi puterea de concentrare. Dar, spre seară, când a început să se întunece, unul nu s-a mai putut abţine şi a zis:
— Să aprindă cineva lumina!
— Ce faci, nu trebuia să tăcem? – l-a întrebat nedumerit al doilea.
— Proştilor, de ce aţi vorbit? – se repezi al treilea să-i dojenească.
— Ehe, doar eu am tăcut! – se lăudă cu îngâmfare cel de-al patrulea.
Fiecare ucenic a căzut pradă câte unei ispite: graba, neîncrederea, mânia şi mândria – cele patru ispite care încearcă pe oameni în tot ceasul. De aceea, răbdarea este cel mai bun tovarăş de drum în viaţă; îţi trebuie răbdare să munceşti, să înveţi, să te rogi... îţi trebuie răbdare şi să iubeşti.

„Unde nu este răbdare, nu este nici iubire" (Sfântul Grigorie Dialogul)

Preţul lucrurilor – Pilda numărul 64

Un om avea un băiat tare leneş. Atât de leneş, că nu făcea nimic toată ziua, dar ştia să ceară bani de la părinţi ca să-şi cumpere dulciuri şi jucării. Dar, într-o zi, tatăl său a hotărât să-l lecuiască şi, când băiatul a venit iarăşi să-i ceară bani, i-a spus:
— Fiule, eu ţi-aş da banii aceştia, dar mă tem că tu nu ştii să-i preţuieşti. Nu ştii valoarea lor şi îi cheltuieşti fără rost.
— Cum să nu, tată? Ştiu foarte bine că banii se câştigă greu şi nu îi voi mai risipi.

Dar în timp ce băiatul tot încerca să-şi convingă părintele să-i dea bancnota după care îi scăpărau deja ochii, tatăl său a aruncat-o deodată în soba aprinsă. Băiatul a rămas locului, mut de uimire, neînţelegând de ce a făcut tatăl său acest lucru.
— Acum să ştii că eşti pedepsit! – a mai spus tatăl. Pleacă din casa mea şi să nu te mai întorci până nu vei fi şi tu în stare să câştigi un ban.
Băiatul nu a mai avut ce face şi s-a dus la brutarul din colţul străzii, rugându-l să-l primească ucenic. O săptămână întreagă a muncit cărând sacii cu făină, frământând coca şi trebăluind prin brutărie. Când se împlini o săptămână, brutarul îi dădu o grămadă de bani.
Fericit nevoie mare, băiatul s-a întors acasă.
— Tată, tată – a strigat el, intrând val-vârtej – am câştigat şi eu bani. Uite bancnotele astea! Uite ce multe sunt şi doar eu am muncit pentru ele, nimeni nu mi le-a dat pe degeaba!
— Bravo fiule, i-a zis tatăl. Ia dă-mi-le şi mie să văd câte sunt…
După ce le cercetă cu luare-aminte, tatăl le aruncă imediat în foc. De data aceasta, băiatul a sărit ca ars, băgându-şi mâinile în flăcări să scoată banii pentru care muncise atât.
— Vezi fiule, de-abia acum ştii valoarea banilor. Şi doar cine le cunoaşte valoarea ştie cu adevărat şi cum să-i cheltuiască – îi mai spuse tatăl cu dragoste.

„Viaţa este muncă şi numai munca îi dă omului dreptul de a trăi: Apa curgătoare dă viaţă, cea stătătoare devine otrăvitoare” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Cheia potrivită – Pilda numărul 65

La un călugăr a venit o femeie să-i ceară ajutorul, fiindcă nu avea înţelegere în casă.
— Ce-ai făcut în această situaţie, a întrebat-o călugărul?
— Am încercat să-mi conving bărbatul, certându-l.
— Când aţi avut iar probleme, ce-ai mai făcut?
— Acelaşi lucru, i-a răspuns din nou femeia. I-am reproşat şi l-am certat. Şi de fiecare dată am făcut la fel.
Atunci, călugărul a scos o grămadă de chei şi dându-i una femeii a

rugat-o să deschidă uşa din faţa lor. A încercat femeia, dar, nepotrivindu-se cheia respectivă, i-a cerut călugărului altă cheie.
— Poate n-ai ştiut cum să deschizi, i-a spus călugărul, mai încearcă!
Dar oricât s-a străduit femeia, nu a putut deschide.
— Părinte, daţi-mi toată grămada de chei şi aflu eu care-i cea potrivită – l-a rugat aceasta. Privind-o cu căldură, duhovnicul i-a răspuns:
— Acum înţelegi ce-am vrut să-ţi dovedesc? Cum nu poţi tu deschide acea uşă cu o cheie nepotrivită, oricât ai încerca, tot aşa nu poţi deschide sufletul bărbatului tău cu aceeaşi vorbă de ceartă cu care încerci mereu. Caută cheia potrivită şi, dacă o vei găsi, sigur vei putea deschide!

„Învăţăturile date cu forţa nu pot dăinui în suflete, pe când învăţăturile primite în suflet cu plăcere şi cu bucurie rămân de-a pururi” (Sfântul Vasile cel Mare)

Taina Sfintei Cununii – Pilda numărul 66

O femeie necăjită a venit la un preot să-i ceară sfat:
— Vă rog, părinte, ajutaţi-mă cu un sfat. N-am înţelegere în casă. Bărbatul meu cheltuieşte mai mult decât câştigăm. Uneori bea, alteori ne certăm. Datoriile cresc, iar noi şi copiii trăim tot mai rău.
— Lasă femeie, o să vorbesc eu cu el.
După câteva zile, preotul se întâlneşte pe drum cu bărbatul femeii şi îl întreabă:
— Cum o mai duci, fiule?
— Destul de greu, părinte.
— Dar, din câte ştiu eu, femeia ta este harnică, nu?
— Aşa e, părinte, slavă Domnului, mi-a dat femeie bună, nu mă pot plânge.
— Atunci, care este problema?
— Încurcat, omul nu a mai ştiut ce să răspundă, dar preotul i-a spus:
— Vezi pasărea ce zboară chiar acum pe deasupra casei tale?
— Da, părinte.
— Căsătoria este şi ea, fiule, tot ca o pasăre, iar bărbatul şi femeia sunt cele două aripi. Dacă nu bat amândouă odată aerul, pasărea nu poate

zbura. Oricât s-ar strădui una, fără ajutorul celeilalte nu poate face nimic. Caută să îţi ajuţi nevasta şi copiii, căci doar aşa te poţi numi om. Mulţumirea ta depinde de mulţumirea familiei tale.
Recunoscător pentru sfat, bărbatul a plecat mai departe, iar, în gând, îi stăruiau cele spuse de preot.

„Dragostea toate le îndură, toate le crede, toate le nădăjduieşte" (Sfânta Scriptură)

Minunea Naşterii Domnului – Pilda numărul 67

În seara de Crăciun, un tânăr l-a întrebat pe tatăl său:
— Tată, nu înţeleg cum de L-a născut Maica Domnului pe Mântuitor fără stricăciune, fără durere? Duminică, la predică, părintele a spus că trupul Maicii Domnului a rămas neatins de păcat, în mod miraculos, atât înainte de Naştere, cât şi în timpul Naşterii şi după aceea.
— Băiete – i-a răspuns tatăl – pentru Dumnezeu totul este cu putinţă. Naşterea Mântuitorului este ceva miraculos, o minune unică. Mintea omului nu poate cuprinde totul, dar ceea ce spui nu-i greu de crezut. Uită-te la lumina soarelui, care ajunge la noi prin fereastra închisă. Lumina trece prin geam, dar strică ea geamul cu ceva? Tot aşa, Domnul Iisus, Lumina Vieţii, S-a întrupat pentru noi, trecând prin trupul sfânt al Născătoarei de Dumnezeu, fără stricăciune. Iar noi, la rândul nostru, îl putem primi pe Iisus, în sufletele noastre. Chiar dacă puterile trupului omenesc nu sunt prea mari, chiar dacă ascuţimea minţii noastre nu este nici ea infinită, în schimb dragostea din sufletele noastre poate cuprinde totul. Poate, chiar, schimba totul.

„Maica Domnului nu L-ar fi putut purta pe Cuvântul lui Dumnezeu în trup, dacă nu ar fi primit mai întâi Cuvântul lui Dumnezeu în inimă" (Părintele Kailistos Ware)

Căinţa păcătosului – Pilda numărul 68

La marginea unui râu, un ţăran rău voia cu orice chip să scape de câinele său, deşi acesta era un animal bun şi recunoscător. Luându-l în

braţe, l-a aruncat în apă, crezând că animalul se va îneca şi astfel va scăpa de el. Însă bietul câine a înotat cu greu până la mal, după care s-a aşezat cuminte la picioarele stăpânului său. Acesta, supărat că nu reuşise, l-a împins înapoi în apă, dar câinele a ieşit iar. De-a dreptul furios, ţăranul a ridicat din nou animalul în braţe, dar vrând să-l arunce cât mai departe, a alunecat pe malul noroios şi s-a prăvălit cu tot cu câine în apă. Neştiind să înoate, a început să ţipe şi să se zbată. Când să se ducă cu totul la fund, a simţit cum cineva îl apucă de gulerul hainei şi îl trage încet spre mal. Scos din apă mai mult mort decât viu, ud tot şi speriat, omul a înţeles că i-a scăpat viaţa tocmai câinele pe care încercase să îl omoare. Ruşinea i-a cuprins sufletul. I-a mulţumit lui Dumnezeu că au scăpat amândoi cu viaţă, după care şi-a mângâiat cu recunoştinţă câinele atât de credincios şi au plecat împreună spre sat. În sinea sa, omul a promis să nu mai dorească niciodată răul vreunui suflet.

„Faptele săvârşite de oameni sunt de trei feluri: conform firii, mai prejos de fire şi mai presus de fire. Firească este pacea, împotriva firii este duşmănia şi mai presus de fire, sunt iertarea şi binele dezinteresat” (Sfântul Atanasie cel Mare)

Înţelepciunea călugărului – Pilda numărul 69

Odată, un domnitor renumit pentru mintea sa luminată, a aflat că, departe, într-o mănăstire retrasă, trăieşte un călugăr bătrân, om de o rară înţelepciune, şi, dorind să vadă el însuşi cât de adevărată este această veste, se duse neîntârziat în acel sfânt lăcaş şi ceru să-l vadă pe călugăr.
Când acesta veni supus şi smerit, domnitorul, vrând să-l încerce într-o situaţie mai puţin obişnuită, îi spuse:
— Părinte, pot să te întreb ceva?
— Desigur, Măria-ta, întreabă-mă!
— Vezi, deja te-am întrebat.
— Iar eu deja ţi-am răspuns.
— Ce mi-ai răspuns?
— Dar tu ce m-ai întrebat?

Văzând înţelepciunea acestuia, domnitorul a petrecut, de atunci, mult timp împreună cu bătrânul călugăr, care, pentru poveţele sale, era mereu preţuit şi căutat atât de boieri, cât şi de cei simpli şi umili, ce veneau de departe pentru sfaturile sale folositoare, izvorâte din credinţa şi înţelepciunea sa.

„Înţelepciunea este izvor de viaţă” (Sfânta Scriptură)

Sfânta Biserică – Pilda numărul 70

Dorind să-l contrazică, un necredincios îi spuse unui creştin:
— Voi, creştinii, spuneţi că Dumnezeu este oriunde. Dacă este aşa, de ce te mai duci la Biserică, să asculţi predica, când oricum îl vedem peste tot.
— Aşa este, pe Dumnezeu, cei cu credinţă îl văd peste tot şi prin toate, însă priveşte! Chiar dacă aerul este încărcat pretutindeni cu vapori de apă, aceştia nu-ţi astâmpără setea şi, de aceea, mergi la fântână. La fel şi noi, creştinii, mergem la Biserică aşa cum tu mergi la fântână. Tu îţi astâmperi setea trupului cu apa proaspătă şi rece a fântânii, noi ne astâmpărăm setea sufletului cu apa dătătoare de viaţă veşnică: Cuvântul lui Dumnezeu.

„Biserica este o corabie, iar creştinii care merg la Sfânta Biserică şi intră în ea sunt izbăviţi din furtuna păcatelor” (Sfântul Nicodim)

Cele două vâsle – Pilda numărul 71

Demult, trăia un bătrân, om cu frica lui Dumnezeu, ce-şi câştiga traiul trecând călătorii, cu barca sa, de pe un mal pe celălalt al unui râu.
— Într-o zi, în timp ce moşul îl trecea cu barca pe un tânăr, acesta observă că pe fiecare vâslă este ceva scris şi întrebă:
— De ce ai scris pe o vâslă „credinţă” şi pe cealaltă „fapte bune”?
— Fiindcă acestea două mă conduc în viaţă, răspunse bătrânul.
— Nu cred că omul are nevoie de amândouă, spuse cu îndrăzneală tânărul. Este de ajuns doar una după care să îţi călăuzeşti viaţa: dacă faci fapte bune, eşti de folos celorlalţi, dacă ai credinţă, îţi eşti ţie însuţi

de folos.
Bătrânul nu a spus nimic, dar a început să vâslească cu o singură vâslă. Barca nu a mai avansat niciun pic, învârtindu-se în loc. În felul acesta a înţeles tânărul ce-a vrut să spună omul: că acela cu suflet curat, adică luminat de credinţă, va avea şi o viaţă curată, adică încărcată de roadele bunătăţii şi milei creştineşti. Cum este sufletul omului, tot aşa îi este şi viaţa.
Credinţa fără bunătate nu este decât ipocrizie. Cel cu adevărat credincios îl iubeşte pe Dumnezeu, iubindu-i pe oameni. Faptele bune şi credinţa sunt cele două aripi cu ajutorul cărora sufletul nostru se înalţă spre Dumnezeu. Cu o singură aripă nu poţi zbura!

„În fapte se arată credinţa. Credinţa fără fapte nu există” (Sfântul Simeon Noul Teolog)

Taina Sfântului Botez – Pilda numărul 72

Într-o zi, un sectant, om rătăcit de la dreapta credinţă, a vrut să-l contrazică pe un preot, spunându-i:
— Chiar dacă în Biblie Mântuitorul spune să ne botezăm, eu nu cred că e bine să-i botezăm pe copii, ci doar pe oamenii mari. Trebuie să aştepţi ca cei mici să crească şi de-abia atunci să îi întrebi dacă vor sau nu să fie botezaţi. Doar aşa, ca oameni în toată firea, pot hotărî cu adevărat. Cum puteţi voi, ortodocşii, să-i botezaţi pe copii?
— Spune-mi, îi zise preotul, după ce îl ascultă cu răbdare, ştiu că dumneata ai copii; când erau mici, i-ai dus la doctor să îi vaccineze?
— Da, îi răspunse omul.
— De ce nu ai aşteptat să crească şi să-i întrebi mai întâi dacă vor sau nu să fie vaccinaţi? – îl mai întrebă preotul pe om.
— Fiindcă nu voiam să se îmbolnăvească şi ştiam că e bine pentru ei.
— E, vezi, tot aşa şi noi ştim că Sfântul Botez este bun pentru copii şi nu avem de ce aştepta. Aşa cum vaccinezi un copil micuţ, ca să nu se îmbolnăvească trupul lui fragil, tot aşa îl şi botezi, pentru a nu se „îmbolnăvi” sufletul lui tânăr. Prin puterea Duhului Sfânt, prin harul Său, coborât astfel peste prunc, acesta e un om nou, pregătit pentru o viaţă nouă şi luminoasă: viaţa creştinească.

Sectantul plecă ochii ruşinat şi se îndepărtă, gândindu-se la cele spuse de preot. Deşi sunt unii care nu cunosc dreapta credinţă, sau ştiu prea puţine, preotul îi poate învăţa, îi poate călăuzi prin desişul acestei vieţi încărcate de greutăţi şi păcate, scoţându-i la limanul mântuirii. Omul trebuie să îşi asculte preotul, duhovnicul şi să se gândească la cele spuse de acesta.

„Turma lui Hristos se păstoreşte cu fluieraşul, nu cu băţul, adică cu blândeţe, nu cu asprime. Se păstoreşte mai mult cu exemplul vieţii preotului, nu numai cu predica de la amvon” (Părintele Paisie Olaru)

Copilul şi preotul – Pilda numărul 73

Mergând prin parohia sa, un preot l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă şi înjurând. Oprindu-se, l-a întrebat:
— Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el?
— Că este un englez, a răspuns băieţelul.
— Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă?
— Ar fi un spaniol, desigur.
— Nu crezi că este la fel şi cu cel care vorbeşte „limba” lui Dumnezeu? Un creştin spune doar lucruri frumoase şi folositoare. De la omul rău, dimpotrivă, nu auzi decât vorbe urâte, înjurături şi minciuni. Cum este sufletul omului, aşa sunt şi vorbele sale.
Fii atent ce spui, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei a căror limbă o vorbeşti! Poţi ajunge între păcătoşi şi diavoli sau între îngeri şi sfinţi.

„Omul este o corabie mică, în care se află lei şi balauri, otravă şi răutate, cărări bolnave şi prăpăstii fără sfârşit. Dar tot acolo este şi Dumnezeu, sunt şi îngerii, viaţa şi împărăţia Domnului, lumina şi Apostolii, cetăţile cereşti şi comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate” (Sfântul Macarie)

Linştea sufletească – Pilda numărul 74

La un dineu, se găsea, printre musafiri, şi un ateu – om rău, lipsit de

credinţă – care l-a întrebat la un moment dat pe creştinul de alături:
— De unde ştii tu că Dumnezeu te-a iertat pentru păcatele tale sau că îţi ascultă rugăciunile, când, de fapt, nu vezi nimic din toate acestea?
— Dar tu, îl întrebă la rândul său creştinul, de unde ştii dacă este zahăr în ceaiul pe care îl bei acum?
— Cum de unde? Simt gustul zahărului.
— Deci ştii că este zahăr în ceaiul tău, chiar dacă nu-l vezi. E, tot aşa simt şi eu dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Sufletul meu îngreunat de păcate se simte izbăvit prin puterea Sfântului Duh. Sfânta Liturghie, Sfânta Spovedanie, rugăciunile îmi înalţă sufletul ce nu-şi găseşte liniştea decât la Dumnezeu.
Dragostea nu o vezi cu ochii trupului, ci cu ochii sufletului.

„Când am ajuns la iubire, am ajuns la Dumnezeu" (Sfântul Isaac Sirul)

Sabia şi coroana – Pilda 75

Demult, un mare împărat a vrut să încerce înţelepciunea copilului său, moştenitorul tronului, şi a aşezat pe o masă coroana şi sabia lui. Chemându-şi fiul, i-a cerut să se gândească bine şi să aleagă ce îi este mai de folos în viaţă. Băiatul a ales sabia.
— De ce tocmai sabia, l-a întrebat regele?
— Pentru că prin sabie, pot câştiga şi păstra coroana.
— Aşa este, fiul meu, ai făcut o alegere bună. Însă ţine minte: la fel este şi calea pe care trebuie să o urmeze fiecare om, fie el rege sau ţăran de rând: Calea Crucii, a jertfei, a dăruirii de sine. Crucea este singura armă pe care o poţi folosi în viaţă, în războiul de toată vremea, războiul cu diavolul, cu ispitele, cu neputinţa şi cu tine însuţi. Credinţa înseamnă luptă. Tu ai sabia prin care poţi cuceri şi păstra coroana, însă Crucea o avem cu toţii şi numai prin ea putem primi şi păstra Cerul în sufletele noastre. Să nu uiţi asta, fiul meu!

„Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate" (Sfântul Isaac Sirul)

Copilul bine crescut – Pilda numărul 76

Într-un sat din câmpie, s-au întâlnit la fântână trei femei. Două dintre ele nu încetau să-şi laude băieţii. Cea de-a treia însă, nu spunea nimic, cu toate că avea şi ea un băiat de care nu s-ar fi putut plânge. Au luat cele trei femei câte o găleată cu apă şi au plecat împreună înapoi, spre casă. Pe drum, s-au întâlnit cu cei trei copii, care se jucau într-o livadă.
— Ia uite-l pe-al meu, a zis prima femeie. E aşa de puternic.
— Dar al meu, zise şi a doua, e priceput la toate.
Nici de această dată, cea de-a treia femeie nu a spus nimic, însă copilul ei, văzându-şi mama, s-a grăbit să vină şi să ia el găleata. Ceilalţi doi băieţi au început să râdă şi au rămas să se joace mai departe. Acum se vedea adevărul. Din modestie, cea de-a treia femeie nu se lăudase cu feciorul său, dar, în locul ei, vorbeau faptele…

„Învaţă-te, fiule, să fii totdeauna simplu şi fără răutate!” (Sfântul Efrem Sirul)

Facerea lumii – Pilda numărul 77

Pe un drum de munte, s-au întâlnit doi ţărani. Unul dintre ei, mai răutăcios, l-a întrebat pe celălalt:
— Am auzit că mergi des la Biserică şi că te rogi mult. Dar de unde ştii tu că există Dumnezeu?
Ca şi când nu l-ar fi auzit, celălalt ţăran l-a întrebat la rândul său:
— Spune-mi, crezi că vitele noastre au fost astăzi la păşune?
— Da, cu siguranţă, priveşte pământul moale, este plin de urmele lor!
— E, acum priveşte şi tu soarele ce tocmai a răsărit peste dealuri, priveşte pădurea înverzită din faţa noastră, priveşte-te pe tine şi pe oamenii din jurul tău! Toate acestea sunt urmele mâinilor lui Dumnezeu Atotputernicul şi Atotţiitorul. Cum să fi fost făcute toate acestea, dacă nu din iubirea lui Dumnezeu, şi pentru ce să le fi făcut El aşa cum sunt dacă nu tot pentru iubire? Mai încape îndoială?

„Unicul adevăr este iubirea. Iubirea este aceea care dă viaţă şi căldură, care inspiră şi călăuzeşte. Iubirea este sigiliul pus creaţiei, semnătura Creatorului. Iubirea explică lucrul mâinilor Sale” (Părintele Theoklitos)

Suflet întunecat – Pilda numărul 78

Într-o iarnă grea, un călugăr a plecat din mănăstire spre satul de la poalele muntelui, să vadă de sănătatea unui copil pe care boala îl ţintuise la pat. La marginea pădurii, a găsit, căzut în zăpadă, un cerb mort de foame şi frig, dar şi-a continuat drumul. Ajuns în casa băiatului, l-a chemat pe tatăl acestuia şi i-a spus:
— Am găsit, nu departe de aici, un cerb pe care frigul şi foamea l-au răpus. Haide să îl iei şi veţi avea hrană pentru o vreme!
Bucuros, omul i-a mulţumit călugărului şi l-a urmat la locul cu pricina. Lângă cerbul mort însă, zăcea acum un lup, care, găsind între timp animalul, îl devorase. Neştiind să se oprească la timp, mânat doar de o lăcomie exagerată, lupul mâncase mult mai mult decât i-ar fi trebuit şi decât ar fi avut nevoie. Acum zăcea mort, ucis de propria lui lăcomie.
Văzând toate acestea, călugărul îi spuse ţăranului:
— Vezi tu, unii sunt asemenea cerbului, răpuşi de griji şi nevoi, de lipsuri şi greutăţi. Sufletul lor se întunecă şi „îngheaţă" în atâtea necazuri. Aceştia uită de Dumnezeu şi de cele sfinte, furaţi de viaţa grea pe care o trăiesc, când doar credinţa le-ar mai putea încălzi sufletul. Numai dragostea şi mila lui Dumnezeu îi pot întări; nu trebuie decât să le caute, însă alţii – vai de aceia! – sunt asemenea lupului. Au ce le trebuie, au chiar mai mult decât le-ar trebui şi, cu toate acestea, sunt şi ei morţi sufleteşte. Trăiesc doar pentru ei, când ar putea să dea şi altora. Sufletul lor este „îngheţat" de egoism, întunecat de lăcomie. Vai de ei, căci păcatul lor este cu atât mai mare! Să fii copleşit de greutăţi este o neputinţă, însă să fii doborât de plăceri este o ruşine! La Judecata ce va veni curând, va fi rău de sufletul îngenuncheat de greutăţi, dar va fi vai şi amar de sufletul îngenuncheat de plăceri.

„Ispitele sunt de două feluri: sau strâmtorile vieţii încearcă inimile, vădind răbdarea lor, sau belşugul vieţii devine iarăşi chip de ispită. E la fel de greu, atât să-ţi păstrezi sufletul neînjosit de greutăţi, cât şi să nu ţi-l jigneşti în situaţii înalte" (Sfântul Vasile cel Mare)

Răsplata – Pilda numărul 79

Într-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de harnic era omul, pe atât de leneş era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba şi tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său şi îi spuse:
— Tată, am văzut pe uliţă nişte băieţi încălţaţi cu ghete noi, foarte frumoase. Aş vrea şi eu aşa ghete.
— Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci şi tu cât de puţin, ţi-aş da banii, dar aşa, pe degeaba, zi şi tu, e drept?
N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare şi-ar fi dorit asemenea ghete, aşa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar şi de data aceasta părintele l-a refuzat.
Când a venit şi a treia zi să-i ceară bani, ţăranul i-a spus:
— Uite, măi băiete, văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod, e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezeşte şi se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul şi pe urmă vino aici şi-ţi dau bani să-ţi cumperi ghetele.
N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Aşa că s-a culcat pe un braţ de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:
— Gata, tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?
— Nu! – a răspuns omul categoric. Ţi-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod şi fă ce ţi-am spus!
A plecat iar băiatul, dar nu putea înţelege de unde ştia tata că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind şi nu l-a trezit, că altfel nu se poate… Aşa că, după ce s-a urcat iarăşi în podul casei, s-a pus la pândă în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preţ de jumătate de ceas, cu ochii aţintiţi spre tatăl său, care muncea de zor în curte, şi, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăşi în grădină.
— Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai banii?
— Măi băiete, după ce că eşti leneş, mai eşti şi un mare mincinos. Nu ţi-e ruşine? Să ştii că, dacă nici de data asta nu te duci în pod şi nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nicio gheată. Ai înţeles?
Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată şi a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în

grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghete noi nouţe, exact aşa cum îşi dorea el.
De bucurat, s-a bucurat, cum era şi de aşteptat, dar, în acelaşi timp, îi crăpa obrazul de ruşine pentru minciunile sale de mai nainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus şi în grădină să îşi ajute tatăl. Acum simţea, într-adevăr, că merită ghetele, dar, mai mult decât atât, simţea cât de bine este să fii alături de părinţi şi să îi ajuţi.

„Creşteţi-vă copiii în învăţătura şi înţelepciunea Domnului!” (Sfânta Scriptură)

Puterea Sfintei Cruci – Pilda numărul 80

Un tânăr dornic de aleasă învăţătură s-a dus odată la o mănăstire, să-i ceară sfat unui bătrân călugăr:
— Părinte, daţi-mi, vă rog, o carte din care să pot învăţa cel mai bine cum trebuie să fie un creştin; cum trebuie să gândească, ce trebuie să facă; o carte care să-mi explice toate aceste lucruri!
Călugărul i-a spus că are o asemenea carte în chilia sa şi s-a dus să o aducă, însă, după câteva clipe, s-a întors ţinând în mână o cruce pe care i-a întins-o tânărului. Văzându-l mirat, i-a spus:
— Fiule, crucea este cea mai de seamă învăţătură pe care Dumnezeu i-a dat-o omului. Pentru noi, Mântuitorul S-a jertfit pe cruce, arătându-ne astfel ce înseamnă să iubeşti, fiindcă a făcut acest lucru din dragoste pentru oameni. Crucea înseamnă tocmai calea pe care omul ajunge la iubire, adică la Dumnezeu. Cel ce ştie să-şi poarte crucea, poartă cu el, în acelaşi timp, harul şi iubirea Domnului. De aceea, crucea nu este o povară, ci o bucurie; când te dăruieşti celui drag, nu o faci cu tristeţe şi cu reţinere, ci cu bucurie şi entuziasm. Crucea înseamnă, deci, curaj, răbdare, dar, mai ales, dragoste.
Doreai o carte pe care să o citeşti cu ochii şi a cărei învăţătură să îţi lumineze mintea. Iată, în schimb, crucea – o carte pe care o vei citi cu sufletul şi a cărei învăţătură îţi va lumina întreaga viaţă.

„Crucea, izvor de tămăduire, uşa Tainelor, arma păcii, veselia sufletului

meu” (Acatistul Sfintei Cruci)

Cei trei prieteni – Pilda numărul 81

Se povesteşte că un om a fost acuzat, odată, de o faptă pe care n-o făcuse. Pentru a scăpa de pedeapsă, cineva trebuia să depună mărturie că omul acesta este nevinovat. S-a dus el la cei trei prieteni pe care îi avea şi i-a rugat ca, a doua zi, să meargă împreună cu el la judecător şi să-l scape astfel de pedeapsă. A doua zi, primul prieten s-a scuzat că nu mai poate veni. Al doilea l-a urmat până la uşa tribunalului, însă acolo s-a răzgândit şi a făcut cale întoarsă. Cel de-al treilea prieten, pe care omul contase cel mai puţin, a intrat, a depus mărturie pentru el şi l-a salvat, redându-i astfel libertatea.
La fel se întâmplă cu fiecare dintre noi. Cei trei prieteni pe care îi avem în viaţă şi care ar putea vorbi despre noi, aşa cum suntem cu adevărat, sunt averea noastră, rudele noastre şi toate faptele bune pe care le-am făcut, însă, când murim, realizările noastre, fie ele cât de mari, rămân aici, fără să ne ajute cu ceva. Rudele ne urmează până la groapă, dar rămân şi ele tot aici, în lumea aceasta. Doar faptele noastre bune, cel de-al treilea prieten, sunt cele ce ne urmează şi dincolo de moarte, arătându-l lui Dumnezeu adevărul despre sufletul nostru. De aceea, valoarea unui om este dată de faptele bune pe care le-a făcut.

„Ceea ce are omul dumnezeiesc în el este putinţa de a face bine” (Sfântul Grigorie de Nazianz)

Gândul cel bun – Pilda numărul 82

Îndreptându-se spre casă, un ţăran a găsit la marginea drumului, pe câmp, un sac plin cu porumb. Uitându-se el de jur-împrejur, s-a hotărât să-l ia acasă, fiindcă i-ar fi prins tare bine şi, oricum, nu-l vedea nimeni. S-a mai uitat o dată înainte, înapoi, în dreapta şi în stânga şi s-a aplecat să ia sacul.
Dar, deodată, s-a oprit, amintindu-şi că, într-o singură direcţie, nu s-a uitat: în sus. Privind cerul, lăsă acolo sacul şi, zâmbind, îşi continuă liniştit drumul spre casă, spunându-şi

— Mulţumesc, Doamne, că mi-ai dat gândul cel bun. E drept că aş avea mare nevoie de un sac cu porumb, dar mai mult am nevoie de un cuget curat şi liniştit. Cu siguranţă că vreun vecin din sat nu a putut duce prea mult deodată şi se va întoarce după sac. Dacă l-aş fi luat nu m-ar fi văzut niciun om, dar m-ar fi văzut Dumnezeu.

„Mă străduiesc să am un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor” (Sfânta Scriptură)

Păcatul cel mai mare – Pilda numărul 83

O dată, un călugăr a fost întrebat:
— Părinte, care este cel mai mare păcat?
— Sinuciderea este, fără îndoială, cel mai groaznic păcat. Nimeni nu are dreptul să îşi ia viaţa pe care Dumnezeu, din bunătate, i-a dat-o. Chiar dacă, în viaţă, ne încearcă mari greutăţi sau deznădejdi, Dumnezeu ne-a dat şi puterea de a trece peste ele, iar prin rugăciune şi căinţă, toate vor părea mai uşoare.
Iuda a fost cel care s-a rupt de Iisus şi de învăţătura Sa. Treptat, inima lui s-a îndepărtat de Dumnezeu şi locul dragostei şi al voinţei a fost luat de nechibzuinţă. Încrederea dată de credinţă a dispărut. Mai întâi, Iuda nu a fost de acord cu Iisus, apoi L-a trădat, pentru ca, în final, să îşi ia viaţa, ca semn al ruperii totale de Dumnezeu. Iuda nu s-a omorât din deznădejde, ci din ură. Şi, de aceea, sinuciderea este cel mai mare păcat.
Inima ta trebuie să trăiască în speranţa îndreptării, a mântuirii, nu să fie omorâtă. Chiar şi cel mai păcătos om nu trebuie să cadă pradă deznădejdii, ci să aibă încredere în mila şi bunătatea lui Dumnezeu. Prin sinucidere, omul nu scapă de necazuri, ci se condamnă singur la neputinţă, nemeritându-şi astfel mântuirea. A-ţi lua viaţa nu este eroism, ci laşitate.
Voi l-aţi lăuda pe căpitanul care, de teama furtunii, ar vrea să-şi scufunde singur corabia, înecând tot ce este pe ea? Furtuni de păcate ne încearcă şi pe noi. Să renunţăm la luptă? Să renunţăm la viaţă? Să înecăm singuri tot ce e mai bun în noi: speranţa, iubirea, dorinţa de viaţă? în niciun caz. Cu atât mai mare este meritul celui ce reuşeşte în

viaţă, trecând peste obstacole şi greutăţi!

„Cine nu crede că va învia şi că va da socoteală, ci gândeşte că toată fiinţa sa se mărgineşte la viaţa aceasta, aceluia nu-i va păsa prea mult de faptele bune. Credinţa în înviere este adevărata mângâiere în suferinţe, în lupta cu ostenelile şi cu greutăţile vieţii. Niciun om nu trebuie să deznădăjduiască” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Ceasul mântuirii – Pilda numărul 84

Într-o mănăstire aflată la poalele unui munte înalt, acoperit de păduri, trăia odată, un călugăr bătrân, căruia i se dusese vestea pentru înţelepciunea sa. Într-o dimineaţă, a venit la el un tânăr şi l-a întrebat:
— Sfinţia ta, am auzit că, pentru a ne mântui, trebuie să ne căim, să ne pară rău de toate păcatele ce le-am săvârşit de-a lungul vieţii. Dar, părinte, cât trebuie noi să ne căim?
— Fiule, este de ajuns dacă te căieşti o singură clipă, înaintea morţii.
— Atât de puţin, părinte?
— Da, fiul meu!
— Dar, de unde să ştiu eu când se apropie ceasul acela?
— Moartea poate veni oricând, aşa că aşteapt-o pregătit, în orice moment să te poată găsi cu smerenie şi căinţă în suflet.
Dumnezeu este bun şi iertător. Cine regretă din suflet pentru greşelile sale şi caută să nu mai păcătuiască, acela are parte de o viaţă frumoasă şi de liniştea sufletului. Dar, mai mult decât orice, doar acela poate spera la mântuire, la viaţa veşnică.

„Neştiind locul şi vremea în care ne aşteaptă moartea, o vom aştepta noi oriunde şi oricând” (Fericitul Augustin)

Vinovatul dovedit – Pilda numărul 85

Demult, trăia într-un sat un brutar renumit pentru pâinea sa. Dar, într-o zi, lui i se păru că sunt cam uşoare bucăţile de unt pe care tocmai le cumpărase de la un ţăran şi le aşeză pe cântar. Când colo, ce să vezi?! În loc de 1 kg, cât trebuia să aibă o bucată, fiecare cântărea doar 800 de

grame. Supărat foc, omul s-a dus degrabă la judecătorie, spunând că ţăranul înşală lumea şi cerând, bineînţeles, pedepsirea acestuia.
N-au trecut nici două ceasuri şi ţăranul a fost adus în faţa judecătorului, care l-a ameninţat:
— Dacă este adevărat ce spune brutarul, că îi înşeli pe oameni la cântar, te bag imediat la închisoare.
— Să-mi fie iertat – zise ţăranul – dar sunt nevinovat.
— Cum îndrăzneşti să minţi? sări brutarul. Chiar astăzi am cumpărat aceste bucăţi de unt de la tine. Domnule judecător, trebuie să-l închideţi pe acest şarlatan, care a încercat să mă păcălească!
— Aşa este, omule? – spuse atunci judecătorul. Este untul acesta al tău?
— Al meu este, însă, vedeţi dumneavoastră, eu nu am prea mulţi bani. Mi-am cumpărat un cântar, dar nu am mai avut bani şi pentru greutăţi, aşa că pun unt pe un braţ al cântarului, iar pe celălalt pun o pâine de-a brutarului, care – zice el – are 1 kg. Acum, dacă pâinea brutarului n-a avut 1 kg, eu ce vină am?
Auzind una ca asta, judecătorul a cântărit imediat o pâine şi, într-adevăr, aceasta nu avea decât 800 de g. În locul ţăranului, la închisoare a ajuns adevăratul vinovat, brutarul, care nu doar că înşela oamenii, dar mai dorea şi să fie aspru pedepsit cel care ar fi făcut exact ca el.
Cel ce vrea să înşele, singur se înşală. Chiar dacă nu vede niciun om greşeala sa, Dumnezeu îi vede păcatul; iar atunci când îl mai descoperă şi oamenii, ruşinea este cu atât mai mare.

„Cu nimic nu-L mânii pe Dumnezeu atât de mult ca atunci când nedreptăţeşti pe cineva” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Dragoste de mamă – Pilda numărul 86

O tânără domnişoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea, cu multe probleme şi acum era obosită şi supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au aşezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a văzut de îndată tristeţea din sufletul fetei şi a căutat să o liniştească.
— Mai lasă-mă în pace, mamă! Crezi că toate se pot rezolva aşa, cu una,

cu două?
Nici nu ştii despre ce-i vorba.
— Dar îmi poţi povesti – i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aş putea ajuta…
— Cu ce să mă ajuţi, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări şi sfaturi. Lasă-mă în pace! – a mai strigat tânăra fată şi a plecat în grabă, trântind uşa.
Spre seară, când s-a mai liniştit, când şi-a dat seama de greşeala ei, de supărarea pe care i-o pricinuise, cu siguranţă, mamei, s-a întors. Acasă însă, şi-a găsit mama aşteptând în fotoliul din faţa ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit.
Dar ea murise, murise de inimă chiar în după-amiaza aceea. Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise şi ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei fuseseră: „Lasă-mă în pace!”. Acest lucru o durea cel mai tare pe tânăra fată: mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubeşte, câtă nevoie are de prezenţa ei, de sfaturile ei, de dragostea ei – dragoste de mamă.

„După Dumnezeu, nu iubesc pe nimeni atât de mult ca pe mama” (Fericitul Ieronim)

Sfânta Cruce – Pilda numărul 87

Se povesteşte că Sfânta Elena, mama Sfântului împărat Constantin cel Mare, a poruncit să fie făcute săpături pe Golgota, unde s-au descoperit trei cruci. Pentru a afla care este Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, a fost adusă o femeie bolnavă şi i s-a spus să atingă pe rând crucile. Aceasta a atins prima cruce, apoi pe a doua, iar, când s-a atins şi de a treia cruce s-a vindecat pe loc de boala ce o chinuia de multă vreme; în felul acesta, Sfânta Elena a ştiut care este Crucea Mântuitorului şi care sunt cele două cruci pe care au fost răstigniţi tâlharii. Crucea Sfântă se mai păstrează şi astăzi într-o biserică din Ierusalim, săvârşind fără încetare minuni în trupurile şi în sufletele celor ce vin şi se închină în faţa ei cu sinceritate şi cu credinţă.

„Mântuitorul a ales Crucea, fiindcă astfel se moare cu mâinile întinse. El S-a sfârşit îmbrăţişându-ne” (Sfântul Atanasie cel Mare)

Taina Sfintei Spovedanii – Pilda numărul 88

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:
— Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la spovedanie de mult timp şi nu cred că este neapărat să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu şi atât.
— Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămaşă foarte frumoasă. Nedumerit, omul nu a mai ştiut ce să zică, însă călugărul a continuat:
— Spune-mi, porţi toată ziua această cămaşă?
— Da, răspunse omul.
— Dar două zile, o porţi?
— S-ar putea.
— Dar o săptămână sau o lună, o porţi?
— Nu, părinte, bineînţeles că nu.
— De ce? – îl mai întrebă călugărul ca şi când nu ar fi priceput.
— Fiindcă se murdăreşte şi trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăşi pe mine, când este curată şi frumoasă.
— Păi, vezi, fiule! Aşa cum se murdăreşte cămaşa ta şi trebuie spălată pentru a o purta iarăşi, la fel şi sufletul se „murdăreşte” de păcate şi răutate şi cum l-ai putea curăţa dacă nu la spovedanie şi la slujbe, prin dragostea şi harul Domnului?!

„Intră în Biserică şi te căleşte! Aici nu se trage la judecată, ci se dă iertarea păcatelor” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Sfânta simplitate – Pilda numărul 89

Un preot de la ţară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-şi rufele în râu şi, apropiindu-se, a întrebat-o:
— Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toţi cu atenţie. Poate am vorbit lucruri prea savante şi mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înţelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înţeles

din ce-am spus eu la predică?
— Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aş vrea să vă întreb şi eu ceva: vedeţi pânzele ce le spăl eu acuma? Apa trece prin ele şi le curăţă. Credeţi că au ele habar de cum le-a curăţat apa? Şi cu toate astea, devin albe şi frumoase. Nu înţeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinţiei tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curăţeşte de păcat, aşa cum apa aceasta curăţă pânzele mele.
Tare mulţumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci şi cu sufletul.

„La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viaţă, nu printr-un anume fel de a gândi” (Christos Yannaras)

O mână de ajutor – Pilda numărul 90

În timpul unei campanii militare, un pluton muncea la repararea unei căi ferate distruse de bombardament. Câţiva soldaţi, deşi se străduiau, nu puteau clinti un stâlp greu, căzut peste şine. Alături, caporalul striga la ei, ocărându-i pentru neputinţa lor. Trecând pe acolo, un om l-a întrebat:
— De ce nu-i ajuţi şi dumneata?
— Eu sunt caporal, eu supraveghez şi comand. Ei trebuie să muncească!
Străinul nu a mai spus nimic, dar şi-a scos haina şi a început să tragă şi el cot la cot cu soldaţii de un capăt al stâlpului. După scurt timp, au reuşit să elibereze şinele. Încântaţi de reuşită, soldaţii i-au mulţumit străinului care, luându-şi haina să plece, i-a mai spus caporalului:
— Dacă va mai fi nevoie, să mă chemaţi şi altă dată!
— Da?! – zise în batjocură caporalul. Dar cine eşti dumneata?
— Sunt generalul acestei divizii…

„Nu trebuie să ne îngrijim numai de ale noastre, ci şi de ale altora” (Sfântul Ambrozie)

Unde îl căutăm pe Creator – Pilda numărul 91

Într-un oraş mai mulţi meseriaşi discutau fiecare despre specialitatea lui. Dar iată că la un moment dat veni vorba despre Dumnezeu. Între ei se afla şi un tăgăduitor de Dumnezeu.
— Dacă ar fi Dumnezeu – zicea hulitorul – atunci de ce nu L-a văzut, sau nu-L vede cineva?... Încă nimeni nu poate spune că a văzut pe Dumnezeu.
Însă între apărătorii credinţei în Dumnezeu se afla şi un ceasornicar. Acesta nu zise nimic la hula necredinciosului, ci luă un ceas şi, cu ochelarii lui începu să se uite cu încordare şi cu mare atenţie în mecanismul lui, ca şi cum ar căuta ceva.
— Dar tu ce cauţi în orologiu? întrebă necredinciosul văzând că toată lumea era atentă la ceea ce făcea el.
— Caut – răspunse ceasornicarul – pe cel ce a făcut orologiul acesta şi nu-l găsesc... aşa cum cauţi tu ca un necredincios să vezi în lume pe Dumnezeu, Făcătorul lumii. Deosebirea este în aceea că lucrul Mâinilor lui Dumnezeu vădeşte cu limpezime existenţa Lui, iar tu nu vezi! Aşa cum toată lumea ştie că ceasul nu poate exista fără ceasornicar, aşa şi lumea aceasta nu poate exista fără un Creator!
Necredinciosul înţelese lecţia şi se depărtă ruşinat.

Care sunt priorităţile unui om în viaţă?!
— Pilda numărul 92

Un om a venit de la muncă târziu, obosit şi nervos, găsindu-şi băiatul de 5 ani aşteptând la uşă.
— Tati, pot să te întreb ceva?
— Da, sigur, despre ce e vorba? a răspuns omul.
— Tati, câţi bani câştigi pe oră?
— Asta nu e treaba ta. De ce mă întrebi astfel de lucruri. Spuse omul nervos.
— Doar vreau să ştiu... Te rog, spune-mi, cât câştigi pe oră?
— Dacă trebuie să ştii, câştig 50$ pe oră.
— Aha, a răspuns micuţul, cu capul plecat.
— Tati, îmi împrumuţi, te rog, 25$?
Tatăl s-a înfuriat:
— Dacă singurul motiv pentru care m-ai întrebat asta este ca să-mi

ceri nişte bani să îţi cumperi o jucărie prostească sau alte porcării, atunci du-te direct în camera ta la culcare.
Gândeşte-te de ce eşti aşa egoist. Nu lucrez din greu în fiecare zi pentru aşa copilării.
Micuţul a mers în linişte în cameră şi a închis uşa.
Omul s-a enervat şi mai tare pe întrebările băiatului. Cum a putut să pună aşa întrebări doar pentru a cere nişte bani.
După o oră, omul s-a calmat şi a început să gândească:
Poate era ceva de care chiar avea nevoie să cumpere cu 25$ şi chiar nu mi-a cerut bani des. Omul a mers la uşa băiatului şi a deschis-o.
— Dormi? a întrebat…
— Nu tati, sunt treaz, a răspuns băiatul.
— M-am gândit, poate am fost prea dur mai devreme, spuse tatăl. A fost o zi lungă şi m-am descărcat pe tine. Uite aici ai 25$.
Micuţul a sărit, zâmbind.
— Mulţumesc, tati!
După aceea a scos un pumn de bani. Omul a văzut că băiatul avea deja bani şi s-a enervat din nou. Micuţul şi-a numărat încet banii şi s-a uitat către tatăl său.
— De ce vrei mai mulţi bani dacă deja ai? a spus tatăl.
— Pentru că nu am avut destul, dar acum am, a replicat băiatul. Tati, acum am 50$. Pot să cumpăr o oră cu tine? Te rog să vii mai repede acasă, mâine. Vreau să mănânc cu tine.
Tatăl a fost distrus. Şi-a luat băiatul în braţe şi l-a implorat să îl ierte.

Este doar o reamintire pentru toţi ce lucrează din greu în viaţă. Nu ar trebui să lăsăm timpul să treacă printre degete fără să petrecem timp cu cei care chiar contează pentru noi, aceia apropiaţi de inimile noastre. Să ne amintim să împărţim cei 50$ din timpul nostru cu cineva pe care iubim.
Dacă mâine murim, compania pentru care lucrăm ne va înlocui foarte uşor, în câteva ore. Dar familia şi prietenii pe care îi lăsăm în urmă o să simtă pierderea pentru tot restul vieţilor lor.

Ce sfat primim de la bunici – Pilda numărul 93

Un bunic evlavios şi ajuns la o vârstă foarte înaintată, era înconjurat de mulţi nepoţi şi strănepoţi căci avea o familie mare. Bătrânul povestea nepoţilor multe întâmplări cu tâlc din viaţa sa. Nepoţii erau foarte entuziasmaţi de toate întâmplările pe care prin trecuse bunicul lor. La un moment dat, unul dintre nepoţi care era mai mare l-a întrebat:
— Cum ai reuşit bunicule să treci prin războaie, prin atâtea necazuri şi lipsuri și cum ţi-ai păstrat întotdeauna această stăpânire de sine şi acest echilibru cu care ne uimeşti şi acum?
— Ei bine dragii mei! răspunse el. Să ştiţi că eu întotdeauna am fost atent cu ochii mei, că tot răul din lume pătrunde în inima omului prin simţuri şi mai ales prin văz. Când eram şi eu mic ca voi preotul din sat m-a învăţat să fac trei lucruri în fiecare zi, când plec de acasă:
— Întâi, îmi ridic privirea spre cer ca să-mi aduc aminte că acolo sus, este Tatăl meu care mă veghează, El este cel mai important în viaţa mea şi spre El mi se îndreaptă toată silinţa şi putinţa;
— Al doilea, îmi plec ochii la pământ şi privesc la cât de puţin loc am nevoie pentru a-mi găsi şi eu acolo mormântul;
— Și în al treilea rând, privesc de jur-împrejur la mulțimea de oameni care au de pătimit mai rău decât mine, la toţi aceia care sunt bolnavi: ciungi, ologi, orbi, surzi, muţi, nevoiași sau lipsiţi de adăpost.
În felul acesta am trecut în viaţă prin toate suferinţele, le-am îndurat fără cârtire și am trăit mulțumit și în pace cu lumea întreagă și cu Bunul Dumnezeu.

Credinţa vine prin auzire şi se desăvârşeşte prin împlinire – Pilda numărul 94

La un bătrân călugăr erau adunaţi o mulţime de creştini. Toţi erau foarte entuziasmaţi de frumoasele învăţături pe care le auzeau de la dânsul. Bătrânul văzând entuziasmul creştinilor pentru viaţa duhovnicească, le spuse:
— V-am învăţat cum se tâlcuieşte Biblia, v-am desluşit poruncile lui Dumnezeu iar înainte să plecaţi vreau să închei cu o pildă:
— Se spune într-o carte veche că un creştin după o viaţă frumoasă trăită în Biserică a plecat la Domnul. Acolo a fost întâmpinat de îngerul păzitor care l-a condus la Rai. Vizitând Raiul era foarte încântat de

frumuseţile de acolo şi cum petrec creştinii mântuiţi, veşnicia! La sfârşitul călătoriei văzu pe-o parte un munte mare de urechi şi la întrebat pe înger:
— Ce înseamnă sfinte înger muntele imens de urechi?
— Acestea sunt urechile creştinilor care au ascultat cu multă bucurie şi entuziasm Cuvântul lui Dumnezeu, sfaturile bisericii, pravila bisericească, dar nu le-au împlinit. Urechile care au ascultat iată s-au mântuit şi au ajuns în Rai, dar stăpânii urechilor sunt în focul iadului! a răspuns îngerul.
— Numai auzirea învăţăturilor duhovniceşti nu mântuieşte.
Cele ce omul a auzit trebuie să străpungă inima, să le primească şi să le păstreze să aducă roadă căci astfel le fură satana. Nu auzitorii legii, ci împlinitorii ei se vor mântui.
V-am spus la urmă pilda aceasta ca nu cumva toată osteneala mea şi a voastră să fie zadarnică.
Biblia, învăţătura de credinţă, pravila bisericească, canoanele, slujbele şi toate celelalte rânduite de biserică sunt mijloace prin care noi trebuie să devenim bine plăcuţi lui Dumnezeu prin mărturisire, cuvânt şi faptă.

Cum va fi la învierea cea de obşte – Pilda numărul 95

La un bătrân călugăr şi smerit, dar vestit pentru înţelepciune, s-au adunat mai mulţi oameni pentru cuvânt de învăţătură. După o discuţie duhovnicească în care bătrânul le vorbea despre istoria omenirii, despre moarte, despre judecata de apoi şi despre învierea cea de obşte un creştin la întrebat:
— Părinte sfinţite! Eu nu pot înţelege cu mintea mea cea ce-mi spui despre faptul că la învierea cea de obşte Dumnezeu din toate colţurile lumii va aduna osemintele tuturor oamenilor şi le va realcătui. Cum e posibil s-adune Dumnezeu după atâtea mii de ani oase şi ulcele ale miliardelor de oameni?
Drept răspuns bătrânul înţelept merse la chilie şi luă o bucată de magnet puternic şi-l apropie de o grămadă de praf amestecat cu zeci de părticele de pilitură de metal. Magnetul începu îndată să tragă din mormanul de praf toată pilitura de metal. Pământul a rămas pe loc, iar

metalul se strânse ciorchine pe buza magnetului.
Zis-a apoi bătrânul:
— Iată minune frate creştine! Magnetul meu strânge, adună praful de metal din grămada de pământ. Ia o bucată mare de fier, sfărâm-o în pulbere, arunc-o toată într-o groapă de pământ, iar eu ţi-o voi scoate de acolo cu magnetul meu. Deci dacă magnetul meu, poate face această minune, materie fiind, cum crezi tu, că Dumnezeu cel Atotputernic, Făcătorul cerului şi al pământului, nu va putea la vremea cuvenită să strângă cenuşa şi praful oaselor noastre din ţărâna pământului! Deci precum magnetul meu, scoate pulberea de metal din pământ, aşa şi la înviere Dumnezeu va scoate şi va strânge oasele tuturor oamenilor de pe pământ.
Cu această pildă, bătrânul înţelept lămuri mintea slabă a necredinciosului, care se întreba cum va fi la învierea cea de obşte.

Cum arată sufletul în lumina lui Hristos? — Pilda numărul 96

Cine vrea să vadă cum arată sufletul său, trebuie să-l privească prin lumina lui Hristos.
De pildă, închide-te într-o casă când afară este o zi plină de soare, fă întuneric în cameră, trage draperiile, dar lasă numai o gaură mică prin care să pătrundă o rază a soarelui. În cameră este curăţenie lună, totul pare perfect curat. Dar iată, când pătrunde o rază de lumină, ce să vezi? În lumina ei se vede un nor întreg de praf care pluteşte în aer. Aşa e, frate creştine, şi cu omul care nu se vede în lumina lui Hristos. Lui i se pare că este foarte curat şi că-şi face datoria de creştin zicând: „N-am furat, n-am tâlhărit, n-am înşelat, n-am omorât pe nimeni…”
Dar vai, în lumina lui Hristos viaţa noastră se vede cu totul altfel, se vede încărcată de păcate şi dintr-o altă perspectivă. Aşa şi noi fraţi creştini, începem să lucrăm la mântuirea sufletului nostru abia atunci când lumina lui Hristos descoperă mulţimea păcatelor noastre. În duhul lumii acesteia niciodată nu ne vom cerceta adâncul sufletului şi întotdeauna grija vieţii noastre condusă de filosofia modernităţii se va întreba doar: „Cum să mă distrez mai bine? Cum să petrec? Cum să-mi satisfac toate dorinţele?”

Ce înseamnă „mort faţă de lume”?
— Pilda numărul 97

La un călugăr bătrân şi înduhovnicit, s-au adunat mai mulţi creştini pentru cuvânt de folos. Un om care-şi dorea mântuirea zise pustnicului:
— Preacuvioase părinte, spune-mi te rog cum să înţeleg îndemnul Sfântului Apostol Pavel care spune: „Iar mie să nu-mi fie a mă lăuda fără numai în Crucea Domnului Iisus Hristos prin care lumea s-a răstignit faţă de mine şi eu faţă de lume” (Galateni 6, 14). Zis-a lui pustnicul: mergi frate creştine la cimitirul din vale şi ocărăşte morţii de acolo cum vei ştii tu mai bine şi apoi să te întorci la mine. Făcând ascultare creştinul merse la cimitir şi începu a ocări mormintele bătându-le cu pietre şi strigând: „ocară vouă putreziţilor, mişeilor şi păcătoşilor, roşilor de viermi, nenorociţilor”. Şi aşa mai departe. Şi aşa făcu creştinul o zi întreagă şi apoi se întoarse la bătrânul călugăr. Acesta văzându-l l-a întrebat:
— Ce ţi-au răspuns morţii când îi ocărai? S-au supărat pe tine? Te-au ocărit şi ei?
— Nimic n-au spus, nu m-au ocărit, nu s-au supărat! răspunse creştinul.
Zis-a lui pustnicul:
— Du-te fratele meu din nou la cimitir şi îi slăveşte pe morţii de acolo, laudă-i şi-i ferice şte-i cum vei şti tu mai bine şi mai frumos!
Se duse din nou creştinul la cimitir şi făcu precum îi porunci bătrânul, zicând: „laudă vouă morţilor, slavă şi cinste drepţilor şi credincioşilor, sfinţilor şi virtuoşilor!”
Săvârşind porunca după o zi întreagă de laudă se întoarse la bătrânul pustnic.
Zis-a lui pustnicul:
— Ce ţi-au grăit morţii când îi slăveai, lăudai şi cinsteai?
— Nimic! răspunse creştinul
— Acum dragul meu ai înţeles cuvintele Apostolului Pavel, gândind la morţii care au tăcut şi când îi linguşeai şi când îi ocărai. Dacă voieşti să te mântuieşti fă şi tu asemenea lor!

Aceasta este însemnătatea cuvântului „prin care lumea s-a răstignit faţă de mine şi eu faţă de lume”.
Adevăratul creştin în felul acesta trebuie să fie „mort faţă de lume”, faţă de ispitele ei, faţă de amăgirile ei, prigoanele ei.
Această pildă lămureşte cum să înţelegem să devenim morţi faţă de lume, cum să facem exerciţiul smereniei faţă de ispitele vieţii şi care este perspectiva noastră în raport cu ocara sau lauda din partea lumii.

Ce este lăcomia după avere şi lipsa discernământului – Pilda numărul 98

Gândea odată un ţăran:
— Noi ăştia care răscolim de mici pământul, care ne şi ţine, nu ne gândim la fleacuri. Numai că nu prea avem noi pământ. Să am pământ, n-aş avea habar de nimeni, nici de dracu’ nu aş mai avea vreo grijă!
Dracul auzi ce spunea Pavel şi zise:
— Foarte bine, Pavele, las pe mine!… Am să te satur de pământ. Prin pământ am să pun mâna pe tine căci n-ai de sprijin nici biserica, nici preotul şi predica lui, nici pe Dumnezeu.
Pavel vându şi una şi alta din ce avea şi cumpără şi el vreo cincisprezece hectare de pământ, cu o bucată de pădurice. Pământul bun dădu grâu bogat, însă oamenii începură să-l fure. Numai necazuri. Începură certurile, înjurăturile şi judecăţile. Nu mai avea trai cu oamenii şi pace.
Într-o zi, intră la el un creştin. Îi povesti că vine de undeva, unde li se dă oamenilor pământ de muncă, şi încă pământ de soi. Pavel a gândit: „Dacă-i aşa, de ce să stau aici, la strâmtoare şi între ticăloşi? Am să vând ce am şi plec acolo…”
În vară se duse acolo, văzu că e adevărat, îşi vându tot ce avea şi se mută cu familia în ţinutul cel nou.
Aici, Pavel se tot frământa plin de lăcomie cum să aibă pământul lui. Un negustor îi povesti că a cumpărat acolo cinci mii de hectare mai pe nimic.
Pavel îşi zise:
— „De ce să iau aici cinci sute de hectare şi să nu iau acolo câteva mii?” – îşi zise avarul

Şi plecă spre acea ţară aflată undeva în stepă, ai cărei locuitori se adăposteau în nişte corturi de pânză.
Când ajunse acolo, oamenii aceia îl primiră cu bine, iar el le dădu daruri. Apoi îl întrebară ce vânt îl aduce în zona lor.
— Mi-ar plăcea mai cu seamă pământul vostru, răspunse Pavel. Noi suntem cam strâmtoraţi şi tare ne-ar prinde bine ceva pământ…
Veni şi regele ţării aceleia şi, după ce-i spuseră şi lui cum stă treaba, îi ziseră:
— Pământ avem din belşug, poţi să iei cât vrei.
— Mulţumim de bunătate… mie însă nu-mi trebuie mult. Dar vezi dumneata, ar trebui să ştiu care bucată e a mea, s-o hotărnicim şi să facem un înscris.
— Bine, zise regele.
— Şi cu ce preţ? întrebă Pavel.
— De pilda noi obişnuim să vindem o zi de pământ. Tot pământul pe care ai putea să-l ocoleşti într-o zi să fie al tău. Preţul zilei e de o mie de galbeni…
„Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap!" îşi zise Pavel. O să ocolesc o împărăţie întreagă. Într-o zi fac cincizeci de verste. Ce pământ!… Zece mii de hectare…
A doua zi dimineaţă plecară cu toţii în stepă. Pavel scoase banii, îi puse în căciula aşezată drept semn unde să se întoarcă, şi porni. Mergea şi, din loc în loc, bătea câte un ţăruş. Merse până abia se mai zărea deluşorul de unde plecase. Îşi tot făcea socoteli… şi se întindea, şi se-ntindea, până văzu că soarele dă spre asfinţit.
Să ştii că m-am înşelat şi am cuprins prea mult pământ. Ce mă fac dacă nu ajung la vreme?"
Pahomie începu să alerge. Începu să simtă cum, încet-încet, îl dor picioarele, dar alergă de parcă l-ar fi luat cineva cu biciul. Aruncă din fugă pieptarul, cizmele, plosca şi căciula, pentru a putea alerga mai uşor şi mai repede.
„Uite unde m-a dus lăcomia – îşi zise el – m-am nenorocit. Nu mai ajung eu înainte de asfinţit…"
De spaimă, i se tăie răsuflarea.
Sudoarea i-a lipit cămaşa de trup. Gura-i era uscată. Nu mai putea. Îi era groază de moarte, dar nu mai putea să se oprească.

Îi auzi pe locuitorii acelei ţări cum fluieră şi strigă. Mai prinse puţină inimă. Îşi strânse ultimele puteri şi alergă năuc. Începu să vadă oamenii de pe deluşor. Ba chiar şi căciula cu banii. Îl zări pe mai-marele care sta jos ţinându-se cu mâinile de burtă…
Şi aleargă mereu… Urcă dealul în goană. Iată căciula. Dar… şovăi. I se tăiară picioarele căzu şi, căzând, întinse mâna spre căciulă.
— Halal să-ţi fie, camarade – strigă mai-marele, ai câştigat mult pământ!…
Argatul lui, dădu fuga să-l ridice, dar văzu cum curgea sângele din gură. Pavel murise.
Mai-marele sta jos ghemuit, râzând zgomotos şi ţinându-se cu mâinile de burtă. Apoi se sculă şi dădu argatului o sapă:
— Îngroapă-l! Atâta pământ îi trebuie unuia ca acesta! Doi metri.
— Argatul luă sapa şi săpă lui Pavel o groapă, tocmai cât lungimea trupului său, de la cap până la picioare şi-l îngroapă.

Adesea putem vedea printre noi oameni care în viaţa lor trăiesc de parcă n-ar muri niciodată şi plini de lăcomie. Ce este lăcomia şi alte patimi ale oamenilor putem învăţa din aceste pilde ortodoxe de mare folos sufletesc!

Vameşii şi fariseii în zilele noastre – Pilda numărul 99

Un râu vijelios despărţea două sate cu oameni diferiţi. Cei care trăiau de-a dreapta râului erau consideraţi sfinţi, fiindcă – spuneau ei – lucrau numai fapte bune, erau credincioşi, ţineau posturile şi făceau milostenie, a zecea parte din venitul lor o duceau la biserică. Iar de-a stânga era „satul păcătoşilor”, cu oameni leneşi, cam cheflii, care nu prea mergeau pe la biserică şi nu ţineau poruncile cum trebuie.
Într-una din zile, se lăsă deasupra celor două sate un nor negru înspăimântător şi începu într-o clipă o furtună cum nimeni nu mai văzuse. După ce se mai linişti un pic furtuna şi mai încetară tunetele şi fulgerele, ce să vezi?! Râul începu să se umfle văzând cu ochii şi inunda gospodăriile. Dar, ca un făcut, s-a inundat doar „satul cuvioşilor”, nu şi cel „al păcătoşilor”. Multe case ale celor care se credeau sfinţi s-au stricat, multe animale s-au înecat şi cu multă pagubă s-au trezit prin

gospodăriile lor.
După ce Dumnezeu a dat soare şi toate lucrurile s-au liniştit, cuvioşii au început să-şi pună întrebarea, cum de satul păcătoşilor a scăpat de inundaţie, iar ei s-au trezit cu atâta pagubă. Unul dintre sătenii cuvioşi, cunoscut pentru înţelepciunea sa, dori să cerceteze acestea şi făcu un drum până la râu. Acolo întâlni pe un oarecare din satul păcătoşilor, îl salută şi intră cu el în vorbă. Acela i-o lua înainte cu vorba şi zise:
— Ce aţi crezut, că dacă duceţi viaţă cuvioasă este suficient ca să nu vă inunde? Eu cam ştiu de ce satul vostru a fost inundat şi al nostru nu!
— Păi care ar fi motivul?
— Motivul este acesta: că oricât de smerit eşti, de cuminte, de ascultător faţă de poruncile lui Dumnezeu, mântuirea nu trebuie lucrată doar pentru tine.
— Păi ne ajutăm între noi, vrem să ne mântuim sufletele cu toţii, spuse „cuviosul”.
— Aşa este, vă ajutaţi între voi, spuse „păcătosul” apăsând pe ultimele două cuvinte. Dar râul acesta nu l-aţi mai trecut spre noi de câţiva ani buni! Să veniţi aici şi să ne spuneţi şi nouă cuvântul lui Dumnezeu şi să ne învăţaţi viaţa cuvioasă. De aceea v-a dat Dumnezeu inundaţia, fiindcă ne-aţi lăsat să ne pierdem sufletele deşi suntem vecini…
— Păi atunci haidem să facem pace, spuse săteanul „cuvios”, întinzând mână păcătosului. Şi fie ca odată cu această mână întinsă, să facem din două sate o singură comună şi împreună să ne mântuim!
— Bine ai grăit frate! spuse „păcătosul”. Căci mântuirea nu e pentru un om, ci pentru noi toţi. Eu gândesc aşa, că omul oricât ar fi de păcătos, se poate apleca dintr-odată spre viaţă cuvioasă. Să-L lăsăm aşadar pe Dumnezeu, ca de azi înainte, să dea soare şi ploaie peste amândouă satele, ca împreună să suferim şi cele bune şi cele rele. Şi tot împreună să ne pregătim pentru dorita întâlnire cu Domnul, atunci când El ne va chema la El să ne spună, dacă suntem mântuiţi sau nu.

Niciodată să nu faci judecată pripită – Pilda numărul 100

Pe vremea când o îngheţată costa mult mai puţin decât astăzi, un copil de vreo 10 ani intră într-o cofetărie şi se aşeză la o masă. Fata care servea îi puse un pahar cu apă în faţă. „Cât costă o îngheţată de

ciocolată cu migdale pe deasupra?", o întrebă copilul. „Cincizeci de cenţi", îi răspunse fata. Copilul scoase din adâncul buzunarului un pumn de monede, şi le examină atent. „Şi... cât costă doar îngheţata de ciocolată?", întrebă el din nou, ruşinat parcă.
Alţi clienţi tocmai aşteptau să se elibereze o masă, aşa că fata deveni oarecum agitată. „Treizeci şi cinci de cenţi", îi răspunse, cu glas tăios, copilului. Acesta îşi numără încă o dată monedele. „Atunci vreau doar îngheţata de ciocolată, fără migdale deasupra", spuse el, hotărât. Fata îi aduse îngheţata împreună cu nota de plată, i le puse pe masă şi plecă.
Copilul termină îngheţata, plăti la casă şi ieşi din cofetărie. Când fata veni să cureţe masa, i se puse un nod în gât, şi ochii i se împăienjeniră. Acolo, lângă farfurioara goală şi paharul cu apă se aflau, frumos aranjate, monede în valoare de cincisprezece cenţi...
Bacşişul ei. (deci copilul ar fi avut bani pentru îngheţata cu migdale pe deasupra, dar n-ar fi avut să-i lase şi ei ceva şi nici nu s-a supărat că nu l-a servit cu mai multă politeţe).

Nu aştepta răsplată atunci când faci un bine – Pilda 101

Era aproape de miezul nopţii. O femeie în vârstă, de origine afroamericană, se afla pe o autostrada din Alabama, cu maşina defectă şi înfruntând o furtună înfricoşătoare. Motorul se oprise şi nu mai pornea defel, iar ea, disperată, trebuia neapărat să plece către destinaţie. Udă de sus până jos, se hotărî să oprească prima maşină care ar fi trecut pe acolo.
Un tânăr de rasă albă se opri să o ajute, în pofida tuturor conflictelor care marcaseră anii '60, între albi şi negri. Tânărul o luă şi o duse într-un loc sigur, o ajută să ia legătura cu cine trebuia, şi apoi o urcă într-un taxi. În disperarea ei, femeia părea jenată că nu-i poate mulţumi cum se cuvine. Îşi notă adresa tânărului, îi mai mulţumi o dată, şi plecă.
Şapte zile trecuseră, când în casa tânărului se auzi soneria de la intrare. Spre surpriza lui, un televizor color de mari dimensiuni îi fu livrat direct, printr-o companie de transport. Avea un bileţel, special lipit pe ambalaj. În el scria: „Profunde mulţumiri pentru ajutorul tău de pe autostradă. Ploaia nu numai că mă udase până la piele, dar îmi înecase şi sufletul. Atunci ai apărut tu. Mulţumită ţie, am putut ajunge

la căpătâiul soţului meu care agoniza, cu doar câteva clipe înainte ca el să-şi dea duhul. Dumnezeu să te binecuvânteze pentru ajutorul pe care mi l-ai dat şi pentru binele pe care îl faci celor din jur, dezinteresat. Cu sinceritate, soţia celui ce a fost Nat King Cole”.

Un recunoscător adevărat – Pilda 102

La Roma, un tânăr bogat suferise de o boală grea şi apoi se făcuse bine. Când ieşi pentru prima dată afară, în grădină, se simţi ca născut din nou şi, plin de bucurie, lăudă pe Dumnezeu cu glas tare. Întorcându-şi faţa spre cer, el spuse:
„O, Prea Bunule Părinte, dacă ar putea vreun om să-ţi răsplătească pentru ceva, cu câtă plăcere aş voi să-ţi dau toate avuţiile mele!”
Aceste cuvinte le auzi Ion, numit Ciobanul, şi zise tânărului bogat:
— De sus vine darul cel bun. Într-acolo nu poţi trimite nimic. Haide, vino după mine.
Tânărul urmă pe moşneagul cel credincios şi ajunseră într-o colibă întunecoasă. Acolo găsiră o grozavă sărăcie şi suferinţă. Tatăl zăcea bolnav, mama se văita, iar copiii erau goi şi plângeau pentru o bucată de pâine.
Tânărul se înspăimântă. Ion însă spuse:
— Iată aici un altar pentru jertfa ta! Iată pe fraţii Domnului şi locţiitorii Săi!
Tânărul îşi deschise larg mâna asupra lor, le dădu din plin, şi îngriji de bolnav. Iar sărmanii miluiţi îl binecuvântară şi-l socotiră un înger a lui Dumnezeu.
Ion zâmbi şi zise:
— Aşadar, îndreaptă-ţi privirile recunoscătoare întâi către cer, şi apoi spre pământ.

Oare câţi bolnavi se vindecă de boli grele şi uită apoi să mulţumească Domnului pentru binele primit!?

De ce avem nevoie să cumpărăm înţelepciune!
— Pilda numărul 103

Un înţelept trăia într-un oraş în care se aflau mulţi oameni fără minte. Într-o zi, el puse deasupra uşii casei, o firmă, pe care era scris: „Aici se vinde înţelepciune”.
Trecând pe acolo unul care se credea prea înţelept şi văzând firma, se opri. Surâse şi, cum era cu servitorul său, îi dădu câţiva gologani şi-i zise:
— Du-te şi cumpără cu aceşti bani înţelepciune de la negustorul acela!...
Servitorul merse şi ceru.
Înţeleptul îi spuse:
— Spune stăpânului tău că în tot ce va face, să nu piardă din vedere sfârşitul...
Servitorul plecă şi-i spuse acestea stăpânului său. Omu cel ce se credea prea înţelept, rămase pe gânduri.
Mergând acasă, începu a pune în lucrare vorbele pe care le cumpărase, şi văzu că-i aduc mari şi bune foloase.
Atunci le scrise cu litere mari, deasupra casei lui, ca să le fie de folos şi altora.

Preţuieşte, frate, timpul, căci în timp te vei mântui! Abia la sfârşit vede omul cum şi-a cheltuit viaţa, ce ar fi putut să facă şi nu a făcut, cât de uşor ar fi fost şi s-a lenevit.

E posibil ca trupul să fie stăpânul dragostei voastre? — Pilda numărul 104

Doi soţi s-au spovedit duhovnicului lor.
— Nu este bine, îi spuse părintele soţului. Înainte era trupul sub suflet, iar acum este sufletul sub trup.
— Cum adică, părinte?
— Adică înainte dragostea voastră ţinea în frâu trupul, ţineaţi posturile, chiar dacă uneori mai făceaţi şi excepţii. Dar reuşeaţi să fiţi stăpâni ai trupurilor voastre. Pe când acum, după ce aţi slăbit atenţia în războiul duhovnicesc şi v-aţi uitat şi la filme care v-au stârnit pofta trupească, nu vă mai înfrânaţi deloc.
A ajuns trupul să fie stăpânul dragostei voastre? Nu mai sunteţi în

stare să vă înfrânaţi. Şi nu e normal să fie aşa. Dragostea trupească trebuie să se lase condusă de suflet.
Nu trebuie ca sufletul să fie înrobit de poftele trupeşti. Sunteţi creştini, nu păgâni, nu?

Lupul cel hrănit bine – Pilda numărul 105

Un bătrân stătea împreună cu nepotul său şi-l învăţa:
În viaţa fiecărui om de pe pământul ăsta se dă o luptă crâncenă, o luptă între doi lupi. Unul rău: el întruchipează frica, mânia, invidia, lăcomia, autocompătimirea, aroganţa, viclenia, lenea. Celălalt e unul bun: el aduce bucuria, liniştea, smerenia, pacea, dragostea, încrederea, dărnicia, adevărul, blândeţea, mila.
Copilul priveşte întrebător pe bunicul lui: şi care dintre ei va învinge?
Bătrânul îl priveşte în ochi, şi-i spune: „Cel pe care îl vei hrăni!"

Smerenia – Pilda numărul 106

Odată, demult, mă plimbam împreună cu tatăl meu când, la o cotitură, el se opri deodată. După o clipă de tăcere, mă întrebă:
— În afară de ciripitul păsărelelor, mai auzi şi altceva?
Îmi ascuţi-i auzul şi, după câteva secunde, îi răspunsei:
— Aud zgomotul unei căruţe…
— Aşa este, spuse tatăl meu.
Este o căruţă goală.
Îl întrebai:
— Cum de ştii că este o căruţă goală, dacă încă nu o putem vedea?
Iar el îmi răspunse:
— E foarte uşor, să ştii când o căruţă este goală, e din cauza zgomotului.
Cu cât este mai goală, cu atât face mai mult zgomot.
Astăzi, adult fiind, când văd o persoană care vorbeşte prea mult, întrerupând conversaţia celorlalţi, dovedindu-se inoportună, lăudându-se cu ceea ce posedă, simţindu-se atotputernică şi dispreţuindu-i pe cei din jurul ei, încă mi se pare că mai aud vocea tatălui meu, spunând:

„Cu cât este mai goală căruţa, cu atât mai mult zgomot face”.
Smerenia constă în a trece sub tăcere virtuţile noastre şi de a le permite altora să le descopere. Nu uitaţi că există oameni atât de săraci, încât nu au nimic altceva decât bani şi o mândrie pe seama lor.
Nimeni nu este mai gol la suflet, decât cel care este plin de sine însuşi.

Să fim ca ploaia liniştită şi blândă, care pătrunde în tăcere până la adâncimea rădăcinilor, hrănindu-le.

Orgoliul – Pilda numărul 107

Doi soţi, un bărbat şi o femeie, pentru nişte nimicuri, s-au certat. Se mai întâmplă în familie, chiar şi în familiile creştine. Şi nu vorbeau. Fiecare o făcea pe supăratul, fiecare îl considera pe celălalt că e vinovat şi nu voia niciunul să rupă tăcerea; mai ales bărbatul, care se considera superior, fiind şi om de afaceri.
La un moment dat, bărbatul trebuia să plece într-o călătorie de afaceri şi avea avion a doua zi dimineaţă.
De obicei, când trebuia să se scoale mai de dimineaţă, îl trezea soţia, dar acum, fiind hotărât să nu rupă el tăcerea primul, nu i-a zis soţiei să-l trezească. Totuşi avea nevoie se trezească mai de dimineaţă, de aceea, fiind mai „înţelept” (ca de obicei), a scris pe o bucată de hârtie „Te rog să mă trezeşti la ora 5” şi a lăsat biletul unde ştia că soţia o să-l găsească. În dimineaţa următoare, bărbatul se trezeşte şi vede că este ora 9 şi că a pierdut avionul.
Furios, tocmai se pregătea să se certe iar cu soţia lui pentru că nu l-a trezit, când, lângă pat, ce credeţi că observă: lângă hârtia pe care scrisese el seara „Te rog să mă trezeşti la ora 5”, era un bileţel pe care scria „Este ora 5. Trezeşte-te!”
Fără... cuvinte.

Câinele, tigrul şi maimuţa – Pilda numărul 108

Un câine se rătăceşte prin junglă. Plimbându-se el liniştit, vede un tigru îndreptându-se în goană spre el, cu intenţia clară să-l mănânce. Câinele se gândeşte: „Am încurcat-o! Ăsta mă haleşte!” Dar imediat vede nişte oase pe jos. Se aşază pe burtă şi începe să roadă oasele, cu spatele la

tigru. Chiar înainte ca tigrul să sară, câinele exclamă satisfăcut, frecându-se pe burtă: „Mmmm, delicios tigru! Oare or mai fi şi alţii p-aici?”
Auzind, tigrul se opreşte din salt şi înfricoşat se prelinge pe lângă copaci, luând distanţă: „A fost cât p-aci! Câinele aproape că m-a dat gata!” O maimuţă care a urmărit scena dintr-un copac, sperând să se pună bine cu tigrul, fuge după acesta ca să-i povestească înşelătoria. Câinele nostru o vede. Maimuţa îl ajunge pe tigru, şi-i spune pe faţă toată tărăşenia. Tigrul, înecat de furie zice: „Urcă în spinarea mea şi vei vedea ce îi voi face nemernicului de câine!” Acum câinele vede tigrul cu maimuţa în cârcă şi se gândeşte: „Ei, cum o mai scot la capăt de data asta?” Dar în loc să fugă se întoarce cu spatele la atacatori prefăcându-se că nu i-a văzut. Şi… când aceştia au fost destul de aproape zice: „Unde e maimuţa aia?! De jumătate de oră am trimis-o să-mi aducă un tigru şi nici până acum nu s-a întors!”

Sinceritate şi curaj – Pilda numărul 109

Trăia odată un împărat, într-o ţară îndepărtată. Acesta ajunsese bătrân şi ştia că se apropia vremea ca să aleagă pe cel ce îi va urma la tron. În ţara aceea succesorii la tron nu se alegeau dintre copiii împăratului, ci dintre tinerii cei mai virtuoşi din împărăţie.
Aşadar, a chemat la el pe toţi tinerii din împărăţie într-o anume zi, şi le-a spus:
— A venit timpul să mă dau la o parte şi să aleg următorul împărat. Am decis să aleg pe unul din voi. Iată cum va fi alegerea: vă voi da astăzi fiecăruia o sămânţă, însă una specială. Vreau să mergeţi fiecare acasă, să plantaţi sămânţa, să o udaţi, şi se va întoarceţi exact peste un an, aici, cu planta care a crescut din sămânţă. Atunci, voi judeca după plantele pe care le aduceţi, şi voi alege unul dintre voi. Acela va fi următorul împărat!
Printre băieţi era şi unul numit Petru, care şi-a primit şi el sămânţă cuvenită. A mers acasă plin de elan şi i-a spus mamei toată povestea. Ea l-a ajutat să pregătească ghiveciul, să aleagă pământul, să planteze sămânţa şi s-o ude cu grijă. În fiecare zi o uda la timp şi urmărea dacă dă lăstari.

După vreo trei săptămâni, unii dintre băieţi au început să vorbească despre plantele lor. Petru continua să-şi verifice ghiveciul cu sămânţă, dar, nimic nu creştea.
Patru săptămâni, cinci săptămâni, şase săptămâni trecură. Tot nimic. Deja toţi băieţii vorbeau despre plantele lor iar a lui nici nu se ivise din pământ. Era tare abătut.
Au trecut şase luni şi tot nimic cu sămânţa lui. A înţeles ca dăduse greş. Toţi ceilalţi aveau copăcei şi plante înalte iar el… nimic. N-a spus nimic celorlalţi. Încă mai aştepta, oarecum.
A trecut şi anul şi toţi băieţii s-au înfăţişat înaintea împăratului. Petru n-a vrut să meargă cu ghiveciul gol, dar mama lui l-a încurajat s-o facă. La urma urmei era cel puţin sincer. Petru a simţit un gol imens în stomac, dar ştia în sinea lui că mama are dreptate. Aşa că a luat ghiveciul şi s-a dus la palat.
Când a ajuns acolo, a fost uimit de varietatea de plante prezentate de ceilalţi tineri. Erau frumoase, de toate formele şi mărimile. Petru şi-a aşezat ghiveciul jos iar cei din jurul său au început să râdă. Unii îl compătimeau şi îi ziceau în batjocoră:
— Ei, cel puţin ai încercat şi tu!
Când a sosit împăratul, şi-a aruncat ochii peste mulţime şi i-a salutat pe cei prezenţi. Petru a încercat să se ascundă undeva în spate.
— Ce plante minunate şi ce flori atrăgătoare aţi crescut. Astăzi unul dintre voi va fi numit împărat!
Dintr-odată, ochii suveranului au căzut pe Petru şi pe ghiveciul gol. A poruncit imediat gărzilor să îl aducă în faţă. Petru era îngrozit. Se gândea:
— Împăratul a văzut că sunt un netrebnic, căci sămânţa mea nu a rodit. Pentru nevrednicia mea, poate voi plăti cu capul.
Când a ajuns în faţă, împăratul l-a întrebat cum îl cheamă.
— Numele meu este Petru, a răspuns el cu teamă.
Toţi tinerii râdeau şi-şi băteau joc de el. Împăratul a cerut tăcere. S-a uitat la băiat şi a anunţat mulţimea:
— Iată noul vostru împărat. Numele lui este Petru!
Băiatul nu-şi putea crede urechilor: „Dar sămânţa nici nu crescuse. Cum putea să fie el noul împărat?”
Împăratul a luat din nou cuvântul şi a zis:

— Cu un an în urmă am dat fiecăruia dintre voi o sămânţă. V-am spus să o plantaţi, să o udaţi şi să o aduceţi astăzi la mine. Dar, eu v-am dat seminţe fierte care n-au cum să crească.
Toţi dintre voi – cu excepţia lui Petru – mi-aţi adus plante şi flori. Când aţi văzut că sămânţa nu creşte, aţi înlocuit-o cu alta, de la voi. Doar Petru a avut curajul şi sinceritatea de a se prezenta cu ghiveciul în care se află sămânţa dată de mine. De aceea, el este noul vostru împărat!

Povestea cutiei cu piersici – Pilda numărul 110

Un profesor a dat fiecărui student, ca temă pentru lecţia de săptămâna viitoare, să ia o cutie de carton şi pentru fiecare persoană care îi supără, pe care nu pot să o sufere, să o ierte, să pună în cutie câte o piersică, pe care să fie lipită o etichetă cu numele persoanei respective. Timp de o săptămână, studenţii au avut obligaţia să poarte permanent cutia cu ei: în casă, în maşină, la lecţii, chiar şi noaptea să şi-o pună la capul patului. Studenţii au fost amuzaţi de lecţie, la început, şi fiecare a scris cu ardoare o mulţime de nume, rămase în memorie încă din copilărie. Apoi, încetul cu încetul, pe măsură ce zilele treceau studenţii adăugau nume ale oamenilor pe care îi întâlneau şi care considerau ei că au un comportament de neiertat. Fiecare a început să observe că devenea cutia din ce în ce mai grea.
Piersicile aşezate în ea la începutul săptămânii începuseră să se descompună într-o masă lipicioasă, cu miros dezgustător, şi stricăciunea se întindea foarte repede şi la celelalte. O problemă dificilă mai era şi faptul că fiecare era dator să o poarte permanent, să aibă grijă de ea, să nu o uite prin magazine, în autobuz, la vreun restaurant, la întâlnire, la masă, la baie, mai ales că numele şi adresa fiecărui student, ca şi tema experimentului, erau scrise chiar pe pungă. În plus, cartonul cutiei se stricase şi ea ajunsese într-o stare jalnică: cu mare greutate mai putea să facă faţă sarcinii sale. Fiecare a înţeles foarte repede şi clar lecţia pe care a încercat să le-o explice profesorul când s-au revăzut după o săptămâmp, şi anume că acea cutie pe care o căraseră cu ei o săptămână întreagă nu a fost decât expresia greutăţii spirituale pe care o purtăm cu noi, atunci când strângem în noi ură, invidie, răceală faţă de alte persoane. De multe ori credem că a ierta pe

cineva este un favor pe care i-l facem acelei persoane. În realitate însă, acesta este cel mai mare favor pe care ni-l putem face chiar nouă înşine.

Un bătrân plin de smerenie – Pilda 111

Trăia odată într-un sat un bătrân foarte sărac. El avea însă un cal foarte frumos. Atât de frumos încât lordul din castel voia să i-l cumpere. Dar bătrânul l-a refuzat spunându-i: „Pentru mine acest cal nu este un simplu animal. El îmi este prieten. Cum aş putea să îmi vând prietenul?” Dar, într-una din zilele următoare, când bătrânul a mers la grajd, a văzut că i-a dispărut calul. Toţi sătenii i-au spus „Ţi-am spus noi! Trebuia să îi vinzi calul lordului. Dacă nu ai acceptat el ţi l-a furat! Ce mare ghinion”.
„Ghinion sau şansă, zise bătrânul, Dumnezeu le ştie pe toate?”
„Doamne, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!”
Toţi au râs de el. După 15 zile însă calul s-a întors şi nu era singur, avea în spate o mulţime de cai sălbatici. El a scăpat din grajd, a curtat o tânără iapă şi, când s-a întors, restul cailor s-au luat după el.
„Ce mai noroc!” strigară sătenii. Bătrânul, împreună cu fiul său, a început să îmblânzească acei cai noi veniţi. Dar, o săptămână mai târziu, fiul bătrânului şi-a rupt piciorul în timp ce încerca să dreseze unul dintre cai. „Ghinion!” îi ziseră prietenii bătrânului. „Ce ai să te faci acum, fără ajutorul fiului tău? Tu eşti deja în pragul sărăciei!”
„Ghinion, şansă, Dumnezeu le ştie pe toate?” le răspunse bătrânul. Doamne, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!
După câteva zile de la tragicul accident, soldaţii lordului trecură prin sat şi îi obligară pe toţi flăcăii să li se alăture pentru război. Doar fiul bătrânului a scăpat datorită piciorului său rupt. „Ce noroc pe tine!” strigară vecinii. „Toţi copiii noştri au fost duşi în război, doar tu ai avut şansa să îl păstrezi lângă tine. Fiii noştri ar putea fi ucişi”. Bătrânul le răspunse: „Ghinion, şansă… Dumnezeu le ştie pe toate?” Doamne, miluieşte-mă pe mine, păcătosul!

Viitorul vine către noi bucăţică după bucăţică, puţin câte puţin.
Nu ştim niciodată ce ne aşteaptă. Dar dacă păstrăm o atitudine pozitivă

şi plină de smerenie fi de legătură cu Dumnezeu va fi mereu loc pentru bine şi vom putea fi mai fericiţi prin pronia Divină.

Ce facem când vin vremuri grele?
— Pilda numărul 112

Într-o dimineaţă, un tânăr artist intră într-o cafenea, fiind foarte entuziasmat că a fost angajat să picteze portretul unui om cu bani care avea o firmă de construcţii. În timp ce îşi savura cafeaua bucuros, văzu un ziar lăsat pe masa vecină în care era tipărit cu litere mari următorul titlu: VIN VREMURI GRELE. Începu să se gândească tot mai mult la aceste cuvinte.
Patronul cafenelei trecu să-l salute şi văzându-l îngrijorat, îl întrebă dacă s-a întâmplat ceva. Acesta i-a răspuns trist că trebuie să plece, căci „vin vremuri grele", aşa că trebuie să muncească la lucrarea lui.
Patronul începu să se macine că poate chiar „vin vremuri grele". Devenea din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce se gândea la vorbele tânărului. Îşi sună apoi soţia rugând-o să nu se supere dar că trebuie să-şi anuleze comanda pentru rochia cea nouă, deoarece este cam scumpă şi s-au anunţat „vremuri grele".
Aceasta sună la magazinul unde îşi comandase rochia şi o rugă pe patroană să-i anuleze comanda. Îşi ceru scuze dar… „Vin vremuri grele" şi trebuie să facă economii.
Patroana n-a avut încotro şi a anulat comanda, dar îşi aminti că a auzit ea la ştiri cândva că „Vin vremuri grele". Aşa că a sunat imediat la firma de construcţii pe care o angajase pentru executarea unei lucrări de extindere a magazinului. L-a anunţat pe constructor că va renunţa pentru moment la lucrare, deoarece „vin vremuri grele" şi nu îşi poate asuma un asemenea risc în acest moment.
Constructorul s-a întristat la auzul acestei veşti, motiv pentru care s-a grăbit să-l sune pe tânărul artist spunându-i că doreşte anularea comenzii pentru portret, întrucât „vin vremuri grele" şi acesta nu este un moment potrivit ca să cheltuie banii pe lucruri artistice.
Copleşit de supărare, tânărul artist a acceptat cu resemnare vestea, că doar s-a întâmplat aşa cum a anticipat. Simţindu-se trist, porni înspre cafeneaua favorită să-şi înece amarul cu un pahar de vin.

În timp ce stătea din nou aşezat la masa lui, zări ziarul pe care scria „Vin vremuri grele”. De data asta s-a ridicat şi a luat ziarul pentru a-l cerceta mai bine. Data ziarului era de acum 7 ani. Cineva despachetase farfurii pentru restaurant.

Gândurile şi modul nostru de a ne raporta la lumea înconjurătoare au o mare influenţă asupra noastră cât şi asupra celor de lângă noi. Stările noastre sufleteşti pot influenţa mediul înconjurător şi uneori chiar în mod ireversibil!

100 kg peste un mort – Pilda numărul 113

Un tânăr, care deseori batjocorea Biserica şi credinţa creştină, a venit la un preot şi l-a întrebat în zeflemea:
— Aţi putea să-mi spuneţi cât de greu este un păcat? Are cumva 10 – 15 – 20 kg? Vă întreb, căci eu fac mereu păcate, dar nu simt nicio greutate…
Preotul l-a privit şi apoi i-a răspuns tot printr-o întrebare:
— Dacă pui o greutate de 100 kg peste un mort, spune-mi, va simţi el ceva?
— Nimic, bineînţeles, pentru că e mort, a răspuns batjocoritorul.
— Tot aşa nici tu nu simţi nimic pentru că sufleteşte eşti mort.
Tânărul nu s-a aşteptat la o asemene replică înţeleaptă, care l-a pus pe gânduri. Din acel moment conştiinţa sa a început să lucreze, să mediteze.

N-am timp – Pilda numărul 114

Era un creştin, ca mulţi alţii, care ori de câte ori preotul îi făcea o aluzie sau chemare, el răspundea la fel: „N-am timp, părinte!”
De pildă, când preotul îi zicea: „Vino măcar de Paşti, de Crăciun, la hramul Bisericii de ziua dumitale, spovedeşte-te măcar o dată, de două ori pe an şi împărtăşeşte-te!”, el răspundea la fel, că nu are timp.
Avea însă omul nostru nostru timp pentru plimbare, petreceri, clevetealā şi câte altele nefolositoare.
După câţiva ani se întâlni cu preotul şi îi zise: „Toţi m-au părăsit,

părinte şi mă simt fără niciun rost şi nenorocit”.
Preotul îi răspunse cu blândeţe şi dragoste: „De, fiule, eu te-am chemat la cele bune şi ai zis că pentru ele nu ai timp. Cele pentru care tu ai avut timp te-au părăsit; nu mai au ele timp pentru tine. Să ştii însă că Acela pentru care tu nu ai avut timp niciodată, te aşteaptă încă să vii…”
„Cine este părinte, şi unde îl găsesc?!”
„Este Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, şi. Se află întotdeauna în Biserica Lui”.
Şi de atunci omul acela a avut timp şi pentru Dumnezeu, trăind mulţumit şi fericit, pentru că L-a aflat şi I-a urmat poruncile Sale.

„Dumnezeu iubeşte milostivirea cu privire la cei ce se pocăiesc, dar iubeşte totodată şi judecata cu privire la cei ce nu vor să-şi plece cerbicia”.

Judecăţile lui Dumnezeu – Pilda numărul 115

Un pustnic de lângă cetatea Emesei, din Siria, avea mare dar şi lumea avea mare evlavie la el. Însă el se gândea aşa: Doamne, prea bun eşti Tu, că văd că la cei răi le merge bine, iar cei buni au necazuri şi scârbe. Cum, Doamne, de îngădui Tu aşa cu bunătatea Ta cea fără de margini?
Apoi şi-a zis: Am să mă rog lui Dumnezeu, să-mi arate cum sunt judecătile Lui. Că sunt unii oameni care judecă împotriva proniei, a purtării de grijă a lui Dumnezeu: Cutare este rău, este păcătos, şi-i merge bine. Altul este bun, dar copiii sunt răi, femeia este bolnavă, iar el scapă de un necaz şi dă peste altul.
Unul este rău şi trăieşte mult, iar altul este bun şi moare devreme. Uite, un creştin este bun, se roagă lui Dumnezeu, posteşte şi numai de scârbe dă, iar altu-i rău, înjură, bea, şi pe acela nu-l pedepseşte Dumnezeu, cum zice la Prorocul Ieremia: Doamne, ce este, căci calea celor răi sporeşte şi calea celor drepţi totdeauna este în necaz?
Şi din ziua aceea a început să se roage: Doamne, arată-mi judecătile Tale, ca să nu judec! Rugându-se el aşa, odată a avut nevoie să se ducă la cetatea Emesei. Şi ducându-se el, i-a ieşit înainte un tânăr şi i-a zis:
— Părinte, bagă de seamă, te duci la Emesa! Dumnezeu are să-ţi arate mari taine, dar să nu te sminteşti!

— Unde, fiule?
— Când ajungi la oraşul Emesa, oraş mare, frumos, să bagi de seamă că în marginea oraşului este o grădină mare, înconjurată cu copaci, cu garduri, grădină cu copaci roditori, o livadă. Şi să bagi de seamă că într-un loc s-a rupt oleacă gardul şi este un copac cu o scorbură mare.
Să bagi de seamă că acolo alături de grădină, unde-i copacul cel cu scorbură, este o fântâniţă. Şi lângă fântână este o cărare care trece, iar dincolo este drumul mare. Să te duci în grădina aceea şi să intri în scorbura copacului. Să stai acolo ascuns şi să te uiţi spre fântână. Şi ce-i vedea acolo, ai să te foloseşti mult.
Pe urmă tânărul a dispărut. Pustnicul, când a ajuns la cetatea Emesei, a văzut fântâna, a văzut copacul acela cu scorbură mare în dreptul fântânii, a văzut şi gardul unde era rupt. A intrat acolo, s-a băgat în scorbură şi se ruga la Dumnezeu. Şi, stând el acolo şi rugându-se, vede că vine un boier călare pe un cal frumos. Boierul avea la dânsul un toporaş şi avea o tăşcuţă frumoasă. A venit la fântână, s-a dat jos de pe cal şi a dat drumul la cal să pască. Şi el a stat, a băut apă şi a scos din tăşcuţă de piele 150 de galbeni de aur. I-a numărat şi pe urmă s-a culcat şi s-a odihnit. Dar el în loc să-i pună în buzunar, i-a pus alăturea.
Când s-a trezit el, prima grijă era calul. Îi dăduse drumul să pască. Calul se depărtase mai încolo, dar păştea. Şi el a fugit, a ajuns calul, dar punga cu galbeni i-a căzut şi a rămas la fântână. El n-a observat că i-au căzut banii acolo. S-a suit pe cal şi s-a dus înainte.
Părintele pândea din scorbură. După ce a plecat boierul, vine un om. Acesta a făcut cruce, a băut apă şi a văzut punga aceea. Şi când a văzut că într-însa e aur, a luat-o şi nu s-a mai dus pe cărare, şi nici pe drum înapoi, ci s-a dus de-a dreptul şi a fugit cu punga de aur.
În urma acestuia care a luat punga şi a fugit, vine un bătrân sărac cu doi desagi în spate, cu opinci rupte, haine vechi, obosit. Şi a stat acolo, a scos nişte pesmeţi din desagă şi apă din fântână, şi a mâncat. Şi a mulţumit lui Dumnezeu şi pe urmă s-a culcat oleacă.
În timpul acesta boierul şi-a dat seama că nu are banii la el, că i-au căzut la fântână, şi s-a întors înapoi. Şi găseşte pe bătrânul ăsta.
— Moşule, n-ai găsit aici o pungă cu galbeni? ăsta nu ştia nimic:
— N-am găsit nimic.
— Moşule, scoate banii! Unde i-ai pus?

— Cucoane, n-am găsit niciun galben!
— Ei! Scoate banii că te omor!
— Cucoane, nu știu nimic!
Boierul a crezut că a ascuns banii şi minte. A scos baltagul şi i-a dat în cap şi l-a omorât. A luat şi a scos toate din desagi, a căutat prin hainele lui și n-a găsit banii.
Dacă a văzut boierul că l-a omorât pe ăsta şi nici banii nu i-a găsit, s-a suit pe cal şi a plecat dându-şi palme şi văitându-se că a omorât om nevinovat. Şi s-a dus călare bătându-se.
Atunci părintele care pândea din scorbură a zis: Ia uite măi, câtă nedreptate s-a făcut la fântâna asta! Cine a pierdut banii, cine i-a găsit şi pe cine a omorât? Vai de mine, mare nedreptate a făcut Dumnezeu aici! Boierul a omorât pe bătrânul ăsta nevinovat şi celălalt a luat banii şi s-a dus în lumea lui.
Şi cum se gândea el aşa, a venit din nou Îngerul Domnului în chip de tânăr.
— Părinte, părinte, ieşi din scorbura asta şi hai să stăm de vorbă!
A ieșit părintele și îngerul l-a întrebat:
— Ce ai văzut şi cum ţi s-a părut?
— Doamne, dar aici la fântâna asta numai nedreptăţi a făcut Dumnezeu. Cine a pierdut banii, cine i-a găsit şi cine a fost omorât!
— Părinte, mata ai vrut să ştii judecătile lui Dumnezeu. Află că la fântâna asta, numai dreptăţi a făcut Dumnezeu. Ştii dumneata pe boierul acela cel tânăr? El are curţi mari. Şi ştii unde-i curtea lui? Alăturea cu cel ce-a găsit banii. Şi la acela săracul, într-o noapte i-a murit și mama și sotia, și el s-a dus la boier să-i împrumute niște bani. Boierul de mult voia să-i ia grădina lui, că avea o grădină cu pomi roditori, foarte frumoasă, chiar lângă grădina boierului.
Și a venit săracul la el, zicând:
— Cucoane, dă-mi niște bani împrumut să îngrop pe mama și pe sotia, că ţi-oi prăsi la vară, ţi-oi cosi, voi secera pe Ian.
Și boierul și-a zis: Acum îi momentul, că-i sărac!
— Dă-mi livada ta!
— Cucoane, am muncit de mic, am plantat copaci, am răsădit și nu pot să ţi-o dau!
— Cât să-ţi dau pe livadă?

Dar acela a spus așa:
— Să-mi dai 300 de galbeni, că de nevoie o dau, că n-am cu ce face înmormântarea.
Dar boierul, văzându-l pe acela necăjit, că are doi morţi, nu i-a dat mai mult de 150 de galbeni.
— Cucoane, Dumnezeu să facă dreptate. Eu n-am cerut prea mult. Grădina mea face 300 de galbeni de aur.
Și săracul s-a dus plângând acasă, cu 150 de galbeni, pentru că de nevoie a dat grădina. Dar a zis: Dumnezeu să facă dreptate.
Și acum Dumnezeu a făcut dreptate. I-a găsit tocmai acesta care stătea lângă dânsul. 150 de galbeni i-a dat boierul de bunăvoie și 150 i-a uitat la fântână. Dumnezeu a făcut dreptate la fântână, că el când i-a dat numai 150 a zis: Dumnezeu să facă dreptate cu banii! Nu mi-ai plătit grădina.
Și iată Dumnezeu preadrept i-a întors banii acum la fântână. I-a plătit grădina.
— Bine, la ăsta i-a făcut dreptate. Dar bătrânul care a fost omorât, cu ce era vinovat?
— Ai văzut cum i-a dat cu muchia în cap și l-a omorât? L-a întrebat de bani și bătrânul nu știa nimic. Bătrânul acesta – i-a spus îngerul – când era tânăr de 25 de ani, era cu carul cu boi pe marginea unui râu. Și un om a vrut să treacă râul acela și, când era la mijlocul râului, l-a dovedit apa. Și tot striga la el: Măi, frate, nu mă lăsa, că mor! Mă înec, nu mă lăsa!
Și el în loc să sară să-l scoată pe acela, a dat un bici în boi și a zis: Așa îţi trebuie, cine te-a băgat acolo. Și acela s-a mai luptat oleacă cu apa și s-a înecat. Săracul acesta avea multe fapte bune, dar pentru acel păcat, că n-a sărit să-l scoată pe acela din apă, se ducea în iad. Și lui Dumnezeu i-a fost milă și a vrut să-i plătească în lumea aceasta, pentru că a avut greșeala aceea din tinereţe, când nu a vrut să-l scoată pe acela din apă. El l-a omorât pe acela că nu l-a scos din apă atunci, și acum l-a omorât pe el nevinovat boierul ăsta. Dumnezeu a făcut foarte bine, că prin moartea asta, îl duce la bucurie și la rai în vecii vecilor pe sărac.
— Dar boierul?
— L-ai văzut pe boier cum se bătea cu palma peste cap? Mai încolo l-a mustrat cugetul că l-a omorât pe bătrân. A întâlnit un om și i-a dat

calul de pomană, şi a întâlnit altul şi i-a dat hainele lui şi a luat nişte haine vechi de la un om şi s-a dus la o mănăstire să se facă călugăr. Şi după 40 de ani cât o să se pocăiască acolo, o să-l ierte Dumnezeu că a omorât un om nevinovat. Şi cu ocazia asta şi boierul se spovedeşte şi face canon şi se mântuieşte.
Şi tu ai zis că la fântâna asta s-au făcut trei lucruri nedrepte, dar Dumnezeu a făcut trei lucruri drepte şi bune. Că judecăţile lui Dumnezeu nu sunt ajunse de mintea omenească.
N-ai auzit pe Isaia Prorocul? Pe cât este mai înalt cerul decât pământul, pe cât este mai departe răsăritul de apus, pe atât sunt mai departe judecătile Mele de judecătile voastre şi gândurile Mele de gândurile voastre, fiii oamenilor.
N-ai auzit pe Solomon ce spune? Pe cele mai grele decât tine, nu le ridica şi pe cele mai adânci decât tine, nu le cerca, ca să nu mori!
N-ai auzit pe David Prorocul care zice: Judecăţile Domnului sunt adânc mult?
Cum ai îndrăznit tu, un om, să ştii judecăţile lui Dumnezeu, pe care nici îngerii, nici serafimii, nici heruvimii nu le ştiu? Dar Dumnezeu m-a trimis pe mine, părinte, să-ţi arăt că judecăţile Lui nu sunt ca ale oamenilor. Şi tu ai judecat ceva, dar judecăţile lui Dumnezeu n-au fost ca ale tale, că ele au fost bune foarte! Deci de acum înainte să nu mai judeci pe nimeni şi orice vei vedea să zici: Doamne, Tu toate le ştii! Eu nu cunosc judecăţile Tale!
Dar, fiindcă eşti om, Dumnezeu te-a iertat, însă m-a trimis să te înţelepţesc, să nu mai îndrăzneşti să iscodeşti judecăţile Lui, că judecăţile lui Dumnezeu sunt adânc mult şi nu le poate ştii nimeni, nici îngerii din ceruri.

Aşadar să ţinem minte din această povestire, că tot ce ni se pare nouă în lumea asta că-i strâmb şi rău, de multe ori ne înşelăm! Că nu cunoaştem judecăţile lui Dumnezeu cele ascunse şi necuprinse.
Nu cerca cele necercate şi nu voi să ajungi cele neajunse! Amin.

Poetul şi tâlharul – Pilda numărul 116

Undeva, într-o cetate, trăia un poet, care îşi folosea talentul (darul de a

scrie versuri), primit de la Dumnezeu, numai în rău, căci scria poezii de prost gust, în care Dumnezeu şi sfinţii erau defăimaţi. De aceea, în vremea lui, puţin îi citeau nesuferitele lui versuri.
Nu departe de poet, într-o pădure, trăia un tâlhar, de care se temea multă lume şi care săvârşise multe fapte rele. Totuşi, pe lângă faptele lui cele rele, a construit şi el, pe drumul care trecea pe lângă pădure, o fântână.
După un timp, când s-a terminat firul vieţii, au murit amândoi şi au fost duşi în iad pentru faptele lor cele rele.
Tâlharul, pentru faptele lui cele rele, avea sub el o flacără foarte mare, ce-l acoperea aproape tot; poetul avea numai un foc mic care-l ardea. Cu timpul flacăra de sub tâlhar se micşora pentru faptul că oamenii care treceau pe acel drum, unde se găsea fântâna construită de tâlhar, se bucurau când beau apă şi îl pomeneau pe acela care a construit-o, căci fântâna avea o apă tare bună şi îşi potoleau setea cu ea. Însă flacăra de sub poet se tot mărea, fiindcă oamenii care îi citeau poeziile, se sminteau, deveneau necredincioşi şi din cauza lui negau existenţa lui Dumnezeu, pierzându-şi sufletele.
În timp ce tâlharul mai avea doar un foc micuţ sub el, flacăra de sub poet se mărea mereu…

Despre fraţi şi frăţietate – Pilda numărul 117

Au fost odată, într-un sat, trei fraţi gemeni. Semănau foarte mult, atât de mult încât ţi se părea că vezi unul şi acelaşi om, de trei ori, dar în trei situaţii diferite. Unul, cel mai mare, era foarte egoist şi zgârcit. Tot timpul era nemulţumit cu ceea ce are, şi faţa sa era posomorâtă. Nici când ieşea de la biserică faţa sa nu era senină. Al doilea era un om obişnuit, când vesel, când trist. Când era trist, era leit fratele cel mare. Când era vesel, era leit fratele cel mic. Despre acesta din urmă, ce să spunem… Parcă trăia pe altă lume. Bucuria care i se citea pe faţă era molipsitoare. Era cel mai credincios dintre fraţi.
Chiar dacă fraţii mai mari nu erau mult mai mari decât el, între el şi fratele cel mare părea o diferenţă de câţiva ani. Şi nu la trupuri, că erau aproape la fel de bine dezvoltaţi. Doar la chip… Ce să mai spunem despre fratele mic? Chiar şi atunci când părinţii lor au murit, răpuşi de o boală necruţătoare, fratele mic a ştiut să îi îndemne pe ceilalţi să îşi

pună nădejdea în Dumnezeu. Şi, cu muncă, cu răbdare, au ştiut să o scoată la capăt. Au crescut, s-au căsătorit cu fete harnice şi frumoase, au avut copii… Au mai trecut mulţi ani, copiii au crescut mari şi gemenii noştri au ajuns bunici. Într-un an, când fraţii îşi sărbătoreau ziua de naştere, şi toată familia era laolaltă, cu mulţimea de copii şi nepoţi, a apărut un bătrân cu o faţă senină, cu părul lung şi alb. A spus că are daruri pentru toţi. Şi a cerut să stea de vorbă doar cu sărbătoriţii…
— Spuneţi-mi, vă rog, cât de mult îi iubiţi pe cei din familia voastră, pe copii şi nepoţi? Eu pot să vă ajut să le faceţi un cadou, să le dăruiţi o parte din viaţa voastră. Fraţii mai mari se uitau, miraţi, spre cel mai mic. Aveau încredere în el şi se gândeau că el îşi va da seama dacă musafirul nepoftit era mincinos sau nu. Dar fratele cel mic nu dădea nici cel mai mic semn de neîncredere… Era vesel ca de obicei. Zise:
— Ăsta da cadou, să poţi să primeşti puterea de a da o parte din tine altora… Cel mare nu părea prea încântat:
— Ce să dau? O parte din viaţa mea? Şi de ce să dau? Că, dacă dau, mor mai repede, nu? Eu nu dau nimic. Cât mai am de trăit, să trăiesc. Bătrâneţea e grea, dar mai bine bătrân decât mort…
— Eu aş da un an, zise fratele mijlociu. Dar să fiu sigur că ajunge la copii şi nepoţi.
— Aş da şi eu un an, nu zic nu, zise fratele cel mare. Dar să ştie toţi ce cadou le-am făcut. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine… Cât ar reveni fiecăruia? O lună, două, câteva zile? Mai bine le ţin pentru mine.
Fratele cel mic deveni din ce în ce mai serios. Ceilalţi nu îl mai văzuseră niciodată aşa. Îl întrebă pe musafir:
— Şi chiar putem face celorlalţi cadou o parte din viaţa noastră? Atunci, eu, eu sunt gata să mor chiar acum. Am avut o viaţă frumoasă şi fericită. Şi ce bucurie mai mare ar fi decât să dau o parte din mine celorlalţi? Nu vreau să mă laud cu cadoul pe care l-aş face, dar cred că orice copil şi nepot ar înţelege măreţia darului meu. Eu, eu sunt aproape gata de moarte… Mai vreau să mă spovedesc, să mă împărtăşesc mâine dimineaţă şi gata… Dacă aş şti că mai am de trăit zece ani, pe toţi i-aş da, fără să şovăi…
Musafirul le spuse:
— Lucrurile stau altfel… În aceeaşi zi aţi venit pe lume, şi părinţii

voştri, înainte de a muri, s-au rugat să părăsiţi această lume împreună. Dar, precum se vede, nu sunteţi toţi la fel de pregătiţi pentru moarte. Deşi sunteţi bătrâni şi timp să vă pregătiţi aţi avut… În timp ce musafirul vorbea, fratele cel mare se aşezase pe un scaun şi începu să respire din ce în ce mai greu.
— Cel mai mic ar fi dat şi zece ani de viaţă celorlalţi. O viaţă întreagă a trăit pentru ei, aşa a rămas şi la bătrâneţe. Zece ani de viaţă o să mai trăiască. Dar bătrâneţea nu îi va fi grea, nu va fi o povară pentru ceilalţi, ci o bucurie… Tu, mijlociule, un an o să mai trăieşti de acum înainte.
— Doar un an? – întrebă mijlociul, nemulţumit.
— Da, un an. Bucură-te şi de acesta, zise musafirul. Vezi, fratele cel mare nu a avut parte nici de atât… Fraţii şi-au întors privirile spre acesta. Şi au văzut că închisese ochii, pentru totdeauna. Avusese totuşi parte de o moarte liniştită…
— Preţuiţi bine timpul care v-a rămas, zise bătrânul celor doi. Şi nu uitaţi cât de mare e puterea iubirii pentru ceilalţi. Ea, doar ea vă mai ţine în viaţă. Pentru această iubire v-a mai lăsat Dumnezeu să trăiţi, ca să îi puteţi ajuta şi pe alţii prin această iubire. Care vă pregăteşte pentru viaţa cea adevărată… Atât le mai spuse bătrânul. Şi, deodată, dispăru din faţa ochilor lor. Cei doi fraţi se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă că ceea ce văzuseră era adevărat. Dar, lângă ei, trupul fratelui lor zăcea fără suflare…

Jertfa lumânării – Pilda numărul 118

E ora rugăciunii. M-aţi aprins şi vă uitaţi gânditori la mine… Parcă aţi vrea să vă spun ceva. Ce să vă spun? Simţiţi bucurie în suflet? În mod sigur eu mă bucur, pentru că am un sens numai când ard. Nu sunt tristă, chiar dacă arzând devin mai mică. De fapt eu am doar două posibilităţi:
Prima, e să rămân întreagă. Asta ar însemna să rămân rece, să nu fiu aprinsă şi atunci nu mă micşorez, dar nici nu-mi împlinesc rostul meu.
A doua, ar fi să răspândesc lumină şi căldură şi prin asta să mă jertfesc, să mă dăruiesc chiar pe mine însumi… Asta e mult mai frumos decât să rămân rece şi fără rost.

Şi voi oamenii sunteţi la fel. Când trăiţi numai pentru voi, sunteţi lumânarea neaprinsă, care nu şi-a împlinit rostul. Dar dacă dăruiţi lumină şi căldură, atunci aveţi un sens. Pentru asta trebuie să vă jertfiţi, să daţi ceva: dragostea, adevărul, bucuria, încrederea şi toate sentimentele nobile pe care le purtaţi în inimă. Să nu vă temeţi că deveniţi mai mici… Asta e o iluzie. Înăuntrul vostru e mereu lumină. Gândiţi-vă, cu pace în suflet, că sunteţi ca o lumânare aprinsă.

Eu sunt numai o simplă lumânare aprinsă. Singură luminez mai puţin. Dar când suntem mai multe împreună, lumina şi căldura sunt mult mai puternice.
Şi la voi oamenii e tot aşa, împreună luminaţi mai mult…

Sinceritatea rugăciunii copiilor – Pilda numărul 119

Într-o zi, un preot aude o voce în biserică, dar cuvintele erau neinteligibile.
Apropiindu-se de locul de unde venea vocea, el găseşte un copil care spunea ceva, şi îşi dă seama că nu-i înţelegea cuvintele fiindcă, de fapt, copilul repeta alfabetul.
Atunci preotul l-a întrebat:
— De ce tot repeţi literele?
— Păi, aşa îmi fac eu rugăciunea, răspunde copilul.
— Cum aşa? Eu aud doar că spui alfabetul, se miră preotul.
— Da, dar eu am uitat cuvintele rugăciunii şi atunci îi dau lui Dumnezeu literele, că ştie El să le pună în ordinea care trebuie…

Oglinda – Pilda 120

Găsim întotdeauna doar ceea ce căutam!

Rătăcind pe ici, pe colo, un câine uriaş ajunse într-o odaie care avea pe toţi pereţii oglinzi imense.
Astfel, se văzu dintr-odată înconjurat de câini. Se înfurie, începu să scrâşnească din dinţi şi să mârâie. Fireşte, şi câinii din oglindă făcură la fel, descoperindu-şi colţii fioroşi. Câinele nostru începu să se învârtă

vertiginos într-o parte şi în alta pentru a se apăra de atacatori, după care – lătrând cu furie – se aruncă asupra unuia dintre presupuşii săi adversari. În urma puternicei izbituri în oglindă, căzu la pământ fără suflare şi plin de sânge.
Dacă ar fi dat din coadă prieteneşte o singură dată, toţi câinii din oglindă ar fi răspuns în acelaşi fel. Şi întâlnirea lor ar fi fost o sărbătoare!

Era odată un bărbat care şedea la marginea unei oaze, la intrarea unei cetăţi din Orientul Mijlociu. Un tânăr se apropie într-o bună zi şi îl întrebă:
— Nu am mai fost niciodată pe aici. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi?
Bătrânul îi răspunse printr-o întrebare:
— Cum erau locuitorii cetăţii de unde vii?
— Egoişti şi răi. Egoismul este în floare acolo. De aceea mă bucur că am putut pleca de acolo.
— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul.
Puţin după aceea, un alt tânăr se apropie de omul nostru şi îi puse aceeaşi întrebare:
— Abia am sosit în acest ţinut. Cum sunt locuitorii acestei cetăţi?
Omul nostru răspunse cu aceeaşi întrebare:
— Cum erau locuitorii cetăţii de unde vii?
— Erau buni, mărinimoşi, primitori, cinstiţi. Aveam mulţi prieteni acolo şi cu greu i-am părăsit.
— Aşa sunt şi locuitorii acestei cetăţi, răspunse bătrânul. Peste tot domneşte cinstea, bunătatea, dragostea, milostenia.
Un neguţător care îşi aducea pe acolo cămilele la adăpat auzise aceste convorbiri şi, pe când cel de-al doilea tânăr se îndepărta, se întoarse spre bătrân şi îi zise cu reproş:
— Cum poţi să dai două răspunsuri cu totul diferite la una şi aceeaşi întrebare pe care ţi-o adresează două persoane?
— Fiule, fiecare poartă lumea sa în propria-i inimă. Acela care nu a găsit nimic bun în trecut nu va găsi nici aici nimic bun. Dimpotrivă, acela care a avut şi în alt oraş prieteni va găsi şi aici tovarăşi credincioşi şi de încredere.
Pentru că, vezi tu, oamenii nu sunt altceva decât ceea ce ştim noi să

găsim în ei.

Cum facem socoteala în viaţă?!
— Pilda numărul 121

Într-o seară, pe când mama pregătea cina, fiul de unsprezece ani veni în bucătărie cu o foaie de hârtie în mână.
Cu un aer ciudat de oficial, copilul înmână hârtiuţa mamei, care, ştergându-şi mâinile cu un prosop, citi ceea ce era scris acolo:
Pentru că am smuls buruienile din grădiniţă: 5 lei.
Pentru că am făcut ordine în camera mea: 10 lei.
Pentru că am fost să cumpăr lapte: 1 leu.
Pentru că am avut grijă trei după-amiezi de surioara mea: 15 lei.
Pentru că am luat 2 calificative „foarte bine” la şcoală: 10 lei.
Pentru că am dus în fiecare seară gunoiul: 7 lei.
În total: 48 lei.

Mama îşi privi copilul în ochi, cu multă blândeţe. În mintea sa reveneau o mulţime de amintiri. Luă un creion şi scrise pe dosul hârtiei:
Pentru că te-am purtat în pântec timp de nouă luni: 0 lei
Pentru toate nopţile pe care le-am petrecut veghindu-te atunci când erai bolnav: 0 lei.
Pentru toate momentele în care te-am mângâiat atunci când erai trist: 0 lei.
Pentru toate prilejurile în care ţi-am şters lacrimile: 0 lei
Pentru tot ce te-am învăţat zi de zi: 0 lei.
Pentru mesele de mic dejun, prânz şi cină, pentru toate gustările şi sandvişurile pe care ţi le-am pregătit: 0 lei.
Pentru viaţa pe care ţi-o dau zi de zi: 0 lei.
În total: 0 lei.

Atunci când în relaţiile personale şi familiale începem să facem socoteli, totul se duce de râpă, căci iubirea este gratuită sau nu este iubire.

Testul lui Socrate – Pilda numărul 122

În Grecia antică Socrate (469 – 399 î.Hr.), era foarte mult lăudat pentru înţelepciunea lui.
Într-o zi, marele filosof s-a întâlnit întâmplător cu o cunoştinţă care alerga spre el agitat şi care i-a spus:
„Socrate, ştii ce-am auzit tocmai acum, despre unul dintre studenţii tăi?”
„Stai o clipă, „îi replică Socrate. „Înainte să-mi spui, aş vrea să treci printr-un mic test. Se numeşte Testul celor Trei”.
„Trei?”
„Aşa este, „a continuat Socrate. „Înainte să-mi vorbeşti despre studentul meu, să stăm puţin şi să testăm ce ai de gând să-mi spui.
Primul test este cel al Adevărului. Eşti absolut sigur că ceea ce vrei să-mi spui este adevărat?”
„Nu”, spuse omul. „De fapt doar am auzit despre el”.
„E-n regulă, „zise Socrate. „Aşadar, în realitate, tu nu ştii dacă este adevărat sau nu.
Acum să încercăm testul al doilea, testul Binelui.
Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu este ceva de bine?”
„Nu, dimpotrivă...”
„Deci, „a continuat Socrate, „vrei să-mi spui ceva rău despre el, cu toate că nu eşti sigur că este adevărat?”
Omul a dat din umeri, puţin stânjenit.
Socrate a continuat. „Totuşi mai poţi trece testul, pentru că există a treia probă – filtrul Folosinţei.
Ceea ce vrei să-mi spui despre studentul meu îmi este de folos?”
„Nu, nu chiar...”
„Ei bine, „a conchis Socrate, „dacă ceea ce vrei să-mi spui nu este nici Adevărat, nici de Bine, nici măcar de Folos, atunci de ce să-mi mai spui?”
Omul era învins şi s-a ruşinat.

Expresia dragostei adevărate – Pilda numărul 123

Era o dimineaţă aglomerată la cabinet când, în jurul orei 08: 30, intră un domn bătrân cu un deget bandajat. Îmi spune imediat că este foarte

grăbit căci are o întâlnire fixată pentru ora 09: 00. L-am invitat să se aşeze ştiind că avea să mai treacă cel puţin o jumătate de oră până să apară medicul. Îl observ cu câtă nerpbdare îşi priveşte ceasul la fiecare minut care trece.
Între timp mă gândesc că n-ar fi rău să-i desfac bandajul şi să văd despre ce este vorba. Rana nu părea a fi aşa de gravă… în aşteptarea medicului, mă decid să-i dezinfectez rana şi mă lansez într-o mică conversaţie. Îl întreb cât de urgentă este întâlnirea pe care o are şi dacă nu preferă să aştepte sosirea medicului pentru tratarea rănii. Îmi răspunde că trebuie să meargă neapărat la sanatoriu, aşa cum face de multă vreme, ca să ia micul dejun cu soţia.
Politicoasă, îl întreb de sănătatea soţiei. Senin, bătrânul domn îmi povesteşte că soţia, bolnavă grav de Alzheimer, stă la sanatoriu sub o atentă observaţie de ceva vreme. Gândindu-mă că într-un moment de luciditate soţia putea fi agitată de întârzierea lui, mă grăbesc să-i tratez rana dar bătrânul îmi explică faptul că ea nu-şi mai aduce aminte cine este el… Şi-atunci îl întreb mirată:
„Şi dv. vă duceţi zilnic ca să luaţi micul dejun împreună?”
Cu un surâs dulce şi o mângâiere pe mână, îmi răspunde:
„E-adevărat că ea nu mai ştie cine sunt eu, dar eu ştiu bine cine este ea”.
Am rămas fără cuvinte şi un fior m-a străbătut în timp ce mă uitam la bătrânul care se îndepărta cu paşi grăbiţi.
Mi-am înghiţit lacrimile, spunându-mi în sinea mea:

„Asta este dragostea, asta este ceea ce îmi doresc de la viaţă!… Căci, în fond, aşa este dragostea adevărată?!… nu neapărat fizică şi nici romantică în mod ideal. Să iubeşti înseamnă să accepţi ceea ce a fost, ceea ce este, ceea ce va fi şi ceea ce încă nu s-a întâmplat. Persoanele fericite şi împlinite nu sunt neapărat cele care au tot ce-i mai bun din fiecare lucru, ci acelea care ştiu să facă ce-i mai bun din tot ceea ce au”.

Gura lumii – Pilda numărul 124

„Se povesteşte într-o carte veche că un tată şi cu fiul său se duceau la târg să vândă un măgar. Tatăl şi fiul mergeau pe lângă măgar, pe jos,

când s-au întâlnit cu nişte oameni care i-au luat în primire zicându-le: „Ce oameni proşti, îşi rup încălţămintea şi picioarele ca să nu strice potcoavele măgarului!”

Atunci, tatăl se sui pe măgar şi plecă. Curând se întâlniră cu alţi călători care-i i-au şi aceia, în râs: „Ce tată fără pic de inimă, uite, că nu are milă de copilul lui, îl lasă, sărmanul, să bată drumul pe jos!”. Tatăl coborî şi sui pe măgar pe copilul său. Se întâlniră cu alţi călători. Văzându-i, aceştia spuseră: „Poftim! Se mai cheamă acesta copil cu creştere bună? Iată bătrânul merge pe jos iar fiul său călare pe măgar”.

„Ce-i de făcut, măi, cu oamenii aceştia?” zise tatăl. Se suiră amândoi pe măgar, cu nădejdea că vor astupa gura lumii. Da, de unde, abia făcură câţiva paşi şi alţi oameni pe care-i întâlniră ziseră: „Ia, uitaţi-vă, ce oameni tirani, două matahale de oameni sănătoşi merg călare pe un biet măgar”.

„Ascultă, măi fiule, zise tatăl, cu oamenii aceştia nu o scoatem la capăt. Hai să mai încercăm una!”. Coborâră amândoi de pe asin, luară o prăjină de lemn şi, legând măgarul de câte două picioare, îl ridicară în spate şi porniră cu el la drum. Când se întâlniră cu alţi călători, aceştia începură să râdă de ei ca de nişte nebuni.

Orice ai face, de gura lumii tot nu vei scăpa, aşa că ţine cont de ea numai când este spre binele tău, omule.

Despre neascultare şi încăpăţânare – Pilda numărul 125

— Îmi tot vorbeşti despre un Dumnezeu bun şi iertător – zicea un om oarecare, către un creştin practicant – dar uită-te în lume, zicea el, că nu ne mai slăbesc loviturile şi bătăile lui Dumnezeu.

Creştinul nostru îl ascultă înţelegător şi cu multă blândeţe îi zise:

— Când o oaie iese din turmă şi îşi face de cap, ce face păstorul?

Fluieră după ea şi o strigă pe nume, dar oaia nu ascultă.

O ameninţă cu băţul, dar ea n-are nicio grijă.

Aruncă cu ceva după ea, dar oaia şi mai mult se depărtează.

Pe urmă trimite câinele după ea, care o înhaţă, o supără şi o muşcă.

Abia după această supărare, oaia se întoarce înapoi.

Aşa e, frate dragă, şi cu noi. Domnul, Păstorul cel Mare şi Bun, a încercat multe şi felurite chemări dulci, să ne întoarcem înapoi din răutăţi în turma lui cea binecuvântată. Dar noi n-am vrut să ne întoarcem. De aceea a trimis asupra noastră necazuri şi urgii, care ne înconjoară şi ne muşca din greu, încercând să ne întoarcă în turma lui cea sfântă. Vai de cei ce nici acum nu înţeleg şi nu ascultă glasul şi chemările scumpului nostru Păstor, Iisus Hristos.

Un părinte cu viaţă sfântă spunea că Dumnezeu nu este mânios niciodată căci El este bunătatea întruchipată, fiind bunătate niciodată nu se mânie. Dumnezeu văzând cerbicia omului se coboară la chipul său, la mintea sa şi ia o înfăţişare a mâniei precum o mamă, care nereuşind să-şi înduplece copii să facă binele, caută să-i sperie cumva. Toate acţiunile lui Dumnezeu faţă de noi sunt manifestări ale iubirii chiar dacă nouă uneori ni se par a fi ale urgiei şi mâniei. Pune Domnul în aplicare orice metodă numai să-l întoarcă pe om la calea cea dreaptă şi bună!

Pe urmele lui Hristos ajungem la cer – Pilda numărul 126

Într-o noapte stând la rugăciune un bătrân monah a avut o descoperire de la înger. A văzut un drum lung, un drum care pornea de pe pământ şi se ridica în aer, până se pierdea în nori şi de acolo se îndrepta spre cer. Dar nu era un drum uşor, ba chiar că era o cale plină de piedici, presărată cu cuie ruginite, pietre tăioase şi ascuţite, cioburi de sticlă. Oamenii mergeau pe acel drum desculţi. Cuiele se înfigeau în tălpi, picioarele multora erau însângerate. Dar oamenii nu renunţau: doreau să ajungă în cer. Însă orice pas aducea durere, iar drumul era încet şi greu.
Apoi, l-a văzut pe Iisus cum mergea înainte. Şi El era desculţ. Mergea încet, dar cu hotărâre. Şi nu se rănea la picioare. Iisus urca fără încetare. În sfârşit, ajunse în cer şi acolo se aşeză pe un tron aurit.
Privea în jos, la cei care se străduiau să urce. Îi însufleţea cu privirile şi gesturile Sale, îi îndemna să meargă pe urmele Sale. Imediat în urma lui venea Fecioara Maria, mama Lui. Fecioara mergea chiar mai repede decât Iisus.

Şi ştiţi de ce? Pentru că ea călca pe urmele lăsate de El. Astfel ajunse iute alături de Fiul său, care o aşeză pe un jilţ mare la dreapta Sa. De acolo, şi Fecioara Maria începu să-i încurajeze pe cei care urcau şi îi poftea să calce, asemeni ei, pe urmele lăsate de Iisus, deoarece pe acolo oricine ar fi păşit nu s-ar fi rănit şi nu şi-ar fi pricinuit durere.
Cei înţelepţi aşa şi făcură şi înaintară grabnic spre cer fără dureri şi plângeri. Ceilalţi însă plângeau amarnic din pricina rănilor, se opreau adesea, uneori renunţând de tot şi oprindu-se pe marginea drumului copleşiţi de tristeţe, deoarece ochii lor nu era ţintă la Hristos şi Maica Sa cea Sfântă.
Călcau în plin prin ţepi şi mărăcini fără a lua seama la urmele paşilor lui Hristos.

Dă-ne Doamne înţelepciunea şi mărimea de suflet să primim cu dragoste învăţăturile cele sfinte, toate îndemnurile folositoare mântuirii noastre în acest veac al orgoliilor şi al iubirii de sine. Scoate-ne Tu, Doamne, în cale oameni bine plăcuţi Ţie care să ne fie de pildă prin ascultarea faţă de Tine şi să luăm aminte la lucrarea lor. Uneşte-ne într-un gând şi ajută-ne să trăim în comuniune şi pace întărindu-ne unii pe alţii precum odinioară vechii creştini care trăiau în deplină frăţietate! Amin!

Despre dreapta socotinţă pentru mântuirea sufletului – Pilda numărul 127

Sfântul Antonie fiind cu ucenicii, îi întrebă:
— Ce este mai important pentru mântuire?
Ucenicii îi răspund:
— Rugăciunea.
— Nu, răspunde Sfântul Antonie.
Apoi ucenicii continuă să înşire faptele pe care le considerau mai importante: Postul, privegherea, smerenia, îngrijirea săracilor şi a bolnavilor, primirea de străini, milostenia, dragostea faţă de om, la care ei au primit răspunsul:
Nu este adevărat!
Apoi Sfântul Antonie le-a spus:

— Cel mai important lucru este dreapta socotinţă (discernământul). Toate faptele de mai sus trebuie făcute, dar cu dreaptă socotinţă.
Zis-a iarăşi: sunt unii care şi-au topit trupurile lor cu nevoinţa şi pentru că nu au avut ei dreaptă socotinţă, departe de Dumnezeu s-au făcut.

De foarte multe ori săvârşim anumite nevoinţe dar pentru că sunt fără dreaptă socoteală, pot fi atinse de mândrie, de iubire de sine, de slava deşartă, de habotnicie, de dispreţ faţă de cei ce nu pot face ceea ce noi facem şi aşa mai departe.

Ajută-ne Doamne să dobândim dreapta socotinţă şi simplitatea minţii şi a faptelor noastre, ca nimic din ceea ce facem sau vom face să nu ne ridice cu mintea peste semenii noştri în vreun fel sau altul! Întotdeauna când reuşim să facem ceva, să credem cu tărie că am făcut ceea ce eram datori să facem. Să nu aşteptăm cumva vreo răsplată de la semenii noştri şi nici măcar de la Dumnezeu pentru vreun lucru împlinit, ci să fie doar faptele fireşti ale fiinţei nostre unite cu Hristos, Fiul Dumnezeului Celui Viu. Amin!

Cum sunt creştinii fără roade, ca pomii de Crăciun – Pilda numărul 128

Mulţi creştini seamănă cu pomii de Crăciun, care nu au roade.
Sunt morţi şi au agăţaţi pe ei numai podoabe.
Tot astfel şi oamenii, în loc de roade, care sunt virtuţile, scot în evidenţă podoabe false ale unei evlavii prefăcute.
Însă Hristos nu vrea ca ucenicii Săi să fie nişte pomi morţi de Crăciun, ci pomi roditori. Roada duhului este dragostea, îndelunga-răbdare, credinţa, blândeţea, înfrânarea. Numai atunci când face cineva astfel de roade încetează să fie un pom mort de Crăciun, bun de aruncat, ci un pom înfrunzit plin de roade.

Roadele Duhului omul le dobândeşte prin credinţă şi prin lucrarea faptelor bune, aplecându-se asupra nevoilor aproapelui fără a aştepta ceva ca recompensă. Bunătatea, blândeţea, facerea de bine trebuie să

fie sădite în firea noastră şi de aceea ele trebuie înfăptuite nu pentru a primi ceva în schimb, ci doar pentru că în felul acesta omul poate fi într-adevăr întreg şi frumos şi bine plăcut lui Dumnezeu.

Iată se apropie marea sărbătoare a naşterii Domnului Iisus şi vedem cum toată lumea vorbeşte despre crăciun şi mai puţin de evenimentul cel mai important al creştinismului.
Toată lumea se gândeşte la un moş gras şi roşu în obraji, îmbrăcat în roşu şi plin de cadouri şi prea puţini mai iau aminte la adevărata sărbătoarea a creştinilor – Naşterea Scumpului nostru Mântuitor!

Iubirea adevărată sau iubirea de sine, egoul – Pilda numărul 129

Se spune că a existat odată un arbore bătrân şi maiestuos, cu ramurile întinse spre cer. Când înflorea, fluturi de toate formele şi culorile veneau de pretutindeni şi dansau în jurul lui. Când făcea fructe, păsări din ţări îndepărtate veneau să guste din ele. Ramurile sale arătau ca nişte braţe vânjoase. Era minunat.
Un băieţel obişnuia să vină şi să se joace sub el în fiecare zi, iar copacul s-a obişnuit cu el şi a început să-l iubească. Ceea ce este mare şi bătrân se poate îndrăgosti de ceea ce este mic şi tânăr, cu condiţia să nu fie ataşat de ideea că el este mare, iar celălalt mic. Copacul nu avea această idee, aşa că s-a îndrăgostit de băiat.

Egoul încearcă întotdeauna să iubească ceea ce este mai mare decât el. Pentru adevărata iubire, nimic nu este însă mare sau mic. Ea îi îmbrăţişează pe toţi cei de care se apropie.

Aşadar, copacul s-a îndrăgostit de băieţelul care venea în fiecare zi să se joace sub el. Ramurile sale erau foarte înalte, dar el şi le apleca, pentru ca băiatul să le poată atinge pentru a-i mângâia florile şi pentru a-i culege fructele.

Iubirea este întotdeauna gata să se încline; egoul, niciodată. Dacă încerci să te apropii de un ego, acesta se va înălţa şi mai mult, devenind

atât de rigid încât să nu-l poţi atinge. Ceea ce poate fi atins este considerat a fi mic. Ceea ce nu poate fi atins, cel care stă pe tronul puterii, este considerat a fi mare.

Aşadar, ori de câte ori venea copilul, arborele îşi pleca ramurile. Când micuţul îi mângâia florile, bătrânul copac se simţea cuprins de un val incredibil de fericire.

Iubirea este întotdeauna fericită atunci când poate dărui ceva; egoul nu este fericit decât atunci când poate lua ceva de la altcineva.

Băiatul a crescut. Uneori, dormea în poala copacului, alteori îi mânca fructele, sau purta o coroană împletită din florile sale. Se simţea atunci de parcă ar fi fost regele junglei. Florile iubirii te fac întotdeauna să te simţi ca un rege, în timp ce ghimpii egoului te fac să te simţi mizerabil. Văzând cum băiatul poartă o cunună din florile sale, dansând cu ea, copacul se simţea fericit. Îl aproba cu ramurile sale; cânta în bătaia vântului. Băiatul a crescut şi mai mult. A început să se caţere în copac, legănându-se pe ramurile sale. Ori de câte ori se odihnea pe ele, copacul se simţea fericit.

Iubirea este întotdeauna fericită atunci când altcineva se poate sprijini de pa; egoul nu este fericit decât atunci când altcineva îl reconfortează.

Timpul a trecut, iar băiatul a început să fie apăsat de alte îndatoriri. Avea ambiţiile lui. Trebuia să îşi treacă examenele, să îşi facă prieteni… De aceea, a început să vină din ce în ce mai rar pe la copac. Acesta îl aştepta însă cu o nerăbdare din ce în ce mai mare, strigându-i din adâncurile sufletului său: „Vino, vino. Te aştept”.

Iubirea îşi aşteaptă întotdeauna obiectul afecţiunii sale. Ea nu este altceva decât o continuă aşteptare.

Când băiatul nu venea, copacul se simţea trist.
Singura tristeţe pe care o simte iubirea este aceea de a nu se putea împărtăşi cu altcineva, de a nu se putea dărui. Atunci când se poate

dărui în totalitate, iubirea este fericită.

Băiatul a crescut şi mai mult, iar zilele în care trecea pe la copac au devenit din ce în ce mai rare.
Toţi cei care cresc în lumea ambiţiilor îşi găsesc din ce în ce mai puţin timp pentru iubire.

Băiatul a devenit ambiţios şi prins în afacerile sale lumeşti. „Ce copac? De ce ar trebui să-l vizitez?” Într-o zi, pe când trecea prin apropiere, copacul i-a strigat: „Ascultă! Te aştept în fiecare zi, dar tu nu mai vii pe la mine”. Băiatul i-a răspuns: „Ce poţi să-mi oferi, ca să trec să te văd? Eu îmi doresc bani”. Egoul este întotdeauna motivat: „Ce poţi să-mi oferi pentru ca să vin la tine? Aş putea veni, dar numai dacă ai ceva de oferit. Altminteri, nu văd de ce aş face-o”.

Egoul are întotdeauna un scop. Iubirea nu are niciun scop. Ea reprezintă propria sa răsplată.

Uimit, copacul i-a spus băiatului: „Nu vei mai veni decât dacă îţi voi oferi ceva? Îţi ofer tot ceea ce am”.
Iubirea nu ţine niciodată nimic pentru ea. Egoul o face, dar iubirea se dăruieşte necondiţionat.

„Din păcate, nu am bani. Aceasta este o invenţie a oamenilor. Noi, copacii, nu avem bani. În schimb, suntem fericiţi. Crengile noastre se umplu de flori, apoi de fructe. Umbra noastră îi răcoreşte pe cei încălziţi. Când bate vântul, dansăm şi cântăm. Deşi nu avem bani, păsărelele se cuibăresc pe ramurile noastre şi ciripesc vesele. Dacă ne-am implica şi noi în afaceri financiare, am deveni la fel de înrăiţi şi de nefericiţi ca voi, oamenii, care sunteţi nevoiţi să staţi prin temple şi să ascultaţi predici despre iubire şi despre pace. Noi nu avem nevoie de predici, căci trăim tot timpul aceste stări. Nu, noi nu avem nevoie de bani”. Băiatul i-a spus: Atunci, de ce să vin la tine? Nu am de gând să merg decât acolo unde pot obţine bani. Am nevoie de bani”.

Egoul cere întotdeauna bani, căci banii înseamnă putere, iar aceasta

este cea mai mare nevoie a sa.

Copacul s-a gândit mult, după care a spus: „Atunci, culege-mi fructele şi vinde-le. În felul acesta, vei obţine bani”. Băiatul s-a luminat imediat la faţă. S-a urcat în copac şi a cules toate fructele copacului, chiar şi pe cele necoapte. În graba sa, i-a rupt crengile şi i-a scuturat frunzele, dar copacul s-a simţit din nou fericit.

Iubirea se bucură chiar şi atunci când este lovită. Egoul nu este cu adevărat fericit nici măcar atunci când obţine ceva. El nu poate simţi decât nefericire.

Băiatul nu şi-a dat nici măcar osteneala să-i mulţumească arborelui, dar acestuia nu-i păsa. Adevărata sa mulţumire s-a produs atunci când acesta a acceptat oferta sa de a-i culege fructele, pentru a obţine bani în schimbul lor. Băiatul nu s-a mai întors multă vreme. Acum avea bani şi era foarte ocupat să obţină cu ajutorul lor încă şi mai mulţi bani. A uitat cu totul de copac, şi astfel au trecut anii. Copacul era trist. Tânjea după întoarcerea băiatului, la fel ca o mamă cu sânii plini de lapte, dar care şi-a pierdut copilul. Întreaga sa fiinţă tânjeşte după copilul pierdut, pentru a-l strânge la piept şi a se uşura. Cam la fel tânjea şi copacul nostru. Întreaga sa fiinţă era în agonie. După mulţi ani, băiatul, devenit între timp adult, s-a întors la copac. Acesta i-a spus: „Vino la mine. Vino şi îmbrăţişează-mă”. Bărbatul i-a răspuns: „Termină cu prostiile. Făceam asemenea lucruri pe vremea când eram un copil fără minte”.

Egoul consideră iubirea un lucru prostesc, o fantezie copilărească.
Copacul a insistat: „Vino, mângâie-mi crengile. Dansează cu mine”. Bărbatul i-a răspuns: „Termină cu flecăreala asta stupidă! Acum doresc să-mi construiesc o casă. Îmi poţi oferi o casă?” Copacul a exclamat: „O casă? Bine, dar eu trăiesc fără să stau într-o casă”. Singurii care trăiesc în case sunt oamenii. Toate celelalte creaturi trăiesc liber, în natură. Cât despre oameni, cu cât casa în care trăiesc este mai mare, cu atât mai mici par în interiorul ei. „Noi nu trăim în case, dar uite ce îţi propun: îmi poţi tăia crengile, pentru a-ţi construi o casă cu ajutorul

lor”. Fără să mai piardă timpul, bărbatul a luat un topor şi i-a tăiat crengile copacului. Din acesta a rămas acum doar trunchiul, dar el era foarte fericit.

Iubirea este fericită chiar şi atunci când îi sunt tăiate membrele de către cel iubit. Iubirea nu ştie decât să dăruiască. Ea este întotdeauna pregătită să se ofere în întregime.

Bărbatul a plecat, fără să-şi mai dea osteneala să arunce în urmă măcar o privire. Şi-a construit casa visată, iar anii au trecut din nou.
Copacul, devenit acum un simplu trunchi fără crengi, a continuat să-l aştepte. Ar fi vrut să îl strige, dar nu mai avea ramuri şi frunze care să poată cânta în bătaia vântului. Vânturile continuau să bată, dar el nu mai putea scoate niciun sunet. Cu un efort suprem, sufletul său a reuşit să rostească o ultimă chemare: „Vino, vino, iubitul meu”. Timpul a trecut, iar bărbatul a îmbătrânit. Odată, se afla prin apropiere, aşa că a venit şi s-a aşezat sub copac. Acesta l-a întrebat: „Ce mai pot face pentru tine? Ai venit după foarte, foarte mult timp”. Bătrânul i-a răspuns: „Ce poţi face pentru mine? Aş vrea să ajung într-o ţară îndepărtată, să câştig şi mai mulţi bani. Pentru asta, am nevoie de o barcă”. Fericit, copacul i-a spus: „Taie-mi trunchiul şi fă-ţi o barcă din el. Aş fi extrem de fericit să devin barca ta şi să te ajut să mergi astfel în ţara aceea îndepărtată, pentru a câştiga mai mulţi bani. Dar, te rog, ai grijă de tine şi întoarce-te cât mai repede. Voi aştepta de-a pururi întoarcerea ta”. Omul a adus un ferăstrău, a tăiat trunchiul copacului, şi-a făcut o barcă din el şi a plecat. Acum, din copac nu a mai rămas decât rădăcina, dar el a continuat să aştepte cu răbdare întoarcerea celui iubit. A aşteptat mereu şi mereu, conştient însă că nu mai avea nimic de oferit. Poate că bărbatul nu se va mai întoarce niciodată.

Egoul nu se duce decât acolo unde are ceva de câştigat.
Odată, m-am aşezat lângă ciot. Acesta mi-a şoptit: „Am un prieten care a plecat departe şi nu s-a mai întors. Mă tem să nu se fi înecat, sau să nu se fi rătăcit. Poate că s-a pierdut în ţara aceea îndepărtată. Poate că nici măcar nu mai este în viaţă. O, cât mi-aş dori să aflu veşti de la el! Mă apropii de sfârşitul vieţii, aşa că tot ce mi-aş mai dori ar fi să aflu

veşti despre el. Atunci aş muri liniştit. Dar ştiu că nu ar mai veni nici dacă mi-ar auzi strigătul, căci nu mai am nimic să-i ofer, iar el nu înţelege decât acest limbaj”.

Egoul nu înţelege decât limbajul acceptării. Iubirea vorbeşte limbajul dăruirii.
Dar, în final, ce rămâne?!
Fructele, ramurile şi tulpina copacului nu sunt decât roadele vieţii, iar după ce totul „se consumă”, rămâne iubirea, rodul cel mai de preţ!

Iubirea semenilor, iubirea de Dumnezeu sau iubirea de sine – Pilda numărul 130

Această poveste este a unui soldat, care, în sfârşit, se întorcea acasă, după ce luptase în Vietnam.
El îşi sună părinţii din San Francisco:
— Mamă, Tată, mă întorc acasă, dar înainte vreau să vă rog o favoare. Am un prieten foarte bun pe care mi-ar face plăcere să-l aduc cu mine.
— Sigur, au răspuns. Ne-ar încânta să-l cunoaştem.
Există ceva ce ar trebui să ştiţi dinainte. El a fost rănit îngrozitor în luptă. A călcat pe o mină şi a pierdut un braţ şi un picior. Şi în afară de asta nu are niciun loc unde să locuiască.
— Ce suferinţă!!! Regretăm mult să auzim asta.
Poate putem să-l ajutăm să găsească vreun loc unde să locuiască.
— Nu mamă, eu vreau ca el să poată locui la noi acasă! Ce să facă el acum în stadiul acesta şi cine să aibă grijă de el. Părinţii săi au murit şi nu are pe nimeni!
— Dar fiule, nu ştii ce ne ceri, nu ai idee de gravitatea problemei?
Mama de acord cu tatăl, indică: cineva cu atâta dificultate ar fi o sarcină prea grea pentru noi. Avem propria noastră viaţă şi nu vrem un lucru ca acesta să intervină în modul nostru de a trăi. Nu ne putem permite să îngrijim o persoană invalidă care nu poate face ceva.
Cred că te poţi întoarce acasă şi uită acest subiect, o să găsească el o soluţie la problema lui şi nu trebuie să devină o povară pentru noi!
El îşi va găsi singur un mod de a-şi rezolva problemele!
Fiul întristat profund închise telefonul şi niciodată nu au mai auzit de

el.
Câteva luni mai târziu, părinţii au primit un anunţ de la poliţie, informându-i că fiul lor murise căzând de pe un pod.
Poliţia nu poate găsi un verdict pentru această moarte!
Părinţii, îngroziţi, au zburat în oraşul unde se afla fiul lor şi au fost duşi la morgă pentru identificarea cadavrului.
Ei l-au recunoscut şi spre groaza şi teroarea lor, au descoperit ceva pe care nu îl cunoşteau:
„FIUL LOR AVEA NUMAI UN BRAŢ ŞI NUMAI UN PICIOR”. Prietenul fiului lor era, de fapt… el însuşi.

Părinţii din această poveste sunt ca noi, găsim că e mai uşor să iubim pe aceia care sunt perfecţi, frumoşi, sănătoşi, simpatici, dar nu ne plac persoanele care ne incomodează şi ne fac să ne simţim rău.
Să ne rugăm lui Dumnezeu, să ne dea puterea de care avem nevoie pentru a accepta, fără restricţii, persoanele aşa cum sunt ele, chiar dacă sunt diferite de noi.

Când cerem lui Dumnezeu, să ne dea răbdare, Dumnezeu ne răspunde prin diferite conjuncturi ale vieţii!
Răbdarea se dobândeşte prin rugăciune în urma frământărilor sufleteşti, şi prin dobândirea Harului de la Dumnezeu; ea nu se poate da, trebuie să fie învăţată, ea se cultivă şi se primeşte în dar de la Dumnezeu.
Dumnezeu ne dă binecuvântarea iar fericirea depinde de noi.
Să nu cerem lui Dumnezeu să ne elibereze de durere, căci suferinţa ne apropie de semenii noştri şi, mai mult, ne apropie de Dumnezeu.
Ce s-ar face bogatul fără cel sărac?
Ce s-ar face cel sănătos fără cel bolnav?
Ce s-ar face înţeleptul fără cei neştiutori?
Aşa a făcut Dumnezeu lumea ca să ne completăm unii pe alţii, să avem nevoie unii de alţii intrând astfel în ARMONIA creată de Dumnezeu!
Să-i cerem lui Dumnezeu să ne ajute să iubim pe ceilalţi, aşa cum EL ne iubeşte pe noi.

Şi atunci abia Dumnezeu ne va spune: Ahhhh, în sfârşit, ai înţeles,

OMULE, ce vreau de la tine!
„Pentru lume poţi fi o persoană, dar pentru o persoană tu poţi fi lumea”.

De ce să fim pildă de vieţuire creştină – Pilda numărul 131

Înainte de a muri, un rac bătrân oarecare, după ce l-a strâns în braţe pe fiul său, i-a spus o mare dorinţă a lui şi anume: că şi-ar dori ca el, fiul său, să meargă înainte, ca toate vieţuitoarele, explicându-i amănunţit cum să procedeze.
La urmă l-a întrebat:
„Înţeles-ai, fiule?”
„Da, tată, dar te rog arată-mi şi dumneata cum să fac, măcar un pas-doi”.
Ceea ce, lesne de bănuit, bătrânul n-a putut.

În viaţa toţi părinţii îşi doresc din inimă ca odraslele lor să meargă înainte, să aibă succes în viaţă şi să se realizeze, dar niciodată n-au fost capabili să fie pildă bună copiilor lor. Dacă noi nu vom fi capabili să fim pilde vii, exemple şi modele pozitive celor din jurul nostru degeaba ne agităm şi ne mâhnim de nereuşitele copiilor noştri, căci vina este doar a noastră.

Dă-ne, Doamne, putere şi voinţă să facem voia Ta cea sfântă şi să predicăm în lume prin faptele noastre!

Unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră – Pilda numărul 132

Un industriaş foarte bogat a fost deranjat de un pescar care stătea pe malul râului, aproape de locul în care îşi avea ancorat iahtul său. Pescarul îşi adunase instrumentele de pescuit şi privea alene luciul apei.
— De ce nu ieşi cu barca în larg, la pescuit? îl întrebă industriaşul.
— Pentru că am prins destul peşte pentru ziua de astăzi, răspunde pescarul.

— Cum de nu prinzi mai mult peşte decât ai nevoie? îl întrebă omul bogat.
— Şi ce să fac cu el?
— Ai putea câştiga mai mulţi bani, veni răspunsul impacientat, apoi ai putea să-ţi cumperi o barcă mai mare ca să prinzi şi mai mult peşte.
Mai mult peşte înseamnă mai mulţi bani.
Curând ai avea o întreagă flotă de pescuit şi ai deveni un om bogat, aşa ca mine.
— Interesant. Şi după aceea ce aş face? întrebă pescarul.
— Ai sta, te-ai odihni şi te-ai bucura de viaţă, răspunse industriaşul.
— Apoi ce crezi dumneata că fac eu acuma? spuse pescarul privind liniştit pe ţărmul celălalt al râului. Nu vezi că stau şi mă bucur de viaţă!

„Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură. Ci adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă şi nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta” (Matei 6: 19 – 21).

Să nu ucizi!
— Pilda numărul 133

O profesoară la ora de religie discuta cele zece porunci cu copii de cinci – şase ani.
Le explica ce înseamnă să „cinsteşti pe Mama şi pe Tatăl tău”.
Apoi îi întrebă:
— Există vreo poruncă făcută special să ne înveţe cum să ne purtăm cu fraţii şi cu surorile noastre?
Fără şovăire, un băieţel (cel mai mare dintre fraţi, în familia lui) răspunse:
— Să nu ucizi! Să nu ucizi cu vorba, cu ranchiuna, cu invidia, cu osândirea… (în afară de uciderea cu fapta!).

Câtă dreptate are acest copil, care a surprins esenţa lucrurilor dându-şi seama în câte feluri putem ucide pe aproapele nostru! Întotdeauna avem de învăţat de la copiii noştri câte ceva. Agerimea minţii lor şi curăţia sufletească le dă uneori posibilitatea să surprindă momente ale

vieţii cu mai mult discernământ decât adulţii!

Despre zgârcenie şi fariseism – Pilda numărul 134

Într-o mare localitate de zidise o biserică frumoasă, dar pentru terminarea ei şi a anexelor mai trebuiau vreo 10.000 de arginţi. Cei din consiliul bisericii stăteau într-una din zile sub turla bisericii şi se sfătuiau şi se tot întrebau de unde să ia banii necesari finalizării lucrărilor. Se gândeau la oamenii cei mai înstăriţi din oraş, care ar putea să ajute biserica, se tânguiau de zgârcenia acestora şi de necredinţa lor. Dar stând ei aşa de vorbă, deodată căzu exact între ei o grindă mare de lemn, care scăpase de sus dulgherilor, dar iată minune mare pentru că aceasta nu a lovit pe nimeni şi toţi au rămas nevătămaţi dar foarte speriaţi.
Atunci acela de care fusese cel mai aproape nenorocirea zise cu mare glas:
— „Dau eu 5.000 de arginţi, căci, iată, era să mor!”
Apoi imediat după acesta săriră şi ceilalţi care fuseseră în aceiaşi situaţie şi oferiră diferenţa de sumă până la 10.000 de arginţi.
Astfel petrecându-se, suma de bani se strânse imediat deşi până mai devreme niciunul nu găsise în buzunar şi în conştiinţă să dea vreun ban bisericii, ci din contră bârfeau pe cei bogaţi pentru zgârcenia şi necredinţa lor. Dar iată că acum înspăimântaţi de ceea ce li se putea întâmpla, şi-au dat seama de faptele lor şi au găsit de îndată suma necesară pentru finalizarea bisericii.
Prin aceasta Dumnezeu le-a mustrat necredinţa, proasta purtare şi chiar zgârcenia!

E bine să ne gândim fiecare dintre noi la câte situaţii de acest gen suntem supuşi în viaţă şi reacţionăm exact ca cei din povestea de mai sus!

Frumuseţea şi căldura unui cadou – Pilda numărul 135

Poştaşul sună de două ori. Mai erau cinci zile până la Crăciun. Avea în mâinile sale un mare pachet învelit într-o frumoasă hârtie, legat cu

panglici aurii. Intră, răspunse o voce din interior. Poştaşul intră. Era o casă rău întreţinută, căci se găsea într-o încăpere plină de umbre şi praf. Aşezat într-un fotoliu stătea un bătrân.
— Priveşte, ce pachet de Crăciun extraordinar, spuse bucuros poştaşul.
— Mulţumesc. Aşază-l jos, spuse bătrânul cu cea mai tristă voce auzită parcă vreodată. Poştaşul rămase înţepenit cu pachetul în mână. Intuia foarte bine că acel cadou era plin de lucruri minunate şi acel bătrân nu avea pe chip nici măcar o urmă de bucurie.
Atunci de ce era aşa de trist?
— Dar domnule, nu ar trebui să faci din această zi o sărbătoare cu acest magnific cadou?
— Nu pot, nu pot chiar deloc, spuse bătrânul cu lacrimi în ochi. Şi începu să povestească poştaşului istoria fiicei sale, căsătorită în oraşul vecin, şi care devenise bogată. În fiecare an îi trimitea un pachet de Crăciun, cu un bileţel: de la fiica ta Luisa şi de la soţul ei. Niciodată câteva urări personale, o vizită sau o invitaţie: vino să petreci Crăciunul împreună cu noi. Niciodată.
— Vino să vezi, adăugă bătrânul în timp ce se ridica obosit. Poştaşul îl însoţi până la o cămară. Bătrânul deschise uşa.
— Dar… rămase surprins poştaşul.
Cămara era plinp de cadouri de Crăciun. Erau toate celelalte daruri adunate din anii trecuţi. Toate cu minunata lor hârtie desenată şi cu panglicile strălucitoare.
— Dar nici măcar nu le-aţi deschis, exclamă poştaşul contrariat.
— Nu, răspunse trist bătrânul: nu este iubire înăuntru.

Nesimţire şi nerecunoştinţă (aducere aminte de Dumnezeu numai la necaz) – Pilda numărul 136

Un tip se plimba de-a lungul şinelor ferate.
La un moment dat piciorul i se prinde între şine.
Vine trenul, iar tipul începe să se roage:
— Dumnezeule, mă las de băutură, dacă îmi scoţi piciorul!
Nu se întâmplă nimic.
— Dumnezeule, renunţ la băutură şi la ţigări, dacă mă ajuţi!
Nu se întâmplă nimic.

— Dumnezeule, n-am să mai beau, n-am să mai fumez şi n-am să mai înjur!
Şi iată, piciorul i se eliberează, şi scapă din faţa trenului în ultima clipă.
— Mersi, Dumnezeule, dar în cele din urmă am rezolvat singur problema!

Cum să învăţăm să zburăm?! — Pilda numărul 137

Un împărat a primit doi şoimi.
Unul a fost antrenat, despre celălalt i s-a spus că refuză să se dezlipească de creanga pe care stătea.
Unul dintre slujitori trebuia să se caţere în fiecare zi în copac, ca să-i ducă de mâncare.
După ce a încercat în fel şi chip să facă şoimul să zboare de pe creangă, împăratul şi-a rugat supuşii să-l ajute.
Un bătrân înţelept s-a oferit să facă el asta şi, a doua zi, când s-a trezit, împăratul a văzut şoimul zburând de colo-colo.
— Cum ai făcut? şi-a întrebat supusul.
— A fost foarte simplu. Nu a trebuit decât să îi tai craca de sub picioare.

Uneori Dumnezeu ne taie craca de sub picioare, ca astfel să ne aducem aminte că putem zbura (spre cer).

Despre judecarea preoţilor – Pilda numărul 138

Un preot trecea odată pe lângă o casă care se clădea în cuprinsul parohiei sale şi auzi pe un lucrător zicând: „Nu este îndeletnicire mai uşoară ca aceea de preot, căci nu faci altceva decât să te plimbi cu bastonul în mână şi cu cartea la subţioară. Aşa mi-ar plăcea şi mie să lucrez”.
Ceilalţi muncitori râseră, dar preotul se adresa celui care vorbise astfel şi-l întrebă:
— „Cât câştigi dumneata pe zi?”
— „Şapte sute de mii”, răspunse acesta.

— „Ei bine, îţi plătesc eu ceea ce câştigi într-o săptămână întreagă, numai vino cu mine”, zise preotul.
Lucrătorul voi să schimbe vorba, dar tovarăşii săi de lucru îl siliră să se ţină de cuvânt.
— „Acum mergem să vedem un bolnav”, îl lămuri preotul.
— „Dar de ce boală zace?” întrebă muncitorul.
— „De febră tifoidă”, răspunse preotul.
— „Dacă e aşa, se grăbi să răspundă lucrătorul, eu rămân afară, pentru că n-am zăcut niciodată de această boală şi pot să mă molipsesc. Şi apoi am nevastă şi copii cărora le-aş putea duce boala”.
— „Şi pentru mine e acelaşi lucru, zise preotul, nici eu n-am zăcut de febră tifoidă, şi am şi eu nevastă şi copii. Dar trebuie, dar, să mergi oriunde voi merge eu, căci aşa ţi-a fost vorbă”.
Drept răspuns lucrătorul întreabă:
— „După aceea unde mergi?”
— „La nişte copii bolnavi de râie al căror tată a murit de tuberculoză”.
Fără să mai aştepte ce-i va spune preotul mai departe, muncitorul făcu câţiva paşi înapoi şi zise:
— „Dacă este aşa, sunt mai mulţumit cu meşteşugul meu şi nu te mai invidiez”.
— „Dragul meu! – îi spuse preotul. Ştii foarte bine că aici în zona noastră a Dobrogei nu departe de satul nostru la Tichileşti exista o leprozerie. Acolo păstoreşte fratele meu ca preot şi merge la ei şi-i împărtăşeşte ca să aibă şi ei bucuria mântuirii şi unirii cu Hristos. Şi mai ştii că preotul consumă din potir întotdeauna ceea ce rămâne de la cei pe care i-a împărtăşit. Fratele meu, preotul, de ani de zile bea din acelaşi pahar cu leproşii şi Dumnezeu îl apără şi-l păzeşte de tot răul. Dar aşa ştiu oamenii să judece mereu pe preoţi şi nu-i văd pe cei care se jertfesc şi se străduiesc în lumea acesta pentru salvarea sufletelor oamenilor. La noi se propovăduieşte doar răul, iar binele este ascuns ostentativ pentru a nu fi văzut”.

Câte minunate exemple de preoţi vrednici nu avem în jurul nostru şi nu-i vedem şi nu le urmăm exemplul. Mass-media propovăduieşte doar ce se vinde! Dacă undeva un preot se zbate zi şi noapte în fel şi chip şi construieşte azile, orfelinate şi cantine pentru oameni nevoiaşi

și necăjiți – pe nimeni nu interesează, pentru că nu este de senzație. În schimb acolo unde se aude că un preot s-a îmbătat, sau cine știe ce altceva a făcut, imediat televiziunea și presa câștigă rating, vinde din plin, pentru că răul se vinde cel mai bine. Așa se distruge societatea noastră și noi nu facem mai nimic să îndreptăm lucrurile.

Dragostea părintească fără discernământ – Pilda numărul 139

Un bătrân care agonisise în viață destul de multă avere, ce s-a gândit? S-o împartă copiilor săi cât mai trăiește, contând, bineînțeles, pe dragostea lor de fii, că vor avea grijă de el până la moarte. După ce s-au văzut însă în stăpânirea tuturor bunurilor, l-au luat pe bătrân, l-au închis în cea mai întunecoasă, în cea mai proastă, în cea mai urât mirositoare cameră, dându-i din când în când câte un blid de mâncare.
Ce s-a gândit atunci bătrânul? Și-a confecționat o ladă pe care a băgat-o sub pat. S-a dus la un vecin prieten căruia i-a spus cu durere cum îl tratează copiii după ce le-a dat totul, și l-a rugat: „Împrumutu-mi 200 kg de argint în monezi și mâine ți le aduc înapoi”. Acela i-a împrumutat banii. Bătrânul a venit acasă și a început să-și numere arginții cu mare zgomot, așa încât fii, în aceeași casă, să audă. Au privit prin gaura cheii și au văzut că bătrânul are foarte mulți bani. L-au văzut și cum i-a pus în lada respectivă, cum a încuiat-o și cum a împins-o sub pat.
Din ziua aceea, sufletele copiilor s-au transformat ca prin minune. Și-au adus aminte că bătrânul era tatăl lor și au început să se poarte cu el cu cea mai mare grijă. Acum, în afară de ceea ce primiseră, mai sperau să primească și banii și pentru aceasta trebuiau să intre în grațiile bătrânului. De fapt, bătrânul a doua zi a dus banii prietenului său. Peste câteva luni s-a împrumutat din nou pentru o zi, și iar a făcut zgomot cu ei. Copiii au devenit și mai atenți cu el. Într-o zi bătrânul tată a murit, după ce s-a bucurat de atenția lor în ultimii ani ai vieții.

S-au hotărât să amâne deschiderea lăzii cu comoara până după înmormântare, când vor rămâne singuri și vor fi toți de față. L-au îngropat cu bucurie după care, venind acasă, au căutat cheile, le-au găsit și au descuiat lada. În ladă n-au găsit însă decât un baston de care

era legată o hârtie pe care scria: „Cu un baston ca acesta să fie bătut părintele care își va da averea fiilor (răi, falși, lacomi, nesimțiți și nerecunoscători) înainte de vreme”.

Întâlnirea cu... moartea!
— Pilda numărul 140

O străveche legendă arabă istorisește trista poveste a ienicerului sultanului din Bagdad. Într-o zi, tânărul ienicer se aruncă plin de tristețe la picioarele stăpânului său, care îl îndrăgea mult, cerându-i cu împrumut minunatul său cal care părea că zboară, într-atât era de iute.
— De ce? îl întrebă sultanul.
— Am văzut moartea în grădină și ea mi-a făcut semn. Cu calul tău, voi putea fugi la Bassara și mă voi ascunde în târgul de acolo. Astfel, moartea nu mă va afla.
Sultanul îi dete tânărului armăsarul său și acesta plecă în galop.
Sultanul coborî în grădină și văzu cum moartea stătea acolo și aștepta.
— De ce mi-ai amenințat ienicerul? o întrebă.
— Ba nu l-am amenințat nicidecum, răspunse moartea.
Am ridicat doar brațul a uimire. M-am întrebat:
„Cum poate să fie încă aici, de vreme ce eu am întâlnire cu el peste nici cinci ceasuri în târgul din Bassara...”

Uneori chiar credem, din păcate, că putem păcăli moartea fugind aiurea în sus sau în jos. De cele mai multe ori omul se comportă copilărește față de întâlnirea inevitabilă cu moartea și frica de a da mâna cu veșnicia îi descoperă nimicnicia și neputința. Câți dintre oameni când sunt sănătoși și toate le merg bine sunt ca zmeii în înaltul cerului și-și arată bărbăția? Dar când vreun eveniment al vieții îi pune în fața morții li se descoperă lașitatea și nebărbăția.
Pentru creștinii adevărați, însă, moartea este doar o trecere la fericirea veșnică. Așadar, toți vom muri fizic, negreșit, tocmai de aceea trebuie să fim tot timpul pregătiți sufletește, adică să fim în comuniune cu Dumnezeu, iar în acest sens trebuie să ne clădim o viață încununată de/cu fapte bune, iubire, lumină, bunătate, dărnicie, recunoștință, milă, credință... căință față de toate faptele rele și mărturisirea lor, a faptelor

rele, în faţa duhovnicului, pentru dezlegare şi îndreptare.

Binecuvântarea dărniciei şi paguba zgârceniei – Pilda numărul 141

Într-un sat trăia un om foarte sărac ce avea mulţi copii.
El a plecat să-şi câştige pâinea în alt sat din apropiere.
După o săptămână de lucru, a primit drept plată pentru munca lui un sac de grâu.
S-a bucurat bietul om, căci şapte guri flămânde îl aşteptau acasă. Cu sacul în spinare, pentru a nu cheltui nimic cu transportul lui, mergea săracul pe arşiţa dogoritoare, suflând din greu. Obosit, s-a oprit la marginea drumului, la umbra unui copac.
Deodată, a văzut venind prin praful şoselei o trăsură frumoasă trasă de patru cai. În lumina soarelui, hanurile telegarilor şi hainele vizitiului sclipeau de-ţi luau ochii. Un domn, îmbrăcat în haine scumpe, şedea în faţa trăsurii.
Săracul, orbit de atâta frumuseţe şi bogăţie, privea uimit şi nu-şi veni să creadă când trăsura se opri în dreptul lui; iar bogatul, întinzând mâna, îi spune:
— Dă-mi şi tu ceva!
— Dar eu sunt sărac, domnule, nu am nimic de dat.
— Dă-mi şi tu ceva! A vorbit din nou bogatul.
Săracul l-a privit îngândurat.
— Dă-mi şi tu ceva! cerut a treia oară, străinul.
Pentru a scăpa de el, nevoiaşul a dezlegat sacul şi luând cu zgârcenie un bob, l-a întins, zicându-i:
— Iată ţine o fărâmă din pâinea copiilor mei.
Bogatul primi bobul şi făcu semn vizitiului să meargă înainte. Porni cu povara pe umeri şi săracul.
Ajuns acasă, a răsturnat boabele din sac pentru a le trimite la moară. Dar mare a fost mirarea tuturor când văzură strălucind în grămada răsturnată, un grăunte de aur.
Acum se făcu lumină în mintea omului şi pricepu că darul lui – bobul de grâu – îi fusese întors înmiit, prin trimisul lui Dumnezeu.
— O! De-aş fi fost mai darnic, cât de multe boabe de aur aş fi avut

acum! De ce nu am dat un pumn măcar?

La vremea cernerii vieţii noastre se va pune în balanţă şi ceea ce puteam să facem şi n-am făcut, de câte ori puteam să ajutăm şi ne-am lenevit. Vom răspunde pentru nepăsare, pentru indiferenţa faţă de aproapele care este la strâmtorare şi la necaz. Duhul de jertfă, buna înţelegere faţă de semenii noştri, ajutorul, rugăciunea pentru ei, toate vor fi boabe de grâu din aur curat şi lămurit în traista faptelor noastre bune.
Astăzi lumea, mai mult ca oricând, are nevoie de căinţă, de înţelegere, de compătimire şi de modele demne de urmat.
Ajută-ne, Doamne, să ne bucurăm alături de cei fericiţi, să plângem alături de cei necăjiţi, dar să ne rugăm cu lacrimi fierbinţi pentru noi înşine şi pentru întreaga lume rătăcită! Amin!

Despre curaj şi prietenie – Pilda numărul 142

Doi prieteni mergeau împreună pe un drum ce străbătea un codru întunecos şi plin de primejdii.
Pe neaşteptate, un uriaş urs înfuriat apăru în faţa celor doi.
Pradă fricii, unul dintre aceştia, se căţără într-un copac şi se ascunse, celălalt însă nu o tuli suficient de repede şi, dându-şi seama, că nu este în stare să scape de fiorosul animal, se lasă la pământ, prefăcându-se mort. Ştia bine că urşii nu se ating de mortăciuni. Apropiindu-se de el, ursul îl adulmecă, mormăi la urechea sa, încercă să-l urnească cu botul. Bietul om încerca din răsputeri să-şi ţină răsuflarea. Ursul chiar îl crezu mort şi se duse de acolo.
De îndată ce văzu că ursul dispăruse printre copaci, celălalt coborî din pomul în care se căţărase şi îl întrebă pe prietenul său:
— Ce ţi-a spus ursul la ureche?
— Mi-a zis să nu mai călătoresc cu anumiţi prieteni care, atunci când se iveşte o primejdie, în loc să îmi dea o mână de ajutor, o iau la fugă cât îi ţin picioarele.

Vom răspunde pentru toate cuvintele nerostite, pentru toate măgăriile rostite, pentru toate visele părăsite.

Va trebui să dăm socoteală pentru teama şi zgârcenia care ne-au împiedicat să iubim, pentru orbirea şi pentru orgoliul care ne-au sufocat îmbrăţişările.
Va trebui să dăm socoteală pentru toate gesturile neîmplinite, pentru toate lacrimile înghiţite, pentru toate făgăduinţele neduse la bun sfârşit şi pentru tot timpul pierdut. Vom răspunde şi vom da socoteală în faţa lui Dumnezeu!

Despre păcatul lucrului duminica – Pilda numărul 143

Un ţăran lucra într-o zi de duminică la câmp, în timp ce consătenul lui credincios se ducea la Sfânta Biserică.
Primul începu a-şi bate joc de vecinul lui considerându-l habotnic.
Însă credinciosul îi spuse:
— Prietene, ce ai spune dacă eu aş avea 7 galbeni şi aş da 6 galbeni unui cerşetor, pe care l-aş întâlni în drumul meu?
— Aş spune că eşti foarte darnic, răspunse ţăranul necredincios – puţin ironic.
— Dar ce-ai spune dacă acest cerşetor, în loc să-mi mulţumească, mi-ar cere şi pe al şaptelea?
— Aş spune că e un om de nimic, un netrebnic, şi că îşi merită spânzurătoarea.
Acum, cel ce mergea spre biserică, îi zise zâmbind:
— Ei bine, ţi-ai rostit propria ta osândă, căci din şapte zile câte sunt într-o săptămână, Dumnezeu ţi-a dat şase pentru lucru şi a şaptea o vrea să o sfinţeşti pentru El. Dar tu o vrei şi pe a şaptea pentru tine. Faci întocmai ca acel cerşetor.

Necinstirea duminicii, ca zi a Domnului şi Creatorului Universului, o practică foarte mulţi dintre creştinii botezaţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.
Ne dorim din tot sufletul împlinirea multor dorinţe, ne dorim sănătate, spor în toate dar fără de Dumnezeul Cel Adevărat. Ne-am făurit dumnezeul propriu, acel dumnezeu care ascultă de noi, căruia îi facem noi legile şi regulile. Prin aceasta ne facem vinovaţi de ruperea armoniei lui Dumnezeu pentru că în toate facem voia noastră şi nu cea

dumnezeiască adevărată.
Cât de superficial tratăm această necinstire a duminicii şi cât de mic ni se pare acest păcat. Cât de neînsemnat ni se pare a face cu totul altceva atunci când întreaga creştinătate se roagă în Biserici.
Să cugetăm cu atenţie şi să vedem cum şi noi de multe ori ne rostim singuri sentinţa asemenea batjocoritorului din pilda de mai sus.

Despre nerecunoştinţă – Pilda numărul 144

Femeia anunţă din bucătărie, aşa cum făcea de obicei:
— E gata masa!
Soţul, care citea ziarul, şi cei doi băieţi, care se uitau la televizor şi ascultau muzică, se aşezară cu mult zgomot la masă şi înşfăcară cu nerăbdare farfuriile.
Femeia intră. Dar, în locul obişnuitelor platouri care miroseau bine, aşeză la mijlocul mesei un mănunchi de fân.
— Dar… ce e ăsta? întrebară cei trei bărbaţi. Ce-ţi veni?
Femeia se uită la ei şi le răspunse cu un chip de înger:
— Ei bine, nu mi-am închipuit că aveaţi să băgaţi de seamă…
Vă gătesc de douăzeci de ani şi, în tot acest răstimp, nu am auzit din partea voastră vreun cuvânt care să mă facă să înţeleg că mâncaţi altceva decât fân.

Fiecare avem o putere uriaşă, şi anume aceea de a-i face fericiţi ori nefericiţi pe cei de lângă noi.
În genere, ajunge pentru aceasta fie şi un „mulţumesc" rostit sau din priviri.

Şoricelul cel viteaz – Pilda numărul 145

Un şoricel de casă, de rasă, bine crescut şi plăcut la vedere, alergând mereu disperat din calea pisicii, se pomeni într-o bună zi în pivniţa unei case de oameni înstăriţi.
Din pricina întunericului, căzu într-o băltoacă ciudată.
Era o baltă de palincă, din cea mai de soi, scursă de sub cepul prost aşezat al unui butoiaş făcut din lemn de stejar.

La început, şoricelul nostru gustă timid din acea licoare curioasă.
Îi plăcu savoarea ei. Avea un gust puternic şi bine definit, aluneca pe gâtlej asemeni focului.
Când bău tot ce era în baltă, şoricelul nostru se îndreptă de spate, se bătu cu pumnii în piept, îşi luă o înfăţişare feroce şi strigă:
— Unde-i pisica?

În vremea noastră prea multă lume are curaj doar cât un şoarece!:)

Şoimul şi cioara – Pilda numărul 146

Un pustnic văzu odată într-o pădure un şoim.
Pasărea ducea spre cuibul său o bucată de carne: sfâşie carnea în multe bucăţele şi începu să hrănească cu ea un pui de cioară rănit.
Pustnicul se minună de faptul că un şoim hrănea un pui de cioară şi se gândi:
Dumnezeu mi-a dat un semn. El nu uită nici măcar un pui de cioară rănit. Dumnezeu a făcut ca acel şoim înspăimântător să hrănească o pasăre lipsită de ocrotire dintr-o altă specie.
Înţeleg de aici cum Dumnezeu dă tuturor fiinţelor cele de care au trebuinţă; şi noi ne preocupăm într-atât de noi înşine...
De acum încolo voi înceta să mai am grijă de mine!
Dumnezeu m-a făcut să pricep ce am de făcut.
Nu am să-mi mai caut de mâncare!
Dumnezeu nu lasă în părăsire pe niciuna dintre creaturile sale: nu mă va abandona nici pe mine.
Zis şi făcut: se aşeză acolo în pădure şi nu se mai clinti din loc: se ruga şi iar se ruga; nu făcea nimic altceva. Rămase astfel timp de trei zile şi trei nopţi, fără a bea vreun strop de apă sau să ia vreo îmbucătură de mâncare. După aceste zile, pustnicul era atât de slăbit, încât nu mai era în stare nici să ridice mâna. Cum era aşa lipit de putere, adormi. Şi iată că în vis i se arată un înger. Îngerul îl privi cu tristeţe şi grăi:

„Este adevărat că semnul era pentru tine. Dar tu trebuia să înveţi a urma pilda şoimului, nu pe cea a ciorii!”

Cum este în iad şi cum este în rai – Pilda numărul 147

După o viaţă lungă trăită cu eroi, un războinic de soi ajunse dincolo şi fu trimis în rai. Cum însă era un om foarte curios, ceru să i se îngăduie să arunce mai întâi o privire şi în iad.
Un înger îi făcu pe plac şi îl duse până în iad.
Acolo se pomeni într-un salon imens care avea la mijloc o masă plină de farfurii umplute care mai de care cu bucate săioase şi bunătăţi de neînchipuit. Mesenii care şedeau de jur-împrejur erau însă slabi, palizi şi cu oasele ieşite în afară de-ţi era mai mare mila când îi vedeai. Sufereau cumplit!
— Cum este cu putinţă aceasta? întrebă războinicul nostru călăuza. Cum pot fi aşa slabi cu toate bunătăţile ce le au în faţă?
— Vezi tu, atunci când ajung aici, cu toţii primesc câte o lingură de lemn din acelea folosite îndeobşte la mâncare, cu singura deosebire că sunt mai lungi de un metru şi neapărat trebuie prinse de la capăt. Numai aşa pot să ducă mâncarea la gură.
Războinicul nostru se cutremură. Pedeapsa acelor nefericiri era îngrozitoare, deoarece, oricât s-ar fi străduit, ei nu izbuteau să vâre în gură nici măcar o fărâmiţă.
Nu mai vru să vadă altceva şi ceru să fie dus de îndată în rai.
Aici avu parte de o surpriză. Raiul era un salon absolut identic cu iadul. Şi acolo era o uriaşă masă cu o mulţime de oameni împrejur şi la fel de multe delicioase feluri de mâncare înşirate pe ea.
Ba mai mult, toţi mesenii aveau în mână aceleaşi lingure foarte lungi de mai bine de un metru pe care le ţineau de la capăt pentru a duce mâncarea la gură.
O singură deosebire era însă: lumea din jurul mesei, aici, era plină de veselie, bine hrănită şi strălucind de bucurie.
— Dar cum e cu putinţă asta? întrebă războinicul nostru.
Îngerul răspunse surâzând:
— În iad, fiecare se chinuie să apuce mâncarea şi să şi-o ducă la propria gură, aşa cum a făcut mereu în timpul vieţii.
Aici însă, fiecare ia mâncarea cu lingura cea lungă şi se străduie să o ducă la gura celui de lângă el.

Raiul şi iadul îţi stau deopotrivă la îndemână chiar azi, în răutatea şi egoismul societăţii contemporane.
(ATENŢIE! Această povestioară este doar o pildă. În realitate raiul are o înfăţişare complet diferită de iad, nu este identic cu iadul, precum în această pildă!).

Cum primim răsplata – Pilda numărul 148

Un copil făcuse cumpărăturile a căror grijă i-o încredinţase mama.
Făcuse totul bine şi cu foarte mare atenţie.
Pentru a-l răsplăti, vânzătorul de la drogherie luă dintr-un raft o cutie mare de bomboane, o deschise şi i-o înfăţişă copilului.
— Ia, micuţule!
Copilul luă o bomboană, dar vânzătorul îl încurajă:
— Ia câte îţi încap în mânuţă.
Copilul făcu ochii mari şi îl privi.
— Păi… atunci ia tu în locul meu!
— De ce?
— Pentru că ai mâna mai mare.

Atunci când ne rugăm, să nu ne măsurăm cererile după micimea credinţei noastre.
Să ne amintim doar că mâna lui Dumnezeu este cea mai mare.

Ce este înăuntrul nostru?
— Pilda numărul 149

Bunicul se aplecă asupra nepoţelului, care avea cinci anişori, şi îi dădu un pupic de noapte bună. Imediat după aceasta, copilaşul îşi frecă obrazul cu mânuţa.
— De ce faci asta, dragul meu? îl întrebă mama. Atunci când te sărută cineva nu trebuie să alungi de la tine pupicul.
— Mămico, nu îl dădeam afară, ci îl trimiteam înăuntru!

O mamă care călătorea cu băieţelul său era agasată de faptul că acesta se mişcă fără încetare.

— Dar mai stai locului!
Copilaşul părea însă că nu o auzea şi continua să se ridice în picioare pe scaun pentru a privi afară pe fereastră.
Înfuriată, mama îl prinse pe prunc de umeri şi îl sili să se aşeze lângă ea. Copilul o privi şi spuse:
— Stau eu jos în afară, dar înăuntrul meu tot în picioare sunt!

Aceasta pentru că este mai important ceea ce avem „înăuntru" decât ceea ce arătăm „în afară".

Cum să ne rugăm cu inimă bună şi smerită – Pilda numărul 150

Andrei nu avea decât o singură dorinţă, aceea de a primi o bicicletă galbenă cu multe accesorii pe care o văzuse într-o vitrină din oraş.
Nu mai putea să şi-o scoată din minte. Vedea acea bicicletă şi în vis, şi în cacao, de dimineaţă, şi portretul lui Ştefan cel Mare zugrăvit în manual.
Dar mama lui Andrei avea atâta altele de achitat şi cheltuielile creşteau zi de zi.
Cu siguranţă nu ar fi putut cumpăra o bicicletă atât de scumpă ca aceea pe care o visa el.
Andrei ştia greutăţile mamei sale şi, de aceea, se hotărî să-i ceară bicicleta ca dar de Crăciun direct lui Dumnezeu.
În fiecare seară, Andrei adăuga la rugăciunea sa următoarele cuvinte: „Adu-ţi aminte să-mi dai bicicleta cea galbenă de Crăciun. Amin".
În fiecare seară, mama îl auzea pe Andrei cum se ruga pentru a primi bicicleta cea galbenă şi în fiecare seară clătina cu tristeţe din cap. Mama ştia că pentru Andrei Crăciunul va fi o zi cu multă durere. Bicicleta avea să lipsească, iar copilul avea să fie tare dezamăgit.
Sosi şi Crăciunul şi, fireşte, Andrei nu primi nicio bicicletă. Seara, copilul îngenunche, ca de obicei, lângă pătuţ pentru a-şi spune rugăciunile.
Andrei – îi spuse cu blândeţe mama – cred că trebuie să fii nemulţumit pentru faptul că nu ai primit bicicleta ca dar de Crăciun. Sper însă că nu eşti supărat pe Dumnezeu pentru că nu a răspuns la rugăciunile tale.

Andrei îşi privi mămica.
— Ah, nu, mămico. Nu sunt supărat pe Dumnezeu. El a răspuns la rugăciunile mele, spunându-mi „nu”.

Oare de câte ori noi „cei mari” nu putem primi în inimă acest „NU” de la Dumnezeu şi ne învârtoşăm. De câtă simplitate sufletească avem nevoie să înţelegem că atunci când nu primim ceea ce cerem înseamnă că nu ne este de folos sau chiar ne poate fi vătămător.

Cine-L primeşte pe Fiul? — Pilda numărul 151

Un om bogat, pasionat de artă, avea în colecţia lui opere ale tuturor marilor maeştri, renascentişti, clasici şi moderni, din toate şcolile şi curentele. Deseori stătea împreună cu unicul său fiu, admirând minunatele piese din colecţia lor.
Dar a izbucnit războiul şi fiul a fost înrolat şi trimis la luptă. El a dat dovadă de mult curaj şi a murit la datorie, în timp ce salva viaţa unui camarad. Când a primit anunţul, tatăl a fost profund îndurerat de pierderea unicului său fiu.
O lună mai târziu, a auzit bătăi la uşă. În prag stătea un tânăr cu un pachet mare în braţe... El a spus:
— Domnule, nu mă cunoaşteţi. Eu sunt soldatul pentru care fiul dumneavoastră şi-a dat viaţa. În acea zi el a salvat multe vieţi ale celor răniţi dar, în timp ce încerca să mă ducă pe mine într-un loc sigur, un glonte i-a străpuns inima, el murind pe loc... Deseori ne vorbea de dumneavoastră şi despre pasiunea pe care o aveţi pentru artă.
Tânărul i-a înmânat pachetul.
— Ştiu că este aproape un nimic. Eu nu sunt un pictor cunoscut, dar sunt convins că fiul dumneavoastră ar fi vrut să aveţi acest tablou.
Tatăl a început să desfacă ambalajul. Era un portret al fiului său, pictat de tânăr. Privindu-l atent, a fost uimit de felul în care tânărul pictor a reuşit să surprindă chipul, dar şi personalitatea fiului său. Tatăl a scos un suspin şi cu ochii plini de lacrimi a mulţumit tânărului, oferindu-i şi o sumă de bani pentru tablou.
— O, nu se poate aşa ceva, domnule... Toată viaţa nu voi putea să

plătesc pentru ceea ce fiul dumneavoastră a făcut pentru mine. Acesta este doar un cadou.
Tatăl a prins tabloul pe una din simezele sale. De câte ori avea vizitatori, el începea prin a le arăta portretul fiului său şi numai, după aceea le dădea voie să vadă marile capodopere colecţionate.
După moartea bătrânului tată, s-a organizat licitaţia marii lui colecţii de tablouri. S-au adunat foarte multe persoane care doreau să vadă şi, mai ales, să achiziţioneze tablouri pentru propriile lor colecţii.
La deschidere, pe podium era postat portretul fiului. Persoana delegată să conducă licitaţia, adjudecătorul, a deschis sesiunea, lovind cu ciocănelul:
— Începem licitaţia cu acest portret al fiului. Cine deschide oferta?
În sală s-a lăsat liniştea… Apoi, de undeva din fundul sălii, o voce a strigat:
— Am venit să vedem marile opere! sări peste această piesă!…
— Dar, netulburat, adjudecătorul a continuat:
— Face cineva o ofertă pentru acest portret?… 100?… 200?…
Din sală, cineva a stigat iritat:
— Nu am venit pentru acest portret!… Ne-am adunat pentru picturile lui Rembrandt, Fragonard, Van Gogh, Matisse, Picasso şi ale celorlalţi maeştri!… Haideţi să trecem, cu adevărat, la licitaţie!…
Netulburat, adjudecătorul a continuat:
— Fiul!… Fiul!… Îl vrea cineva pe fiul?!…
Într-un târziu, din cel mai îndepărtat colţ al sălii s-a auzit o voce timidă:
— Dau eu 10 pentru acest portret…
Era cel care fusese, ani mulţi, grădinarul tatălui şi al fiului. Fiind un om sărac, nu putea să ofere mai mult.
— Există o ofertă de 10!… Cine dă mai mult?!… Dă cineva 20?!…
Sala era în fierbere.
— Daţi-i-l lui pentru 10!… Să trecem la maeştri!… La maeştri!…
Nu-l voiau pe fiu. Toţi doreau să profite de ocazie şi să cumpere opere mari pentru colecţiile lor. Ferm, adjudecătorul a continuat:
— 10, odată!…10, de două ori!…
Şi, lovind cu ciocănelul în masă:
— Adjudecat! VÂNDUT pentru 10!

Din faţă, cineva a zbucnit:
— În sfârşit, putem trece la marea colecţie!...
Calm, adjudecătorul a pus jos ciocănelul, spunând:
— Îmi pare rău, dar licitaţia s-a încheiat.
Rumoare în sală:
— Dar tablourile?!... Cum rămâne cu maeştrii?!... Colecţia?!...
— Regret, a spus adjudecătorul. Când am fost desemnat să conduc această licitaţie, mi s-a comunicat o prevedere secretă din testament, pe care nu am avut voie să o fac cunoscută decât în acest moment: licitaţia se referă numai la portretul fiului! Cine îl ia, moşteneşte întreaga avere, care include şi toată colecţia de opere de artă!
Omul care-l primeşte pe FIUL obţine TOT!...

Dumnezeu Tatăl a trimis acum 2000 de ani pe Fiul Său ca să moară pe cruce.
La fel ca mesajul adjudecătorului, şi mesajul Lui este:
— Fiul, Fiul, cine-l primeşte pe Fiul?!
Pentru că, vezi tu, acela care îl primeşte pe Fiul (Iisus Hristos) obţine totul...

„Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea. Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a şi fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 3: 16 – 18).

Aceasta este adevărata dragoste!

Care este taina curajului tău?
— Pilda numărul 152

Într-un manuscris vechi se istoriseşte povestea unei fete care făcea parte din grupul femeilor care îl însoţiseră pe Iisus până la Calvar.
Era o tânără timidă, tăcută şi rezervată. La vestea învierii, ea nu a avut nevoie nici de viziuni, nici de dovezi. A crezut de îndată. Şi, cuprinsă de

o îndrăzneală cum nu mai cunoscuse, porni în lume să vestească învăţăturile lui Iisus. Nu-i mai era teamă. Predica în cetăţi şi aşezări mici. Într-o bună zi, se apropie de ea un bărbat, care fusese adânc mişcat de mărturia ei. Şi întrebă:
— Spune-mi, care este taina curajului tău?
— Umilinţa, aşa cum m-a învăţat Domnul.
Bărbatul rămase o clipă în tăcere şi apoi întrebă iar:
— Şi la ce foloseşte umilinţa?
— Ca să poţi spune primul: „Te iubesc".

Sărutul buclucaş – Pilda numărul 153

Într-o zi călduroasă am pregătit nişte pahare de îngheţată şi le-am spus celor patru copii ai mei că puteau să le cumpere cu câte un sărut.
De îndată, copiii se aşezară la coadă pentru a face târgul.
Cei trei mai mici mă îmbrăţişară în grabă, înhăţară paharul şi fugiră iar afară.
Când veni însă şi rândul fiului mai mare, de acum adolescent, din partea lui am primit două sărutări.
Mi-a zis zâmbind: „Păstrează restul".

Intenţii bune fără finalitate – Pilda numărul 154

Un adolescent nota, stând aplecat asupra mesei intenţiile sale bune, în timp ce mama sa călca rufe.
„Dacă aş vedea pe cineva stând să se înece, scria adolescentul, m-aş arunca de îndată în apă să-i vin în ajutor.
Dacă ar izbucni un incendiu într-o casă, i-aş salva pe copiii de acolo.
Dacă ar fi cutremur, nu m-aş teme să mă arunc între dărmături pentru a salva vreo viaţă. Şi apoi mi-aş dedica întreaga existenţă ajutorării săracilor din lumea întreagă..."
Mama îi spune:
— Te rog, du-te până jos şi cumpără un pic de pâine.
— Mamă, dar nu vezi că plouă?

De câte ori nu spunem fiecare dintre noi în viaţa noastră spirituală „aş

vrea”... dar nu punem în practică intenţiile.

Fă-ţi comoară în cer – Pilda numărul 155

Un bogătan ajunse în rai.
Primul lucru pe care îl făcu fu un tur de piaţă unde cu uimire văzu că mărfurile erau vândute cu preţuri foarte scăzute.
De îndată puse mâna pe portofel şi începu să comande cele mai frumoase lucruri pe care îi cădeau ochii.
Când trebui să plătească, întinse îngerului care vindea la tejghea un teanc mare de bancnote.
Îngerul zâmbi şi spuse:
— Îmi pare rău, dar aceşti bani aici nu au niciun fel de valoare.
— Cum aşa? întrebă cu mirare bogătaşul.
— Aici sunt valabili doar banii care au fost dăruiţi pe pământ, răspunse îngerul.

Să încercăm să nu uităm azi de comoara noastră din cer. Să dăruim cu iubire, necondiţionat!

Ce facem, cum facem şi când facem!
— Pilda numărul 156

O teribilă furtună se abătu asupra mării. Vântul sufla îngheţat, brăzdând apa şi înălţând-o în valuri uriaşe care se repezeau spre mal lovindu-l cu putere şi producând curenţi care pătrundeau în adânc ca plugurile de oţel şi smulgeau din loc vieţuitoarele marine, crustaceele şi moluştele, purtându-le la zeci de metri de ţărm.
Atunci când furtuna se potoli, la fel de repede precum se şi pornise, apa se domoli şi se retrase. Acum plaja era o imensă întindere de noroi unde se zvârcoleau în agonie mii şi mii de stele marine. Erau atât de multe încât plaja părea că devenise rozalie. Acest lucru făcu să vină multă lume pe acea parte a coastei. Sosiră acolo şi echipe de la diverse televiziuni pentru a filma straniul fenomen. Stelele marine erau aproape nemişcate. Trăgeau să moară.
În mulţime, ţinut de mână de tatăl său, era şi un copil care privea cu

ochii plini de tristeţe micuţele stele de mare; apoi luând-o la fugă, le dăduse în apă.
După aceea, se întoarse înapoi şi repetă operaţiunea.
De pe parapet, un om strigă spre el:
— Dar ce faci, măi copile?
— Arunc în apă stelele de mare. Altfel vor muri toate pe plajă, răspunse copilul fără a se opri din fugă.
— Dar pe plaja asta sunt mii şi mii de stele de mare: cu siguranţă nu ai să poţi să le salvezi pe toate. Sunt prea multe, mai strigă bărbatul. Ca să nu mai spunem că la fel se întâmplă pe sute de alte plaje de-a lungul coastei! Nu poţi schimba lucrurile!
Copilul zâmbi, se apleacă iar şi mai culese o stea de mare şi, aruncând-o în apă, răspunse:
— Iată că am schimbat lucrurile pentru aceasta.
Bărbatul rămase o clipă mut, apoi se aplecă, îşi scoase pantofii şi şostele şi coborî şi el pe plajă. Începu să adune stele de mare şi să le arunce în apă.
O clipă mai târziu coborâră încă două fete şi astfel erau deja patru persoane care aruncau stele marine în apă.
După care alte sute, mii de persoane care aruncau stele de mare în apă. Astfel fură salvate toate.

Pentru ca lumea să se schimbe ar fi suficient să aibă cineva, chiar şi un copil – îndrăzneala de a începe.

Drumul către iad este pavat cu intenţii bune – Pilda numărul 157

Un om şi un câine mergeau pe un drum. Omul se bucura de frumuseţea zilei, când, deodată, îşi dădu seama că, de fapt, murise. Îşi aducea acum clar aminte că murise, iar câinele, care mergea lângă el, murise chiar cu mai mulţi ani în urmă… Se întrebă: „Oare unde duce drumul astă?”…
După o vreme, ajunseră amândoi în dreptul unui gard înalt de piatră.
Privindu-l mai îndeaproape, văzu că era făcut dintr-o marmură foarte fină.
Mai sus, pe colină, gardul era întrerupt de o arcadă care strălucea în

soare.
Ajunseră acolo şi văzu că era încrustată cu perle, iar aleea care ducea spre ea părea pavată cu aur. El şi câinele său se apropiară de poartă şi atunci observă, într-o parte, un om şezând la un birou.
Îl întrebă:
— Scuzaţi-mă, unde ne aflăm?
— Aici e raiul – răspunse acesta.
— Minunat, zise omul, pot să vă rog să ne daţi puţină apă?
— Bine-nţeles, intraţi înăuntru. Am să trimit imediat vorbă să vi se aducă nişte apă cu gheaţă. Făcu un gest şi poarta începu să se deschidă.
— Prietenul meu, poate intra şi el? – întrebă călătorul arătând înspre câine.
— Îmi pare rău, dar noi nu acceptăm animale.
Omul se gândi o clipă, apoi se întoarse şi îşi continuă calea pe care pornise, împreună cu câinele său.
După încă o lungă plimbare, pe vârful unei alte coline, pe un drum prăpădit de ţară, dădură de o fermă, a cărei poartă părea că nu avusese zăvor niciodată. De gard, nici nu mai era vorba. Se apropie şi văzu un bărbat şezând rezemat de un copac şi citind o carte.
— Scuzaţi-mă! – i se adresa el. Aveţi cumva puţină apă?
— Da, desigur… e o cişmea ceva mai încolo.
— Și pentru prietenul meu? – zise, arătând către câine.
— Trebuie să fie şi o strachină, chiar lângă cişmea.
Trecură de poartă şi ajunseră la o cişmea veche, cu pompă. Omul şi câinele băură pe săturate. După ce terminară, se înapoiară la omul de sub copac.
— Ce loc este acesta? – întrebă călătorul.
— Acesta este raiul.
— Sunt total încurcat. Un cetăţean, ceva mai jos, pe drumul ăsta, mi-a zis că raiul este acolo unde era el.
— Te referi la locul acela cu alei de aur şi zid de marmură?… Acela e iadul.
— Şi nu vă deranjează că ei folosesc acelaşi nume ca şi dumneavoastră?!…
— Din contră, ei sunt aceia care îi triază mai întâi pe cei care sunt gata să-şi lase în urmă prietenii cei mai buni.

Milostenia şi făţărnicia oamenilor – Pilda 158

Într-o zi, cu multă vreme în urmă, undeva, o tânără femeie înfăşurată în nişte veşminte zdrenţuroase, străbătea uliţele unui sătuc, bătând din poartă în poartă şi cerând milostenie.
Nu prea avea noroc. Mulţi îi adresau vorbe de ocară, alţii asmuţeau câinii asupra-i. Alţii însă îi aruncau în poate doar coji de pâine mucegăită şi cartofi stricaţi.
Numai doi bătrânei care locuiau într-o casă micuţă de la marginea satului o poftiră în casă pe sărmana femeie.
— Şezi un pic de te încălzeşte, spuse moşul, în vreme ce soţia sa pregătea o ulcică de lapte şi o felie mare de pâine.
În timp ce mânca, cei doi bătrânei o mângâiară cu câteva vorbe bune.
În ziua următoare, în acel sat se petrecu un lucru nemaipomenit. Un slujbaş regesc aduse pentru familiile din fiecare casă câte o invitaţie la palat. Neaşteptata invitaţie tulbură tot satul, iar după-amiaza toate familiile, gătite în straie de sărbătoare, sosiră la castel. Fură duse într-o impunătoare sală de ospeţe şi fiecăruia i se dădu un loc anume.
Când se aşază toţi, servitorii în livrele începură să servească mâncarea. De îndată, se ridică un murmur de dezaprobare şi mânie pe care nimeni nu încerca să le ascundă. În fapt, servitorii puneau sârguincioşi pe farfurii coji de cartofi, pietre şi coji de pâine mucegăită. Numai în farfuriile celor doi bătrânei, aşezaţi undeva la un colţ al mesei, puseră cu politeţe rafinate şi delicioase feluri de mâncare.
Pe neaşteptate, în sală intră tânăra femeie cu veşmintele zdrenţuite. Cu toţi amuţiră.
— Aţi găsit astăzi tocmai ce mi-aţi dat mie ieri.
Îşi scoase hainele cu care era înveşmântată. Pe sub zdrenţe avea nişte straie aurite, presărate cu nestemate. Era însăşi regina.

Vrei să îl vezi pe Dumnezeu?
— Pilda numărul 159

Într-un sătuc vieţuiau doi oameni care mereu se războiau unul cu celălalt. Din te miri ce, între ei mereu izbucneau câte o ceartă. Viaţa

devenise de nesuportat atât pentru unul cât şi pentru celălalt, ba chiar pentru întreg satul.
Într-o bună zi, câţiva bătrâni îi ziseră unuia dintre ei:
— Singura ieşire ce-ţi mai rămâne – după ce le-am încercat pe toate – este să te duci să vorbeşti cu Dumnezeu.
— Aşa voi face, dar încotro să mă duc?
— Nimic mai uşor. Va fi de ajuns să urci pe acolo pe creasta muntelui şi ai să-l vezi pe Dumnezeu.
Fără a sta pe gânduri, omul nostru porni să-l întâlnească pe Dumnezeu. După multe şi obositoare zile de mers, ajunse pe vârful muntelui. Dumnezeu se afla acolo şi îl aştepta.
În zadar se frecă la ochi omul nostru; nu încăpea umbră de îndoială: Dumnezeu avea chipul vecinului său certăreţ şi nesuferit.
Nimeni nu ştie ce i-o fi spus Dumnezeu. În tot cazul însă, atunci când se întoarse în sat, nu mai era acelaşi.
Dar, cu toată purtarea sa de grijă şi dorinţa de împăcare cu vecinul său, tot rău mergeau lucrurile, întrucât celălalt căuta noi şi noi pricini de gâlceavă.
Bătrânii îşi spuseră unii altora:
— Ar fi bine să meargă şi el să-L vadă pe Dumnezeu.
Cu toată încăpăţânarea lui, până la urmă izbutiră să-l convingă să meargă pe muntele cel înalt. Iar acolo, pe culme, şi el descoperi că Dumnezeu avea chipul vecinului său.
Din acea zi, totul se schimbă şi pacea începu să domnească peste acel sătuc.

Aşadar dacă vrei să-l vezi pe Dumnezeu, uită-te la aproapele tău. Fiecare poartă în el chipul lui Dumnezeu.

Iubirea dintre fraţi – Pilda numărul 160

Un tată lăsă fiilor săi moştenire un ogor cu grâne. Cei doi îl împărţiseră frăţeşte.
Dar unul dintre ei era bogat şi necăsătorit, câtă vreme celălalt era sărac şi avea de crescut mulţi copii.
Când veni timpul secerişului, fratele cel bogat începu să se

zvârcolească în pat cugetând în sinea lui: „Eu sunt bogat, la ce-mi folosesc mie snopii aceia? Fratele meu este sărac şi are nevoie de mult grâu pentru familia lui”.
Se ridică din pat, se duse la câmp şi, din partea sa, luă o mulţime de spice şi le duse pe bucata de ogor a fratelui său.
În aceeaşi noapte, fratele său gândea şi el: „Fratele meu nu are nici soţie, nici copii. Bucuria sa este bogăţia şi eu vreau să văd că bucuria lui creşte”.
Îşi lasă culcuşul, plecă la câmp şi duse mult din ce secerase el în partea de ogor ce aparţinea fratelui său. Atunci când, în zori, cei doi se duseră la câmp, mare le fu uimire când văzură că grâul nu scăzuse.
În nopţile următoare făcură acelaşi lucru. Fiecare dintre ei ducea din grâul său pe ogorul fratelui. Şi, în fiecare dimineaţă, descopereau că grâul nu scădea.
Însă, într-o noapte, cei doi fraţi se întâlniră în mijlocul ogorului, amândoi având braţele pline de snopi de grâu.
Îşi dădură seama de cele întâmplate şi, râzând, se îmbrăţişară.
Atunci auziră un glas din cer:
— Locul acesta pe care a fost vădită atâta iubire frăţească se cuvine a fi ales pentru zidirea templului meu, templul iubirii dintre fraţi.
Şi, în fapt, regele Solomon a ales mai târziu acel loc pentru a construi templul.

Oare azi ar izbuti regele Solomon să găsească un loc pentru templu?

Mi-am făcut duşmanii prieteni – Pilda numărul 161

Un împărat din vechime a făcut într-o bună zi un jurământ solemn:
— Îi voi cuceri pe toţi duşmanii mei şi îi voi alunga din împărăţia mea.
După un timp, supuşii săi îl văzură cu uimire pe împărat plimbându-se prin grădinile sale la braţ cu cei mai mari duşmani ai săi, râzând şi glumind cu ei.
— Dar... îl întrebă mirat unul dintre curtenii săi, nu ai jurat tu că îi vei alunga din împărăţia ta pe toţi duşmanii tăi?
— De fapt asta am şi făcut, răspunde împăratul. I-am transformat pe toţi în prieteni.

Cu ce măsură veţi măsura cu aceeaşi vi se va măsura – Pilda numărul 162

Sătucul de la poalele castelului fu trezit în zori de glasul crainicului castelanului, care dădea citire în piaţă unei vestiri.

— Preaiubitul nostru stăpân îi cheamă pe toţi bunii şi credincioşii săi supuşi să ia parte la petrecerea prilejuită de sărbătoarea zilei sale de naştere.

Pentru fiecare se va pregăti un dar. Stăpânul cere însă la rându-i tuturor a să-i dea o mână de ajutor: să binevoiască aceia care vor veni la petrecere să aducă acolo nişte apă ca să umplem puţul castelului, de acum secat...

Crainicul reluă de mai multe ori vestirea, apoi întoarse spatele mulţimii şi, însoţit de gărzi, o porni spre castel.

În sat se răspândiră de îndată diverse zvonuri.

— Vai, tot tiran a rămas! Are destule slugi ca să poată să-i umple puţul... eu voi duce o ulcică de apă: să-i ajungă!

— Ba nu, el a fost mereu bun şi milostiv! De aceea eu voi duce un butoiaş!

— Ba eu doar un... degetar!

— Iar eu un butoi!

În dimineaţa petrecerii, pe drumul care urcă spre castel se putea vedea un straniu alai.

Unii împingeau din răsputeri butoaie mari sau gâfâiau cărând vedre mari pline cu apă.

Alţii, luându-şi în râs tovarăşii de drum, duceau pe tăvi carafe mici sau ulcele cu apă.

Alaiul intră astfel în curtea castelului. Fiecare goli apa adusă în puţul castelului, lăsând într-un ungher vasul în care o adusese, îndreptându-se apoi plin de bucurie înspre sala unde avea să aibă loc ospăţul.

Fripturi şi vinuri, dansuri şi cântece se înlănţuiau, fără încetare, până când, spre seară, stăpânul castelului le aduse tuturor a mulţumire cu vorbe meşteşugite şi se retrase în odăile sale.

— Şi darul făgăduit? mormăiră unii, supăraţi şi dezamăgiţi.

Alţii vădeau, dimpotrivă, o bucurie deplină. „Stăpânul nostru ne-a

dăruit cea mai minunată petrecere!”
Înainte de a pleca, fiecare trecu să-şi ia înapoi vasul în care adusese apa. Atunci izbucniră strigăte ce iute se transformară într-o rumoare, care cuprindea şi exclamaţii de bucurie şi urlete de mânie.
Vasele fuseseră umplute până la gură cu bani de aur!
— Ah, dacă aş fi adus mai multă apă…

„Daţi şi vi se va da… căci cu ce măsură veţi măsura, cu aceeaşi vi se va măsura”.

Ce alegem: soarta, destinul, predestinaţia sau pronia lui Dumnezeu?
— Pilda numărul 163

În timpul unei bătălii cruciale, un general a hotărât să atace, cu toate că armata sa era cu mult depășită numeric de cea inamică.
El era încrezător în victorie pentru că se bizuia pe Dumnezeu, dar oamenii săi erau cuprinşi de îndoială.
În drum spre câmpul de luptă s-au oprit la o biserică şi s-au rugat cu toţii.
După ce s-a rugat împreună cu soldaţii săi, generalul a scos o monedă şi a zis:
— Voi arunca acum moneda. Dacă nimereşte capul vom câştiga, căci Dumnezeu voieşte să câştigăm, dacă e pajura vom pierde.
Acum e momentul pentru ca destinul să ni se arate.
Zis şi făcut. A aruncat moneda în aer. Toţi aşteptau cu nerăbdare să vadă ce le-a hotărât soarta.
A ieşit capul.
Soldaţii au răsuflat uşuraţi. Plini de încredere au atacat armata inamică şi au ieşit victorioşi.
După bătălie un locotenent remarca:
— Nimeni nu poate schimba destinul!
Într-adevăr! i-a replicat generalul şi i-a arătat locotenentului moneda falsificată.
Aceasta avea capul pe ambele părţi.
— Dumnezeu nu predestinează pe nimeni căci ce judecată ar mai

putea fi aceea.
A crede înseamnă a te şi încrede! Mulţi spun că au credinţă, dar nu se încred.
Eu astăzi m-am încrezut în Dumnezeu şi am ieşit biruitor!

De multe ori observăm în viaţa de zi cu zi oameni care la arătare par a fi credincioşi, care par a face lucruri bine plăcute lui Dumnezeu, dar în definitiv fac doar de suprafaţă, formal şi ritualic, fără miez, fără esenţă, fără credinţă adevărată, fără încredere totală în Dumnezeu.
Mulţi sunt aceia care cred în soartă, în destin şi mergând pe înţelegerea aceasta nu fac nimic pe tărâmul sufletului lor pentru a schimba ceea ce este greşit.
Mulţi vin la Sfânta Biserică doar pentru împlinirea unor dorinţe, fără ca motivul principal să fie mântuirea sufletului, fără să fie dobândirea comuniunii cu Dumnezeu – Acela de care avem nevoie ca să împlinească toate dorinţele noastre bune.
Oamenii vor ca Dumnezeu să fie ascultătorul lor iar nu ei ascultătorii Lui.
Vin la Dumnezeu pentru că vor să se căsătorească, să treacă examene, să se facă sănătoşi – dar aceasta, înainte de a deveni ei credincioşi cu adevărat.
Îl condiţionează pe Dumnezeu cu problemele lor fără să aibă o bună înţelegere a lucrurilor. Dumnezeu înainte de toate, înainte să-ţi plinească dorinţele doreşte să devii credincios, încrezător, fidel Lui spre binele total.
Dacă va plini dorinţa va mai veni omul la Dumnezeu? Cu siguranţă nu! De ce? Pentru că Dumnezeu când ştie că ai devenit al Lui trup şi suflet îţi împlineşte dorinţa (dacă este spre mântuire).
De aceea mulţi vin pentru puţină vreme la Biserică, se roagă un pic, chiar se spovedesc şi participă la unele slujbe, dar văzând că „visul” lor nu se împlineşte repede, renunţă şi spun:
„Aceasta-mi este soarta!”
„Acesta-mi este destinul!”
Astfel confundând pe Dumnezeu cu duhul din lampa lui Aladin, acela care iese la comandă şi împlineşte pe loc dorinţa stăpânului!
Doamne, ajută-ne să fim credincioşi, încrezători în pronia TA, să fim

fideli şi răbdători pe calea desăvârşirii spre binele nostru suprem!

Cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul? — Pilda numărul 164

A trăit odată un rege al Spaniei, care era foarte mândru de strămoşii săi şi care era cunoscut pentru cruzimea sa faţă de cei mai slabi decât el.
Într-o zi, pe când călătorea cu suita sa pe o câmpie din Aragón unde, cu ani în urmă, murise tatăl lui în luptă, întâlni un om care scotocea într-o grămadă de oseminte.
— Ce faci aici? întrebă regele.
— Când am aflat că regele Spaniei vine încoace, am hotărât să adun oasele răposatului vostru tată şi să vi le dau. Dar, oricât aş căuta, nu le pot găsi, căci sunt exact la fel cu ale ţăranilor, ale oamenilor săraci, ale cerşetorilor şi ale sclavilor care au murit tot aici. Nu e nicio deosebire.
Auzind acestea, regele a rămas pe gânduri, luptat fiind de conştiinţă, care a început să lucreze ca un vierme neadormit.

Să medităm şi noi mai mult la tot ce am făcut în viaţă, la atitudinea şi comportarea noastră faţă de semeni, faţă de Dumnezeu şi faţă de noi înşine.
Iar dacă ne mustră conştiinţa pentru ceva, să ne schimbăm viaţa (în bine), să spălăm trecutul cu lacrimile pocăinţei şi să nu uităm de mila lui Dumnezeu care ne oferă, pentru curăţire, şi al doilea botez, adică Sfânta Spovedanie, până nu va scotoci cineva în vreo grămadă de oseminte şi cu durere să zică:
„Adusu-mi-am aminte de prorocul ce strigă: eu sunt pământ şi cenuşă; şi iarăşi m-am uitat în morminte şi am văzut oase goale şi am zis: oare, cine este împăratul sau ostaşul, bogatul sau săracul, dreptul sau păcătosul?”...

Tot ce se întâmplă, se întâmplă cu un scop – Pilda numărul 165

Odată, un negustor bogat se întorcea acasă, după ce vânduse multă marfă, într-un iarmaroc. Avea, așadar, cu sine, o însemnată sumă de bani. Mergând cu căruța pe drum, se porni o ploaie mare. Negustorul, necăjit din această pricină, ridică glas de cârtire împotriva lui Dumnezeu, zicând:
— La ce mai e bună și ploaia aceasta, Doamne?
Dar cum mergea așa, iată că se ivi în fața căruței un bandit, care întinse pușca spre el, voind să-l omoare, ca, pe urmă, să-l jefuiască.
Negustorul rămase încremenit.
Hoțul apăsă pe trăgaci, dar arma nu luă foc. Din pricina ploii, capsa și pulberea se udaseră.
Văzând aceasta, negustorul dădu bice cailor și luând-o la goană, scăpă de tâlhar.
După ce ieși din impas, se opri, se închină și zise:
— Iartă-mă, Doamne, că n-am știut ce zic. De nu era ploaia, tâlharul m-ar fi ucis.
Și de-atunci, negustorul acela nu a mai cârtit niciodată. Dar și pentru bandit a fost o lecție.
Și-a dat seama că o mână nevăzută l-a salvat pe negustor.
Iar de atunci nu și-a mai pus nădejdea în arma sa, înțelegând că oricând aceasta poate să-l trădeze și astfel să cadă prea ușor în mâna autorităților.

Marea iubirea a lui Dumnezeu pentru om – Pilda numărul 166

Un om dormea în coliba lui, când, dintr-odată, într-o noapte, coliba s-a umplut de lumină și i-a apărut Dumnezeu.
Domnul i-a cerut să facă o muncă pentru El și i-a arătat o stâncă mare din fața colibei. I-a explicat că va trebui să împingă piatra zilnic, cu toate puterile sale, ceea ce omul a și făcut.
Mulți ani a muncit din greu, de la răsăritul la apusul soarelui, împingea din toate puterile, cu umerii proptiți pe suprafața masivă și rece a stâncii de neclintitit. În fiecare noapte bărbatul se întorcea trist și istovit în coliba lui, simțind că întreaga zi a irosit-o degeaba.
Tocmai când bărbatul era mai descurajat, adversarul lui Dumnezeu (diavolul) a decis să-și facă apariția în gândurile plictisite ale acestuia:

„De atâta timp împingi piatra şi ea nici nu s-a clintit".
Aşa omul a rămas cu impresia că sarcina lui este imposibil de realizat şi că toată munca lui va fi un eşec.
Aceste idei l-au deprimat şi descurajat pe bărbat.
Diavolul i-a spus: „De ce te distrugi singur pentru asta? petrece-ţi timpul făcând doar un efort minim şi te vei simţi mai bine".
Bărbatul ostenit tocmai aşa îşi propusese să facă, dar înainte de asta a decis să se roage şi să-şi spună păsul lui Domnului.
„Doamne, a spus, am muncit mult şi greu pentru Tine, adunându-mi toate puterile să fac ce mi-ai cerut. Acuma, după atâta timp, nu am reuşit să mişc piatra nici cu jumătate de milimetru. Ce am greşit? De ce am eşuat?"
Domnul i-a răspuns înţelegător:
„Prietene, când ţi-am cerut să-mi slujeşti şi tu ai acceptat, ţi-am spus că sarcina ta era să împingi cu toate puterile în stâncă, ceea ce ai şi făcut. Niciodată nu am spus că aştept ca tu să o mişti.
Sarcina ta era doar să împingi. Şi acum vii la Mine obosit spunând că ai eşuat. Dar chiar asta e realitatea?
Priveşte la tine. Braţele îţi sunt puternice şi musculoase, spatele e vânjos şi bronzat, mâinile îţi sunt bătătorite de atâta apăsare, picioarele ţi-au devenit solide şi puternice.
Te-ai dezvoltat mult şi capacităţile tale sunt peste ce te-ai fi putut aştepta să ai.
Adevărat, nu ai mişcat stânca. Dar vocaţia ta a fost să mă asculţi şi să împingi, ca să-ţi pui la încercare credinţa şi încrederea în înţelepciunea Mea. Ceea ce ai şi făcut.
Acuma Eu, prietene, voi muta stânca!"

Câteodată, când auzim cuvântul Domnului, avem tendinţa să ne folosim gândirea noastră pentru a descifra ce vrea El, când, de obicei, Domnul nu ne cere decât simpla ascultare şi încredere în El.
Cu toate că noi credem că prin credinţă mutăm munţii, de fapt tot Domnul este Cel care îi mută din loc.
Nimic în viaţa aceasta nu este întâmplător, totul este proniat de Dumnezeu! Tu, omule, doar fă ceea ce ţi s-a încredinţat să faci, iar El va plini toate pentru tine şi prin tine! Dacă faci un lucru din greu şi

zăbovesc să apară rezultatele înseamnă că e nevoie să te desăvârşeşti, să te întăreşti acolo.
Uneori ne luptăm ani grei cu o patimă şi parcă Dumnezeu nu aude, El care într-o clipită o poate alunga, dar ne lasă să luptăm tocmai pentru a ne întări şi a toci acea patimă cu sârguinţă, ca ea să nu mai poată reveni.

Cea mai mare bucurie pe pământ este aceea când vom înţelege marea iubire a lui Dumnezeu pentru noi!

Fiecare om care-ţi face ceva rău, este o victimă a diavolului!
— Pilda numărul 167

— Dacă într-o zi, începu bătrânul, mergi liniştit pe drum şi-l vezi pe fratele tău mergând şi el liniştit pe drum şi, dintr-odată, apare un om rău cu un cuţit în mână, care se repede asupra fratelui, îl loveşte şi-l lasă jos plin de sânge, ce simţi tu faţă de acel frate, milă sau furie?
Mirat, am întrebat şi eu, la rândul meu:
— Cum aş putea să simt furie faţă de frate, care a căzut victimă răufăcătorului?
Cu siguranţă că mi-ar fi foarte milă şi aş încerca să-l ajut pe cât aş putea.
— Vezi, fiecare om care te jigneşte, care te vatămă, te calomniază sau te nedreptăţeşte într-un fel sau altul este un frate al tău căzut victimă în mâinile diavolului cel răufăcător.
Tu, când vezi că fratele tău te nedreptăţeşte, ce trebuie să faci?
Trebuie să simţi multă milă pentru el şi să te rogi fierbinte şi în tăcere lui Dumnezeu, ca să-ţi fie alături în acel moment de grea încercare şi să-l miluiască şi pe frate, care e victima tâlharului demon.
Iar Dumnezeu vă va ajuta şi pe tine, şi pe frate.
De nu vei proceda aşa, ci, dimpotrivă, te vei înfuria împotriva fratelui, atunci diavolul se va năpăstui şi asupra ta şi va face tot ce va pofti cu voi amândoi.

Ceea ce ne aparţine la sfârşitul alergării prin viaţă!
— Pilda numărul 168

Un om a murit subit.
Deodată L-a văzut pe Dumnezeu apropiindu-se de el, cu o valiză în mână şi spunându-i…
Fiul meu, e timpul să mergem…
Omul L-a întrebat pe Dumnezeu:
De ce aşa curând? Aveam atâtea planuri…
Îmi pare rău, fiule… dar acum este momentul plecării tale.
— Dar uită-te! Ce ai în valiză? Ceea ce ţi-a aparţinut?
Ce mi-a aparţinut? Vrei să spui lucrurile mele, hainele, banii?
— Îmi pare rău, fiule, dar lucrurile materiale pe care le-ai avut nu ţi-au aparţinut niciodată. Au aparţinut pământului.
Atunci sunt amintirile mele?
— Îmi pare rău, fiule, dar acestea nu mai vin acum cu tine. Ele nu ţi-au aparţinut niciodată. Au aparţinut timpului.
…Atunci talentele mele?
Îmi pare rău, fiule, dar nici acestea nu ţi-au aparţinut. Au aparţinut circumstanţelor.
Atunci prietenii mei, membrii familiei mele?
Îmi pare rău, fiule, dar ei nu ţi-au aparţinut. Au aparţinut drumului tău prin viaţă.
Dar soţia şi copiii mei?
Îmi pare rău, fiule, dar ei nu ţi-au aparţinut. Au aparţinut inimii tale.
Atunci trupul meu?
Nici acesta nu ţi-a aparţinut niciodată. A aparţinut ţărânei din care a fost luat.
Atunci e sufletul meu?
— Îmi pare rău, fiule, dar sufletul nu ţi-a aparţinut. Sufletul tău îmi aparţine Mie.
Atunci omul smulse valiza din mâna lui Dumnezeu şi o deschise.
ERA GOOOALĂ.
Cu o lacrimă de dezamăgire, omul îl întrebă pe Dumnezeu:
— Nu am avut niciodată nimic?
— Ba da, fiule…
Fiecare din momentele pe care le-ai trăit au fost numai şi numai ale tale…

Tot ceea ce ai întreprins în viaţă este al tău. Numai faptele tale merg acum cu tine şi vor trage de la sine după cântarul dreptăţii ceea ce a fost bun sau rău.
Viaţa este doar un moment. Un moment care e numai al tău. Este o călătorie plină de libertate ce-ţi dă şansa să alegi ceea ce trebuie să faci. Tot ceea ce ai făcut, ţie ţi-ai făcut. Dacă ai făcut bine, bine vei avea, şi mulţime de martori vor mărturisi pentru tine, pentru binele făcut şi vei fi pomenit în veac cu bucurie de toţi cei pe care i-ai bucurat.
Însă de-ai făcut rău, cu ce te vei alege? Cum vor mărturisi ce-i ce ţi-au fost în preajmă despre tine. Cum ţi se va arăta cu degetul faptele tale rele, care pe lângă faptul că le-ai făcut, le-ai şi înmulţit printr-un exemplu prost.

Şi acum, hai să mergem…

Femeia bârfitoare şi sacul aspru al pocăinţei!
— Pilda numărul 169

O femeie se lăuda că L cunoaşte pe Dumnezeu şi-l urmează sfânta Lui învăţătură. Dar avea obiceiul de a cleveti (vorbi de rău) pe semenii ei în toate prilejurile, fără să-şi dea seama că fapta ei este un păcat.
Preotul, de mai multe ori, i-a atras atenţia şi a sfătuit-o să se lase de acest păcat. Ea nu s-a lăsat. Tot mereu se fălea că e drept credincioasă. Mergând într-o zi la duhovnic, ca să-i arate cât de mare credinţă are ea, îi zise.
— „Părinte, eu vreau să mă jertfesc pentru Domnul Hristos. De aceea, te rog, să-mi dai încuviinţare să pun pe trupul meu un sac aspru, ca în felul acesta să-mi pot arăta mai cu tărie credinţa…”
Preotul, care-i cunoştea bine păcatul bârfirii (clevetirii), drept răspuns, îşi puse degetul la buze – şi-i răspunse:
— „Iată acesta este sacul cel mai bun pentru dumneata” – şi din nou îi arată buzele.
Femeia fu cuprinsă de ruşinare. Ea făgădui duhovnicului că nu va mai bârfi (cleveti). Astfel, ea îmbracă sacul cel mai bun, cu care putea să-şi arate credinţa în Dumnezeu şi să se mântuiască de cel rău.

Dacă ne batem până şi pe agheasmă!

— Pilda numărul 170

Odată, în timp ce ţinea o predică despre răbdare, un preot care venise de curând la o parohie dădu credincioşilor un exemplu: „Îmi aduc aminte că, într-o zi, de praznicul Bobotezei, venise multă lume la biserică. Se făcuse o coadă mare la agheasmă. Eu am încercat să îi rog pe credincioşi să nu se înghesuie, să stea liniştit, dar era tulburare mare. Mai ales cei care vin la biserică de două-trei ori pe an erau foarte nerăbdători să ia primii. La un moment dat am văzut că în faţă era un bărbat mai solid, care turna el apă în sticlele oamenilor. A stat aşa multă vreme. Când mai ieşeam din biserică, îl vedeam turnând apă în sticle.
La un moment dat, i-am mulţumit că îl ajuta pe paraclisier şi l-am întrebat:
— Dar nu te grăbeşti să mergi la casa ta?
— Ba da, părinte, cum să nu. Tot zic că mai umplu o sticlă şi plec. Dar apoi mă gândesc că, dacă plec eu, iar se face agitaţie. Aşa văzându-mă mai solid, lumea se înghesuie mai puţin. Cred că o să plec ultimul de aici.
Şi ultimul a plecat. Aşa că, în timp ce alţii se înghesuiau să ia agheasmă, şi se îmbrânceau de parcă erau la piaţă, un creştin a ştiut să dea exemplu de răbdare.
Dacă ne batem pentru aghiazmă, dacă îi călcăm pe alţii în picioare ca să ne umplem sticlele înaintea lor, nici Sfânta Împărtăşanie de am luat-o nu ne este de folos.
Pe când dacă ne gândim şi la aproapele nostru, atunci cu adevărat agheasma pe care o luăm ne sfinţeşte şi trupurile, şi sufletele. Atunci ne împărtăşim de harul lui Dumnezeu”.

Bomba teroristului şi deznădejdea – Pilda numărul 171

Un preot le spunea credincioşilor:
„Un terorist a pus o bombă la o bancă ce ocupa parterul şi primul etaj al unui bloc învecinat cu blocul în care locuiesc eu. Bomba a explodat şi blocul a căzut la pământ. Nu au fost multe victime, căci locatarii erau plecaţi în concediu. Dar au rămas fără locuinţe. Când s-au întors din

concediu, văzând că s-a ales praful de apartamentele lor, majoritatea au căzut în deznădejde. Îi priveam din când în când pe geam. Ieşind să cumpăr ceva, m-am întâlnit cu un vecin care locuise în blocul care explodase. Mi-a spus cu bărbăţie:
— Părinte, Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu eram acasă. Eram la socri cu familia.
Credinţa lui m-a mirat. Nu era un om cu mulţi bani, deci încercarea prin care trecea era cu atât mai mare.
— Nu ai avut gânduri de deznădejde?
— Deznădejde? Nu, părinte. V-am spus: I-am mulţumit lui Dumnezeu că suntem întregi. Cu casă, se va rezolva până la urmă. Nu ne lasă Cel de Sus. Pentru noi nu e atât de greu cum e pentru cei care şi-au pierdut un soţ, o mamă, un copil, în această nenorocire.
Toţi erau deznădăjduiţi, numai el nu. Iată ce înseamnă să ai o credinţă puternică.
Putea să cârtească, dar nu a făcut-o. Şi a luat plata răbdării sale”.

Fiscalitate, criză, biruri, taxe şi prostia omenească! — Pilda numărul 172

Într-o dimineaţă, stăpânitorul unei cetăţi fu trezit de nişte strigăte care se auzeau din piaţă: „Hai la mere! Mere dulci cum n-aţi mai gustat!”. Ridicându-se indispus din pat şi privind pe fereastră, văzu un târgoveţ ce vindea, într-adevăr, mere, înconjurat de o mulţime de muşterii.
„Trebuie să fie tare bune merele alea”, îşi spuse mai-marele cetăţii şi, făcându-i-se poftă, îl chemă pe primul său sfetnic şi îi porunci: „Ia cinci galbeni şi mergi în piaţă să cumperi mere de la târgoveţul acela”.
Primul sfetnic îl chemă pe paharnic şi îi spuse: „Uite patru galbeni, du-te şi cumpără mere”.
Paharnicul se adresă, la rândul său, stolnicului: „Poftim trei galbeni, de care să cumperi mere de la târgoveţul acela”.
Stolnicul îl chemă pe primul străjer îi dădu doi galbeni şi îl trimise în piaţă.
Acesta dădu un galben unui străjer din subordine, iar acela se duse la târgoveţ şi îi luă la rost: „Hei, ce tot strigi aşa? Ai tulburat somnul mai-marelui cetăţii, iar drept pedeapsă mi-a poruncit să-ţi confisc căruţa

asta cu mere”.
Zis şi făcut.
Întors la şeful său, străjerul se lăudă: „Am făcut un târg nemaipomenit. Cu un galben am cumpărat o jumătate din căruţa cu mere a târgoveţului”.
Primul străjer merse la stolnic: „M-am târguit şi, cu cei doi galbeni pe care mi i-ai dat, am reuşit să cumpăr un sac cu mere!”. Stolnicul – repede la paharnic: „Cu trei galbeni am luat o tolbă întreagă cu mere”.
Paharnicul dosi jumătate din cantitate şi apoi merse la primul sfetnic: „Iată, cei patru galbeni mi-au ajuns doar pentru o jumătate de tolbă cu mere”.
Iar primul sfetnic se înfăţişă dinaintea stăpânitorului cetăţii şi glăsui: „Măria ta, iată, am îndeplinit porunca. Numai că de acei cinci galbeni n-am reuşit să târguiesc decât cinci mere”.
Mai-marele cetăţii muşcă dintr-un măr şi cugetă:
„Hmmm… Cinci mere pentru cinci galbeni… scump, foarte scump!
Şi, cu toate astea, târgoveţul acela avea o mulţime de cumpărători.
Înseamnă că lumea o duce bine, are bani.
Ia să măresc eu birurile!”

Nu câştigi nimic cu asprimea!
— Pilda numărul 173

Un om suferea din cauza purtării aspre a şefilor săi. Acest lucru ameninţa să-l umilească şi să dea impresii greşite despre caracterul său. Un preot l-a primit, a pus lucrurile la punct şi i-a făcut o radiografie sufletească foarte corectă:
— Eşti bun, sensibil, paşnic, eşti mielul lui Dumnezeu. Dar, când cei din jur se poartă aspru cu tine, ripostezi înăuntrul tău şi, atunci, ei te judecă greşit şi nu te înţeleg. În schimb, când te iau cu binişorul, eşti capabil de lucruri atât de bune, încât toţi rămân surprinşi. Oamenii care te-au judecat greşit şi te-au rănit nu cunosc fabula aceea veche cu vântul şi soarele, care se certau, fiecare spunând despre sine că e mai puternic, şi s-au învoit ca acela dintre ei care va da şuba păstorului ce tocmai urca muntele în acel moment, acela e mai puternic. Vântul a suflat cât a putut, dar păstorului i s-a făcut frig şi s-a înfăşurat şi mai

strâns în şuba lui. A ieşit apoi soarele de după nor, împrăştiind în jur bunătate şi căldură, încât păstorul s-a încălzit şi şi-a scos şuba. Atunci, soarele a strigat la vânt: „Ai văzut care dintre noi e mai puternic?”

Preotul concluzionă:
— Nu câştigi pe om cu asprimea, ci cu bunătatea.

Dreapta socoteală, o raritate!
— Pilda numărul 174

După slujbă, un tânăr s-a apropiat de preot şi l-a întrebat:
— Părinte, îmi daţi binecuvântare să mă duc mâine cu colegii mei la un film? Am terminat sesiunea şi vreau să mă relaxez puţin.
— La ce film vreţi să mergeţi?
— La o comedie sf.
— Dacă ţii mult să mergi, du-te.
Tânărul s-a îndepărtat. Paraclisierul, care în tinereţea sa fusese frate de mănăstire, auzind cuvintele părintelui, s-a smintit:
— Vai, părinte, cum îl lăsaţi să îşi piardă timpul?
— Nu e treaba ta.
— Totuşi, nu vă e frică de Dumnezeu?
— Nu eşti tu duhovnicul lui, ci eu. De câteva luni vine la biserică şi e din ce în ce mai râvnitor. Nu trebuie să privească credinţa ca pe un jug sufocant. Trebuie să urce pe fiecare treaptă, nu poate ajunge direct la capătul drumului. Peste câţiva ani sau poate chiar peste câteva luni poate că va renunţa de bunăvoie să meargă la astfel de filme.
Se va folosi mai mult dacă va urca pe treapta următoare, la momentul potrivit, nu când îi impun eu.
— Nu vă înţeleg.
— Uite, îţi dau un exemplu. Tu asculţi la tine acasă muzică religioasă?
— Da, cum să nu. Uneori ascult până suprasolicit casetofonul.
— Aici voiam să ajung. Şi atunci, îţi mai pui muzică?
— Nu, să nu-l stric.
— Aşa e şi cu sufletul. Cum să-ţi explic mai simplu? Sufletul e ca un stomac. Dacă îi dai hrană duhovnicească tot timpul, fără să îi dai timp să digere ce mănâncă, face indigestie.

Toate trebuie făcute cu măsură!

Dorinţa unui creştin de a se mântui cu familia sa – Pilda numărul 175

Un creştin se ruga tot timpul ca pe lumea cealaltă să ajungă în rai, la un loc cu soţia şi copiii săi.
Părintele Ilarion i-a spus odată:
— Mi-a spus cerşetorul din faţa bisericii că ieri aţi venit pe rând la slujbă. Mai întâi băiatul cel mare, studentul, apoi cel mijlociu, şi abia apoi tu cu soţia. În faţa bisericii era o maşină rămasă în pană, cea pe care ai împins-o împreună cu ceilalţi. Dar maşina era şi când a trecut studentul, care însă nu s-a gândit că poate da o mână de ajutor. Mijlociul poate s-a gândit că nu are destulă putere, deşi dacă ar fi împins şi el maşina s-ar fi urnit înainte să soseşti tu.
Vreţi să fiţi la un loc în rai?
Atunci ai grijă să trăiască şi ei aşa cum trăieşti tu, să se gândească mai mult la aproapele lor. Dumnezeu nu vă poate pune la un loc, dacă nu duceţi cu toţi lupta cea bună.

În rai nu se ajunge pe pile sau prin aranjamente, ci fiecare e pus la locul potrivit măsurii sale. Şi ai grijă de propria mântuire, nu te gândi că te vei mântui cu siguranţă, că s-ar putea să pierzi raiul.
Toată nădejdea să o pui în iubirea, harul şi mila lui Dumnezeu!

Căutăm la sfârşit cu disperare ceea ce am pierdut în zadar! — Pilda numărul 176

Viaţa este un pumn de pietricele colorate!
Un om a găsit o pungă mare cu pietricele colorate pe ţărmul unei ape. A luat-o şi mergând spre casă începu să arunce pietricele în apă, ţinti păsările care treceau pe deasupra, se amuza aruncându-le aiurea. În momentul în care mai avea în pungă doar două, trei pietricele, pe care se pregătea să le arunce şi pe astea fără rost, s-a întâlnit cu un vecin, acesta s-a uitat la pietricele după care zise:
— „De unde ai pietricelele acestea, fiindcă sunt foarte preţioase!”

Aflând asta, omul nostru plecă disperat să caute pietricelele auncate aiurea, dar era greu să mai recuperze ceva.
Aşa facem şi noi cu zilele vieţii noastre.

Fiecare zi a omului, fiecare săptămână, fiecare lună, fiecare an sunt comori care trec (o zi, o săptămână, o lună, un an… sunt trăite decât o dată, nu de mai multe ori); e imposibil să le mai recupereze cineva, să le mai retrăiască, pentru că timpul nu poate fi reluat. Tocmai de aceea trebuie să folosim bine timpul, cu înţelepciune, iubire şi măsură, în lumină, atunci când îl primim/avem, ca să fim bine plăcuţi lui Dumnezeu.

Egoismul unei femei în viaţa de familie – Pilda numărul 177

O femeie nu voia să aibă copii. La spovedanie nu îi spunea duhovnicului că lua pilule contraceptive. După câţiva ani, însă, preotul a întrebat-o:
— Ce e cu voi de nu aveţi copii? Aveţi probleme cu sănătatea?
— Nu, părinte.
Soţul femeii era de faţă:
— Nu, părinte, suntem sănătoşi. Dar dacă nu pot să o conving… Duhovnicul meu m-a oprit de la împărtăşanie pentru asta, dar dacă sfinţia voastră îi îngăduiţi…
— Eu? Eu nu îngădui aşa ceva. Preoţii nu pot fi îngăduitori cu păcatul. Nu ştiam nimic.
Of, de asta e bine ca amândoi soţii să aibă acelaşi duhovnic, să fie călăuziţi pe acelaşi drum, nu unul într-o parte şi unul în alta.
Femeii îi spuse:
— Îţi dau dezlegare să mergi la duhovnicul soţului tău. Şi cât de curând vreau să aud că ai rămas însărcinată. Terminaţi cu prostiile!
Femeia s-a dus la duhovnicul soţului şi a început să ducă o viaţă creştină. A făcut prima spovedanie completă din viaţa ei. Şi apoi a renunţat să mai ia pilule contraceptive. Au trecut câteva luni şi a rămas însărcinată.
Nu după mult timp, însă, în viaţa lor au început să apară tot felul de necazuri şi ispite. Întâlnindu-se pe stradă cu fostul ei duhovnic, l-a

întrebat:
— Părinte, cum se face că înainte toate ne mergeau bine, iar acum avem din ce în ce mai multe probleme?
— Înainte, când vă fereaţi să faceţi copii, adică fugeaţi de una din cele mai importante cruci ale familiei, diavolii vă lăsau în pace. Pentru că dragostea egoistă în care trăiaţi era de ajuns ca să vă pierdeţi mântuirea. Acum, însă, când aţi înţeles că trebuie să faceţi copii, când aşteptaţi un copil, începeţi să mergeţi pe drumul cel bun. Înainte, toate faptele voastre bune erau puse în umbră de laşitatea voastră, de frica voastră de a avea copii, care să vă stânjenească, copii care să vă mănânce timpul. Acum diavolii se luptă cu voi, pentru că ştiu că mergeţi pe calea mântuirii. Ar trebui să vă bucuraţi că aveţi necazuri. E semn bun!

E semnul că Dumnezeu vă învaţă să urcaţi pe scara raiului.

Binecuvântatul vicleşug prin care s-a făcut ascultat!
— Pilda numărul 178

În Duminica Sfintei Maria Egipteanca, un părinte hirotonit de curând a început un cuvânt despre pocăinţă. A dat câteva exemple de sfinţi care au părăsit păcatul. În biserică se auzeau şuşoteli. Unii credincioşi, în special cei mai în vârstă, nu păreau prea interesaţi de subiect. Două femei depănau amintiri din tinereţe, altele vorbeau deşertăciuni, comentând lungimea fustei unei femei care venise prima dată în aceea biserică sau mirosul neplăcut al cerşetorilor de la poarta bisericii.
Părintele a continuat:
— Dar există şi mulţi păcătoşi care nu vor să audă de pocăinţă.
În parohia noastră, de exemplu: avem un caz, un om căruia îi place să bea mult, despre care vă voi spune câteva cuvinte. Omul acesta, pe care îl cunoaşteţi cu toţii, este un caz care pare irecuperabil.
Încet-încet, credincioşii care şuşoteau începură să fie atenţi: predica devenea interesantă şi pentru ei – se gândeau că poate părintele va da şi nişte amănunte picante, pentru a le putea discuta la masa de prânz cu cei care nu veniseră să se împărtăşească din frumuseţea sfintei slujbe.

— Să vă spun cât de tare a căzut în patima băuturii acest om? întrebă părintele, mirându-se câtă linişte se făcuse în biserică. Nu, nu o să vă spun. Am vrut numai să vă daţi singuri seama că, atâta vreme cât vă vorbeam despre îndreptarea vieţii, unii şuşoteau. Cum a venit vorba despre un păcătos care poate fi bârfit, care poate fi arătat cu degetul, s-a făcut linişte.
Nu vă voi mai spune altceva astăzi, decât atât: dacă veniţi la biserică din orice motiv, şi nu pentru a fi în comuniune cu Dumnezeu şi a vă ruga împreună cu ceilalţi, dacă vă interesează numai subiectele de bârfă sau subiectele care vă ridică în proprii ochi, făcându-vă să vi se pară că sunteţi superiori celor care stau la această oră în faţa televizoarelor, ar trebui să vă daţi seama că greşiţi.
Biserica este casa lui Dumnezeu. Vreţi să o transformaţi în sală de spectacol, în salon de bârfe? Să nu fie aşa! Luaţi aminte la cursele vrăjmaşului care, dacă nu a reuşit să vă împiedice să ajungeţi la biserică, se luptă să vă sucească minţile şi să vă îndemne să vorbiţi în loc să vă rugaţi sau să ascultaţi cuvinte de folos. Aş mai fi avut multe să vă spun, dar o să vi le spun altă dată. Vă las să vă gândiţi singuri dacă vreţi să mergeţi pe calea mântuirii. Şi, dacă nu vreţi, nu ştiu ce rost are să mai veniţi la biserică. Iar dacă vreţi, nu ştiu ce rost are să şuşotiţi şi să clevetiţi, în loc să vă rugaţi lui Dumnezeu cu zdrobire de inimă.

Iartă-mi, Doamne, neînţelepciunea şi facă-se voia Ta cu mine – Pilda numărul 179

La un călugăr bătrân şi mult sporit duhovniceşte, a poposit o pereche creştină care de mulţi ani se străduia să dobândească prunci şi nu reuşea cu niciun chip. De ani de zile băteau drumurile mănăstirilor, se rugau, se spovedeau, dădeau pomelnice la toate mănăstirile şi la toţi duhovnicii renumiţi şi, totuşi, timpul trecea iar rugăciunea nu li se împlinea. Povestind cu lacrimi în ochi bătrânului călugăr povestea vieţii lor, acesta cu duhul blândeţii le spuse, mişcat fiind de Duhul Sfânt şi de darul înainte-vederii:
— „Iubiţilor creştini! Dumnezeu în marea-l milostivire şi blânda-l purtare de grijă, dă bine plăcuţilor Lui toate cele de folos duhovnicesc spre mântuirea sufletelor lor cât şi a celor de lângă ei.

Dacă El întârzie să vă împlinească cererea înseamnă că ceva este la mijloc. Ştie Bunul de El când să dea, cât să dea, cui să dea şi în ce împrejurări. Noi însă în neştiinţa noastră căutăm cele plăcute nouă fără să avem habar de viitorul nostru şi de cum ni-l rânduie Dumnezeu spre bine.
Eu desluşesc în problema voastră o învârtoşare spre împlinirea unei voinţe proprii fără a vă lăsa în Blândele Sale Mâini cu dragoste şi încredere desăvârşită!
Mergeţi la casa voastră cu inima liniştită şi rugaţi-vă mai departe ca în toate să se facă voia Bunului şi Milostivului Dumnezeu, care ştie mai bine ce vă trebuie. Nu mergeţi potrivnic voii Sale căci până la urmă va plini voia voastră dacă insistaţi, dar s-ar putea să nu vă fie de folos şi mântuire!”
Creştinii noştri au plecat în drumul lor, dar fără a pune la inimă îndemnul plin de înţelepciune al părintelui bătrân şi plin de Duhul Sfânt.
Iată că la scurtă vreme cei doi au reuşit să dobândească un prunc de parte bărbătească şi mare le-a fost bucuria pentru aceasta, crezând în inima lor că aceasta era rezultatul rugăciunilor lor.
Copilul a crescut vertiginos, iar când pruncul a împlinit cinci ani soţia creştinului muri din cauza unei boli fulgerătoare. Tatăl copilului s-a străduit pe mai departe să poarte grijă de fiul său, dar iată că după zece ani s-a recăsătorit cu o femeie, în speranţa unui ajutor în viaţă. Numai că femeia acesta nu era credincioasă, ci doar foarte frumoasă.
Întâmplare face că la trecerea unui an de la căsătorie, întorcându-se acasă tatăl, dintr-o delegaţie, mai devreme de cât trebuia şi intrând în apartament a surprins pe mama vitregă cu fiul său în pat curvind cu neruşinare.
Şocat de eveniment şi cuprins de o mânie nestăvilită, tatăl puse mâna pe un cuţit şi îi omorî pe loc pe amândoi asupra faptului.
Cuprins apoi de spaimă şi toropit de eveniment, căzu într-un fotoliu, plin de sânge şi de lacrimile disperării. Dar iată că în agonia acestui eveniment i-a apărut un înger care-i spuse:
— „Omule! Aţi cerut cu obsesie de la Dumnezeu să aveţi un prunc şi pentru acesta v-aţi rugat, aţi mers la duhovnici şi toţi v-au învăţat să cereţi cu înţelepciune ceea ce vă este de folos. N-aţi ascultat glasul lui

Dumnezeu prin gura lor şi aţi făcut mai departe după mintea voastră. Dumnezeu în preştiinţa Sa cunoştea ceea ce se va întâmpla cu acest copil, pe care voi îl cereaţi cu obsesie. În tinereţe aţi făcut un avort, măcelărind un prunc în pântece şi n-aţi făcut pocăinţa pe măsura păcatului săvârşit. Dacă v-aţi fi rugat să se împlinească Voia Domnului în toate ale voastre, acum n-ai fi şezut în fotoliul acesta, iar eu n-aş fi grăit către tine aceste cuvinte înfricoşătoare.
Mergi de te predă autorităţilor, mărturiseşte-ţi păcatul şi pocăieşte-te până la sfârşitul vieţii tale, în aşa fel încât să-ţi poţi salva sufletul tău şi pe al celorlalţi ai tăi, care au murit în păcatele lor!
De acum să spui la toată lumea să se roage Bunului Dumnezeu aşa: Doamne, eu îmi doresc aceasta… dar în nemernicia mea nu cunosc ceea ce este bine pentru mine şi cei dragi ai mei. Facă-se Voia Ta Cea Sfântă cu mine şi cu toţi ai mei şi le împlineşte după înţelepciunea Ta toate câte ne sunt de folos aici şi pentru viaţa veşnică! Amin!”

Aşa se încheie această poveste adevărată (care cu mulţi ani în urmă a fost publicată şi în presă), care ne învaţă cum să ne rugăm Bunului Dumnezeu în toate clipele vieţii noastre, luând aminte la faptul că El este Atotştiutor şi toate ni le dă spre mântuire şi spre folos.
Dumnezeu respectându-ne libertatea uneori ne lasă la voia noastră ca să înţelegem că greşim şi să fim pildă şi pentru cei din jur.
Un bătrân părinte duhovnicesc, spunea că cea mai mare pedeapsă, este să ne lase Dumnezeu la voia noastră, pentru că noi nu vrem să-L ascultăm, cerem rău şi greşit iar El pentru insistenţa noastră se retrage trist şi îndurerat de faptul că-l respingem purtarea de grijă. Alteori pentru egoismul, iubirea de sine şi multele noastre orgolii nu ne împlineşte rugăciunile, mai ales că nici nu încercăm să ne schimbăm şi să devenim bine plăcuţi Lui.

Privegheaţi şi vă rugaţi – Pilda numărul 180

Odată, pe când umbla Dumnezeu cu Sfântul Petru pe pământ, intrând ei într-un sat, pe casa cea mai frumoasă văzură un duh necurat şezând pe acoperiş şi dormind.
Doamne, ce înseamnă asta? întrebă Sfântul Petru.

— Înseamnă – răspunse Dumnezeu – că oamenii din casa aceasta trăiesc în fărădelegi şi nepăsare de cele sufleteşti. De aceea duhul necurat doarme liniştit. Nu se teme de primejdie, pentru că îi are în mâna lui.
Mai mergând ei, iată în jurul unei căsuţe, mici şi sărace, 100 de duhuri necurate străjuind şi frământându-se.
— Ce înseamnă asta, Doamne? întrebă Sfântul Petru.
— În căsuţa aceasta – răspunse Dumnezeu – trăiesc doi soţi care au apucat pe calea mântuirii sufleteşti. Căsuţa lor este plină de rugăciune, de dragoste, de bună înţelegere şi de râvnă pentru cele sufleteşti. De aceea diavolul îşi dă toată silinţa să strice mântuirea lor. Aici şi-a îngrămădit el greul atacului, pentru că aici se vede în primejdia de a pierde două suflete.

Bănuiala nedreaptă – Pilda numărul 181

Un ţăran şi-a pierdut sapa. Gândea că i-a furat-o vecinul lui, aşa că a început să-l urmărească. După felul cum mergea, după felul cum vorbea, i se părea că el nu este ca toţi ceilalţi oameni. Într-un cuvânt, era convins că acesta este hoţul.
Mai târziu şi-a găsit sapa, pe care o uitase la câmp.
A doua zi s-a întâlnit din nou cu vecinul şi, observând cu atenţie felul cum mergea şi cum vorbea, nu i s-a mai părut că el ar fi hoţul.

Toată viaţa trăim din păreri şi ne înşelăm amarnic pentru că părerile noastre se bizuie pe proasta noastră înţelegere a lucrurilor. Acţionăm în consecinţă cu înţelegerea lucrurilor. De aceea o bună înţelegere a lucrurilor ne va izbăvi de o grămadă de neplăceri.
De aceea avem nevoie de duhovnic – un povăţuitor sincer – care să ne arate drumul spre Hristos. Să-L avem de model pe Hristos – Acela care S-a făcut om pentru noi tocmai pentru a ne arăta unde putem ajunge cu firea noastră, cum putem dobândi deplin chipul lui Dumnezeu în noi ajungând la asemănarea cu El prin virtute!

Un beţiv pus pe gânduri – Pilda numărul 182

În apropierea unei gări, într-un canton de-al C.F.R.-ului, trăia un acar cu soţia şi fetiţa lui, care împlinise 9 anişori.
Acarul avea patima beţiei; nu arareori îl văzuse fetiţa pe tatăl ei venind acasă pe două cărări, ba mai mult când lua salariul, jumătate îl cheltuia pe băutură şi când ajungea acasă îşi bătea soţia şi copila care erau nevinovate.
Într-o zi fetiţa îl întrebă pe tatăl ei, care se afla cu steguleţul roşu în mână în mijlocul căii ferate, fluturându-l: „Tată, ce înseamnă asta?” El îi răspunse: „Când este pe linia ferată vreo primejdie de moarte, îl flutur în vânt şi dau de veste…”
Fata tăcu şi intră îngândurată în casă. Când se înapoie de la serviciu, acarul ce văzu? Ceva care-l umplu de ruşine. În gâtul sticlei cu alcool de pe masă, fetiţa pusese un mic steguleţ roşu, iar pe sticlă lipise o hârtioară pe care scrisese „PRIMEJDIE DE MOARTE”.
Atâta amărăciune şi ruşine simţi acarul, încât din acel moment hotărî să termine cu beţia. Iată cum o copilă, ajutată de harul lui Dumnezeu, şi-a scăpat tatăl de la pierzare.

Frumoşi pe dinafară, dar pe dinăuntru cum suntem? — Pilda numărul 183

Doi lucrători tăiau lemne în pădure. În timp ce doborau un copac unul dintre ei zise:
— La fel vom muri şi noi şi nu se va mai alege nimic de noi.
Cel de-al doilea răspunse:
— Nu ai dreptate. Vezi arborele acesta de jos? Abia acum vom vedea pentru ce este bun: pentru mobilă ori, dacă este scorburos, pentru foc.

Pomul pare frumos pe dinafară, dar numai după ce îl dobori poţi afla la ce este bun.
Aşa este şi cu viaţa omului, cât trăieşte pare sfânt, dar după moarte, la judecată se stabileşte unde va merge: în rai sau în iad, căci Dumnezeu se uită la inimă şi nu la înfăţişare.
Majoritatea oamenilor văd abia la scaunul spovedaniei ce este înăuntrul lor, iar alţii abia la vremea sfârşitului. Să ne străduim din suflet să vedem ce suntem, cine suntem şi să facem ceva pentru a

schimba lucrurile!

Lasă pe Dumnezeu să judece – Pilda numărul 184

Într-o zi, a venit la o sfântă mănăstire, Isac Tebeul, care locuia departe, în pustia Tebaidei, şi aflând că un ucenic păcătuise de mai multe ori, l-a osândit.
După judecată s-a întors în sihăstria sa. Când s-a apropiat de chilie, a văzut cu uimire cum înaintea uşii stă un tânăr, strălucitor ca soarele, cu o sabie în mână.
— Cine eşti – a întrebat bătrânul – şi ce pofteşti de la mine?
— Sunt Arhanghelul Mihail, a răspuns tânărul. Nu te las să intri înăuntru.
— Din ce pricină, Mărite Arhanghel?
Şi a răspuns îngerul:
— Dumnezeu m-a trimis aici, zicând: Întreabă-l pe Isac ce porunceşte să fac cu fratele lui pe care l-a judecat şi l-a osândit?
Bătrânul s-a ruşinat îndată şi, căindu-se, a zis:
— Am greşit, iartă-mă!
Îngerul a răspuns:
— Scoală-te, Dumnezeu te-a iertat. Păzeşte-te, de acum înainte, să nu judeci pe cineva mai înainte de a-l fi judecat Dumnezeu.

Ce aprigi suntem când judecăm pe alţii şi cu câtă iuţeală suntem gata să osândim şi să dăm verdicte! De-am fi mai aspri cu noi înşine şi blânzi şi înţelegători cu ceilalţi!

Mediaş cel ticălos şi bătrânul călugăr – Pilda numărul 185

Au fost nişte oameni care aveau un băiat pe care-l chema Mediaş.
Copilul acesta era de mic tare dezmierdat şi nu-l puneau părinţii la nimic. Din pricina aceasta, când s-a făcut mai mare, îl certau, iar Mediaş, de ciudă, i-a omorât cu o măciucă. Şi-a luat măciuca şi a plecat în codru, ajungând un hoţ de temut.
Mediaş a ucis mulţi oameni. Odată chiar a prins un bătrân călugăr şi a vrut să-l omoare.

I-a spus preotul călugăr, care era şi văzător cu duhul:
— Vrei, fiule, să mă omori şi pe mine, aşa cum ţi-ai omorât părinţii, cu măciuca aceea?
— Mai bine lasă-mă să te spovedesc şi să-ţi dau canon, căci sunt bătrân şi curând voi muri.
Mediaş nu ştia ce-i aceea spovedanie, dar a ascultat fiind copleşit de înaintea vederea bătrânului.
Preotul călugăr îi spuse:
— Măciuca de măr cu care ai ucis s-o înfigi în pământ şi s-o uzi cu apă adusă în gură, mergând în coate şi în genunchi, până va înfrunzi şi va face mere, plângând într-una fapta ta scârboasă înaintea Domnului.
Mediaş a făcut aşa şi mărul a slobozit frunze şi mere. El ajunse de nu mai avea nici haine pe el, toate erau numai zdrenţe şi tot era numai răni.
A mai trecut odată preotul pe acolo şi şi-a adus aminte de el.
L-a văzut şi i-a zis:
— Scutură mărul!
L-a scuturat şi au căzut toate merele, afară de două. Dumnezeu îi iertase toate celelalte păcate, numai ucideea părinţilor nu.
Atunci părintele i-a spus că pe acestea numai lacrimile pline de căinţă le va putea şterge. Mediaş a început să plângă tare-tare, nemângâiat. Dintr-odată, merele au căzut, iar el slăbit de suferinţă ceru bătrânului cea din urmă spovedanie şi împărtăşirea cu Sfintele Taine.
Aşa Mediaş cel ticălos prin pocăinţă primi iertarea păcatelor lui urâte, dar primi şi mântuirea sufletului lui prin dragostea bătrânului sporit şi marea purtarea de grijă a lui Dumnezeu.

Ce putem da, când nu avem ce – Pilda numărul 186

Ce putem da unui semen al nostru când nu avem nimic la îndemână?

Într-o zi, un mare scriitor rus, care avea obiceiul de a nu umbla cu banii la el, întâlni pe un cerşetor, care-i întinse mâna, cerându-i de pomană. Scriitorul, care avea o inimă foarte bună, se căuta prin buzunare, se scotoci, dar nu găsi nicio lescaie.
Atunci, plin de dragoste, întinse mâna cerşetorului:

— Iată, dragul meu, nu am niciun ban la mine, dar îţi dau o strângere de mână, cu toată dragostea.
Cerşetorul îi strânse mâna şi, cu glas cald de recunoştinţă, răspunse: „Mulţumesc, domnule!... Nimeni până la dumneavoastră nu mi-a dat o pomană atât de frumoasă".

Fiecare dă din vistieria sufletului său ceea ce are! Întotdeauna găsim să dăm ceva aproapelui nostru! Dacă nu avem bani, putem oferi un gând bun, o vorbă plină de iubire şi, mai ales, în aceste vremuri de restrişte putem face milostenia sufletească, care este mai de preţ decât orice alte bunuri trecătoare.

Urâtă-i înşelătoria în faţă lui Dumnezeu – Pilda numărul 187

Era odată un om milostiv care avea o magazie plină cu grâu. La el veneau mulţi săraci să ceară grâu cu împrumut. Stăpânul magaziei îi trimitea să-şi ia singuri atâta grâu cât le este necesar. Unii aduceau grâul împrumutat, dar stăpânul nu era de faţă, nici când luau grâu şi nici atunci când îl aduceau înapoi.
Odată un om aduce grâul împrumutat, dar îl ia înapoi spunând stăpânului că a deşertat sacul. După o vreme, vine din nou acelaşi om să împrumute grâu, iar stăpânul îl trimite, ca de obicei, să-şi ia singur din magazie. Omul sărac găseşte însă magazia goală şi se întoarce la stăpân să-i spună acest lucru.
Nu se poate, îi spune stăpânul, nu cumva este goală numai pentru tine pentru că ai fost necinstit?
Omul şi-a recunoscut lăcomia, şi-a mărturisit păcatul şi şi-a cerut iertare.

Omul din pilda de mai sus, repede şi-a recunoscut nemernicia. În zilele noastre morarul ar fi copleşit de îndreptăţirea de sine a furăciosului. La început ar găsi mii de motive să nu-şi recunoască vina, apoi, dacă ar fi vădit, cu siguranţă ar găsi şi explicaţii „pertinente" de îndreptăţire pentru fapta lui cea urâtă. Ce greu auzim în ziua de astăzi un „Iartă-mă, frate! Am greşit şi nu voi mai face pe viitor!"

Noe şi măgarul – Pilda numărul 188

Într-o strânsură de oameni se vorbea ceva în legătură cu potopul şi corabia lui Noe.

Un tânăr ce umblase prin şcoli şi se ţinea „învăţat mare", lua în zeflemea cele spuse în Sfânta Scriptură despre corabia lui Noe.
„Euzicea tânărul – ca om de şcoală, nu mai pot crede astăzi în astfel de basme! Cum oare ar fi putut încăpea toate dobitoacele într-o barcă lungă de 300 de coţi şi lată de 50 de coţi? Şi pe deasupra să aibă şi mâncare pentru ele!... Să creadă cine poate astfel de basme!..."
Atunci, ridicându-se un bătrân credincios, grăi astfel:
— Dragii mei, eu am auzit o istorie pe care o povestea moşul meu, şi pe care spunea că a auzit-o şi el din ceilalţi bătrâni.
Cică atunci, când începuseră ploile potopului, Noe a poruncit dobitoacelor să intre în corabie. A strigat cămila de la sud: Cămilă, intră în corabie! Şi cămila îndată a intrat. A strigat ursul de la nord: Ursule, intră în corabie! Şi ursul îndată a intrat. A strigat elefantul şi elefantul îndată a intrat.
Într-o vreme, iată, vine şi măgarul. Noe îl strigă şi pe el: Măgarule, intră în corabie! Dar măgarul s-a oprit cu mirare în uşa corăbiei, zicând: Ce înseamnă această barcă? Uite, e numai de 300 de paşi lungă şi de 50 lată, şi Noe vrea să ne strângă în ea pe toate dobitoacele; ba încă şi mâncare să ne pună! Cămila, ursul, elefantul şi celelalte animale au intrat pentru că sunt dobitoace proaste şi nu-şi dau seama ce fac... Eu însă, care am studiat prin şcoli şi am învăţătură multă, nu pot crede într-un astfel de lucru imposibil... Aşa judecându-se măgarul, zăbovea să intre în corabie.
Atunci, ridicându-se Noe, îi strigă: Măgarule! Aici nu-i vreme de ocoşelile tale! Marş înăuntru!... Şi apucându-l Noe de urechi, îi trase una bună măgarului, mai omenindu-l şi peste spate cu un băţ. Şi a intrat măgarul în corabie şi a aflat şi el loc împreună cu toate dobitoacele. De atunci are măgarul urechile lungi ca chip al îndărătniciei!
— Te rog să nu mă vatemi! Grăi atunci tânărul cel „învăţat", între

râsetele oamenilor. Şi de atunci nu s-a mai apucat să combată cele spuse în Sfânta Scriptură.

Trăim vremurile când credinţa s-a înlocuit cu mintea şi iată rezultatul se vede din plin!
Lungeşte, Doamne, urechile noastre, numai să fim în Corabia Ta cea bună ce ne poartă la veşnica bucurie!

Mare este Dumnezeu – Pilda numărul 189

Era un împărat tare mândru, care nu-l cinstea pe Dumnezeu. Printre supuşii săi se afla un om credincios ce avea meseria de bijutier. El avea mereu o vorbă: „Mare este Dumnezeu!"
Împăratului nu-i plăcea acest cuvânt, ci ar fi dorit să audă: „Marea este împăratul!" De aceea îi căuta pricină să îl bage la închisoare, aşa că l-a chemat pe bijutier şi i-a spus:
— Îţi dau acest inel cu sigiliul meu să-l cureţi şi peste trei zile mi-l aduci.
— Da, împărate, că mare este Dumnezeu! A răspuns bijtuierul.
Împăratul s-a dus să împacheteze inelul, dar i-a scos piatra preţioasă şi a aruncat-o în mare. Apoi, i-a dat bijutierului inelul fără piatră.
A doua zi, când bijutierul a desfăcut pachetul şi a văzut inelul lipsit de piatră a început a plânge, ştiind că îl aşteaptă mânia împăratului. I-a spus şi soţiei sale necazul ce-i aşteaptă şi a plâns şi ea. S-au rugat apoi la Dumnezeu să-i scape de acest necaz, apoi soţia s-a dus să cumpere peşte.
Acasă, când l-a pregătit, mare i-a fost mirarea când a găsit în măruntaiele peştelui o piatră preţioasă. Femeia s-a dus cu ea la soţul ei, iar acesta a recunoscut piatra de la inelul împăratului. Bucuros bijutierul a pus piatra la inel şi a exclamat: „Mare este Dumnezeu!", apoi s-a dus cu inelul la împărat.
— Gata inelul? A întrebat împăratul.
— Gata, căci „Mare este Dumnezeu".
Împăratul a luat inelul şi când a văzut piatra la locul ei, a rămas mut de uimire. Bijutierul i-a spus unde a găsit piatra, iar împăratul a exclamat.
— Într-adevăr, Mare este Dumnezeu.

Dacă am avea puţin din credinţa acestui om, am face lucruri minunate, cu noi înşine, în primul rând, şi pentru cei din jurul nostru, în al doilea rând!

Cu sacul în spate – Pilda numărul 190

— Ascultă, omul lui Dumnezeu! Fii bun şi ia-mă în căruţă, căci uite, duc în spate sacul acesta din greu încărcat.
— Bucuros, dar uite, şi căruţă mea e din greu încărcată… Dar, fie, uite aici în colţ un locuşor! Urcă!
Plecând cu căruţa, la un răstimp căruţaşul observă cu mirare că cel suit stă cu sacul în spate.
— Ce faci, omule? Pune sacul jos! Ce stai cu el în spate?
— Păi spuneai că duci greu în căruţă, de aceea ţin sacul în spate, să nu-ţi fie prea greu.

În cele sufleteşti mulţi creştini sunt la fel. Nu îşi aruncă sacul păcatelor în scaunul spovedaniei, pentru a primi eliberarea de ele.

Ce înseamnă iubirea aproapelui – Pilda numărul 191

Un om bogat voia să meargă la Ierusalim, să se închine la locurile sfinte şi a luat cu el, ca tovarăş de drum, un om sărac ce nu avea bani să ajungă acolo, dar dorea şi el să ajungă pe urmele Mântuitorului.
Când se făcea seară, omul cel bogat poposea la oameni avuţi, iar săracul găzduia la cei nevoiaşi, bolnavi şi necăjiţi pe care îi ajuta cum putea. De multe ori întârzia şi îl reţinea din drum pe cel bogat pentru a-i ajuta pe cei în necazuri şi suferinţe.
O dată săracul pregătea o înmormântare, dar cel bogat nu l-a mai aşteptat, ci a mers singur la Ierusalim ca să nu piardă sărbătoarea învierii Domnului şi să-şi oprească locul din frunte la slujba de Paşti, ca un om bogat ce era.
La Sfânta Liturghie din noaptea învierii, cel bogat l-a văzut chiar lângă Arhiereu pe consăteanul său cel sărac şi s-a supărat şi l-a mustrat pentru obrăznicia lui de a sta chiar lângă Arhiereu. Dar cel sărac s-a jurat că el nu a mai ajuns la Ierusalim, căci a întârziat ajutându-i pe cei

nevoiaşi.
Atunci şi-a dat bogatul seama că mai răsplătit a fost cel sărac pentru dragostea lui şi ajutorul pe care l-a dat aproapelui său, decât el care a participat, fără folos însă, la slujba învierii, la Ierusalim.

Când noi credem că întâietatea noastră în faţa lui Dumnezeu constă în lucruri de suprafaţă şi lipsite de adâncul iubirii de aproapele, ne înşelăm şi ne furăm pe noi înşine!

Zgârciţii între ei – Pilda numărul 192

Un zgârcit s-a dus în vizită la un alt zgârcit. A luat cu el un peşte decupat din hârtie şi o ceaşcă plină cu apă în loc de ceai.
Cel de-al doilea zgârcit nu era acasă, aşa că l-a întâmpinat nevasta lui. A luat darurile, a mulţumit şi l-a invitat să se aşeze. Apoi a chemat slujnica să aducă o ceaşcă de ceai goală şi l-a poftit să bea ceaiul. A mai făcut cu mâinile un semn în formă de cerc şi l-a poftit să mănânce plăcinte.
După ce a băut ceaiul şi a mâncat plăcinta, zgârcitul şi-a luat rămas bun şi a plecat.
Nu mult după aceea s-a întors stăpânul acasă. După ce a ascultat cele povestite de nevastă, omul a spus: „De ce a trebuit să-i dai o plăcintă întreagă? Puteai să scapi de el numai cu o jumătate!”

Lecţia Manzului – Pilda numărul 193

La poalele unui munte trăiau o iapă cu mânzul ei, care se ţinea tot timpul pe urmele ei.
Într-o zi, iapa i-a spus mânzului.
— Dragul meu, acum eşti destul de mare, poţi să faci ceva pentru mine?
Desigur, mi-ar plăcea foarte mult!
Iapa a zâmbit şi a spus fericită.
— Ce mânz drăguţ eşti! Atunci ia sacul ăsta de grâu şi du-l la moară. Şi i-a pus sacul de grâu în spate.
Mânzului nu i s-a părut greu, dar i-a zis mamei lui:

— Vii şi tu cu mine?
— Atunci de ce ţi-aş mai fi cerut ţie să duci sacul, dacă trebuie să merg cu tine? A zis ea. Pleacă mai repede și să te întorci devreme, să luăm cina împreună.
Şi mânzul a plecat singur la moară.
Ca să ajungă la moară, trebuia să treacă printr-un râu. Ajungând la malul râului s-a speriat de apă.
— Să trec sau să n-o trec? Mama nu este lângă mine, ce ar trebui să fac? şi-a zis mânzul, dorind ca mama să fi fost lângă el.
Dar nici urmă de mama. A văzut numai un bivol care păştea iarbă pe malul apei. Mânzul s-a apropiat de el şi l-a întreba:
— Unchiule bivol, poţi să-mi spui dacă pot sau nu să trec apa?
— Apa nu e adâncă, i-a răspuns bivolul. Nu ajunge nici până la genunchii mei, cum să nu poţi s-o treci?
Auzind mânzul, a fugit la râu.
— Hei, aşteaptă puţin! s-a auzit o voce.
— Cine este? s-a mirat mânzul.
S-a oprit și când s-a uitat a văzut o ververiţă.
Veveriţa stătea pe creanga unui copac şi, dând din coada-i stufoasă, i-a zis.
— Nu te lua după vorbele bivolului! Apa este foarte adâncă şi o să te îneci.
— De unde ştii tu că apa este adâncă? A întrebat-o mânzul.
— Dacă nu e adâncă, atunci cum de s-a înecat ieri prietena mea când a vrut s-o treacă? Nu te lua după vorbele bivolului.
— Până la urmă râul este adânc sau nu? S-a întrebat mânzul nedumerit.
Mai bine mă duc să o întreb pe mama.
— Gata, te-ai şi întors?
— Râul este prea adânc nu pot să-l trec.
— Cum să fie adânc? a zis iapa. Unchiul măgar l-a trecut de nu știu câte ori cu legătura de lemne în spate. El a spus că apa-i ajunge numai până la burtă, nu-i deloc adâncă.
— Aşa mi-a spus şi mie unchiul bivol, că apa nu ajunge decât până la genunchii lui.
— Atunci de ce n-ai trecut râul;

— Dar... veveriţa mi-a spus că apa-i foarte adâncă şi că ieri s-a înecat prietena ei când a vrut să o treacă.
— Dar nu te-ai gândit bine la ce au vrut să spună ei?
— M-am gândit puţin, dar nu ştiu cine are dreptate.
Râzând, mama i-a spus:
— Ia gândeşte-te cât de mare este bivolul şi cât de mică este veveriţa!...
— Am înţeles, a zis mânzul şi a luat-o la fugă spre râu. Când să-l treacă, a constatat că apa nu era nici cum spusese bivolul, nici cum spusese veveriţa. De abia îi ajungea până la genunchi.

La vânătoare de Dumnezeu! — Pilda numărul 194

Un mare nobil, fiind la vânătoare în creştetul unui munte, se rătăcise printr-o pădure. Se uită în stânga, se uită în dreapta... Nu văzu nicio vietate. Tot căutând drumul spre scăpare, deodată ieşi în cale un ascet bătrân, uitat de vreme.
Cum îl văzu, nobilul coborî repede de pe cal, merse spre el şi-l întrebă:
— Ce faci aici, prin pustietatea asta, bătrâne?
— Dar tu – răspunse bătrânul – pentru ce ai venit aici?
— Eu vânez, răspunse nobilul. Te poţi convinge că vânatul m-a adus pe aceste meleaguri.
— Şi eu – răspunse bătrânul – vânez. Îl vânez pe Dumnezeu, şi nu mă voi lăsa până ce nu-L voi câştiga!...

Linguşeala smeritului mândru – Pilda numărul 195

Regele leu stătea pe tronul lui sătul şi obosit de cât era de flatat.
— Ce plictiseală! În fiecare zi, ei ţin discursuri lungi, pline de complimente la adresa mea. M-au asurzit cu atâtea laude. Ce proşti, să creadă că eu sunt un rege căruia îi plac laudele!
Mişcându-şi coada, un câine s-a apropiat de tron şi a zis:
— Milostivule rege, fără tine noi n-am avea pace. Toate animalele îţi sunt loiale şi sunt gata să-şi sacrifice viaţa pentru tine!
— Pleacă de aici! a răcnit leul, sărind în picioare.

Nu mă mai flata atât! Urăsc acest lucru.
Câinele a plecat cu coada între picioare.
A venit o vulpe ce părea decentă şi învăţată. Fără semeţie, dar nici umilinţă, i-a făcut leului o plecăciune şi i-a zis cu blândeţe:
— O, rege leu, de ce eşti supărat? Ce te aşteptai de la o creatură plictisitoare cum este câinele? Nici măcar atât nu ştie, că tu eşti cea mai modestă persoană din lume. Dar nu-i ciudat când puţini sunt în această lume care refuză complimentele? Jur că n-am mai văzut pe nimeni ca tine, atât de deştept şi de onest!

— Ai dreptate! A zis leul satisfăcut. Vino să te răsplătesc cu o găină…

Tăietorul de lemne şi şlefuirea sufletului – Pilda numărul 196

Doi oameni munceau în aceeaşi pădure tăind lemne.
Copacii erau mari, puternici şi vânjoşi.
Cei doi tăietori de lemne îşi foloseau securile cu aceeaşi măiestrie, dar cu metode diferite:
Primul lovea trunchiul cu o constanţă de neînchipuit, lovitură după lovitură, fără să se oprească decât câteva clipe, pentru a-şi mai trage răsuflarea.
Cel de-al doilea făcea o mică pauză la fiecare oră.
La apus, primul tăietor de lemne era la jumătatea trunchiului. Era lac de sudoare şi n-ar mai fi rezistat nici cinci minute în plus.
Al doilea, să vezi şi să nu crezi, terminase!
Începuseră în acelaşi timp şi cei doi copaci erau la fel!
Primului tăietor de lemne nu-i venea să-şi creadă ochilor!
— Nu mai înţeleg nimic! Cum ai reuşit să termini când te opreai la fiecare oră?
Celălalt zâmbi:
— Tu ai văzut că mă opream după fiecare oră, dar n-ai văzut că profitam de pauză şi pentru a-mi ascuţi securea.

Sufletul tău, omule, e asemenea securii. Nu-l lăsa să se ruginească. Ascute-l câte puţin în fiecare zi: Opreşte-te din când în când din

împrăştierea cotidiană şi cugetă la Dumnezeu! Gândeşte-te mereu la îngerul tău păzitor şi la sfântul tău protector! Gândeşte-te o clipă şi la toţi cei dragi ai tăi şi înalţă o rugăciune pentru ei, dar şi pentru toată lumea! Îmbrăţişează în fiecare zi persoanele dragi ţie şi spune-le: „Te iubesc!”. Fii drăguţ cu toţi! Şi cu cei din casa ta! Zâmbeşte! Roagă-te! Ajută pe cineva care are nevoie de tine! Uită-te la cer şi priveşte spre înalt!

Hoţul de grâne – Pilda numărul 197

Doi ţărani aveau o arie comună unde-şi treierau grânele. Unul dintre ei era necinstit, celălalt, onestitatea însăşi. Ambii treieraseră în aceeaşi zi bucatele lor şi fiecare îşi lăsase grâul în arie până în ziua următoare. Cel necinstit voi să fure în noaptea următoare din grânele vecinului şi, spre a le recunoaşte, aşternu pe el de cu seară o pătură.

Întâmplător, veni şi celălalt ţăran în seara aceea la arie şi văzând grânele acoperite, îşi zise: „Ce om bun este vecinul meu! A acoperit grânele mele ca nu cumva să plouă şi să mi se strice. Dar nu voiesc nici eu să fiu mai puţin cinstit. Mai bine să se strice grânele mele decât ale acestui om, atât de binevoitor…”

Luă apoi pătura şi acoperi grămada celuilalt. Noaptea, hoţul se duse acolo, pipăi pătura şi îşi umplu sacul din grămada acoperită. A doua zi, venind în arie, constată cu ruşine că grămada vecinului era intactă şi că, de fapt, îşi furase lui însuşi grâul.

De câte ori în viaţă omul nu-şi fură singur pălăria şi se păgubeşte pe sine!

Bătrâna, „Iubire” şi fraţii ei – Pilda numărul 198

O femeie iese din casã şi vede 3 moşnegi cu barbã albã stând în faţa casei.

Nu-i cunoştea dar, vãzându-i supãraţi, îi invitã în casã sã mãnânce ceva.

„Soţul tãu este acasã?” – întreabã ei.

„Nu, este ieşit”.

„Atunci nu putem intra!” – replică ei.
Seara, când soţul se întoarce acasã, ea îi povesteşte despre cei trei moşnegi.
„Du-te, spune-le că am venit şi pofteşte-i înăuntru”.
Femeia se duce şi îi invitã.
„Nu putem intra toţi în casã”, replică ei.
„Cum aşa?” întreabã ea.
Unul dintre moşnegi îi explică: „Eu sunt BUNÃSTARE, el este SUCCES iar celãlalt este IUBIRE.
Acum du-te şi întreabã-l pe soţul tãu care dintre noi să vină în casã”.
Femeia intră în casã şi îi spune soţului, care se bucură. „Ce bine! În acest caz invitã-l pe BUNÃSTARE, să ne umple casa cu bunãstare!”
Soţia nu a fost de acord. „De ce să nu-l invitãm pe SUCCES?”
Nora îi ascultă dintr-un colţ al casei. „N-ar fi mai bine să-l invitãm pe IUBIRE? Casa noastră ar fi atunci plinã de iubire!” – a sugerat nora.
„Hai să ne ghidãm după sfatul norei” îi zice soţul soţiei.
„Du-te afară şi invitã-l pe IUBIRE să ne fie oaspete”.
Femeia iese afară şi întreabã: „Care dintre voi este IUBIRE? Pe el îl invitãm să ne fie oaspete”.
IUBIRE porneşte înspre casã. Odatã cu el se pornesc în urma lui şi ceilalţi doi. Surprinsã femeia întreabã: „L-am invitat doar pe IUBIRE. Cum de veniţi şi voi cu el?”
Cei trei moşnegi replicară: „Dacă l-ai fi invitat pe BUNÃSTARE sau pe SUCCES, ceilalţi ar fi rãmas pe loc, dar de vreme ce l-ai invitat pe IUBIRE, unde merge el mergem şi noi. Unde este IUBIRE este şi BUNÃSTARE şi SUCCES!”

Unde este durere, îţi doresc pace şi fericire!
Unde sunt îndoieli personale, îţi doresc să dobândeşti credinţă tare!
Unde este oboseală sau blazare, îţi doresc înţelegere, rãbdare şi putere!
Unde este frică, îţi doresc credinţă, dragoste şi nădejde!

Vulpea poftitoare – Pilda numărul 199

O vulpe văzu odată o grădină încărcată de toate bunătățile. Dar grădina

era apărată cu ziduri înalte pe care vulpea nu le putea sări.
Ce aş putea face să intru în grădina? Se întreabă vulpea. Umblând de jur-împrejurul zidului, dădu peste o gaură în zid, dar gaura era prea îngustă să se poată strecura în ea. Tot gândindu-se şi judecându-se ce-i de făcut, vulpea îşi zise: Ştiu ce voi face! Voi răbda foame câteva zile, voi slăbi şi voi încăpea prin gaură.
Zis şi făcut. După trei zile de foame, vulpea se strecură prin gaură şi, ajungând la poame, se ospătă din belşug. Dar după câteva zile îşi aduse aminte că trebuie să iasă iar de aici, mai ales că sosise vremea culesului. Însă, alt necaz: se îngrăşase de-a binelea şi nu mai încăpea pe gaură. Ce-l de făcut?
Nu-i alt mod să scap de aici – îşi zise vulpea necăjită – decât să mă pun iarăşi pe foame şi răbdare, să slăbesc.
Răbdă iar trei zile şi, slăbind, se strecură afară. Când se văzu scăpată, uitându-se spre grădina cu poame, zise: Frumoasă mai eşti tu, grădină, şi frumoase sunt poamele tale, dar ce folos am avut eu din ele? Cât am mâncat, atât am răbdat. Cum am intrat, aşa am ieşit.

Bătrânul şi judecata vieţii – Pilda numărul 200

A fost odată un om care avea patru fii.
El voia ca fii lui să înveţe să nu mai judece pripit lucrurile.
De aceea, i-a trimis pe fiecare, pe rând, câte un anotimp, să privească un pom, şi anume un păr.
Pe primul l-a trimis iarna, pe al doilea primăvara, al treilea vara şi pe mezin toamna.
Când au revenit, i-a adunat şi i-a pus pe toţi să descrie ce au văzut.
Primul a zis că părul era urât, cu crengi golaşe, întoarse şi răsucite.
Al doilea a zis că părul era acoperit de muguri verzi şi promitea mult.
Al treilea fu de acord şi spuse că era plin de flori ce răspândeau un dulce parfum, cum nu mai văzuse până atunci.
Al treilea a fost de acord cu toate acestea şi a adăugat că era încărcat de fructe coapte, împlinit şi plin de viaţă.
Omul le-a explicat atunci că toţi au dreptate, pentru că fiecare a văzut doar un anotimp din viaţa copacului.
Le-a mai spus ţi că nu poţi judeca pe nimeni cunoscându-l doar o

anumită perioadă.

Asta este esenţa firii, a plăcerii, bucuriei şi dragostei pe care ţi-o dă viaţa şi n-o poţi măsura decât la sfârşitul tuturor anotimpurilor.
Dacă renunţi iarna, vei pierde promisiunea primăverii, frumuseţea verii şi bogăţia toamnei.
Nu lăsa ca vicisitudinile unui sezon să-ţi umbrească bucuria celorlalte.
Nu judeca viaţa doar după o perioadă grea!
Depăşeşte greutăţile şi sigur vor veni apoi vremuri bune!
Aspiră când inspiri… înainte de a expira!
Trăieşte simplu! Iubeşte cu generozitate!
Să-ţi pese de tot şi toate! Vorbeşte cu bunăvoinţă!
Şi lasă ceea ce nu poţi face în grija lui Dumnezeu, în Pronia Sa!
Fericirea îţi menţine dulceaţa, încercările te fac mai puternic, durerile te fac mai uman, mai înţelegător, mai blând, mai generos!
Eşecurile te fac mai umil şi nimicesc oarecum mândria.
Succesele te fac încrezător, dar soarta ţi-e doar în mâna Domnului, numai buna relaţie cu El îţi poate aduce mântuirea!

Dumnezeu să te binecuvânteze, omule, oricine ai fi, şi să te aibă în grija Lui, în toate anotimpurile vieţii tale!

Tâlharul şi Sfântul Ioan Evanghelistul – Pilda numărul 201

Sfântul Ioan a găsit un copil foarte frumos, bun, cuminte, isteţ, căruia îi plăcea să meargă la Sfânta Biserică. Sfântul îl încredinţează spre creştere unui episcop. Episcopul nu s-a ocupat însă de educarea lui creştinească şi copilul a apucat căi greşite, şi a intrat într-o bandă de hoţi din pădure, ajungând el însuşi şeful hoţilor.
Când a venit Sfântul Ioan la episcop şi a întrebat de copil, episcopul i-a spus că tânărul a părăsit Biserica şi s-a înrolat într-o bandă de hoţi.
Sfântul Ioan a plecat în căutarea tânărului în pădure. Acolo tovarăşii tânărului îl prind pe Sfântul Ioan şi vor să-l omoare, dar Sfântul le spune:
— Nu mă omorâţi, ci duceţi-mă la şeful vostru!
Este dus Sfântul Ioan la şeful bandei de hoţi, dar acesta, văzându-l pe

Sfânt vrea să fugă.
— Stai, nu fugi, că este mântuire pentru tine. Hristos m-a trimis aici, i-a spus Sfântul.
Apoi, a stat Sfântul de vorbă cu hoţii şi i-a convins că Hristos îi iartă pe toţi cei care se pocăiesc, oricâte crime ar fi făcut.
Şeful hoţilor a fost primul care a spus:
— Să mergem cu toţii la Biserică, acolo de unde am plecat eu şi să ne curăţim de păcate, pentru că am apucat căi greşite.

Mare bucurie se face în Cer pentru un păcătos care se mântuieşte şi mare răsplată ia cel ce ajută la mântuirea unui om păcătos.
Aşa şi noi, păcătoşii, să ne îndreptăm spre Biserică cu lacrimi de pocăinţă, să ne schimbăm viaţa în bine şi să îndrumăm şi pe alţii, aşa cum a făcut Sfântul Ioan Evanghelistul.

Cearta dintre fraţi – Pilda numărul 202

Doi fraţi care trăiau în gospodării alăturate, au avut un conflict.
Conflictul a început cu o mică neînţelegere şi a luat amploare, până când s-a produs dezbinarea între cei doi. Totul a culminat cu un schimb de cuvinte dure, urmate de săptămâni de linişte.
Într-o dimineaţă, cineva a bătut la uşa fratelui mai mare. Când a deschis uşa, a văzut un bărbat cu unelte de tâmplărie.
„Caut de lucru pentru câteva zile, a zis străinul. Poate aveţi nevoie de mici reparaţii aici, în gospodărie, eu v-aş putea ajuta”. „Da, a zis fratele mai mare. Am ceva de lucru pentru dumneata. Vezi acolo, pe partea cealaltă a râului, locuieşte vecinul meu. Mă rog, de fapt este fratele meu mai mic. Vreau să construiesc un gard de doi metri înălţime, nu vreau să-l mai văd. Eu plec la câmp, la treburile mele, dar aş vrea ca până mă întorc diseară, dacă se poate, să fie gata”.
Tâmplarul a muncit mult, măsurând, tăind, bătând cuie. Aproape de asfinţit, când s-a întors de la câmp fratele mai mare, tâmplarul tocmai terminase treaba. Uimit de ceea ce vede, fermierul a făcut ochii mari şi a rămas cu gura căscată. Nu era deloc un gard de doi metri. În locul lui era un pod care unea cele două gospodării peste râu.
Tocmai în acel moment, vecinul lui, fratele cel mic, venea dinspre casa

lui şi, copleşit de ceea ce vede, şi-a îmbrăţişat fratele mai mare, şi i-a spus: „Eşti un om deosebit, să te gândeşti tu să construieşti un pod aşa de frumos după tot ce ţi-am spus şi ţi-am făcut! Iartă-mă, frate!” Şi s-au iertat.
Tâmplarul, văzându-şi treaba terminată, începu să-şi adune uneltele, ca să plece întru ale sale. „Aşteaptă, stai, i-a zis fratele cel mare. Mai stai câteva zile. Am mult de lucru pentru dumneata”. „Mi-ar plăcea să mai rămân, a spus tâmplarul, dar mai am multe poduri de construit…”

Constructorul Cel Mare este Hristos – Cel care face punţi de legătură între fraţi, dar şi oricare dintre noi printr-o purtare frumoasă, cu rugăciune şi dreaptă socoteală poate deveni asemenea.
Suntem chemaţi să ajungem prin virtute la asemănare cu Dumnezeu!

Creştinul apărat la proces de Dumnezeu – Pilda numărul 203

A fost o dată un om foarte credincios şi binevoitor, cu frică de Dumnezeu şi smerit în toate. Dar iată că s-a întâmplat ca să fie acuzat pe nedrept de o crimă petrecută în orăşelul lor. Un om rău şi cu multă influenţă în acea împărăţie, care săvârşise această crimă, s-a sfătuit cu judecătorul cu care era prieten şi au găsit de cuviinţă să pună vina asupra altui om. Trudind ei şi gândind pe cine să cadă năpasta au ajuns la concluzia că acest creştin era cel mai potrivit, deoarece se zvonise despre el că este smerit, că a mai avut conflicte cu nişte oameni din orăşel şi el a luat asupra lui vina lor.
Şi aşa s-a întâmplat ca acest bun creştin să fie încercat de o astfel de întâmplare şi a fost adus la judecată. În zadar a încercat acesta să explice tuturor că este nevinovat, că n-ar fi făcut el asemenea faptă contrară principiilor sale şi mai ales creştinismului. Judecătorul însă fără milă a dat verdictul: „pedeapsa cu moartea prin spânzurătoare”.
Toată lumea participantă la acest eveniment a fost foarte contrariată de verdictul dat de judecător, căci îl ştiau pe acest om a lui Dumnezeu ca fiind exemplar în purtarea lui. Dar judecătorul complotase cu multă sârguinţă împotriva lui şi găsise şi martori mincinoşi. În acest timp creştinul nostru se ruga Bunului Dumnezeu să-l izbăvească din această

mare încercare şi să aducă în faţa tuturor pe adevăratul vinovat.
Văzând judecătorul că mulţimea este nemulţumită de verdictul lui, vrând cu viclenie să dea un exemplu de clemenţă şi să arate că şi el se supune voinţei dumnezeieşti a propus un mijloc de scăpare a vinovatului nevinovat.
Arătând tuturor că el ca judecător drept lasă judecata în seama lui Dumnezeu, propune vinovatului să extragă cu mâna lui unul din două bilete puse în faţă. Pe un bilet scrie vinovat de moarte, iar pe altul iertat de Dumnezeu. Astfel biletul care va fi tras de inculpat va fi socotit şi verdictul final. Toată mulţimea a fost mulţumită de propunerea judecătorului aclamându-l ca pe un om de cinste, dar ei nu ştiau că vicleanul făcuse două bilete cu acelaşi înscris: „vinovat de moarte".
Sărmanul creştin simţise de la început viclenia judecătorului, care nu luase în seamă mărturiile sale de nevinovăţie, şi se ruga cu lacrimi Domnului Hristos să-l scoată din această mare nenorocire.
Astfel în ziua judecăţii fu pus în faţa inculpatului cele două bileţele scrise cu vicleşug de mâna vândutului judecător. Judecătorul zise în faţa mulţimii cu mare glas:
— „Iubiţi concetăţeni astăzi vom lăsa în mâna Domnului judecata acestui, om care a săvârşit o crimă oribilă! Ca nimeni să nu spună că eu sunt nedrept, pentru că acest om este cunoscut în comunitate ca fiind drept, şi să nu zică cineva că eu l-am nedreptăţit, astăzi va extrage biletul cu verdictul său. Avem aici două bilete, unul cu vinovat şi altul cu nevinovat. Acesta va alege biletul şi-l va arăta tuturor ca să se convingă fiecare de juidecata lui Dumnezeu".
Luminat de Duhul Sfânt creştinul luă unul din bilete, îl introduse pe loc în gură şi se prefăcu că-l înghite.
Judecătorul plin de furie strigă:
— „De ce ai făcut aceasta, criminalule?! Spuneai că eşti credincios, de ce ţi-a fost frică să arăţi lumii verdictul primit?"
Creştinul nostru însă răspunse cu calm, dar cu glas mare, tuturor:
— „Dacă eu am înghiţit biletul să-l arătaţi dv., domnule judecător, pe cel care a rămas, tuturor, să fie văzut de toată lumea verdictul lui Dumnezeu! Căci dacă al meu bilet era cu verdictul vinovat, cu siguranţă în mâna dv. a rămas celălalt bilet cu verdictul nevinovat şi

iertat de Dumnezeu!”
Pus în această situaţie negândită judecătorul fu forţat de împrejurări să arate biletul rămas pe care scria vinovat şi, deci, ca atare, cel înghiţit de creştinul evlavios era cu nevinovat.
Lumea cuprinsă de bucurie începu să strige şi să laude pe Dumnezeu!
Dar creştinul nostru scoase atunci din gură de sub limbă celălalt bilet şi-l arătă mulţimii.
Văzând mulţimea marea înşelătorie făcută de prefăcutul judecător puseră mâna pe el şi-l luară la întrebări, îl judecară şi aflară adevărul acestei crime odioase.

Aşa a lucrat Dumnezeu şi a arătat cum îşi apără fii de uneltirile nemernicilor.
Iată că acest creştin nu a deznădăjduit şi s-a rugat cu sârg Domnului să descopere adevărul, iar adevăraţii vinovaţi să fie pedepsiţi după dreptate, pentru că au luat numele lui Dumnezeu în deşert, crezând că El nu vede, nu aude şi nu intervine.

Femeia care-şi spovedea bărbatul!
— Pilda numărul 204

Maria era o femeie căsătorită, care nu se prea înţelegea cu soţul ei şi din această cauză în casa lor era tot timpul nelinişte şi război. Ea se credea foarte credincioasă şi mereu mergea la spovedanie, dar de fiecare dată la alt duhovnic. La duhovnic când se spovedea mai mult vorbea despre păcatele soţului său şi de faptul că aproape în totalitate vina păcatelor săvârşite erau din cauza lui.
Iată însă că într-un final ajunge la un duhovnic foarte iscusit, care o spovedeşte. Dar şi de data aceasta Maria se îndreptăţea şi găsea explicaţii păcatelor sale în purtarea soţului ei.
După o lungă spovedanie la urmă preotul îi spuse aşa:
— „Maria! Pentru toate păcatele săvârşite vei face în fiecare zi rugăciunile de dimineaţă şi de seară, paraclisul Maicii Domnului spre ajutor, o catismă la psaltire şi… etc., etc., fapte bune, milostenie, trezvia minţii, bunătate, blândeţe cu aproapele… şi câte 300 de metanii în zi!”
Maria stăta şi asculta şi consternată de faptul că i-a dat preotul un

canon aşa aspru l-a întrebat intrigată:
— „Părinte! Dar de ce să fac eu aşa de multe, de ce să-mi daţi un canon aşa de greu, când eu toate le fac din cauza soţului? El se cade să-l facă, nu eu!”
Şi părintele cu blândeţe i-a răspuns:
— „Maria! Se cuvenea ca ţie să-ţi dau canon, atâta timp cât tu l-ai spovedit pe el, nu pe tine. Tu în loc să te spovedeşti pe tine l-ai spovedit pe el. Aşa că acest canon ţi se cuvine ţie. El când va veni la spovedanie îi voi da şi lui ceva de făcut spre îndreptare, dar deocamdată tu l-ai spovedit pe el, l-ai judecat în fel şi chip şi deci se cade acum ca tu să-i faci canonul…”

Unii dintre noi, de câte ori nu mergem la spovedanie şi vinovat pentru toate câte am făcut e oricine numai noi nu. E vinovată şi vremea de afară, şi autobuzul care nu vine la timp, şi şoferii din trafic, şi ploaia şi soarele şi soacra şi căţelul şi purcelul, până şi luna de pe cer greşeşte faţă de noi şi noi, smeriţii, faţă de Dumnezeu, dar numai din cauza lor, în niciun caz din cauza noastră.
Îndreptăţirea de sine este păcatul frate cu neascultarea, deoarece Adam şi Eva, în rai, s-au îndreptăţit şi au pierdut totul. Aşadar, când mergem la spovedanie să spunem duhovnicului doar păcatele noastre, fără să ascundem ceva, şi să dăm vina numai pe noi, nu (şi) pe alţii.

Păstorul, leul şi dorinţa nechibzuită – Pilda numărul 205

Un păstor ştia că o lighioană îi fură oile şi hotărî să o omoare.
Puse la intrarea în grota ei o capcană şi aştepta.
Pentru că lighioana nu se arăta, păstorul se ruga:
— Doamne, dacă o faci să iasă din grotă o să sacrific pentru tine cea mai bună oaie!
Dar când ieşi din grotă un leu fioros, păstorul spuse:
— Întoarce-l, Doamne, înapoi în grotă şi voi sacrifica un bou!

Deci: Ai grijă, omule, la ceea ce-ţi doreşti în viaţă, pentru că s-ar putea să se îndeplinească.
De multe ori în viaţă nu cumpătăm şi nu ne gândim cu dreaptă

socotinţă la ceea ce ne dorim şi din avântul vieţii cerem ceea ce nu putem duce.

Pantofarul credincios şi şmecherii – Pilda numărul 206

Un pantofar fu invitat odată la nuntă, unde erau de faţă şi mulţi tineri. Înainte de masă, pantofarul nostru îşi făcu cruce şi îşi zise rugăciunea obişnuită de dinainte de masă. Tinerii izbucniră în hohote de râs. Iar unul dintre oaspeţi îi zise cu dispreţ:
— Aşa-i că la dumneata acasă, în familia dumitale de pantofari, se roagă toată lumea?
— Toată lumea?! zise pantofarul. Nu, nu chiar toată lumea…
Cum, numai dumneata te rogi? Nu se roagă şi ceilalţi ai casei?
— Nu, răspunse pantofarul, căci în coteţ mai am doi purcei şi o scroafă, care nu se roagă niciodată…

Dare de seamă la poarta raiului – Pilda numărul 207

Era o familie destul de necăjită, care trăia undeva la ţară. Femeia era foarte credincioasă şi în ciuda faptului că soţul era cam iubitor de băuturică – nu-şi pierduse nădejdea că Dumnezeu va rândui cumva ca familia ei să intre în ROST.
Soţul era om bun şi darnic, nu era violent, dar bea aproape toţi banii şi copii se chinuiau văzând acestea. Soţia îi spunea mereu:
— „Petrică! Roagă-te şi tu un pic la Dumnezeu să-ţi ia patima asta a beţiei, roagă-te şi tu măcar pentru tine, dacă nu şi pentru noi!”
Iar el mereu îi spunea aşa:
— „Lasă că te rogi tu şi pentru mine!”
Soţia mereu îi repeta:
— „Mergi măi bărbate şi tu la biserică în duminici şi sărbători!”
Iar el răspundea ca întotdeauna cu aceeaşi replică:
— „Lasă fă Filofteio, că mergi tu şi pentru mine!”
Şi tot aşa la fiecare îndemn al soţiei bărbatul spunea: „Lasă că faci tu şi pentru mine!”
Într-o bună zi Petrică se îmbolnăvi şi făcu febră mare, soţia era la biserică cu copii şi se rugau şi pentru el. În starea în care era a adormit

sub influenţa bolii şi a febrei puternice şi a avut un coşmar teribil de înfricoşător, căci parcă era aievea.
Se făcea că Petrică ajunsese cu familia lui la poarta raiului şi toţi erau fericiţi de frumuseţile de nedescris care se întrezăreau acolo. Un înger înfricoşător de frumos i-a invitat în rai unul câte unul. Bucuria era de nedescris, numai că atunci când ajunse Petrică să intre, îngerul îi făcu semn cu asprime să iasă afară. Atunci el întristat până la lacrimi strigă îngerului cu glas mare:
— „De ce nu mă laşi îngere să intru şi eu cu soţia mea?"
Iar îngerul cu voce gravă îi spuse:
— „Lasă că intră ea şi în locul tău! Toată viaţa s-a rugat în locul tău, a mers la biserică în locul tău, a avut grijă de copii în locul tău, a muncit în locul tău, s-a spovedit în locul tău, s-a îndreptat în locul tău! Deci acum fără tăgadă, se cuvine să intre în rai şi în locul tău!"
Şi de îndată ce se închiseră porţile raiului, lângă el apărură rânjind nişte făpturi hidoase şi înspăimântătoare care deja începuseră să-l chinuie şi să-i spună:
— „Al nostru eşti, că nouă ne-ai slujit toată viaţa aa…!"
Şi se zbătea în acel coşmar când sosia şi copii ajunseră acasă şi-l auzeau cum ţipa şi se tânguia şi cerea iertare şi striga la Dumnezeu să nu-l lase. Soţia puse mâna pe el şi-l trezi. Când a văzut el că totul a fost un vis urât, înfricoşat a spus soţiei:
— „Draga mea nevastă începând de astăzi voi fi credincios lui Dumnezeu, căci eu am fost acum câteva clipe până la porţile raiului şi nu m-au lăsat să intru cu voi acolo, aţi intrat doar voi şi pentru mine".

Viaţa de dincolo de… pântece!
— Pilda numărul 208

Se spune că doi copilaşi în burta mamei vorbeau unul cu celălalt.
— Tu crezi în viaţa de după naştere?
— Desigur! După naştere trebuie să urmeze ceva… Probabil că ne aflăm aici tocmai pentru a ne pregăti pentru ceea ce urmează.
— Ce prostie! După naştere nu urmează nimic. Şi, de altfel, cum ar putea să arate?
— Nu ştiu exact, dar desigur că va fi mai multă lumină decât aici. Poate

că vom umbla pe propriile picioare şi vom mânca cu propria gură…
— Ce ciudat! Nu se poate să umbli. Iar ca să mănânci cu gura, chiar că ar fi de râs! Doar noi mâncăm prin cordonul ombilical… Însă ia să îţi spun eu ceva: putem exclude viaţa de după naştere, pentru că deja acum e prea scurt cordonul ombilical.
— Ba da, ba da, cu siguranţă va fi ceva. Însă, probabil, ceva mai altfel decât ne-am obişnuit noi aici.
— Păi de acolo nu s-a întors nimeni. Odată cu naşterea, viaţa se termină, pur şi simplu. De altfel, viaţa nu este altceva decât o permanentă înghesuială, într-un întuneric profund.
— Eu nu ştiu exact cum va fi dacă ne vom naşte, dar desigur că o vom găsi pe MAMA, iar ea va avea grijă de noi.
— Pe mama? Tu crezi în mama? Şi după tine, unde ar putea ea să fie?
— Păi oriunde, în jurul nostru. Doar trăim în ea şi prin ea. Fără ea, nu am fi deloc.
— Eu nu cred asta! Eu nu am văzut nicicând, niciun fel de mamă, aşa că e evident că nu există!
— Dar, uneori, când suntem în linişte, o auzim cum cântă, simţim cum mângâie lumea din jurul nostru. Ştii, eu cred că viaţa adevărată ne aşteaptă abia de acum încolo!

Şi în viaţa de după naştere mulţi cred că nu există viaţă dincolo de moarte, dar ea există. Trupul este muritor, nu însă şi sufletul, care este suflare din suflarea lui Dumnezeu, fiind, deci, nemuritor. Viaţa de după moarte există şi este cea pe care omul şi-o câştigă, trăind pe pământ, prin gândurile, vorbele şi faptele sale bune sau rele, ca de altfel şi prin credinţa sau necredinţa sa în Dumnezeu; viaţă pe care fiecare şi-o va petrece în rai sau în… iad, după dreapta judecată a lui Dumnezeu.

Prin devotament îndreptăm pe alţii – Pilda numărul 209

A fost odată un bărbat de neam egiptean, pe nume Seraption. De el nu s-a îngrijit niciodată, ci făcea numai altora bine.
Odată, a aflat de un uşuratic vestit din Alexandria, care-şi pierdea sufletul, şi s-a hotărât să-l mântuiască.
Prin mijlocirea unui pustnic bătrân, s-a vândut acestui uşuratic pe

douăzeci de galbeni. A venit în casa lui şi-l slujea cu credinţă, atât pe el, cât şi pe femeia lui. Şi nu se hrănea decât cu pâine şi cu apă. Prin bunătatea şi blândeţea lui, Seraption s-a făcut iubit de stăpâni. Încet-încet, a început să le vorbească despre Hristos şi, după o vreme, toată casa măscăriciului s-a încreştinat. După ce s-a botezat măscăriciul n-a mai făcut lucruri urâte. Într-una din zile, acesta i-a zis robului său:
— Frate, hai să te eliberăm, pentru că şi tu ne-ai scos pe noi, toţi, dintr-o urâtă robie!
Atunci el a răspuns:
— Fiindcă Dumnezeu vi S-a făcut cunoscut prin mine, vă voi descoperi minunea voii Lui: eu sunt un pustnic slobod. Pot umbla unde voiesc. V-am cunoscut şi mi-a fost milă de voi, pentru că vă petreceaţi viaţa în răutăţi. Nu aduceaţi nicio roadă bună şi folositoare. Atunci am zis pustnicului pe care-l ştiţi: „Părinte, vinde-mă uşuraticului acestuia, pentru că Dumnezeu vrea să-i mântuie sufletul!” Şi m-a vândut. Acum, pentru că Dumnezeu şi-a împlinit voia, mă voi duce să ajut şi altora”.
După ce le-a grăit astfel, le-a dat înapoi cei douăzeci de galbeni cu care-l cumpăraseră.
Iar ei ziceau:
— Aceştia au fost arvuna mântuirii noastre! Ia-i şi dă-i săracilor…
Însă el le-a răspuns:
— Să-i daţi voi celor lipsiţi, pentru că sunt ai voştri. Eu nu pot dărui săracilor banii altora!
Şi-a luat ziua bună şi a plecat, cu toate că-l rugau să rămână la ei.
De acolo, s-a dus tocmai în Lacedemonia. Aici a aflat că mai marele cetăţii este eretic, împreună cu toţi ai lui, dar în rest este evlavios şi cumsecade.
S-a vândut şi acestuia ca sclav. În vreme de doi ani i-a scăpat de rătăcire şi i-a adus din nou în sânul Bisericii.
Apoi i-a lăsat şi pe aceştia şi, umblând prin lume, făcea bine cui putea.

Cel mai de preţ bun – Pilda numărul 210

Odată, au venit nişte filosofi la Sfântul Macarie, în pustie, să vadă de ce aleargă atât de mulţi oameni să-i asculte cuvântul înţelept. Pasămite, erau oarecum invidioşi, că după ei nu se prea înghesuia lumea. Când au

sosit în pustie, au găsit un bătrân sărăcăcios îmbrăcat, cu vorbă curată, dar meşteşugită. Nu prea le-a venit bine filosofilor. Şi au început să-l întrebe:
— Macarie – ai citit cutare carte? N-am cetit-o, răspundea Macarie.
— Dar cutare învăţat, ştii ce a zis despre lume şi despre altele?
— Şi la acestea, Macarie, răspundea că nu ştie.
— Ei însă îl tot întrebau, cu gândul de a-l ruşina.
— Atunci Macarie, ghicindu-le gândurile, le-a zis:
— Rogu-vă, îngăduiţi-mi să vă întreb şi eu ceva.
— Întreabă, părinte, răspunseră ei veseli.
— Fiţi buni şi spuneţi-mi, ce-a fost mai întâi: mintea sau cartea? După oarecare răgaz, răspunseră, oarecum nedumeriţi de rostul întrebării: Vezi bine că a fost mintea!
— Nu vă supăraţi, răspunse Macarie, că eu am ceea ce a fost mai întâi: mintea.

Atunci au priceput filosofii că orice om, dacă-şi foloseşte darul minţii dat de Dumnezeu, poate să fie înţelept, cu sau fără prea multă carte.

Eu nu am păcat – Pilda numărul 211

Un om mândru şi necredincios se lăuda mereu ca el n-are nevoie de Dumnezeu din moment ce sufletul lui e ca o coală albă de hârtie; deci îşi poate trăi viaţa cinstit şi frumos fără Hristos.
Într-o zi mergând în excursie cu mai multă lume, ajunse la o mănăstire foarte retrasă, în mijlocul pădurii. Acolo se afla un călugăr vestit prin înţelepciunea sa, iar omul nostru cel mândru voi să stea şi el puţin de vorbă cu bătrânul pustnic.
Ajuns în chilia călugărului, acesta îi vorbi despre Dumnezeu şi despre păcat. Trufaşul se abţinu cât putu, dar la plecare îi zise călugărului:
— Eu n-am nevoie de Dumnezeu, de vreme ce viaţa şi sufletul meu sunt ca o coală albă de hârtie!
Călugărul dădu din cap şi-i spuse zâmbind:
— Bine, bine, să zic şi eu aşa cum zici dumneata, dar atunci bagă bine de seamă să nu-şi scrie diavolul numele lui pe ea!
Trufaşul tăcu, dar ieşind din chilie rămase pe gânduri şi mergând pe

drum se întreba:
„Oare este chiar aşa de albă cum zic?” şi gândindu-se mai adânc la faptele sale îşi văzu multele păcate!
Atunci, venindu-şi în fire, văzu păcatele pe care le săvârşise şi simţi mare nevoie de ajutorul lui Dumnezeu!

Pronia şi iubirea lui Dumnezeu – Pilda numărul 212

Îngerul Mihail, pentru că nu s-a supus poruncii lui Dumnezeu de a lua sufletul unei femei sărmane, care născuse două fetiţe, a fost pedepsit să locuiască pe pământ, în chip de om, până ce va afla răspunsul la trei întrebări:
1) Ce este înăuntrul oamenilor?
2) Ce nu ştie omul?
3) Cum trăiesc oamenii?
Astfel, s-a pomenit deodată singur şi gol în mijlocul drumului, într-un sat.
A trecut pe lângă el un om, care s-a milostivit, la acoperit şi l-a luat la el. Acesta era un cizmar, numit Simion.
Când l-a dus acasă, nevastă-sa a început să-l certe, dar la urmă i s-a făcut milă de Mihail şi le-a dat să mănânce. Mihail a zâmbit. Într-o seară a venit un om să comande nişte ghete.
— Să mi le lucrezi bine, ca să mă ţină un an de zile! Mihail a zâmbit a doua oară.
Peste vreo şase ani a venit o femeie cu două copile. A povestit că sunt orfane şi că le creşte ea şi le iubeşte ca pe ochii din cap. Mihail a zâmbit a treia oară.
Atunci Simion l-a întrebat:
— Mihai, de ce, de când eşti la noi, ai zâmbit doar de trei ori?
Atunci Mihail le-a povestit cine este şi le-a dezlegat şi sensul celor trei întrebări:
— Când am venit pe pământ şi mi-era frig şi foame, nu ştiam ce voi face. Atunci ai venit tu şi m-ai acoperit şi m-ai luat acasă. Aici, femeia ta s-a necăjit că m-ai adus, dar când i-ai pomenit de Dumnezeu, s-a luminat şi ne-a dat să mâncăm. Atunci am înţeles prima întrebare: înăuntrul omului este dragostea, şi am zâmbit. După un an de zile a

venit omul acela şi a comandat ghetele. Dar noaptea a murit. Atunci am înţeles ce nu-i e dat omului să ştie: cât trăieşte.
În sfârşit, după şase ani, a venit femeia cu copilele orfane: le-am recunoscut. Erau fetiţele femeii căreia nu voisem să-i iau sufletul. Atunci am găsit răspunsul şi la cea de-a treia întrebare: cum trăiesc oamenii. Toţi cei care trăiesc, nu trăiesc numai prin ei, ci pentru că dragostea trăieşte în om. Cel care trăieşte în dragoste, trăieşte în Dumnezeu şi Dumnezeu trăieşte în el.
Căci Dumnezeu este dragoste.
Şi, Mihail, în vâlvătaie de foc, se ridică la cer.

Cizmarul fericit şi nefericirea bogăţiei – Pilda numărul 213

A fost odată un cizmar sărac care era mereu vesel. Părea aşa de fericit, încât de dimineaţă până seara cânta de bucurie. Mereu se adunau mulţi copii la fereastra casei sale şi-l ascultau cu atenţie. Uneori se adunau şi păsărelele ca să-l asculte. Lângă el locuia un bogat. Acesta nu dormea toată noaptea, căci mereu îşi număra galbenii. Abia dimineaţa se ducea la culcare. Ziua însă nu putea să doarmă pentru că-l auzea pe cizmar cântând şi invidia îl nimicea, deoarece nu-şi putea închipui cum un sărăntoc poate fi vesel.
Într-o zi îi veni o idee, un gând viclean îi şopti la ureche cum să-l facă pe cizmar să nu mai cânte. Îl invită la el şi, spre marea sa surprindere, îi dărui săracului o pungă cu galbeni. Când cizmarul ajunse acasă, deschise punga. Niciodată nu văzuse atâţia galbeni. Începu să-i numere cu grijă, iar copiii priveau cu atenţie la el. Erau aşa de mulţi, încât cizmarului îi era frică acum să-i nu-i fure cineva. De aceea, noaptea îi lua cu sine în pat. Dar şi acolo se gândea la ei şi nu putea să adoarmă. Atunci duse punga cu galbeni în pod, dar nu era sigur nici de acest loc. Dis-de-dimineaţă se sculă şi luă galbenii şi-i duse în coteţul cu găini. Dar nici cu acest loc nu era prea mulţumit şi, după un anumit timp, săpă o groapă şi îngropă punga cu galbeni în pământ. Ştiindu-se bogat, nu mai dormea, nu mai muncea şi nici nu mai cânta, ci era tot timpul cu gândul la comoara sa. Din această cauză era neliniştit, palid şi frământat de gânduri. Nici păsărelele şi nici copiii nu mai veneau să-l viziteze. Aşadar, cizmarul ajunsese tare nefericit. Ce să facă?
Într-una din zile, cizmarul luă punga cu galbeni şi-i duse înapoi

bogatului. „Ia, te rog, galbenii înapoi, spuse el. Grijile pentru ei m-au îmbolnăvit şi nici prietenii mei nu mai vor să ştie nimic despre mine. Vreau să fiu din nou un cizmar sărac, cum am fost odinioară”.

De atunci fericirea intră din nou în casa cizmarului.

Scumpătatea darurilor – Pilda numărul 214

Cândva, pe o margine de lume, într-un sat îndepărtat, trăia un suflet de artist, talentat şi înţelept. Maestrul adora copiii şi îi plăcea să-i răsfeţe cu încântătoare daruri: lucruşoare mici, născute dintr-o mare pasiune, foarte frumoase, dar… fragile!
Oricât de mult se străduiau bieţii prichindei să fie grijulii cu noile jucării, fermecătoarele daruri se spărgeau zgomotos, transformându-se în cioburi. Micuţii, disperaţi, plângeau cu amărăciune. Iar peste ceva timp, bătrânul înţelept le oferea alte daruri minunate: ameţitor de frumoase, dar… şi mai fragile!
Într-o zi părinţii copiilor, copleşiţi de drama picilor, au bătut la uşa bătrânului:
— Maestre, eşti atât de înţelept! Ştim că le doreşti copiilor noştri numai bine! Dar de ce le faci astfel de cadouri? Sunt încântătoare, dar atât de fragile!
Bătrânul înţelept le răspunse zâmbind:
— Vor trece doar câţiva ani şi cineva le va oferi… inima sa. Din bucuria de a primi aceste lucruri mici – frumoase, dar fragile, şi tristeţea de a le pierde într-o clipă, vor învăţa să fie măcar un pic mai grijulii cu acel dar de nepreţuit.

Fereastra sufletului nostru!
— Pilda numărul 215

O pereche recent căsătorită s-a mutat într-un cartier foarte liniştit.
În prima dimineaţa din noua casă, în timp ce îşi savurau cafeaua, femeia observă, privind pe fereastră, o vecină care îşi întindea cearşafurile în balcon.
Ce cearşafuri murdare întinde vecina noastră pe balcon…!

Cred că are nevoie de un detergent mai bun sau poate ar trebui s-o învăţ să-şi spele cearşafurile!
Soţul ei privi şi rămase tăcut.
Scena aceasta se repeta de fiecare dată când vecina întindea cearşafurile şi rufele, în fiecare săptămână.
După o perioadă femeia rămase surprinsă văzând într-o zi că vecina sa întindea cearşafuri mut mai curate şi îi spuse soţului ei:
Priveşte bărbate, în sfârşit femeia asta a învăţat şi ea să spele rufele! O fi învăţat-o o altă vecină?
Soţul ei îi răspunse:
Nu draga mea, azi m-am trezit mai de dimineaţă şi am spălat geamurile casei noastre!

Şi în viaţă este aşa! Totul depinde de curăţenia ferestrei sufletului nostru, prin care observăm faptele.
Înainte de a critica, potrivit ar fi să ne verificăm şi să ne curăţăm sufletul, pentru a putea vedea clar.
Atunci am vedea mai clar puritatea sufletească a celorlalţi.
Fără îndoială azi… te văd mult mai bine ca ieri!

Te cunoşti pe tine însuţi?!
— Pilda numărul 216

O femeie care era pe cale de a muri din pricina unui cancer hotărâse să-şi dedice ultimele zile ale vieţii cunoaşterii de sine.
Şi cugeta aşa:
„Am început să mă ocup de gândurile ce-mi trec prin cap, de obiectele pe care le aleg, de lucrurile pe care le îndrăgesc, de cărţile pe care le citesc, de cei ce mă înconjoară.
Am înţeles că toate acestea erau un reflex al meu şi spuneau câte ceva despre mine.
Astfel am cunoscut o persoană extraordinară: pe mine însămi.
Dar, ceea ce am învăţat mai de preţ – după ce am priceput că aveam să le părăsesc pe toate – este faptul că tot ce aveam era în fapt propria-mi persoană, ceea ce sunt.
Sunt pe cale de a muri de cancer, dar niciodată nu am fost aşa de vie şi

fericită ca acum”.

Din nefericire începem să vedem cu alţi ochi viaţa noastră doar în împrejurările în care ajungem să avem nevoie de Dumnezeu şi de aproapele nostru. Abia atunci ni se înduioşează sufletul şi începem să ne descoperim sinele, începem să fim mai sensibili, mai înţelegători şi deschişi.
Spun sfinţii părinţi că uneori ceea ce ni se pare a fi o binecuvântare poate ajunge până la urmă să fie un blestem şi ceea ce ni se pare a fi un blestem, să devină în cele din urmă o binecuvântare.
Aceasta se întâmplă atunci când mintea, sufletul şi educaţia noastră n-au rădăcina într-o învăţătură creştină corectă la nivel de teorie şi practică. Un creştin adevărat va transforma orice eveniment al vieţii lui într-o binecuvântare, dacă va şti să-şi ridice sufletul la Dumnezeu cu sinceritate şi iubire.
Ridică-ţi sufletul şi inima la Dumnezeu pentru orice greşeală făcută şi cu pocăinţă întoarce-o într-o binecuvântare. Pentru orice situaţie din viaţa ta, Dumnezeu va găsi prilej de ridicare şi binecuvântare, dacă ai bărbăţia să-ţi asumi greşeala, să nu te îndreptăţeşti, ci doar să o plângi cu căinţă şi nădejde!

Doi fraţi învrăjbiţi, împăcaţi de un preot – Pilda numărul 217

Neînţelegerea intrase între doi fraţi. Strâns uniţi în copilăria lor, ei se învrăjbiră acum după moartea tatălui lor pentru un petic de moşioară. Inimile lor se întărâtară şi din gura lor ieşiră cuvinte vătămătoare.
Unul dintre ei se duse la preotul din sat şi-i povesti necazul său, zicându-i: „Această bucată de pământ este a mea; fratele meu însă vrea să mi-o răpească: dar eu nu voi suferi niciodată să fiu despuiat de drepturille mele.
„Părintele însă zise: Ce venit îţi poate aduce această bucată de pământ?” Treizeci de lei într-un an!”... „Ce-ţi poţi cumpăra cu aceşti bani? Un veşmânt, o mobilă, sau poate un hectar de grâu? Fără îndoială! Sau ai putea să-ţi cumperi cu aceşti bani un lucru mai de valoare. Ei bine şi...? Dacă cu aceşti bani, zice preotul mai departe, ţi-ai

putea asigura dragostea unui prieten, care ţi-ar veni în ajutor în vreme de lipsă, care ar veni la tine şi ar şedea lângă tine, la vatra ta, seara în timpul iernii; care ţi-ar da mână de ajutor la cosit, la secerat, la căratul bucatelor şi fânului; care ţi-ar iubi pe copii tăi, s-ar bucura de ei şi în lipsa ta, ar îngriji de ei; nu cumva lucrul acesta ar fi de mai puţin preţ, decât cei treizeci de lei?"
„Ce voieşti să zici cu aceasta, părinte? A întrebat omul.
„Vreau să zic, fiul meu, că, pentru ca să câştigi treizeci de lei, tu pierzi ceea ce e de un preţ cu mult mai mare: pierzi pe un frate al tău care a fost prietenul tău, tovarăşul tău în copilăria ta, care a fost purtat în braţe şi strâns la piept de aceeaşi mamă şi care a fost nutrit cu acelaşi lapte ca şi tine. Vreau să zic, că pentru ca să câştigi treizeci de lei, tu îţi pierzi bucuria şi liniştea sufletului tău".
„Este adevărat, părinte, dar ce pot face eu?"
„Voi vorbi eu cu fratele tău, a zis preotul, şi cred că se va găsi vreun mijloc pentru împăcarea voastră".
În adevăr bunul preot se duse la fratele lui şi-i ţinu şi lui aproape aceeaşi vorbire. Iar când îl văzu mişcat, zguduit şi zdrobit prin cuvintele sale, îi vorbi de mama lui bătrâna şi de tatăl lui, care nu mai erau în viaţă.
„Vrei dumneata să amărăşti la bătrâneţe sufletul mamei dumitale? Ce ar zice tatăl dumitale, dacă s-ar putea întoarce în viaţă şi dacă ar vedea certurile copiilor săi? Ura şi vrajba dintre fraţi este durerea părinţilor".
Ochii ţăranului se umplură de lacrimi. El alergă şi îmbrăţişă pe fratele său, şi amândoi uitându-şi vrăjmăşia şi întristarea lor, se rugară de bunul preot să le hotărască dânsul pricina lor, cum va afla mai bine cu cale, ceea ce şi sfinţia sa o făcu fără nicio greutate.
Astfel un cuvânt înţelept introduse pacea şi fericirea în două inimi frăţeşti învrăjbite.

Înţelepciunea bătrânului celui credincios – Pilda numărul 218

Un bărbat în vârstă de 92 de ani, bărbierit proaspăt, pieptănat la fel, s-a îmbrăcat şi la ora 8 dimineaţa s-a pornit înspre azil. Soţia lui în vârstă de 70 de ani, nu de mult s-a stins din viaţă, şi din acest motiv bărbatul

simte că e nevoit să-şi părăsească locuinţa.
Stă în foaierul azilului aşteptând, zâmbeşte înspre noi atunci când îi spunem: camera dv. este pregătită.
În timp ce mergem spre lift, îi povestesc pe scurt cum anume e camera lui, ce culoare are perdeaua şi cuvertura de pe pat, ce are în cameră.
— Foarte mult îmi place – spune el şi e încântat ca un copil de 8 ani, care acum urmează să primească prima lui cameră separată de la părinţi.
— Stimate Domn, încă nici nu aţi văzut camera, aşteptaţi un pic înainte să vă pronunţaţi – am răspuns eu.
Nu are nimic dacă nu am văzut-o încă, spune el.
Fericirea nu este dependentă de ceva anume. Eu aleg fericirea în mod independent. Dacă, această camera îmi place sau nu, nu depinde de mobilier sau decoraţii, ci depinde de cum vreau să o văd eu.
Eu am decis deja în mintea mea, camera îmi place. Deciziile le aduc în fiecare dimineaţă imediat ce mă trezesc.
Pot să iau decizia că îmi petrec ziua în pat şi încerc să enumăr câte extremităţi sau componente ale corpului meu nu funcţionează cum ar trebui, sau mă dor. Ori, pot să spun mulţumesc cerului pentru tot şi pentru că mă pot mişca.
Fiecare zi este un cadou, dacă pot să-mi deschid ochii, mă concentrez pe amintirile frumoase, amintiri pe care le-am adunat în de-a lungul vieţii mele”.
Bătrâneţea, este ca şi un cont în bancă. Iei de acolo exact ce ai adunat!
Vezi, sfatul meu este să aduni multă, multă fericire şi amintiri frumoase în contul tău de amintiri.
Şi îţi mulţumesc că ţi-ai adus aportul la contul meu, unde eu şi azi tot strâng şi mai strâng – spuse omul învăţat.

Ţine minte, omule, cele de mai jos, şi astfel ai şansa să fii fericit şi împăcat cu tine însuţi şi cu cei din jurul tău:
Scapă-ţi mintea de ură!
Scapă-ţi mintea de a te îngriji mereu pentru ziua de mâine!
Trăieşte modest şi simplu!
Dăruieşte cât mai mult şi aşteaptă mai puţin de la alţii!
Fii tot timpul optimist, chiar şi în cele mai grele momente.

Crează-ţi şi menţine-ţi o credinţă puternică şi constantă în Dumnezeu. Cum vei putea face acestea toate? Cu credinţă şi sinceritate, mergi şi te spovedeşte unui preot iscusit. Pune început bun şi porneşte o viaţă nouă, curată, sinceră şi frumoasă. Pune-ţi întreaga viaţă în mâinile lui Dumnezeu şi astfel vei gusta raiul încă de pe pământ! Toţi cei din jurul tău vor simţi binecuvântarea lui Dumnezeu asupra ta şi a familiei tale şi a tot ce te înconjoară!

Ce nu te va întreba Dumnezeu la judecată?!
— Pilda numărul 219

1. Dumnezeu nu te va întreabă ce fel de maşină ai condus, dar te va întreabă câţi oameni ai condus cu ea, atunci când aveau nevoie de un mijloc de transport;
2. Dumnezeu nu te va întreabă câţi metri pătraţi are casa ta, dar te va întreabă câţi oameni au fost bine primiţi în casa ta;
3. Dumnezeu nu te va întreabă despre hainele la modă pe care le ai în dulap, dar te va întreabă pe câţi oameni nevoiaşi i-au îmbrăcat acele haine;
4. Dumnezeu nu te va întreabă ce poziţie socială ai avut, dar te va întreabă cum te-ai comportat cu ceilalţi;
5. Dumnezeu nu te va întreabă câte proprietăţi şi bunuri materiale ai avut, dar te va întreabă cum ţi-au condus acestea viaţa;
6. Dumnezeu nu te va întreabă care a fost salariul cel mai mare pe care l-ai avut, dar te va întreabă ce compromisuri ai făcut pentru a-l obţine;
7. Dumnezeu nu te va întreabă cât de mult ai muncit peste program la serviciu, dar te va întreabă cât de mult ai „muncit peste program" cu familia şi pentru cei dragi;
8. Dumnezeu nu te va întreabă câtă lume te-a recomandat, dar te va întreabă pe câţi ai recomandat tu la rândul tău;
9. Dumnezeu nu te va întreabă ce meserie ai avut, dar te va întreabă dacă ai schimbat meseria după cea mai bună abilitate a ta;
10. Dumnezeu nu te va întreabă ce ai făcut să te ajuţi, dar te va întreabă ce ai făcut să îi ajuţi pe ceilalţi;
11. Dumnezeu nu te va întreabă câţi prieteni ai avut, dar te va întreabă pentru câţi oameni ai fost un adevărat prieten;

12. Dumnezeu nu te va întreabă cum ţi-ai apărat drepturile, dar te va întreabă cum ai apărat drepturile altora;
13. Dumnezeu nu te va întreabă ce vecini ai avut, dar te va întreabă ce fel de vecin ai fost tu lor;
14. Dumnezeu nu te va întreabă ce culoare a avut pielea ta, dar te va întreabă ce fel de caracter ai avut;
15. Dumnezeu nu te va întreabă de câte ori vorbele tale au spus adevărul, dar te va întreabă de câte ori nu au spus adevărul.

Biscuiţii şi femeia – Pilda numărul 220

O tânără stãtea şi aştepta avionul în sala de aşteptare a unui aeroport mare. Pentru că trebuia să aştepte mult timp şi-a cumpãrat o carte şi un pachet de biscuiţi. Ca să treacă timpul mai uşor, s-a aşezat în sala de aşteptare VIP şi a început să citească.
Lângã ea, pe scaunul alãturat, erau biscuiţii şi pe urmãtorul scaun era un domn care citea ziarul.
Când a început pachetul şi implicit primul biscuit, domnul de alãturi a luat şi el unul. Ea s-a simţit indignatã, dar n-a zis nimic şi a continuat să citească. În interiorul ei îşi spunea: „Uite ce fel de persoanã e acest bãrbat! Dacă aş avea numai puţin curaj, i-aş face moralã".
Și aşa de fiecare datã, când ea lua un biscuit, lua şi el unul. Acest lucru o înfuria, dar nu dorea să fie cauza unei scene. Când a mai rãmas în pachet ultimul biscuit, ea gândea: „Ah, acum vreau să vãd ce îmi zice când se vor termina toţi!"
Bãrbatul a luat ultimul biscuit, l-a rupt în douã şi i-a dat jumãtate.
„Ah! Asta e culmea!" gândi ea şi îşi luã lucrurile, cartea şi geanta şi se îndreptă spre ieşirea sãlii de aşteptare.
După ce se aşezã în scaun, în avion, se simţi un pic mai liniştită, închise cartea şi deschise geanta pentru a pune acolo jumãtatea de biscuit rãmasã când… surprizã, deschizând geanta vede că pachetul de biscuiţi era întreg, neatins, în geantã!
Se ruşinã de modul în care s-a comportat şi abia atunci înţelese că pachetul de biscuiţi pe care îl mâncase nu era al ei, ci al domnului de alãturi. Domn care împãrţise cu ea chiar şi ultima bucăţică, fãră a se simţi indignat, nervos sau superior… în timp ce ea se comportase urât

şi îşi simţise orgoliul atins.
Şi nici mãcar nu avea posibilitatea să se explice… sau să-şi ceară scuze”.

Câte dăţi în viaţă am mâncat biscuiţii altcuiva fãră să ne dãm seama?
Înainte de a ajunge la o concluzie şi înainte de a gândi rău despre o persoanã, UITĂ-TE atent la ceea ce ai în jur, de obicei ceea ce vezi nu e şi adevărul situaţiei!

Existã 5 lucruri în viaţă care NU SE POT RECUPERA, omule, printre altele, şi anume:
O piatră… după ce ai aruncat-o!
O vorbã… după ce ai spus-o!
O şansã… după ce ai pierdut-o!
Timpul… după ce a trecut!
Şi mântuirea sufletului tău… după ce ai ignorat-o şi după ce ţi-ai trăit viaţa de pe pământ, în trup, fără să-ţi pese de Dumnezeu (fără să ai credinţă în El), fără să faci fapte bune, fără să ţii cont de cele zece porunci divine, fără să mergi la biserică, fără să te căieşti de toate păcatele făcute, fără să te spovedeşti, fără să-ţi îndrepţi comportamentul, fără să fii un OM bine plăcut lui Dumnezeu.

Olimpiada persoanelor cu dizabilităţi – Pilda numărul 221

Câtva timp în urmă, la Olimpiada persoanelor cu dizabilităţi, din Seattle, nouă atleţi, toţi dizabili mental sau fizic, erau la linia de start pentru cursa de 100 m. La semnalul starterului începură cursa, nu toţi alergând la fel, dar toţi cu dorinţa de a sosi şi de a învinge. Alergau, dar, între ei, un băieţel căzu pe pistă, se rostogoli de câteva ori şi începu să plângă. Ceilalţi opt îl auziră plângând. Încetiniră şi priviră înapoi. Se opriră şi se întoarseră… toţi…
O fată cu sindromul Down se aşeză lângă el, începu să-l mângâie şi să-l întrebe: „Acum eşti mai bine?”
Atunci toţi nouă se prinseră după umeri şi merseră spre linia de finish.
Tot stadionul se ridicase în picioare, iar aplauzele au durat mult timp.
Persoanele care au văzut întâmplarea, o povestesc încă.

De ce?
Pentru că înăuntrul nostru ştim că: „Lucrul cel mai important în viaţă este mai mult decât a învinge pentru noi înşine”.
Lucrul cel mai important în această viaţă este de a ajuta pe ceilalţi să învingă, chiar dacă asta implică a încetini şi a schimba cursa noastră. Oricum, dacă cineva ajutat de noi reu este să învingă, am învins şi noi alături de acel cineva.

„O lumânare nu pierde nimic, dacă aprinde altă lumânare”.

Răsplătirea răului cu binele – Pilda numărul 222

Într-o celulă de închisoare a fost împins într-o zi un nou deţinut. Era tuns zero, murdar şi slab. La început nu l-a recunoscut nimeni, dar după câteva clipe cineva a exclamat: „Acesta este căpitanul Traian”. El fusese unul din cei mai cruzi călăi. Arestase, bătuse şi torturase pe mulţi dintre cei cu care acum împărţea celula închisorii. Toţi s-au adunat în jurul său şi l-au întrebat cum de a ajuns să fie închis. Cu lacrimi pe obraji, el le povesti: „Cu câteva luni în urmă, în timp ce şedeam în birou, un băiat de 12 – 13 ani a intrat ţinând în mână un buchet de flori, pe care mi l-a întins, spunând: „Domnule căpitan, dumneavoastră i-aţi închis pe părinţii mei. Astăzi este aniversarea zilei de naştere a mămicii. În fiecare an, în această zi îi aduceam flori. Din cauza dumneavoastră nu o mai am azi pe mămica lângă mine, ca să-i fac această bucurie, dar ea m-a învăţat să răsplătesc răul cu bine. De aceea m-am gândit să ofer acest buchet soţiei dumneavoastră, adică mamei copiilor dumneavoastră, pentru că şi dânsa, fiind mamă, se va bucura la fel cum s-ar fi bucurat mămica mea”.
A fost prea mult pentru mine – zise căpitanul. M-a mişcat până la lacrimi gestul copilului. Sunt şi eu un om. L-am îmbrățișat pe copil, iar de atunci nu am mai putut tortura pe nimeni şi astfel mi-am pierdut serviciul şi poziţia. Recunosc şi-mi pare rău pentru cruzimea mea şi mă bucur că sunt aici, ca să pot repara astfel puţin din răul săvârşit”.

Ioan 3 cu 16 – Pilda numărul 223

Într-un oraş, într-o noapte geroasă, tocmai se stârnise un viscol. Un

băieţel vindea ziare la colţul străzii, iar oamenii treceau când şi când. Băieţelului îi era atât de frig, încât nici nu mai încerca să mai vândă ziare.
S-a dus la un poliţist şi l-a întrebat: „Domnule, ştiţi cumva din greşeală un loc călduros unde ar putea dormi un băiat sărac în noaptea aceasta? Vedeţi dumneavoastră, eu dorm ghemuit într-un colţ, mai jos, pe alee, şi e îngrozitor de frig acolo în noaptea asta. Mi-ar prinde bine un loc călduţ unde să stau".
Poliţistul s-a uitat la băiat şi i-a răspuns: „Du-te pe strada asta la vale şi vei ajunge la o casă albă mare. Când ajungi acolo, să baţi la uşă şi când ţi se va deschide să spui doar „Ioan 3 cu 16" şi te vor lăsa să intri".
Şi aşa a şi făcut. A urcat treptele, a bătut la uşă şi după câteva clipe i-a deschis o doamnă. Băiatul s-a uitat la ea şi a zis: „Ioan 3 cu 16". Femeia i-a zis: „Intră, fiule". L-a luat înăuntru şi i-a arătat un leagăn în faţa unui şemineu pe care să se aşeze şi a plecat. Băiatul a stat acolo un timp, gândindu-se: „Ioan 3 cu 16? Nu înţeleg ce înseamnă, dar cu siguranţă încălzeşte un băiat îngheţat".
Puţin mai târziu ea s-a întors şi l-a întrebat: „Îţi este foame?" El a răspuns: „Ei bine, doar un pic. Nu am mâncat de câteva zile şi cred că aş putea da gata un pic de mâncare". Femeia l-a invitat în bucătărie şi l-a rugat să se aşeze la o masă plină cu bucate. A mâncat şi iar a mâncat până ce nu a mai putut. Apoi s-a gândit: „Ioan 3 cu 16? Nu înţeleg ce înseamnă, dar cu siguranţă satură un băiat înfometat".
Apoi l-a chemat sus într-o baie, unde se afla o cadă imensă plină cu apă caldă şi a stat acolo ca să se înmoaie puţin. După ce s-a spălat, s-a gândit: „Ioan 3 cu 16? Nu înţeleg ce înseamnă, dar cu siguranţă curăţă un băiat murdar". Băiatul nu mai făcuse niciodată o baie cu adevărat. Singura baie care a făcut-o vreodată a fost când stătea lângă un hidrant care era deschis.
Femeia l-a luat apoi şi l-a dus într-un dormitor, l-a înfăşurat cu un cearşaf, l-a pus pe un pat, l-a învelit cu o pătură până la gât, l-a sărutat de noapte bună şi a stins lumina. În timp ce stătea în întuneric şi privea afară pe fereastră cum ningea în acea noapte geroasă, s-a gândit: „Ioan 3 cu 16? Nu înţeleg ce înseamnă, dar cu siguranţă odihneşte un băiat frânt de oboseală".
Dimineaţa, femeia a venit sus şi l-a luat din nou în bucătărie, la acea

masă plină de bucate. După ce a mâncat, ea l-a luat din nou şi l-a aşezat în acel leagăn, în faţa şemineului şi a luat o Biblie (Sfânta Scriptură). S-a aşezat în faţa lui, uitându-se la faţa lui inocentă, spunându-i:
„Înţelegi tu ce înseamnă „Ioan 3 cu 16”? l-a întrebat ea gentil. El a răspuns: „Nu, doamnă, nu înţeleg. Am auzit prima oară cuvintele acestea aseară, când poliţistul mi-a zis să le folosesc. Ea a deschis Biblia la Ioan 3 cu 16 şi a început să-i vorbească despre Iisus Hristos. Chiar acolo, în faţa acelui şemineu, băiatul şi-a predat inima lui Dumnezeu. Stând acolo, s-a gândit: „Ioan 3 cu 16? Nu înţeleg ce înseamnă, dar cu siguranţă salvează un băiat pierdut”.

Ioan 3: 16 (capitolul 3, versetul 16)
„Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică”.

Avva Macarie şi ciorchinele de strugure – Pilda numărul 224

Aducându-i-se odată Sfântului Macarie un ciorchine de strugure, lucru rar în pustie, acesta, care iubea mai mult să odihnească pe fratele, decât pe sine, l-a trimis unui pustnic, socotind că acela are mai multă nevoie de el. Pustnicul, care, ca şi Macarie, se îngrijea mai curând de binele semenului, lăudând pe Domnul pentru atâta bunătate, duse ciorchinele altui frate, iar acela altuia. Şi aşa se făcu că strugurele înconjură mulţimea chiliilor risipite în pustie şi foarte depărtate una de alta, fără să fi gustat nimeni din el, până ce ajunse din nou la Macarie. Şi mult s-a bucurat sfântul văzând atâta înfrânare şi iubire printre fraţi, şi folosindu-se de pilda lor îşi înteţi lucrarea nevoinţelor celor duhovniceşti.

Macarie şi Fecioara iubitoare de avuţie – Pilda numărul 225

Erau în Alexandria o fecioară, cu adevărat nevrednică de acest nume, căci se arăta a fi smerită după veşmântul ce-l purta, dar care era mândră şi iubea aurul mai mult decât pe Domnul. De aceea niciodată nici măcar un bănuţ nu dădea de pomană săracilor.

Fericitul Macarie, care fusese în tinereţe lucrător de pietre scumpe, iar acum era preot şi purta grijă de bolniţă, a voit s-o tămăduiască de puroiul zgârceniei, ca printr-o lăsare de sânge, într-acest chip minunat: Ducându-se la ea, îi spuse: Am aflat că unul vinde mărgăritare şi pietre scumpe la un preţ foarte bun. Deci, de-mi vei da bani, eu, care sunt foarte cunoscător, pe toate le voi cumpăra pentru tine. Iar aceea, aruncându-se la picioarele lui, îl ruga ca îndată să le cumpere pentru ea. Iar sfântul acesta având el atunci aproape o sută de ani – luând banii, i-a folosit pentru trebuinţele bolniţei. Şi trecând ceva timp, fecioara se sfia să-i spună vreun cuvânt despre banii daţi. Dar întâlnindu-se odată la biserică, ea l-a întrebat unde erau pietrele pentru care plătise. Şi i-a răspuns sfântul: Dacă vrei să le vezi, vino la casa mea şi ţi le voi arăta ţie. Iar de nu-ţi vor place, îţi înapoiez aurul pe care mi l-ai dat. Şi veselindu-se de cuvântul lui, fecioara l-a urmat îndată. Sosind deci la bolniţă, unde locuiau deosebi femei şi bărbaţi, care ciungi, care şchiopi, care orbi, a întrebat-o sfântul: Ce doreşti să vezi mai întâi: mărgăritarele sau pietrele cele preţioase? Arată-mi ce voieşti, a zis ea. Atunci Macarie a dus-o la încăperile unde erau femeile, zicând: Iată mărgăritarele cele strălucitoare. Apoi, arătându-i lăcaşurile bărbaţilor: Iată şi pietrele cele nepreţuite, pe care le-am câştigat pentru tine. Iar de nu te mulţumesc acestea, eu îţi voi da banii înapoi. Auzind aceste cuvinte, fecioara s-a ruşinat şi s-a căit foarte că nu din dragoste pentru Dumnezeu, ci din pofta de avuţie, şi ca şi silită a dat acei bani, pe care cu iscusinţă sfântul i-a folosit pentru mântuirea ei. Iar în cealaltă parte a vieţii şi-a folosit toată averea pentru folosul săracilor, nelipsind pe nimeni de ajutorul ei.

Ceşcuţa de argilă roşie – Pilda numărul 226

O familie a plecat într-o excursie în Anglia, pentru a cumpăra ceva dintr-un frumos magazin de antichităţi (celebrau a 25-a aniversare de la căsătorie). Amândurora le plăceau antichităţile şi produsele din argilă, produsele ceramice, în special ceştile de ceai. Au observat o ceaşcă excepţională şi au întrebat: „Putem să vedem ceşcuţa aceea, nu am văzut niciodată ceva atât de frumos?!” În timp ce doamna le oferea ceea ce ceruseră, ceşcuţa de ceai a început să vorbească: „Voi nu puteţi

să înţelegeţi. Nu am fost de la început o ceşcuţă de ceai. Cândva am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul meu m-a luat şi m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repetate rânduri iar eu am strigat: „Nu face asta!”, „Nu-mi place!”, „Lasă-mă în pace!”, dar EL a zâmbit doar şi a spus cu blândeţe: „Încă nu!”, Apoi, ah! Am fost aşezată pe o roată şi am fost învârtită, învârtită, învârtită. „Opreşte!”, Ameţesc! O să-mi fie rău!”, am strigat. Dar Stăpânul doar a dat din cap şi a spus, liniştit: „Încă nu!” M-a învârtit, m-a frământat şi m-a lovit şi m-a modelat până a obţinut forma care i-a plăcut Lui şi apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simţit atât de multă căldură. Am strigat, am bătut şi am izbit uşa: „Ajutor! Scoate-mă de aici!” Puteam să-L văd printr-o deschizătură şi puteam citi pe buzele Sale în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta: „Încă nu!” Când mă gândeam că nu voi mai rezista încă un minut, uşa s-a deschis. Cu atenţie m-a scos afară şi m-a pus pe raft… am început să mă răcoresc. O, mă simţeam atât de bine!” Ei, aşa este mult mai bine”, m-am gândit. Dar, după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat şi m-a colorat peste tot… mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc. „O, te rog, încetează, încetează, am strigat!”. EL doar a dat din cap şi a spus: „Încă nu!” Apoi, deodată m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte şi simţeam că mă voi sufoca. L-am rugat, am insistat, am strigat, am plâns, eram convinsă că nu voi scăpa. Eram gata să renunţ, dar… chiar atunci uşa s-a deschis şi EL m-a scos afară şi, din nou, m-a aşezat pe raft, unde m-am răcorit şi am aşteptat şi am aşteptat, întrebându-mă: „Oare ce are de gând să-mi mai facă?”. O oră mai târziu mi-a dat o oglindă şi a spus: „Uită-te la tine!” Şi m-am uitat. Aceea nu sunt eu; aceea nu pot fi eu. Este frumoasă. Sunt frumoasă!!! EL a vorbit blând: „Vreau să ţii minte, ştiu că a durut când ai fost rulată, frământată, lovită, învârtită, dar, dacă te-aş fi lăsat singură, te-ai fi uscat. Ştiu că ai ameţit când te-am învârtit pe roată, dar, dacă m-aş fi oprit, te-ai fi desfăcut bucăţele, te-ai fi mărunţit. Ştiu că a durut şi că a fost foarte cald în cuptor şi neplăcut, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat. Ştiu că mirosurile nu ţi-au făcut bine când te-am periat şi te-am colorat peste tot, dar, dacă nu aş fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viaţă. Dacă nu te-aş fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supravieţuit prea mult

deoarece acea întărire nu ar fi ţinut. Acum eşti un produs finit. Acum eşti ceea ce EU am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine”.

DUMNEZEU este Olarul din viaţa ta, omule, iar tu eşti argila LUI. EL te va modela, te va face şi te va expune la presiunile necesare, pentru a fi un lucru perfect, care să împlinească buna, plăcuta şi sfânta SA voie.
Dacă viaţa-ţi pare grea şi eşti lovit, bătut şi împins aproape fără milă; când lumea pare că se învârteşte necontrolat; când simţi că trăieşti într-o suferinţă îngrozitoare; când viaţa pare cumplită, fă-ţi un ceai şi bea-l din cea mai drăguţă ceaşcă, aşază-te şi gândeşte-te la cele citite aici şi apoi discută puţin cu DUMNEZEU, roagă-te la EL, Olarul Preabun din viaţa ta, Care îţi doreşte numai bine.
Nu uita, omule scump, orice argilă trebuie modelată de DUMNEZEU, inclusiv tu – trup viu de lut ce eşti.

Mânia soţiei şi calmul bărbatului – Pilda numărul 227

O femeie care era profesoară a venit nervoasă de la şcoală. Se certase cu directoarea, care îi ceruse să pună note mari unui elev foarte slab la învăţătură. Femeia nu a acceptat aşa ceva. Când a intrat în casă, a început să se răstească la soţul ei. Acesta tăcea şi nu o contrazicea. La un moment dat, femeia a început să îl certe că nu cumpărase fructe pentru copii. Bărbatul simţi că i se urcă sângele în cap.
De dimineaţă, femeia îi spusese că va cumpăra ea fructe, dar, din cauza supărării, uitase. Bărbatul vru să ţipe la ea, dar îţi aduse aminte că duhovnicul îl sfătuise să spună „Doamne, miluieşte” ori de câte ori era ispitit de mânie. Spuse o dată rugăciunea, dar nu se simţi mai liniştit. Mai repetă de câteva ori rugăciunea, cu credinţă, şi până la urmă se linişti.
Când i-a trecut supărarea, soţia şi-a adus aminte cum au stat lucrurile. A venit la el şi l-a luat în braţe:
— Iartă-mă, am spus că iau eu fructe. Iartă-mă!
— Te iert, cum să nu te iert, spuse soţul, mângâindu-i părul.
Noaptea, soţia a visat discuţia cu soţul ei. A văzut că, atunci când ea ţipa la el, un duh necurat venea din ce în ce mai aproape de el. Îl văzu

pe soţ cum a început să se roage şi diavolul a plecat imediat.
Când s-a sculat, i-a zis:
— Nu am ştiut că te-ai rugat aseară, când am ţipat la tine. O să încerc să mă rog şi eu, când o să mai fiu ispitită de mânie.

Este foarte bine – Pilda numărul 228

Un rege african avea un prieten foarte bun, din copilărie. Acest prieten avea obiceiul ca indiferent de situaţia în care se afla (pozitivă sau negativă) să reacţioneze la fel: „E foarte bine!”
Într-o zi, regele şi prietenul său se aflau la vânătoare. Prietenul încărca şi pregătea armele pentru rege. Dintr-o greşeală, o armă s-a descărcat şi i-a retezat regelui buricul degetului mare. Examinând situaţia, prietenul a remarcat ca de obicei: „E foarte bine!”
La asta regele a replicat: „Nu, nu e bine deloc!” şi a ordonat ca prietenul lui să fie aruncat în închisoare.
Un an mai târziu, regele vâna într-o zonă periculoasă. A fost capturat de canibali, care l-au dus în satul lor. L-au legat de un proţap şi au început să se pregătească să-l „prepare”.
Unul dintre canibali, care voia să aprindă focul, a observat că regele nu avea buricul degetului mare. Fiind superstiţioşi, aveau ca regulă să nu mănânce pe nimeni care nu era… întreg. În concluzie, l-au eliberat pe rege. La întoarcerea acasă, regele şi-a reamintit de întâmplarea de la vânătoare, când îşi pierduse degetul şi, cuprins de remuşcări, a ordonat ca prietenul lui să fie eliberat.
„Ai avut dreptate”, i-a spus prietenului proaspăt eliberat. „A fost foarte bine că mi-ai retezat buricul degetului”. Şi a început să-i povestească păţania cu canibalii.
„Îmi pare foarte rău că te-am trimis la închisoare atâta vreme. A fost urât din partea mea să fac acest lucru”.
„Nu”, a replicat prietenul, „Este foarte bine!”
„Ce vrei să spui cu asta, „Este foarte bine?!”. Cum poate fi bine să-ţi trimiţi prietenul la puşcărie un an?”
„Dacă n-aş fi fost în puşcărie, aş fi fost cu tine” (şi aş fi fost mâncat de canibali!).

Indiferent în ce situaţie te afli, omule, depinde de tine şi de atitudinea ta, dacă acea situaţie este bună sau rea.
Dumnezeu, însă, pe toate le lucrează şi le rânduieşte spre binele tău, chiar dacă tu, pe moment, nu înţelegi!

Alo, Centrala – Pilda numărul 229

Pe când eram copil, tatăl meu a făcut rost de unul dintre primele telefoane din cartier. Îmi aduc perfect aminte de lădiţa aceea din lemn lăcuit, montată pe perete. Receptorul strălucitor atârna într-o parte. Eram încă prea mic ca să ajung la telefon, dar ascultam mereu, fascinat, cum mama mea vorbea la el.
Apoi am descoperit că undeva, înăuntrul acestui aparat, trăia o persoană uluitoare. Numele ei era „Alo, Centrala” şi nu era niciun lucru pe lumea asta, pe care ea să nu-l ştie. Alo, Centrala – putea să-ţi spună numărul oricui şi, în plus, ora exactă.
Experienţa mea, cu acest duh închis într-o sticlă, a venit într-o zi când, în vreme ce mama era în vizită la o vecină, iar eu mă jucam la bancul de scule din pivniţă, mi-am lovit un deget cu ciocanul. Durerea era teribilă şi nu era nimeni în preajmă care să-mi arate compasiune.
Am umblat în jurul casei sugându-mi degetul inflamat, până am ajuns la scară.
Telefonul! Am târât repede un scaun din sufragerie până în hol, m-am urcat pe el, am scos din furcă receptorul telefonului şi l-am dus la ureche. „Alo, Centrala!”, am strigat în microfonul care era chiar deasupra capului meu. Un clic sau două, apoi o voce joasă şi clară mi-a ajuns la ureche: „Centrala”.
„Mi-am rănit degetul” – m-am smiorcăit eu în telefon, iar lacrimile m-au podidit imediat, acum că aveam o audienţă.
„Mămica ta nu este acasă?” urmă întrebarea.
„Nu este nimeni acasă în afară de mine” – am bolborosit.
„Îţi curge sânge?” – m-a întrebat vocea…
„Nu, „– i-am răspuns. „M-am lovit cu ciocanul şi acuma mă doare tare rău…”
„Poţi să deschizi răcitorul?” – m-a-ntrebat ea. I-am spus că pot.
„Atunci ia de acolo o bucăţică de gheaţă şi ţine-o lipită de degeţel” –

spuse vocea.
După aceea am început să chem „Alo, Centrala" pentru orice. I-am cerut ajutor pentru lecţia de geografie, iar ea mi-a spus unde se află Philadelphia. M-a ajutat şi la matematică.
Ea mi-a spus că veveriţa, pe care o prinsesem în parc cu o zi înainte, mănâncă fructe şi alune.
A venit apoi o zi în care Petey, canarul nostru, a murit.
Am chemat „Alo, Centrala" şi i-am spus vestea asta tristă. Ea m-a ascultat şi a început să-mi spună lucruri pe care, de obicei, oamenii mari le spun copiilor ca să-i liniştească. Am întrebat-o, „De ce se întâmplă ca păsările, care cântă atât de frumos şi aduc atâta bucurie oamenilor, trebuie să se sfârşească într-o grămăjoară de pene, pe fundul unei colivii?"
Cred că ea mi-a înţeles afectarea, pentru că mi-a spus încet, „Wayne, ţine minte întotdeauna, că mai sunt şi alte lumi în care se poate cânta".
Altă dată, la telefon, „Alo, Centrala!"
„Centrala" – mi-a răspuns vocea cunoscută. „Cum se scrie cuvântul fix?" – am întrebat-o.
Toate astea se întâmplau într-un mic orăşel din zona Pacificului de Nord-Vest. Pe când aveam nouă ani, ne-am mutat la capătul celălalt al ţării, la Boston. Îmi lipsea foarte mult prietena mea. „Alo, Centrala" rămăsese în cutia aceea din lemn de mahon, din vechea noastră casă. N-am mai încercat să fac acelaşi lucru cu telefonul modern, strălucitor, din locuinţa nouă.
Devenisem adolescent dar amintirea acelor conversaţii din copilărie m-a urmărit pretutindeni. Adesea, în momente de incertitudine şi neputinţă, mi-am reamintit acea seninătate şi acel sentiment de siguranţă, pe care le-am avut la timpul acela. Am apreciat acum cât de răbdătoare, de înţelegătoare şi bună la suflet trebuie să fii fost ea, ca să-şi piardă atâta timp cu un mic băieţel ca mine.
După câţiva ani, am făcut iarăşi drumul către vest, de data asta pentru a-mi continua studiile colegiale. Am aterizat în escală la Seattle. Aveam o jumătate de oră între avioane. Am petrecut vreo 15 minute la telefon cu sora mea, care locuia aici de o vreme. Apoi, fără să mă gândesc, am format numărul operatorului din orăşelul nostru de baştină şi am spus: „Alo, Centrala!"

Miraculos, am auzit aceeaşi voce joasă şi clară, pe care o cunoşteam atât de bine.
„Centrala”. Nu plănuisem asta, dar m-am auzit spunând: „Poţi să-mi spui cum se scrie cuvântul fix?”
O pauză lungă. Apoi, vocea aceea catifelată mi-a răspuns: „Cred că degeţelul tău s-a vindecat până acum”.
Am râs. „Deci, tu eşti, într-adevăr” – i-am spus. „Mă-ntreb dacă ai idee cât de mult ai însemnat pentru mine la vremea aceea”.
„Iar eu mă-ntreb” – zise ea – „dacă tu realizezi cât de mult au însemnat telefoanele tale pentru mine. N-am avut niciodată copii şi aşteptam cu bucurie chemările tale, zi de zi…”
I-am spus cât de mult m-am gândit la ea de-a lungul anilor şi am întrebat-o dacă pot s-o mai chem din nou atunci când voi veni să-mi vizitez sora.
„Cu plăcere” – mi-a spus ea. „Întreabă de Sally”.
M-am întors la Seattle peste trei luni. O altă voce mi-a răspuns la „Informaţii”.
Am întrebat de Sally.
„Sunteţi un prieten?” – m-a întrebat.
„Da, un foarte vechi prieten… Wayne…”
„Îmi pare rău să-ţi spun asta” – mi-a spus ea. „Sally a lucrat doar o jumătate de normă în ultimii ani, pentru că era bolnavă. A murit cu cinci săptămâni în urmă”.
Înainte de a apuca să agăţ receptorul, mi-a spus: „Un minut, ai spus că te cheamă Wayne?”. „Da” – i-am răspuns.
„Ei bine, Sally a lăsat un mesaj pentru dumneata. L-a scris pe o hârtie, în caz că ai să suni. Ţi-l citesc”.
Mesajul ei era: „Spune-i că sunt şi alte lumi în care se poate cânta. El va şti la ce mă refer”.
I-am mulţumit şi am atârnat receptorul. Ştiam la ce se referea Sally.

Niciodată să nu subestimezi impresia pe care ai făcut-o asupra cuiva! A cui viaţă ai atins-o astăzi?
Vocea ta, omule, este, de fapt, expresia de moment a stării afective a inimii tale, o expresie filtrată de minte, care este emisă pe buzele gurii tale. Corzile tale vocale vibrează în acord cu sentimentele/emoţiile

care trăiesc în inima ta, iar cuvintele tale gândite, vorbite şi/sau scrise sunt o amprentă pe care fiinţa ta o pune pe alte inimi. Păstrează tăcerea inimii, minţii şi gurii tale, când nu te simţi influenţat de Iubire, Lumină, Armonie şi Bunătate, pentru că vocea ta poate să producă răni profunde nevindecabile. Atinge viaţa semenilor tăi NUMAI pentru a face nu bine, nu un rău.
Şi nu uita niciodată, omule, că tu poţi să dăruieşti cărămizile, prin vorbele tale grăite sau scrise, cu ajutorul cărora un alt om îşi poate clădi o viaţă fericită, cum poţi să dăruieşti şi buldozerul cu ale cărui şenile poţi distruge o viaţă deja clădită. N-ai vrea să fii distrugător, ci constructor.

Săpunul şi creştinismul – Pilda numărul 230

Un fabricant de săpunuri îi spuse unui preot:
— Creştinismul nu a reuşit să facă nimic. Deşi Evanghelia este predicată de două milenii, lumea nu a devenit mai bună. De atunci şi până acum peste tot există răul şi oameni răi.
Preotul îi arătă acestui fabricant de săpunuri un copil foarte murdar care se juca la margine de drum şi-i spuse:
— Săpunul nu a reuşit să facă nimic. Peste tot există mizerie şi oameni mizerabili în lume.
— Săpunul, spuse fabricantul, ajută numai dacă se aplică în practică, dacă-l foloseşti.
Preotul îi răspunse:
— La fel e şi cu creştinismul! Avem Botezul şi Mirungerea prin care omul se spală de toate păcatele şi se îmbracă într-un om nou. Avem Botezul Lacrimilor – pocăinţa – şi oamenii nu vor să se folosească de ea. Avem Taina Mărturisirii prin care omul poate să-şi recapete haina botezului. Avem Sfântul Maslu prin care oamenii se pot vindeca de bolile trupeşti şi sufleteşti. Avem multe Taine în creştinism dar dacă oamenii nu vor să le ia în seamă – vor rămâne asemenea copilului acestuia, care nu vrea să folosească săpunul dumitale ca să fie mai curat. Multe feluri de săpun avem, dar trebuie folosit!

Fiertura vieţii acesteia şi aroma noastră – Pilda numărul

231

O fată se văita tatălui său că nimic nu-i ieşea bine.
Nu ştia cum să facă să avanseze şi ea în viaţă, şi se considera învinsă de ostacolele ce-i apăreau mereu.
Era obosită să lupte fără a obţine niciun rezultat.
Avea impresia că de fiecare dată când rezolva o problemă, apărea alta.
Tatăl său, un bucătar iscusit, a adus-o la serviciu cu el.
A luat 3 oale şi le-a pus cu apă la fiert.
Când a început să fiarbă apa, a pus morcovi întruna, ouă în alta şi în ultima nişte cafea.
Le-a lăsat să fiarbă fără să spună un cuvânt şi surâdea fetei lui.
Fata aştepta cu nerăbdare, întrebându-se ce voia să facă tatăl ei.
După 20 de minute tatăl a stins focul.
A scos ouăle într-un castron, a scos morcovii într-o farfurie şi la sfârşit a pus cafeaua într-o ceaşcă.
Privindu-şi fiica a întrebat-o: Dragă, ce vezi aici?
„Ouă, morcovi şi cafea", a răspuns ea.
I-a spus să atingă morcovii. Ea i-a atins şi a observat că sunt moi.
Apoi i-a cerut să ia un ou şi să-l cureţe de coajă. Atunci ea a observat că e foarte tare.
După care i-a cerut să guste din cafea. Şi ea a început să râdă şi să soarbă lichidul parfumat.
Surprinsă şi intrigată l-a întrebat pe tatăl său: Bine! Ce semnificaţie au toate acestea, tată?
Atunci el i-a explicat că cele 3 elemente au înfruntat aceeaşi adversitate: Apa fiartă.
Doar că au reacţionat complet diferit.
1. Morcovii s-au înmuiat şi au devenit uşor de sfărâmat.
2. Ouăle au devenit foarte dure.
3. În schimb cafeaua a schimbat apa.
Care din aceste elemente te crezi tu?
Când adversitatea bate la uşa ta, cum răspunzi? şi-a întrebat fata.
Eşti un morcov, care pare tare, dar, când fatalitatea şi durerea te ating, te înmoi şi îţi pierzi tăria?
Eşti un ou care începe cu o inimă maleabilă, cu un suflet candid, dar

după un necaz mai mare, după un eşec sau după lovitură puternică, devine dur şi inflexibil?
Pe din afară nu te schimbi, dar pe dinăuntru sufletul şi inima se împietresc?
Sau eşti un grăunte de cafea?
Ce face grăuntele de cafea?
Cafeaua schimbă apa fiartă, elementul care-i cauzează durerea.
Când apa ajunge la punctul maxim de fierbere cafeaua lasă cea mai bună aromă şi savoare.

Îţi doresc să ajungi ca grăuntele de cafea, ca atunci când valurile înfierbântate ale vieţii vor izbi în vasul inimii tale, să poţi reacţiona pozitiv, fără să te laşi învinsă de circumstanţe şi să faci în aşa fel ca totul în jurul tău să se amelioreze!
Îţi doresc ca întotdeauna să fie o LUMINĂ în faţa drumului tău şi a persoanelor care te înconjoară!
Îţi doresc ca întotdeauna să poţi iradia cu forţă, dragostea, credinţa şi nădejdea ta, optimismul şi bucuria de a trăi „dulcea aromă de cafea".
Lasă să iasă din tine tot ceea ce ai tu mai bun! Toate necazurile şi tot ceea ce ţi se pare în prima fază un blestem lasă-le să-ţi devină o binecuvântare.
Întotdeauna omul în necaz îşi caută mai lesne legătura cu Dumnezeu, este mai atent la viaţa sa, pentru că-şi doreşte din plin „ajutorul de la Domnul, Cel ce a făcut Cerul şi Pământul".
Niciodată să nu-ţi pierzi nădejdea!
...Şi lasă ca fiertura acestei vieţi să scoată din tine aroma bunătăţilor, sădită de Dumnezeu în tine – grăuntele Lui!

Murind pentru fratele tău – nu vei muri niciodată – Pilda numărul 232

În urmă cu mai mulţi ani, la un mare şi important spital din oraş, fu adusă pentru tratament o fetiţă numită Maria. Ea suferea de o ciudată şi rară boală, al cărei unic tratament era, după câte se ştia, o transfuzie de sânge de la frăţiorul ei de numai 5 ani. Acesta, la rândul lui, supravieţuise în mod miraculos aceleiaşi boli, şi dezvoltase anticorpii

necesari pentru a o combate. Prin transfuzie, Maria se putea vindeca şi salva.
Medicul îi explică situaţia micuţului ei frate Andrei, şi îl întrebă dacă el ar fi de acord să-i doneze sângele surorii lui. Doar pentru un moment, Andrei păru că reflexionează profund, înainte de a suspina adânc şi de a spune, încet, dar hotărât: „Da, o voi face, dacă asta o salvează pe Maria!”
În timp ce transfuzia era în curs de desfăşurare, Andrei se afla întins pe un alt pat, liniştit şi zâmbitor, alături de sora lui. Personalul medical îi urmărea pe amândoi cu atenţie, şi observa cu bucurie cum Maria, încet-încet, redobândea o culoare sănătoasă şi vie în obraji. În acea clipă însă, chipul lui Andrei începu să se stingă, apoi deveni palid, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Îl privi pe medic şi, cu voce întretăiată, îl întrebă: „Iar eu… când voi începe să mor?”
Copil fiind, el nu îl înţelesese pe medic. El credea că urma să-i dea tot sângele său surorii lui jertfindu-şi viaţa. Şi, de fapt, el chiar i-l dădea. Căci cine învaţă să moară mereu pentru fratele lui, nu va muri niciodată!

Omule, trăieşte-ţi zilele cu credinţă, dragoste şi pace şi întru bună nădejde.
Relaţia ta cu aproapele este testul trecerii în împărăţia veşnică – în rai!
Iubirea aproapelui presupune mare iubire de Dumnezeu.
Religia creştină este o religie revelată personal de Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu este o invenţie omenească; ea ne învaţă să dobândim fericirea veşnică – Împărăţia Cerurilor, încă de aici, de pe pământ. Amin!

Greutăţile din drumul nostru – Pilda numărul 233

Odată, într-o ţară, demult, regele ei dădu ordin să se pună o piatră mare de tot, chiar în mijlocul unui drum. Apoi se ascunse în apropiere, ca să vadă dacă vreun supus al lui va înlătura piatra sau nu.
Unii dintre cei mai de seamă oameni ai regatului, sfetnici, bogaţi comercianţi, curtezani, sosiră, priviră piatra şi doar o înconjurară. Mulţi dintre ei chiar îl învinuiră pe faţă pe rege pentru că nu se

îngrijeşte de starea drumurilor din regat, dar niciunul nu făcu nimic ca să înlăture piatra cu pricina.
Atunci, un simplu ţăran, ce îşi ducea verdeţurile la piaţă, se apropie. Îşi lăsă coşurile pe jos, în drum, şi încercă să mişte piatra către marginea drumului. La început nu reuşi, dar apoi, după multă cazná şi sudoare, izbândi. În timp ce îşi aduna coşurile lui cu verdeaţă, văzu o pungă cu bani, chiar acolo unde se aflase piatra.
În pungă se aflau o mulţime de monede de aur, şi un înscris al însuşi regelui, prin care acesta îl făcea stăpân peste acea pungă cu bani pe cel care va fi înlăturat piatra din drum. Astfel, ţăranul descoperi şi învăţă ceea ce alţii niciodată nu ajunseră să înţeleagă.

FIECARE GREUTATE PE CARE O ÎNTÂMPINI, ÎŢI OFERĂ ŞANSA DE A URCA O TREAPTĂ MAI SUS, PRIN ÎNVINGEREA EI!

Care-i numele femeii de serviciu – Pilda numărul 234

La un examen din al doilea an de studii al universităţii noastre de medicină, unul dintre profesori ne făcu tuturor o surpriză, atunci când ne înmână subiectele. Ca întotdeauna, eu le citii mai întâi repede pe toate, dar când ajunsei la ultimul, rămăsei derutat:
„Numele femeii de serviciu care face curat în universitate?”
În mod sigur, mi-am zis, o fi vreo glumă a profesorului. O văzusem de multe ori pe femeia de serviciu. Era înaltă, cu părul cărunt, şi să fi tot avut în jur de cincizeci de ani. Dar, cum era să-i ştiu eu numele? La sfârşitul examenului, îi prezentai foaia de examen profesorului, fără să fi răspuns însă nimic la ultima întrebare, atât de neaşteptată.
Înainte să se fi terminat examenul totuşi, unul dintre colegii mei îl întrebă pe profesor dacă ultimul subiect conta la nota finală a examenului. „Fără îndoială că da”, răspunse profesorul.
„De-a lungul carierelor voastre, veţi cunoaşte o mulţime de persoane. Toate sunt importante. Toate merită atenţia şi îngrijirea voastră, chiar dacă ele vi se adresează doar cu un simplu «bună ziua»!”
Niciodată nu uitai acea lecţie. Şi mai descoperii că numele ei era Maria.

CU TOŢII SUNTEM IMPORTANŢI, indiferent dacă suntem bogaţi sau

săraci, culţi sau inculţi, evoluaţi sau involuaţi, deştepţi sau proşti, frumoşi sau urâţi etc.

Lacrimile banditului – Pilda numărul 235

Un mare bandit, după ce a trăit o viaţă de nelegiuiri, şi-a luat îndemnul să se pocăiască, adică să nu mai facă păcate şi să-şi îndrepte comportamentul.
A mers, prin urmare, la un pustnic şi i-a spus gândul.
Pustnicul l-a sfătuit:
— Ia un butoi mare, fără fund, şi-l umple cu apă, şi când o fi butoiul plin, să ştii că Dumnezeu te-a iertat.
Omul merse şi făcu precum îi spuse pustnicul. Dar pe cât turna, pe atât butoiul gol rămânea. Turna zadarnic.
Începu el atunci să se mâhnească, zicând.
— Se vede treaba că nu găsesc iertare la Dumnezeu.
Aşa de mare era mâhnirea lui, încât începu să-i curgă lacrimile.
Atunci s-a petrecut o minune.
Butoiul s-a umplut pe dată, iar omul a simţit în suflet mângâierea iertării lui Dumnezeu.

Numai prin lacrimile căinţei putem căpăta de la Dumnezeu iertarea păcatelor noastre.

Samarineanul necunoscut – Pilda numărul 236

Un bogat trecu odată din întâmplare pe-o stradă în care locuia o familie nevoiaşă, cu o spuză de copii. Lume multă se îmbulzea în preajma locuinţei acestor sărmani, din pricină că unul dintre cei micuţi al lor se stinseră din viaţă.
Bogatul nostru se opri, se strecură prin mijlocul gloatei, puse o sumă destul de însemnată lângă coşciugul celui ce plecase din lumea celor vii şi încercă să se facă nevăzut.
Credincioşii făcură lanţ în jurul bogatului şi, oprindu-l, îl întrebară:
— Fii bun şi spune-ne cum te cheamă.
— Iertaţi-mă – zise bogatul – că nu v-aş putea împăca dorinţa. În tot

cazul, aş dori să ştiu cu ce scop ţineţi să ştiţi aceasta?
— Fapta pe care ai săvârşit-o întrece toate aşteptările şi e vrednică de toată lauda. Se aseamănă cu fapta Samarineanului milostiv din Evanghelie şi de aceea ne-am hotărât ca pe orice cale să vă aflăm numele.
— Foarte bine! zise bogatul. Eu mă leg să vă spun numele meu după ce, mai întâi, veţi putea să-mi spuneţi voi mie, cum se numea Samarineanul din Evanghelie.
Toţi cei adunaţi au rămas uimiţi şi au trebuit să tacă şi să-i lase drum slobod celui care ştiuse nu numai să ajute pe cei nevoiaşi, dar să le dea şi o lecţie atât de preţioasă.

Nu trebuie să râvnim la nicio răsplată sau la vreo laudă în schimbul ajutoarelor pe care le dăm celor răniţi trupeşte sau sufleteşte, precum şi celor nevoiaşi sau lipsiţi. Răsplata va veni de la Dumnezeu, la momentul ales de El.

Oglinda sufletului nostru – Pilda numărul 237

Fiecare om este ca o oglindă: el reflectează ceea ce-i fac ceilalţi. Dacă cineva îi zâmbeşte, zâmbeşte şi el; dacă cineva se încruntă la el, răspunde şi el cu încruntare. Dar nu numai faţa lui răspunde astfel, ci aşa face şi inima lui. Inima lui răspunde ca o oglindă la ceea ce vede el în inima celuilalt: dacă simte că cineva îl iubeşte, inima lui răspunde cu iubire; dacă simte că cineva îl urăşte, inima lui răspunde cu ură.
Fiecare om scoate din vistieria sufletului său ceea ce are – fie bunătate, fie răutate!
Din păcate, omul răspunde răului cu rău şi nu încearcă să biruie cu binele orice obstacol din viaţa sa!

„Celălalt de lângă mine nu este iadul, ci raiul meu. El devine iad când eu nu sunt pentru el rai".

Ultima coardă, ultima şansă – Pilda numărul 238

Era odată un mare violonist pe nume Paganini.

Unii spuneau că el era foarte ciudat. Alţii, că era supranatural.
Notele superbe pe care le scotea vioara sa aveau un sunet diferit, de aceea nimeni nu voia să piardă şansa de a vedea spectacolele sale.
Într-o seară, loja unui auditoriu ticsit de admiratori era pregătită pentru a-l primi. Orchestra intră şi a fost aplaudată. Dirijorul a fost, şi el, ovaţionat. Mai mult, când apăru figura lui Paganini, publicul ovaşiona cu entuziasm. Paganini aşeză vioara sa la umăr şi ceea ce se auzea era indescriptibil. Doimi şi note întregi, treizecidoimi şi şaizecipătrimi, şeisprezecimi şi semişeisprezecimi păreau să aibă aripi şi să zboare la atingerea degetelor sale încântătoare.
Deodată, un sunet straniu întrerupse amuzamentul de la parter.
Una din corzile vioarei lui Paganini se rupse. Dirijorul se opri. Dar Paganini nu se opri. Orchestra se opri. Uitându-se la partitura sa, continua să scoată sunete frumoase dintr-o vioară cu probleme.
Publicul se opri. Dirijorul şi orchestra, exaltaţi, începură să cânte. Înainte ca publicul să se însenineze, un alt sunet perturbator distrase atenţia spectatorilor. Se rupse o altă coardă a vioarei lui Paganini. Dirijorul se opri din nou. Orchestra se opri şi ea. Dar Paganini nu se opri.
Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, el uită dificultăţile şi înaintă scoţând sunete dintre cele mai imposibile. Dirijorul şi orchestra, impresionaţi, se întoarseră la cântat. Dar publicul nu-şi putea imagina ceea ce avea să se întâmple. Toţi spectatorii, uluiţi, exclamau: UAU! Se rupse o a treia coardă a vioarei lui Paganini. Dirijorul se blocă. Orchestra se opri. Respiraţia spectatorilor se tăie. Însă Paganini continuă. Scoase toate sunetele de la unica coardă care rămase din vioara sa distrusă, ca şi cum ar fi fost un contorsionist muzical. Nicio notă muzicală nu a fost uitată.
Dirijorul se încurajă. Orchestra se motivă. Publicul trecu de la linişte la euforie, de la inerţie la delir. Paganini ajunse la glorie. Numele său străbate timpul. Nu este tocmai un violinist genial.
Este simbolul perseverentului care continuă să meargă înainte în ciuda imposibilului.

Omule, oricine ai fi, nu ştiu ce tip de probleme ai acum.
Poate fi o problemă personală, familială, profesională… nu ştiu.

Dar un lucru ştiu: Nu totul e pierdut. Mereu există o coardă; Cântând la ea, exersezi ceea ce Dumnezeu a pus în tine ca talent. Cântând la ea, vei vibra. Învaţă să accepţi că Cineva îţi va lăsa mereu o ultimă coardă.
Când vei fi descurajat, să nu renunţi niciodată. Atunci va exista în tine coarda perseverenţei inteligente: „de a încerca încă o dată”, de a mai face un pas cu un nou entuziasm.
Trezeşte-l pe Paganini care se află în tine şi avansează pentru a învinge. Victoria este arta de a continua. Când totul pare că se prăbuşeşte, dă-ţi o şansă şi continuă mai departe – Cel de Sus e cu tine.
Atinge coarda motivaţiei şi încrederii şi scoate sunete, rezultate pozitive.
Înainte, însă, întreabă-te:
Cine-l motivează pe motivator?
Adică: Cine motivează creierul tău, care pune în funcţiune mâna, care cântă la vioară?
Nu te frustra, nu te descuraja!
Aminteşte-ţi: acum mai este o coardă: Coarda învăţării prin repetiţie pentru a gândi şi găsi Calea.
Niciodată nu ţi se vor rupe în viaţă toate corzile – Cel ce te-a creat are grijă de asta.
Dacă rezultatele sunt rele, atunci este şansa ta de a cânta la ultima coardă, aceea a perseverenţei şi, mai ales, a smereniei, care reînviază viitorul cu o înnoire continuă.
Este mereu coarda uitată, lăsată cu siguranţă de Cineva, care bine acordată, îţi va da cel mai bun rezultat.
Însă dacă, din întâmplare, vei fi la fundul prăpastiei, aceasta va fi şansa ta de a atinge cea mai bună coardă din univers: Încrederea în tine, prin DUMNEZEU!
Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a întrupat, a luat chip de rob tocmai pentru a demonstra omului că se poate ajunge la desăvârşire, că totul este posibil.

Monahul şi necredinciosul – Pilda numărul 239

La o mănăstire frumoasă din Moldova veneau mereu în vizită pelerini din toată ţara.

Într-un cerdac, la o chilie de lemn, stătea un monah bătrân şi binecuvânta pe aceştia şi dădea cuvânt de folos oricui cerea de la dânsul.
Într-o zi se abătu pe la acest monah o familie venită în pelerinaj – soţul, soţia şi cei doi copii ai lor.
Soţia foarte evlavioasă merse la părinte şi primi binecuvântare împreună cu copii, iar soţul stătea un pic retras fiind necredincios şi chiar împotriva acestor gesturi de evlavie faţă de un om.
Femeia zăbovi puţină vreme alături de bătrânul monah încercând să afle de la dânsul cum să-l îndrepte şi pe soţul ei pe calea credinţei.
La un moment dat soţul nervos, pentru că el venise în pelerinaj doar ca simplu turist, merse spre părintele bătrân cu gândul de a-l ispiti şi ai pune într-o lumină proastă întreaga credinţă. Şi zise monahului:
— „Auzi, bătrâne! Spune-mi te rog frumos, Dumnezeul ăsta al vostru care-L tot propovăduiţi şi cu care prostiţi lumea ar putea să creeze ceva atât de greu încât El însuşi să nu poată ridica?”
Bătrânul zâmbi cu faţa-i senină şi răspunse necredinciosului bărbat:
— „Dumnezeu Cel Adevărat, este un Dumnezeu al iubirii, nu creează lucruri abstracte, toate au un rol în lumea asta. Priveşte universul şi minunează-te de el! Toate se mişcă într-o armonie perfectă. Dumnezeu este armonie, El aduce pacea, bunătatea, înţelegerea şi tot binele din lumea aceasta.
Răul nu este creat de Dumnezeu. Acolo unde apare răul înseamnă că nu există binele. De ce? Pentru că pe om l-a făcut liber şi-i respectă libertatea. Avem un Dumnezeu tandru şi iubitor şi am putea spune că e atât de gentil, încât nu intră în sufletul omului cu bocancul”.
— „Vezi, zise bărbatul necredincios, i-am spus eu nevestei mele că sunteţi nişte înşelători şi vrăjiţi lumea cu limbajul ăsta sofisticat! Eu ţi-am pus o întrebare şi tu ai ocolit răspunsul precum politicienii”.
— „Frăţia ta nu m-a lăsat să termin! Eu încercam să-ţi explic câteva lucruri despre Dumnezeu înainte să-ţi dau răspunsul. De aceea ţi-am spus că Dumnezeu nu face lucruri nesăbuite. Tu mi-ai pus o întrebare prin care încerci să mă ispiteşti!”
— „Gata, m-am lămurit, bătrânule, nu eşti capabil să-mi răspunzi şi te-ai făcut de râs şi faţă de copii aceştia care aşteptau şi ei un răspuns concret de la mata. Adunaţi în jurul vostru toţi proştii şi toţi naivii ca

să-i păcăliţi voi! Dacă vine unu mai deştept, aşa ca mine, gata vă pune cu botul pe labe!”

Monahul cu faţa senină şi zâmbitoare spuse:

— „Da, Dumnezeu poate să creeze ceva ce nu poate ridica!”

— „Ha, ha, ha! auzi, un Dumnezeu care poate face ceva pe care nu poate ridica! Şi ce ar putea face el aşa de greu să nu poată ridica? Te rog să-mi răspunzi, să văd şi eu cât e de slab!”

Atunci bătrânul monah zâmbind răspunse necredinciosului:

— „Un prost ca tine, nu poate ridica! Dumnezeu te-a făcut, ţi-a dat inteligenţă, raţiune, suflet viu, sănătate şi tot ceea ce-ţi trebuie să poţi răzbi în viaţă şi să-L recunoşti ca Creator al tău. Vrea să te ridice din prostia în care zaci, şi nu poate că tu nu vrei. El îţi respectă libertatea şi nu te ridică cu forţa. Iar tu eşti atât de prost şi greu, că nu te poate ridica”.

Atunci copii au început să râdă, şocaţi fiind de înţelepciunea monahului şi de felul în care l-a ruşinat pe tatăl lor necredincios.

Ruşinat omul necredincios zise bătrânului:

— „Vreau, părinte, să stăm de vorbă! Aveţi timp şi pentru mine?!”

Femeia cea rea de gură – Pilda numărul 240

Un bărbat veni la duhovnicul său să se plângă:

— Părinte, nu o mai suport. Îi merge gura toată ziua. Că aia nu-i bine, că aia nu-i bine. Că de ce nu câştig mai mulţi bani. Că de ce nu fac aşa, că de ce nu fac pe dincolo. Reproşuri peste reproşuri. Vreau să divorţăm şi să îmi iau o altă femeie.

— De ce te-ai căsătorit cu ea?

— Pentru că o iubeam. O mai iubesc şi acum, dar îmi e foarte greu.

— Cu ea te-ai unit în faţa lui Dumnezeu, ea este crucea ta. Dacă divorţezi, să ştii că următoarea soţie o să te mâhnească şi mai mult. Nu poţi fugi de crucea ta, decât dacă iei o cruce mai grea. Vrei să te mântuieşti? Rabdă-ţi femeia. Bucură-te că nu te înşală. Cât despre gură, aproape toate femeile vorbesc prea mult. Femeia care ştie cât să vorbească, cum să vorbească şi cât să vorbească e greu de găsit. Asta e valabil şi pentru noi, bărbaţii.

Iart-o. Arată-i dragoste, chiar dacă se poartă urât cu tine. Dacă tu faci

tot ce stă în putinţă să fie bine, şi dacă ea nu vrea să se schimbe, o să cedeze ea şi o să divorţeze fără să îţi ceară părerea. Dacă se va ajunge la divorţ, nu cumva să se ajungă din cauza ta. Îţi repet: dacă fugi de o femeie gândindu-te că vei da de una mai potrivită pentru tine, o să cazi din lac în puţ. Eşti unit cu soţia ta în faţa lui Dumnezeu. Nu uita asta.

Ziceau părinţii: „De ţi se va întâmpla ispită în locul în care locuieşti, să nu laşi locul în vremea ispitei! Iar de nu, oriunde vei merge vei afla înaintea ta lucrul de care fugi. Ci rabdă până va trece ispita, ca fără sminteală să se facă ducerea ta şi în vremea păcii să nu pricinuiască despărţirea ta vreo mâhnire la cei ce locuiesc în locul acela”.

Mama eroină!
— Pilda numărul 241

Un tânăr oarecare a simpatizat o tânără, care trăia duhovniceşte. Şi pentru ca să-l simpatizeze şi ea, încerca şi el să trăiască duhovniceşte, să meargă la biserică etc. În cele din urmă s-au căsătorit. Însă, după câţiva ani, bărbatul acesta şi-a început din nou viaţa sa lumească de mai înainte.
Deşi avea copii mari – un băiat la facultate şi două fete, una la liceu şi cealaltă la gimnaziu – el continua să trăiască o viaţă destrăbălată. Avea o întreprindere mare şi câştiga muţi bani, dar cei mai mulţi îi cheltuia cu viaţa sa desfrânată.
Sărmana lui soţie ţinea casa prin economiile ce la făcea şi copiii cu sfaturile ei. Nu-l clevetea pe tatăl copiilor, pentru ca ei să nu se îngreţoşeze de el şi astfel să se rănească sufleteşte, dar şi pentru a nu a fi atraşi şi ei de o astfel de viaţă. Noaptea târziu, atunci când acesta se întorcea acasă, soţia lui uşor îl putea justifica în faţa copiilor, spunându-le că are treburi, dar la amiază când mergea acasă cu câte o prietenă, ce putea să le mai spună? Dar ce făcea acest om fără frică de Dumnezeu? Cu toate că nu merită să fie numit om, pentru că nu avea deloc omenie. Îi telefona femeii sale să-i pregătească de mâncare şi venea la amiază, la masă, cu una din prietenele lui. Sărmana mamă, îi primea cu bunătate, pentru a nu intra la gânduri copiii ei. Dădea impresia că aceea este o prietenă a ei şi că tatăl copiilor a trecut pe la

ea pe acasă şi a adus-o la ei cu maşina. Îi trimitea pe copii în camerele lor să înveţe, pentru că se temea ca nu cumva să vadă vreo scenă ruşinoasă, deoarece, din păcate, bărbatul ei nu se ferea, şi făcea lucruri necuviincioase şi în casă. Iar aceasta se întâmpla în fiecare zi, la amiază. Şi acesta atât de des îşi schimba prietenele, încât copiii au ajuns s-o întrebe pe mama lor: „Mamă, dar câte prietene ai?". „Ne cunoaştem de mai demult", le spunea aceea.
Pe lângă toate acestea, acela o trata pe sărmana femeie mai rău decât pe o servitoare, deoarece se purta cu ea cu multă barbarie. Gândiţi-vă, această mamă să slujească în fiecare zi la două dobitoace, care îi necinsteau casă, iar ea să pună mereu gânduri bune în mintea copiilor ei. Şi nu ştia dacă povestea aceasta se va termina vreodată, ca să poată spune: „Voi face răbdare", şi astfel să aibă puţină mângâiere. Iar povestea aceasta a durat mulţi ani. Şi fiindcă dăduse ticălosul, multe drepturi diavolului, era firesc să primească înfricoşătoare înrâuriri diavoleşti. Era ca un nebun, nu se putea controla, nimic nu-i convenea.
Într-o zi, alergând ca un nebun cu maşina şi fiind ameţit de beţia poftei trupeşti, a deviat de pe drum şi a căzut într-o prăpastie. Maşina s-a zdrobit cu totul, iar el s-a rănit grav. L-au dus la spital, iar după o perioadă de internare, a fost adus acasă schilodit. Dar nicio prietenă de a lui nu a venit la el, pentru că acum nu mai avea bani mulţi, iar faţa lui era mutilată. Atunci devotata lui soţie şi mama cea bună îl îngrijea cu multă bunătate, fără să-i amintească nimic din viaţa lui cea desfrânată. Fapta aceasta a ei l-a mişcat mult şi l-a schimbat duhovniceşte. S-a căit cu sinceritate şi s-a spovedit. A trăit creştineşte câţiva ani, în pace sufletească, apoi s-a odihnit în Domnul. După moartea tatălui, fiul său a preluat munca aceluia, şi întreţinea familia. Şi împreună cu surorile lui au trăit în dragoste, pentru că primise învăţături bune de la buna lor mamă.
Această mamă a fost eroină. A băut ea toate otrăvurile, numai ca să nu i se destrame familia şi să nu i se amărască copiii, a ştiut să ţină corect cârma familiei, l-a mântuit şi pe bărbatul ei, agonisindu-şi pentru toate acestea multă răsplată în ceruri. Dumnezeu o va aşeza pe această femeie în locul cel mai bun din rai.

Stareţul, bunătatea şi fericirea raiului – Pilda numărul 242

Un stareţ bătrân, foarte înaintat în vârstă şi bolnav, aproape pe moarte, se ruga şi vorbea în sufletul lui cu Dumnezeu. Îşi cerceta cu amănunţime trecutul şi mersul duhovnicesc spre dobândirea roadei Duhului Sfânt. Primise de la Bunul Dumnezeu multe daruri, cel al înainte vederii, al blândeţii, ai dreptei socotinţe şi multe altele şi cu toate acestea se gândea că n-a făcut în viaţă mai nimic bun.
Glasul lui Dumnezeu însă îi descoperea frumoasa lui trăire. La un moment dat gândul lui merse spre ucenicii mănăstirii pe care o păstorise şi se gândea că dacă pe aceştia nu i-a povăţuit cu dreaptă socoteală spre dobândirea iubirii desăvârşite, nici el nu se va mântui. Glasul lui Dumnezeu în conştiinţa sa însă îi spuse că abia atunci când ucenicii săi vor face la fel ca el, atunci şi ei vor dobândi mântuirea.
În clipele acelea intră în chilia bătrânului un mirean ce locuia prin preajma mănăstirii şi care avea mare evlavie la dânsul, cu un castronaş cu câteva fructe, spre mângâierea bătrânului şi a bolii de care era răpus. Bătrânul primi cu dragoste fructele, iar mireanul ca să nu-l obosească prea tare plecă la casa lui. La scurt timp un călugăr a venit în chilie să-l mai cerceteze pe bătrân. Bătrânul gândindu-se că nu mai are mult de trăit dădu castronaşul cu fructe călugărului care-i purta mereu de grijă. Ucenicul primi cu dragoste fructele ca să-l facă fericit pe bătrân, dar când ieşi din chilie nu îndrăzni să mănânce din ele considerându-se nevrednic de o așa pomană şi se gândi să-i ducă călugărului care asuda din greu la munca câmpului. Acela primi la rându-i cu toată dragostea fructele, dar după ce fratele a plecat, el nu s-a înduplecat să le mănânce, gândindu-se că cel care munceşte la animale are mai multă nevoie pentru că stă în mirosul acela urât. Aşa că s-a dus la celălalt să-i dea. Acela şi el a primit cu dragoste, dar nici el nu a mâncat şi l-a dus altuia care era foarte slăbit de o boală pe care o trecuse cu greu. Întâmplarea face că aceste fructe s-au plimbat pe la toţi călugării acelei mănăstiri şi niciunul n-a mâncat, ci a dat fratelui mai departe. Ultimul care a primit fructele s-a gândit la bătrânul stareţ şi le-a dus lui. Când a intrat călugărul cu fructele în castronaş să i le aducă în dar, un glas tainic al lui Dumnezeu a spus bătrânului că acum poate muri liniştit pentru că ucenicii săi au împlinit cu prisosinţă iubirea aproapelui.
Astfel bătrânul şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, fericit că

nevoinţa vieţii sale a avut roade vrednice la Dumnezeu.

Aruncă averea şi salvează un copil – Pilda numărul 243

Odată, se înapoia din California în Italia un vapor, pe care se afla şi un muncitor. Acesta plecase de douăzeci de ani în California, lucrase în minele de aur şi câştigase o mare avere. Cu mulţi galbeni lucitori, venea acasă să trăiască mai uşor. Vaporul ajunsese în strâmtoarea Siciliei şi aici, din pricina unei furtuni, se izbi de o stâncă şi se sfărâmă.
— Bărcile de salvare! Tuna căpitanul vaporului.
— Întâi femeile şi copii, apoi bărbaţii, şi în urmă marinarii! strigă secundul.
Era o spaimă de nedescris: ţipete, strigături, vaiete şi un vălmăşag de nu se mai deosebea nimic.
Muncitorul, care era bun înotător, se coborâse în cabină să-şi ia banii. A umplut o lădiţă, a legat-o în spate şi a ieşit pe punte. Nu mai era nimeni. Vasul se înclina cu viteză şi era cât pe ce să fie înghiţit de valuri. Deodată, auzi ţipetele unei fetiţe. Era o fetiţă cam de vreo zece anişori, care adormise şi pe care părinţii, în zăpăceala aceea, o rătăciseră. De la vapor la mal era o distanţă bună. Omul gândi repede: „Dacă iau fetiţa şi lada, n-am să pot ajunge". O luptă grea se dădu în el. Deodată, lăsă lada, luă fetiţa în spinare şi se aruncă în valurile mării.
Pe mal mai erau patru fericiţi: părinţii care-şi vedeau fetiţa, care scăpase cu viaţă, şi el, care făcuse fapta vieţii sale. Astfel bucuria pusă de Dumnezeu în sufletul său i-a schimbat viaţa.

Cea mai strălucită victorie?!
— Pilda numărul 244

— Care este cea mai strălucită victorie din istoria lumii? l-a întrebat odată un om, pe un vestit general.
— Niciuna! A răspuns generalul.
— Cum aşa? A rostit din nou omul.
— N-avem nicio victorie!
Aşteptăm una singură: când lumea nu se mai bate.
Atunci oamenii vor învinge în ei răutatea şi cruzimea, şi aceasta va fi

cea mai strălucită victorie.

Vederea păcatelor proprii – Pilda numărul 245

Două femei au venit la un stareţ la spovedanie. Una plângea şi spunea că are un păcat greu, iar cealaltă vorbea mai mult despre greşelile altora şi spunea că ea a făcut păcate mai multe dar mici (aşa le considera ea).
Atunci stareţul a zis:
— Duceţi-vă în curte: tu, care ai un păcat greu, adu aici un bolovan cât poţi să-l duci, iar tu adună pietricelele în şorţ, ia cât poţi duce.
După ce făcură aşa, stareţul le zise:
— Acum duceţi-vă şi puneţi-le la loc de unde le-aţi luat.
— Femeia cu bolovanul îl duse îndată, căci cunoştea locul, dar cealaltă, după o vreme, veni cu şorţul cu pietricele înapoi şi zise că nu mai găseşte locurile de unde le-a luat.
Atunci grăi din nou stareţul:
— Păcatul acesteia a fost iertat mai uşor, pentru că s-a gândit mereu la el, iar sufletul tău rămâne împovărat de păcate, pentru că te-ai gândit la ale altora şi nu la ale tale, să ştii de unde sunt şi cum să le înlături.

În viaţă mereu vedem păcatele altora şi mai puţin pe ale noastre. Cu ale noastre suntem blânzi şi milostivi, iar cu cele străine aspri şi neînduplecaţi. De fiecare dată auzim oamenii spunând: „Dar ce păcate mari am făcut eu?”. Abia când ajung în faţa duhovnicului acei oameni încep să realizeze câte păcate au făcut şi despre câte nici nu ştiau că există, că le-au făcut sau le fac.

Bogatul, bradul şi coşciugul – Pilda numărul 246

Într-o ţară, un bogat avea întinse păduri de brad. Pe vremea unei ierni grele, veniră la el, într-o zi, mai mulţi şi-i ziseră:
— Omule bogat, iarna e grea şi în sat la noi sunt mulţi care degeră de frig. Fii milostiv şi dă-le câte un braţ de lemne.
— N-am lemne de dat, plecaţi de la mine! le răspunse răstit bogatul.
Atunci, un bătrân cu vorba blândă, îi spuse:

— Care-i bradul dumitale din pădurea aceasta?
— Cum care-i bradul meu? Toată pădurea-i a mea! răspunse bogatul.
— Vreau să zic – continuă bătrânul – atunci când vei pleca din lume, din care brad îţi vei face sicriul?
Şi au plecat oamenii.
Nimeni nu ştie ce s-a petrecut cu bogatul, dar după câteva zile a chemat la sine pe cei care-i gonise şi le spuse:
— Luaţi din pădure câte lemne aveţi nevoie. Şi luaţi şi câte trebuie să înălţaţi o biserică în sat.
Dumnezeu trimisese bogatului duhul milosteniei.

Zdrenţărosul fericit – Pilda numărul 247

Un călugăr s-a rugat mult la Dumnezeu, să-i arate pe cel de la care ar putea învăţa calea Împărăţiei.
Într-o zi, mergând la biserică, monahul a întâlnit lângă uşă un cerşetor zdrenţăros, plin de bube. Trecând, monahul îl salută, după obicei:
— Ziua bună!
— Nu ţin minte să fi avut vreodată o zi rea!
— Să-ţi dea Domnul fericire, atunci bătrâne!
— Nu ştiu să fi fost vreodată nefericit!
— Îţi doresc ceea ce singur îţi doreşti!
— Nu duc lipsă de nimic!
— Dar tu n-ai nicio nevoie?
— Nu-mi doresc bunăstarea şi tocmai aceasta este bunăstarea mea, nu-mi doresc fericirea şi tocmai aceasta este fericirea mea, dacă sufăr de foame mulţumesc lui Dumnezeu, dacă mi-e frig, îi mulţumesc lui Dumnezeu, când toţi mă gonesc, îi mulţumesc lui Dumnezeu, pentru că Voia lui Dumnezeu este totdeauna desăvârşită, bună şi dreaptă.

Iubirea unui copil curat – Pilda numărul 248

Povestea spune că, în urmă cu un număr de ani, un om şi-a pedepsit fetiţa în vârstă de 5 ani, pentru că a risipit o hârtie aurie de împachetat, foarte scumpă.
Omul stătea rău cu banii şi deveni şi mai supărat când a văzut că fetiţa

a folosit hârtia respectivă, ca să decoreze o cutie şi să o pună sub bradul de Crăciun. Cu toate acestea, fetiţa a adus tatălui ei cadoul în dimineaţa următoare spunând:
„Acesta este pentru tine, tăticule”.
Tatăl a fost ruşinat de reacţia lui furioasă de cu o zi în urmă, dar supărarea lui se arătă din nou când a văzut că, de fapt, cutia era goală. El i-a spus pe un ton răspicat:
„Nu ştiai, domnişoară, că atunci când dai un cadou cuiva, trebuie să pui ceva în el?”
Fetiţa s-a uitat în sus spre tatăl său, cu lacrimi în ochi, şi a zis:
„Tăticule, cutia nu este goală. Am suflat în ea atâtea săruturi până când s-a umplut”.
Tatăl a rămas uluit. S-a pus în genunchi şi şi-a îmbrăţişat fetiţa şi a rugat-o să-l ierte pentru supărarea lui fără rost.
La scurt timp după aceasta, micuţa fetiţa a murit într-un accident şi se spune că tatăl ei a ţinut acea cutie aurie alături de patul său tot restul vieţii sale. Şi de câte ori a fost descurajat sau a avut de trecut peste situaţii dificile, deschidea cutia şi lua un sărut imaginar şi îşi amintea de dragostea care a pus-o fetiţa acolo.

Într-un adevărat sens, fiecare dintre noi, ca şi oameni, primim o cutie aurie cu dragoste necondiţionată şi săruturi de la copiii noştri, de la familie, de la prieteni. Nu putem avea altceva mai preţios decât asta.
Copiii, familia, prietenii, sunt ca îngerii care te ridică pe picioarele tale, ca atunci când ai probleme să-ţi aduci aminte tu însuţi să zbori.

Semnul cuielor – Pilda numărul 249

Trăia un om, demult. El avea un fiu tare neascultător, care îi făcea tot soiul de necazuri. Ajunsese bietul om să se gândească cu teamă la ziua care urma. A început să bată câte un cui, în tocul uşii, pentru fiecare greşeală a fiului său. Când tocul uşii s-a umplut de cuie, încât părea un arici, omul şi-a chemat fiul şi i-a spus:
— Am bătut câte un cui, pentru fiecare greşeală a ta!
Fiul s-a speriat, văzând mulţimea cuielor şi a hotărât în sinea lui să răscumpere fiecare greşeală cu o faptă bună.

După prima faptă bună, şi-a chemat tatăl în faţa uşii, rugându-l să scoată un cui.
În ziua, în care a scos ultimul cui, tatăl şi-a îmbrăţişat fiul, bucurându-se împreună cu el. Fiul l-a strâns la piept şi a văzut că tatăl său plângea.
— De ce plângi? Ar trebui să fii fericit şi mulţumit că ai putut să scoţi toate cuiele.
— E adevărat, cuiele au fost scoase, dar semnele, semnele au rămas!

Comoara morţii, bătrânul pustnic şi tâlharii – Pilda numărul 250

Un pustnic a intrat într-o peşteră din cauza ploii şi a găsit o comoară. A ieşit peste măsură de speriat din peşteră stigând:
— Am văzut moartea!
Afară s-a ciocnit cu trei bandiţi, care privind în jur l-au întrebat:
— Moşule, unde este moartea?
Pustnicul i-a dus în peşteră şi le-a arătat tezaurul, descoperit din întâmplare. La vederea aurului, cei trei bandiţi şi-au simţit inima tresăltând de bucurie şi vicleni i-au spus:
— Ai dreptate, moşule, pleacă, pleacă departe de aici.
După plecarea bătrânului, hoţii au rămas lângă aur, care era foarte mult, întrebându-se, cum să-l care din vârful muntelui. Până la urmă au hotărât ca unul să meargă să aducă provizii şi căruţe, iar ceilalţi doi să rămână de pază.
Cel care a coborât în târg, după provizii, se gândea:
— „În târg voi bea şi voi mânca pe săturate, voi petrece... apoi voi cumpăra provizii, pe care le voi otrăvi şi astfel voi rămâne singurul stăpân al comorii”.
Cei doi tâlhari rămaşi de pază gândeau fiecare în sinea lui:
— „O jumătate din comoară este mai mare decât o treime. La întoarcere, îl vom ucide pe cel plecat în târg şi vom împărţi comoara pe dindouă”.
Şi aşa au făcut. L-au omorât pe tovarăşul venit din târg cu provizii şi căruţe, au mâncat hrana otrăvită de el şi astfel au murit cu toţii.

Nedreptatea şi lăcomia ucid!

Trufia tinereţii şi buna smerire – Pilda numărul 251

Un tânăr rege, pentru a-şi arăta valoarea, obişnuia să caute necontenit prilej de ceartă cu regele bătrân al ţării vecine. Bătrânul rege încercase pe toate căile să stabilească legături de prietenie şi întrajutorare cu tânărul său vecin. Dar în zadar.
Într-o zi, tânărul porni război împotriva ţării vecine. Bătrânul rege amintindu-şi câte prostii făcuse el însuşi la tinereţe şi că tânărul rege este la vârsta la care nu i se poate cere înţelepciune, porunci căpitanilor săi să-l prindă viu. Când acesta fu adus şi-l văzu speriat, bătrânului rege i se făcu milă de el, dar se prefăcu mânios şi-l condamnă la moarte. Tânărul implora îndurare.
— Bine, îţi mai dau o şansă! se prefăcu înduplecat bătrânul rege.
A doua zi i se puse în braţe un vas plin ochi cu apă şi i se spuse:
— Va trebui să înconjori cetatea, fără să verşi niciun strop de apă, altfel vei muri, iată, călăul este în spatele tău, cu securea pregătită.
Regele poruncise ca supuşii săi să se aşeze de-a lungul drumului: cei din stânga să-l jignească şi să-l huiduie, cei din dreapta să-l laude.
Tânărul reuşi să înconjoare cetatea, fără a risipi niciun strop de apă, iar bătrânul rege îl întrebă:
— De ce n-ai întors batjocura mulţimii, care te jignea şi batjocorea?
— N-aveam vreme! Trebuia să am grijă de vasul cu apă!
— Dar de ce n-ai răspuns măcar celor care te lăudau?
— N-aveam vreme, trebuia să am grijă de apă, să nu se risipească.
— Tinere, vezi, aşa n-am eu vreme de prostiile tale, pentru că ţara are nevoie de mine! Nu mai căuta aplauze ieftine, ai grijă de vasul, pe care Dumnezeu ţi l-a dat în grijă. Ţara şi poporul tău au nevoie de destoinicia ta! Orice om are un suflet, pe care trebuie să-l păzească şi o misiune, pe care trebuie s-o îndeplinească.

Bogaţii care au găsit fericirea – Pilda numărul 252

A fost odată, într-un ţinut îndepărtat, un om cu avere multă, numit Ilie. După douăzeci şi cinci de ani de muncă, acest om a strâns o avere mare.

Toţi ziceau:
— Ce fericit este Ilie! Are la avere de nu-i mai dă socoteală. N-are de ce să moară.
Mai multe nenorociri se abătură asupra casei lui şi sărăci atât de mult, încât un vecin milos îl primi pe el şi pe nevastă-sa să-l slujească în curte.
Într-o zi, i-au venit acestui om nişte oaspeţi.
— Văzură-ţi – zise el – pe bătrânul care trecu acum?
— L-am văzut. Ei, ce-i cu el?
— Uite: a fost cel mai bogat din ţinut.
— Tătucă – îl strigă unul din ei – vino să guști ceva cu noi!
Din vorbă în vorbă, îl întrebară cum se simte acum, când e sărac.
— Atâta vreme am căutat fericirea – zise el – şi numai de doi ani am găsit-o, de când sunt aici.
— Glumeşti, i-au zis oaspeţii.
— Nicidecum! Puteţi s-o întrebaţi şi pe bătrână. Ea vă va spune chiar mai bine decât mine.
O chemară pe bătrână şi aceasta le spuse:
— Este adevărat. Am fost bogaţi şi nu aveam pic de odihnă. Nici să vorbim, nici să gândim la Dumnezeu sau la izbăvirea sufletului nu aveam vreme. Şi griji mari!
Acum avem timp să ne rugăm lui Dumnezeu şi să ne gândim şi la sufletul nostru. Cincizeci de ani am căutat fericirea şi abia acum am găsit-o!
— Adevărat – zise şi bătrânul – înainte eram nişte proşti, plângând pierderea averii, dar Dumnezeu ne-a arătat acum adevărul.
Oaspeţii rămaseră pe gânduri.

Cât de dificil ne este să înţelegem că fericirea se găseşte în simplitate, în sfânta simplitate.
„… Oamenii nu mai au capacitatea de a fi bucuroşi şi fericiţi, pentru că nu mai sunt capabili să-i facă pe ceilalţi bucuroşi şi fericiţi”.
Omenirea confundă fericirea şi bucuria, n-o mai deslușesc în adevăratul ei sens, au pervertit-o şi în felul acesta nu are rezultatul scontat.
Cât de mult persistă în suflet bucuria că ai bucurat pe aproapele! Şi are

această persistenţă pentru că poartă în ea lucrarea divină – iubirea aproapelui. Dar numai în simplitate poate omul să dobândească aceasta – exact ca cei doi bătrânei din povestea de mai sus.

Un copil ca pâinea caldă – Pilda numărul 253

În anul 1807 se pornise o foamete cumplită. N-aveau oamenii ce să bage în gură şi mureau cu sutele de foame.
În târgul Hârlău, un om cu inimă şi bogat, îi chemă pe copiii săraci şi le spuse.
— Măi copii, în coşul acesta e câte o pâine pentru voi. Să veniţi în fiecare zi să luaţi pâinişoara, până când s-o îndura Bunul Dumnezeu şi o trimite zile mai bune.
Copiii dădură năvală la coş, întrecându-se fiecare să apuce pâinea ce i se părea mai mare şi mai frumoasă şi apoi plecară fără măcar să mulţumească binefăcătorului lor. Dintre toţi, numai Irina, o fetiţă îmbrăcată cu hăinuţe sărace, dar curate, stătu la o parte, luă pâinea cea mică ce rămase în coş, apoi sărută mâna avutului şi plecă bucuroasă acasă.
A doua zi, copiii veniră iarăşi şi se purtară ca întâia oară. Biata Irina luă şi de data aceasta o pâine abia pe jumătate decât a celorlalţi.
Când aduse pâinea acasă la maica sa, care era bolnavă, şi când aceasta o frânse în două, căzu din ea o mulţime de bani de argint. Cei ai săi rămaseră uimiţi.
— Du banii înapoi – îi spuse mama – căci desigur, din greşeală s-au strecurat în aluat.
Irina alergă repede şi întinse banii binefăcătorului ei. Dar el o privi lung şi-i zise.
— Ia-ţi banii, fetiţo! Nu e nicio greşeală. Dinadins am spus să se pună aceşti bani în pâinea cea mică, pentru a-ţi răsplăti cuminţenia ta. Fii şi de aici înainte tot aşa de bună, tot aşa de blândă şi de nelacomă, căci într-o bună zi, ca în pâinea aceasta, pe neaşteptate, Dumnezeu îţi va dărui o cunună neveştejită – un loc în rai, alături de El.

Sfântul Martin şi porumbelul de aur – Pilda numărul 254

Într-o zi, Sfântul Martin, trecând printr-o cetate, a văzut un sărac schingiuit, pentru datoriile pe care le avea. Plin de milă, pentru chinurile îndurate, Sfântul a rugat pe cămătari să ierte pe sărman şi să aştepte până le va putea plăti. Dar aceia, cărpănoşi, nici nu voiau să audă. Sfântul a început a se ruga astfel:
— Doamne, milostiv, Tu care ai plouat cu mană în pustie şi ai hrănit poporul Tău, trimite acum datoria săracului, spre slava numelui Tău!
Îndată s-a pogorât din cer un porumbel, care s-a aşezat pe umărul Sfântului. Când a voit acesta să-l ia, s-a prefăcut într-un porumbel de aur. Sfântul Martin l-a luat şi l-a dus la un cămătar de la care a primit 300 de galbeni, adică tocmai datoria săracului, după care a mers la locul caznei şi l-a salvat pe bietul om.
A doua zi, nişte credincioşi i-au adus Sfântului mulţime de bani, pe care acesta i-a dus cămătarului, pentru a răscumpăra porumbelul. Când Sfântul Martin a mers la cămătar cu banii, acestuia i-a părut rău după porumbelul lucrat aşa de bine, dar Sfântul i-a dat şi 30 de bani de aur în plus. A luat porumbelul şi i-a spus:
— Zboară, minune cerească!
Porumbelul şi-a luat zborul pe dată, iar cămătarul i-a înapoiat banii, spunându-i:
— Destulă răsplată mi-i această minune, ia banii şi du-i nevoiaşilor!

Trezit de un înger din rutină şi plictiseală – Pilda numărul 255

Sunt obosit de atâta muncă şi de văzut aceeaşi oameni în drum spre serviciu. Ajung acasă şi nevasta-mi serveşte acelaşi fel de mâncare la cină. Vreau să intru în baie, apoi să intru în camera mea, să mă întind în pat, să stau liniştit la televizor, dar fiica mea nu mă lasă, pentru că ea vrea mereu să se joace cu mine; nu mă înţelege că sunt obosit. Şi tatăl meu mă deranjează câteodată, soţia mea la fel... şi între nevastă, fiică, tată, încep să înnebunesc. Vreau linişte. Unicul lucru bun este somnul, când închid ochii mă liniştesc şi parcă uit de toţi şi toate.
Dintr-odată apăru un înger înveşmântat în lumină!
— „Pace ţie! Pentru tine am venit!”
Cine eşti şi cum ai intrat?

— „M-a trimis Dumnezeu după tine. Mi-a spus să-ţi ascult plângerile şi… ai dreptate! A venit timpul să te „odihneşti”.
— Asta nu este posibil, asta înseamnă că trebuie să mor.
— „Aşa este, vei muri. Nu ai să mai întâlneşti mereu aceeaşi oameni, nici nu mai trebuie să-ţi suporţi nevasta veşnic nemulţumită, nici pe micuţa ta fiică, nici să asculţi sfaturile tatălui tău”.
— Dar ce se va întâmpla cu totul, cu serviciul meu…?
— „Nu-ţi face probleme, la firma unde lucrezi tu, au găsit deja pe altcineva; şi acel cineva, bineînţeles, este fericit pentru că nu avea serviciu”.
— Şi soţia mea şi copilul meu?
— „Soţia ta va întâlni un bărbat bun, care o va respecta şi admira pentru calităţile sale, şi care va avea răbdare s-o asculte cu plăcere, fără să-i reproşeze nimic. Şi-n plus, va avea grijă de fiica ta, o va iubi mult ca şi cum ar fi a lui; şi oricât de obosit ar veni de la serviciu, va avea răbdare să se joace cu ea şi vor fi foarte fericiţi”.
— Nu! Nu pot să mor!
— „Îmi pare rău dar decizia a fost luată”.
— Dar asta înseamnă că nu-mi mai pot săruta fiica niciodată, că nu-i mai pot spune „Te iubesc” soţiei mele şi nici nu îmi mai pot îmbrăţişa tatăl. Nu, nu vreau să mor, vreau să trăiesc, nu vreau să mor încă.
— „Dar, nu asta doreai?… ODIHNĂ. Acum te poţi odihni etern, dormi pentru veşnicie”.
— Nu, nu vreau, te rog, Dumnezeule…!
— „Ce ai, iubitule? Ai un coşmar?” – îmi şopti soţia mea, trezindu-mă.
— Nu, nu a fost un coşmar, a fost încă o şansă.

Ai grijă de familia ta.
Cred că această pildă te-a făcut să reflectezi, omule.
Pentru că, de cele mai multe ori, aşa gândeşti şi… tu!

Şoricelul ameninţat – Pilda numărul 256

Un şoricel privi din crăpătura sa din perete şi îi văzu pe ţăran şi pe nevasta acestuia deschizând un pachet.
— Ce mâncare să fi adus oare? se întrebă şoricelul. Cu groază îşi dădu

repede seama că era o capcană.
Şoricelul se strecură cu mare grijă în curtea animalelor şi dădu alarma:
— E o capcană în casă, e o capcană în casă!
Găina cotcodăci şi se înfoie, ridică apoi capul şi îi spuse:
— Domnule Şoarece, văd bine că acest lucru te afectează, dar pentru mine el nu are nicio relevanţă.
— Nu pot permite ca acest lucru să mă afecteze.
Şoricelul se întoarse atunci înspre porc şi îi spuse:
— E o capcană în casă, e o capcană în casă!
Porcului îi fu milă de el, dar răspunse:
— Îmi pare foarte, foarte rău, Domnule Şoarece, dar tot ce pot să fac este să mă rog. Te asigur că te vei găsi în rugăciunile mele.
Şoricelul merse atunci la vacă şi îi spuse:
— E o capcană în casă, e o capcană în casă!
Vaca îi spuse:
— Vai! Domnule Şoarece, îmi pare foarte rău pentru tine, dar chiar nu este o urgenţă pentru mine.
Şi aşa se întoarse şoricelul în casă, cu capul plecat şi cât se poate de amărât, pentru a înfrunta de unul singur capcana pusă de ţăran.
În chiar noaptea aceea în casă se auzi un zgomot. Cum ar fi zgomotul produs de o capcană în care s-a prins un şoricel.
Nevasta ţăranului se repezi să vadă ce s-a prins. Pe întuneric, ea nu îşi dădu seama că în capcană îşi prinsese coada un şarpe veninos.
Şarpele o muşcă pe nevasta ţăranului. Ţăranul o duse cât putu de repede la spital, şi când o aduse acasă, ea mai avea încă febră.
Oricine ştie că cel mai bun tratament împotriva febrei este supa proaspătă de pui, aşa că ţăranul luă un cuţit şi se duse în curtea păsărilor, ca să facă rost de principalul ingredient pentru supă.
Dar nevasta lui nu se însănătoşi, aşa că prietenele şi vecinele ei veniră să o îngrijească şi stăteau cu ea mai toată ziua. Pentru a le da de mâncare, ţăranul fu nevoit să taie porcul.
Nevasta ţăranului nu se mai însănătoşi, şi muri la scurt timp.
La înmormântare veni multă lume, iar ţăranul trebui să taie şi vaca pentru a-i hrăni pe toţi.
Şoricelul se uita din crăpătura lui din perete, cuprins de tristeţe.

Aşa că data viitoare când auzi că cineva se confruntă cu o problemă şi tu ai impresia că acest lucru nu te priveşte, adu-ţi aminte: Când unul dintre noi este ameninţat, cu toţii suntem expuşi unui risc.
Suntem cu toţii implicaţi în această călătorie numită viaţă. Trebuie să avem grijă unii de alţii şi să facem un efort în plus pentru a ne încuraja unii pe alţii.
Fiecare dintre noi este un fir vital în tapiţeria altei persoane; vieţile noastre se întreţes, şi acest lucru nu este întâmplător.
Unul dintre cele mai bune lucruri din lumea asta de care te poţi ţine strâns este un prieten adevărat!

Eu nu mă răzbun, precum tu – Pilda numărul 257

Pe câmpul de luptă, un soldat greu rănit se ruga de un ostaş duşman să-i dea o înghiţitură de apă. Când acesta porni spre pârâu, pentru a-i îndeplini dorinţa, rănitul scoase revolverul şi trase într-însul.
Soldatul, la rândul său foarte tare rănit, se întoarse, cu greu, îl dezarmă pe cel ce-l împuşcase, apoi îi dădu apă rece, de-i potoli setea care-l chinuia.

Trufaşul ateu – Pilda numărul 258

Într-o zi, un trufaş zice unui credincios:
— Ce, sunt copil, să mă tem de Dumnezeu, eu sunt ateu?!
Credinciosul îi răspunde:
— Rău faci că nu lepezi de la tine această orbire a trufiei.
— A trecut o bucată de vreme şi iată-l pe trufaş venind la cel credincios:
— M-a gonit feciorul-meu din casă. I-o vândusem lui, cu îndatorirea să mă îngrijească până voi muri. Şi acum, m-a luat cu ciomagul şi m-a alungat.
— Cel credincios i-a răspuns:
— Nu te supăra, frate, dar se vede treaba că feciorul dumitale te-a auzit când spuneai că nu te temi de Dumnezeu şi, auzindu-te, ba azi, ba mâine, şi-a zis şi el: „Dacă tata nu se teme de Dumnezeu, de ce m-aş teme eu de tata?”

— Şi de aceea te-a alungat, dar vinovat de aceasta nu e numai feciorul, ci mai ales dumneata.
— Trufaşul a pus capul în pământ şi n-a mai zis nimic.

Avva Moise şi ofranda de lapte – Pilda numărul 259

Călătorind prin ţară, Avva Moise întâlneşte un păstor şi rămâne cu el câteva zile, ajutându-l să-şi pască turma. La sfârşitul fiecărei zile, păstorul lua într-un blid, cel mai bun lapte, pe care îl aşeza, departe de locul de înnoptat, pe o piatră.
— Pentru ce pui laptele acolo? a întrebat Moise.
— Este lapte pentru Dumnezeu! a răspuns cu veneraţie păstorul.
Mirat Avva Moise cere lămuriri:
— Cum aşa?
— În fiecare seară iau laptele cel mai bun şi-l dau ofrandă lui Dumnezeu!
Văzând simplitatea omului, Avva Moise a zâmbit şi l-a întrebat foarte serios:
— Şi Dumnezeu îl bea?
— Da! a exclamat sigur de sine păstorul. Dumnezeu bea laptele, pe care i-L ofer!
Moise se hotărăşte să lumineze pe sărmanul naiv:
— Dumnezeu este Spirit Pur, El nu cunoaşte setea şi foamea şi nu are deloc nevoie de laptele tău.
— Eu găsesc, dimineaţa, blidul gol şi, cu siguranţă, Dumnezeu îşi potoleşte setea cu acest lapte.
— Nu, nu Dumnezeu bea laptele tău! La noapte să veghem vasul, să vedem cine bea laptele.
Convins că Dumnezeu bea laptele şi curios să vadă aceasta, cu proprii ochi, păstorul se aşază împreună cu omul străin la pândă. În toiul nopţii, la lumina lunii, păstorul vede cum un animal micuţ se apropie de blid şi bea laptele lăsat pentru Dumnezeu.
Dimineaţa, foarte trist, cu faţa întunecată şi inima strânsă, păstorul îi dă dreptate lui Avva Moise…
— Ai avut dreptate, o vulpe bea laptele meu!
În noaptea următoare, Dumnezeu i se arată lui Moise şi-i spune:

„Moise, este adevărat că sunt Spirit Pur, dar am primit cu bucurie ofranda de iubire a păstorului şi neavând trebuinţă de acel lapte, îndreptam într-acolo micul animal înfometat, care avea atâta nevoie de hrană. Tu ai lăsat animalul fără hrană, pe om fără bucuria şi liniştea că Eu îi primesc curata şi smerita ofrandă, iar pe Mine, fără iubirea cuprinsă în gestul omului”.

Linguşitorii – Pilda numărul 260

Un rege al Persiei, voind să-şi aleagă un sfetnic bun, a chemat la palat, într-o zi, pe cinci dintre cetăţenii cei mai de vază din oraş şi le-a zis:
— Iată, am 5 inele pe degetele mele; ele vor fi plata sincerităţii voastre. Spuneţi-mi fără linguşire: ce credeţi voi despre puterea şi mărirea mea?
— Ei, uimiţi de frumuseţea diamantelor de pe inele şi voind să le aibă, răspunseră regelui cu multe laude pe care nu se cuvenea să le spună decât lui Dumnezeu.
Regele părea foarte mulţumit şi dădu pe rând patru inele.
Pentru că al cincilea tăcea, regele l-a îndemnat să-şi spună părerea.
— Eu cred, zise acesta, altfel decât au mărturisit cei care au vorbit înaintea mea. Eu cred că toată puterea, o rege, o ai de la Dumnezeu şi ţi-a fost dată pentru binele poporului ce-l stăpâneşti şi odată va trebui să dai socoteală pentru cum ai întrebuinţat-o.
— Şi eu cred tot aşa, spuse regele cu mulţumire. Dar ţie nu-ţi dau inelul, ci încrederea şi prietenia mea. Vei sta mereu lângă mine ca sfetnic şi prieten al meu, căci în tine am găsit omul şi prietenul sincer pe care îl căutam.
A doua zi, cei 4 veniră foarte grăbiţi să spună regelui că negustorul de la care a cumpărat inelele, l-a minţit şi i-a dat diamante false.
Dar regele le zise:
— Ce, voi credeţi că nu ştiu că diamantele sunt false?! Doar eu le-am comandat astfel. V-am plătit cinstit. Voi mi-aţi dat laude false, iar eu v-am dăruit diamantele false. V-am plătit cu aceeaşi măsură, de ce vă mai plângeţi?!

Arendaşul cel netrebnic şi Petru cel bun – Pilda numărul

261

Era, mai demult, când cei sărmani erau în puterea bogătaşilor. Însă, şi între aceştia erau oameni şi oameni, unii mai răi, unii mai buni. Unii, cu frica de Dumnezeu, erau mai buni cu cei nevoiaşi. Alţii, erau ca nişte câini. Dintre aceştia din urmă făcea parte, mai cu seamă, cei ce înainte fuseseră slugi şi acum se îmbogăţiseră.
Pe o moşie boierească venise un arendaş netrebnic. Îi muncea pe bieţii oameni până le storcea toată vlaga, iar el se îmbogăţea cu fiecare zi ce trecea. Îi snopea în bătaie, aşa că bărbaţii, femeile şi copiii fugeau de el ori de câte ori îl vedeau. Aceasta îl înfuria însă şi mai tare. Aşa că începuseră bieţii oameni să puie la cale cum să scape de el.
— Cât să-l mai răbdăm pe hoţomanul acesta? Nu-i păcat să ucizi o astfel de fiară.
— Chiar în săptămâna Patimilor i-a scos pe oameni în pădure, să o cureţe. Când a venit arendaşul să verifice cum lucrează, deşi lucrurile erau după cum au reuşit ei să le facă mai bine, tot le-a căutat nod în papură şi i-a snopit în bătaie.
— Apoi le-a poruncit ca a doua zi, de Paşti, să iasă la arat.
— „Dacă a uitat şi de Dumnezeu – ziceau sărmanii oameni – apoi să scăpăm o dată de el!”
— Unul, Petre, om sfios şi care nu se prea amesteca în vorbă, îi auzi şi zise:
— Fraţilor, e păcat să vă gândiţi la aşa ceva. E un lucru mare să omori un om. Dacă-i rău, răul e numai al lui. Nu trebuie să luptăm cu răul împotriva celui rău. Hristos ne-a învăţat aşa. Să răbdăm răul şi-l vom învinge!
— Oamenii se potoliră.
— A doua zi, de Paşti, au ieşit la lucru, plângând. Arendaşul l-a trimis pe logăfăt, zicându-i:
— Trage cu urechea la ce vorbesc tâlharii aceia despre mine. Îi cunosc eu. Ar vrea doar să doarmă toată ziua!... Să-mi spui ce zic!
— Logăfătul s-a dus şi, la înapoiere, i-a spus că toţi îl vorbesc de rău.
— Dar ce spun? Vorbeşte!
— Zic că nu crezi în Dumnezeu.
— Arendaşul începu să râdă.

— Cine-a spus asta?
— Toată lumea. Mai zic că te-ai legat frate de cruce cu necuratul.
— Arendaşul zâmbi, mânzeşte.
— Dar Petre, şi râiosul ăla mă ocărăşte?
— Numai el nu zice nimic. Şi toţi se miră de el.
— El ară, cântă domol şi lipi de grindeiul plugului o lumânărică de cinci bani, pe care n-o stinse vântul. Când m-am apropiat de el, mi-a zis: Hristos a înviat! şi a arat mai departe. Iar când toţi ceilalţi cârteau, el zicea: „Pe pământ pace şi-ntre oameni bună învoire!"
— Arendaşul sări din pat şi zise:
— M-a învins! M-a învins!
— Dădu poruncă să-i pună şaua pe cal, încălecă şi porni spre câmp. Dar, spre ieşirea din sat, calul se sperie şi-l aruncă într-un par ascuţit din gard, care i-a spart pieptul.
— Când s-au înapoiat ţăranii, l-au văzut jos, şi au luat-o pe alt drum.
— Doar Petre, cu fiul său, l-au pus în căruţă şi l-au dus acasă. Atunci au văzut, cu adevărat, oamenii, că puterea lui Dumnezeu se arată prin credinţă şi blândeţe.

Omul rău întotdeauna va sfârşi rău!

Ospitalitatea făţarnicului – Pilda numărul 262

Odată trăia un om „evlavios". În fiecare zi, de cum se trezea, se spăla şi apoi mergea la biserică pentru slujba de dimineaţă. Înălţa mereu o rugă fierbinte: „Doamne, eu vin mereu la Tine, n-am lipsit niciodată. Dimineaţa şi seara, mă rog, fac pomană. N-ai putea veni şi Tu odată la mine?
Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea şi i-a spus: „Mâine voi veni la tine!"
Ce bucurie pe bietul om. A curăţat toată casa, a făcut mâncare, a aprins lumânări. În camera de oaspeţi a orânduit mulţime de tăvi pline cu fructe, plăcinte dulci şi flori. Toate erau pregătite pentru a-L primi pe Dumnezeu. La ceasul slujbei de dimineaţă, un băieţel, care tocmai trecea pe acolo, zăreşte prin fereastra deschisă tăvile cu plăcinte, se apropie şi spune:
— Tataie, ai multe plăcinte, nu-mi dai şi mie una?

Mâniat de îndrăzneală, omul cel credincios îi răspunde supărat:
— Ia şterge-o, împielițatule, cutezi să-mi ceri, ce-am pregătit pentru Dumnezeu?
Băiețelul înfricoşat pleacă fugind.
Clopotul anunță sfârşitul slujbei de dimineață.
Creştinul îşi spune: „De bună seamă, Dumnezeu va veni după rugăciunea de amiază. Să-L aşteptăm”.
Obosit s-a aşezat pe banca din fața casei. Vine un cerşetor şi-i cere de pomană. Omul îl alungă, fără prea multă vorbă. Apoi spală cu grijă locul, unde a călcat cerşetorul.
Trece şi amiaza şi Dumnezeu tot nu apare. Vine seara. Tot mai abătut omul nostru aşteaptă vizita făgăduită. La ceasul rugăciunii de seară, se înfățişează un pelerin şi-l roagă:
— Îngăduie-mi să mă odihnesc pe banca ta şi să-mi petrec noaptea aici.
— Nici gând! E locul pe care l-am pregătit pentru Dumnezeu!
S-a înnoptat. „Dumnezeu nu şi-a ținut făgăduiala”, îşi spune sărmanul om necăjit.
A doua zi, omul merge la biserică, la slujba de dimineață, ducând prinoasele şi izbucneşte în lacrimi:
— Doamne, n-ai venit la mine aşa cum ai făgăduit! De ce?
Dumnezeu i-a răspuns:
— De trei ori am venit şi de trei ori m-ai alungat!
— Când l-ai alungat pe băiețel, pe cerşetor şi pe pelerin, pe Mine m-ai alungat.

Două fiare de pug – Pilda numărul 263

Un negustor avea două fiare de plug. Pe unul din ele îl puse la gura unui plug şi începu să are cu putere pământul. Pe celălalt îl puse deoparte, lăsându-l la păstrare. Şi iată că trecu o vreme, după care, cele două fiare se întâlniră sub umbra casei. Cel de plug strălucea ca aurul în soare, iar celălalt, nu numai că nu avea nicio strălucire, dar rugina îl îmbrăcase într-o haină urâtă, zgrunțuroasă. Atunci, cele două fiare vorbiră între ele:
— E cu putință, oare, să fim atât de deosebiți, cu toate că la început ne asemănam atât de mult? întrebă fierul ruginit.

Cel lustruit răspunse, cu smerenie, dar şi cu tărie:
— De vreme ce se vede, desigur că e cu putinţă!
Ce-ai făcut de eşti atât de frumos, iar eu am rămas atât de urât? Căci ştiu bine că tu te-ai ostenit lucrând, pe când eu m-am odihnit în tot acest timp.
Atunci, fierul lustruit zise celui odihnit:
— Tocmai fiindcă te-ai odihnit… Munca m-a păstrat frumos, iar pe tine, odihna te-a sluţit.
Auzind acestea, fierul cel ruginit s-a pus şi el, de îndată, pe muncă.

Dresorul de fiare – Pilda numărul 264

Se povesteşte despre un bătrân pustnic care se tot scuza înaintea pelerinilor că are cam mult de lucru, că e tare ocupat. Pelerinii se mirau, căci îl ştiau că are o viaţă sfântă şi nu este absorbit de cele materiale, de aceea îl întrebară cu ce se ocupă.
Pustnicul le răspunse:
„Am de îmblânzit doi şoimi, de dresat doi vulturi, să stăpânesc doi iepuri, să am grijă de un şarpe, să încarc un măgar, să pun şaua pe cai şi să dresez un leu”.
„Într-adevăr, spuseră oamenii, ai mult de lucru. Timpul îţi este încărcat. Dar unde îţi sunt animalele de care vorbeşti, căci nu vedem pe lângă chilia sfinţiei tale nimic din toate acestea?”
Pustnicul le explică într-un mod foarte simplu, ca să înţeleagă cu toţii, căci aşa ceva aveau şi ei acasă. De altfel şi noi avem în grijă astfel de „jivine”.

„Cei doi şoimi sunt ochii noştri, care se reped asupra oricărui lucru; câteodată sunt ca nişte săgeţi care se înfig ici-colo şi aşa rămân. Uneori este greu să le îmblânzeşti.
Cei doi vulturi sunt mâinile noastre care apucă, şi ceea ce prind nu mai lasă liber. Câteodată scapă de sub control. Ele ar putea face altceva, ar putea mângâia, ajuta, deschide.
Cei doi iepuri sunt picioarele noastre care merg, lovesc, ologesc şi ne fac să rătăcim.
Cel mai greu lucru de stăpânit însă se află în spatele dinţilor noştri:

limba (şarpele). Cineva spunea că cei 32 de dinţi sunt neputincioşi în faţa unei singure limbi. Ea ar putea însă să mângâie, să spună lucruri frumoase, să-l slăvească pe Dumnezeu, să spună adevărul.
Şi apoi avem de încărcat un măgar: trupul nostru. Cât de des nu se aseamănă cu un astfel de animal! Totdeauna i se pare că e prea încărcat şi se împotriveşte, face năravuri, refuză, este încăpăţânat ca un măgar. Şi totuşi avem nevoie de el.
Apoi mai avem de dresat un leu. Despre leu se spune că este regele animalelor, aşa cum inima este centrala puterii, reşedinţa curajului şi a tuturor sentimentelor nobile, dar poate fi şi celula germenului urii şi al revoltei.
«Căci din inimă ies: gânduri rele, ucideri, adultere, desfrânări, furtişaguri, mărturii mincinoase, hule». (Matei 15: 19)".

Cu „îngerul" la masă – Pilda numărul 265

A fost odată un băieţel care şi-a dorit foarte mult să întâlnească un înger. Auzise el că îngerii sunt frumoşi şi buni, şi, într-o zi, a pornit în căutarea unui înger. Ştia foarte bine că nu o să fie o simplă plimbare, aşa că înainte de a porni şi-a umplut bine, bine gentuţa cu dulciuri şi cu multe sticluţe cu apă, ca să-şi mai potolească foamea şi setea din când în când.
Când a fost la câteva blocuri depărtare de casa lui a zărit un parc mare şi umbros, şi s-a gândit să-şi tragă puţin sufletul înainte de a porni iar la drum. S-a aşezat pe o bancă lângă un bătrân trist şi amărât, dar cu o faţă luminoasă, care se uita atât de plictisit la porumbeii ce scormoneau şi ei asfaltul, în speranţa că or mai găsi câte ceva de-ale gurii.
Băieţelul şi-a pus gentuţa în braţe şi a scos din ea o sticluţă de apă şi, când să guste din ea, a fost întrerupt de privirea bătrânului, care se uita la el cu o flămânzeală de parcă voia să îl mănânce cu tot cu papuci.
Făcându-i-se milă, băiatul i-a oferit acestuia câteva dulciuri, iar drept răsplată bătrânul i-a oferit un zâmbet.
Atât de minunat şi de radiant a fost zâmbetul bătrânului, încât băieţelul i-a oferit şi o sticluţă cu apă doar, doar va mai primi încă un zâmbet atât de frumos. Fără nicio ezitare şi fără nicio reţinere,

bătrânul i-a mai zâmbit încă o dată copilului.
Toată după-amiaza au stat acolo pe bancă, mâncând şi bând, fără să îşi spună vreun cuvânt unul celuilalt. Pe când se înnoptă, băiatul simţi prezenţa oboselii şi se hotărî să o ia către casă, mulţumit de bucuria pe care i-o făcuse bătrânul, din care radia atâta dragoste. Nici nu apucă bine să facă doi paşi că dă fuguţa înapoi să-l îmbrăţişeze pe colegul său de bancă. Bătrânul surprins de fapta copilului, cu doi stropi de lacrimi în ochi, tot ce i-a putut oferi înapoi a fost cel mai frumos zâmbet pe care l-a văzut copilul în acea zi.
Ajuns acasă, mama băiatului îl întâmpină. Surprinsă de expresia feţei lui plină de fericire, dânsa îl întrebă: „Ce ai făcut tu azi de eşti aşa de fericit? Cine ţi-a adus această fericire?”
Copilul îi răspunse: „Am stat la masă cu un înger!”. Şi înainte ca mama lui să apuce să îi răspundă, a mai adăugat: „Ştii ceva? Are cel mai frumos zâmbet dintre toate pe care le-am văzut vreodată, cu toate că e mai bătrân decât mi-l închipuiam!”
Între timp, bătrânul a ajuns şi el acasă şi fiul său, observând privirea paşnică a tatălui, nu a putut să nu îl întrebe: „Tată, ce ai făcut azi de eşti aşa fericit? Cine ţi-a adus această fericire?”
El i-a răspuns fiului său: „Am mâncat în parc dulciuri cu un înger!”. Şi înainte ca fiul său să apuce să îi răspundă, el a adăugat: „Ştii ceva? Este mult mai tânăr decât mi-l închipuiam!”

Prea des subapreciem puterea unei îmbrăţişări, a unui zâmbet, a unei vorbe bune, a unei urechi ascultătoare, a unui onest compliment sau a unui simplu act de bunătate şi milă. Toate acestea au puterea de a face dintr-o zi obişnuită o zi specială sau chiar să schimbe întregul fir al vieţii unei persoane. Şi toate acestea sunt cele mai simple şi obişnuite manifestări prin care lucrează bunătatea şi dragostea divină.

Uşa inimii – Pilda numărul 266

Pictorul terminase tabloul, care îl reprezenta pe Iisus în faţa unei uşi. Şi-a chemat prietenii pentru a le auzi părerea. Toţi au admirat tabloul, frumuseţea şi blândeţea chipului lui Iisus, atitudinea lui solemnă în faţa uşii întunecate. Toţi erau încântaţi şi aveau numai cuvinte de

laudă, când unul a spus:
— Maestre, mi se pare că lipseşte ceva uşii. Ea n-are clanţă, cum se poate intra?
Pictorul a răspuns:
— Uşa, la care bate Iisus, se deschide numai dinăuntru.

Măgarul înţelept – Pilda numărul 267

Într-o bună zi, măgarul unui ţăran căzu într-o fântână. Nefericitul animal se puse pe zbierat, ore întregi, în timp ce ţăranul căuta să vadă ce e de făcut. Până la urmă, ţăranul hotărî că măgarul şi-aşa era bătrân, iar că fântâna, oricum secată, tot trebuia să fie acoperită odată şi-odată. Şi că nu mai merită osteneala de a-l scoate pe măgar din adâncul fântânei. Aşa că ţăranul îşi chemă vecinii, că să-i dea o mână de ajutor. Fiecare dintre ei apucă câte o lopată şi începură să arunce de zor pământ înăuntrul fântânei. Măgarul pricepu de îndată ce i se pregătea şi se puse şi mai abitir pe zbierat. Dar, spre mirarea tuturor, după câteva lopeţi bune de pământ, măgarul se potoli şi tăcu. Ţăranul privi în adâncul fântânei şi rămase uluit de ce văzu. Cu fiecare lopată de pământ, măgarul cel bătrân făcea ceva neaşteptat: se scutura de pământ şi păşea deasupra lui. În curând, toată lumea fu martoră cu surprindere cum măgarul, ajuns până la gura fântânei, sări peste ghizduri şi ieşi fremătând.

„Duce măgarul şi nu ştie ce duce!”
Această zicală se potriveşte de minune creştinului nespovedit, însă dacă va proceda precum măgăruşul din poveste şi se va scutura de tina păcatului cu fiecare spovedanie în parte, va urca un pas mai sus pe scara mântuirii.

Visul – Pilda numărul 268

Pentru a treia oară tânărul cădea la concursul trienal. Îl tot urmărea ghinionul în vreme ce alţi învăţăcei, mai puţin înzestraţi şi mai puţin învăţaţi, aveau mai mult noroc. Plin de tristeţe el a plecat din capitală, înapoi spre satul natal, cu bocceaua în vârf de băţ.

Surprins de furtună în munţi s-a adăpostit într-o peşteră, care era locuinţa unui bătrân şi înţelept călugăr. Pustnicul l-a poftit să şadă pe singura „mobilă” din peşteră, un pat neted de piatră. Trăgând cu coada ochiului la oala cu porumb, care fierbea, l-a întrebat cu bunătate pe tânăr, ce drum mai are de străbătut. Acesta i-a povestit despre eşecul său, despre dorinţa de a nu se da bătut, despre speranţele şi ambiţiile sale. Pustnicul l-a ascultat în tăcere, apoi l-a îndemnat să se lungească pe pat, să se odihnească, înainte de a-şi continua călătoria.
După trei ani, tânărul a primit titlul de prim învăţat al împărăţiei. A cunoscut îndată gloria. Mai întâi şirul de serbări de neuitat: numele său proclamat de un crainic prin portavoce înaintea mulţimii adunate, apoi înmânarea solemnă a costumului de curte de către marele şambelan, procesiunea prin capitală, călare pe un cal alb, apoi până în satul natal, unde timp de câteva zile, serbările şi ospeţele s-au ţinut lanţ. Şi-a luat apoi în primire înaltele îndatoriri publice, a urmat căsătoria cu cea mai frumoasă dintre fiicele împăratului. Apoi, după câţiva ani, i s-au născut fii frumoşi şi a fost înălţat la rangul de prim-ministru. A ajuns pe culmea gloriei şi bogăţiei, din care s-a înfruptat timp de cincisprezece ani.
A urmat o năvălire a barbarilor. Primele bătălii au fost un dezastru pentru împărat. Chemat să preia comanda oştirii, a izbutit să-i respingă pe năvălitori, după care le-a cotropit ţinuturile şi l-a ucis pe regele lor.
Farmecul sălbatic, al reginei barbare l-a cucerit şi l-a subjugat. Mânat de patima nestăvilită, a uitat cu totul de soţie, de cămin, de datoria către rege şi ţară. Zadarnic l-a chemat regele înapoi. În cele din urmă regele său, s-a văzut nevoit să trimită oaste împotriva lui. Dar el s-a răzvrătit, a vrut să se împotrivească prin luptă, iar căpitanii săi l-au trădat şi l-au dat pe mâna împăratului. Cu toate rugăminţile soţiei sale, împăratul l-a condamnat la moarte. În noaptea de dinaintea osândei întreaga viaţă i s-a perindat prin faţa ochilor: copilăria săracă, truda de învăţăcel, ascensiunea fulgerătoare, fericirea, patima îmbătătoare, rătăcirea şi prăbuşirea neaşteptată.
Tânărul a deschis ochii. Se afla în peşteră, culcat pe patul neted de piatră. Lângă el ghemuit, bătrânul îşi mesteca încet fiertura. Doar zgomotul uşor al lingurei lovind fundul oalei, abia mai desluşit decât

cântecul focului, tulbura liniştea muntelui. Ploaia încetase.
— Tinere, lung vis ai mai avut, dar fiertura mea nu-i încă gata. Mai îngăduie-mi o clipă şi apoi fă-mi bucuria să împarţi cu mine această cină săracă.

Fetiţo, ce grea povară duci – Pilda numărul 269

Pe o potecă abruptă şi stâncoasă am întâlnit o fetiţă, care-şi purta în spate frăţiorul.
Se vedea cu ochiul liber că micuţul era prea greu pentru puterile ei.
I-am spus:
— Fetiţo, ce grea povară duci!
Ea m-a privit mirată şi mi-a spus cu reproş în glas:
— Nu este o povară domnule, este fratele meu!
Am rămas uluit. Fetiţa cea curajoasă tocmai îmi dăduse o lecţie de viaţă.
Şi când durerile oamenilor mă copleşesc şi îmi pierd tot curajul, cuvintele fetei îmi amintesc:
„Nu este povară, este fratele tău!”

Nevinovăţia pruncului şi Madame de Pompadur – Pilda numărul 270

În trecut, trăia la curtea unui împărat francez o doamnă care păcătuia în fel şi chip şi care, totuşi, se bucura de foarte multă trecere în faţa împăratului. Nimic mai de seamă nu se petrecea în Franţa, până nu i s-ar fi cerut şi părerea ei.
Această doamnă era Doamna de Pompadour. Cu toată păcătoşenia ei, avea însă şi clipe de grozave remuşcări şi lua multe hotărâri bune pentru viitor, dar nu izbutea să şi le îndeplinească. Ori de câte ori era furtună, se simţea aşa de zguduită şi de înfricoşată, încât nu-şi găsea liniştea decât dacă lua, la întâmplare, un prunc oarecare în braţe. Întrebată de un sfetnic de ce strânge copilaşul la piept în vremuri de furtună, ea a răspuns:
— Eu sunt păcătoasă şi, de aceea, mi-e frică să nu mă trăsnească Dumnezeu!

— Da, doamnă, dar paratrăsnetul este pentru apărarea oamenilor buni şi drepţi în faţa lui Dumnezeu.
— Paratrăsnetul cel mai potrivit pentru o păcătoasă ca mine – mai adăugă ea – nu e decât copilaşul nevinovat. Un copil plăpând e singura pace a sufletului meu în clipe de tulburare şi grele încercări.
— Eu întotdeauna mă rog lui Dumnezeu să-mi dea un suflet de copil şi o minte de bătrân!

Una din condiţiile mântuirii – Pilda numărul 271

Un bătrân înţelept şi-a întrebat ucenicii.
— Cum ştiţi că s-a terminat noaptea şi începe ziua?
— Vă spun eu! s-a repezit un ucenic. Când de la distanţă poţi deosebi câinele de oaie!
— Nuuu! a răspuns bătrânul.
— Ar putea fi începutul zilei, a spus altul, când văzând de departe un arbore, poţi spune dacă este piersic ori smochin.
— Nici! a insistat înţeleptul.
— Atunci cum putem şti? au strigat ucenicii.
— Când privind în faţă un om, vom vedea în el un frate! Altfel orice oră a zilei ar fi, tot noapte este.

Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi şi iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice!

Povestea fluturelui albastru – Pilda numărul 272

A fost odată un văduv, care locuia împreună cu cele 2 fete ale sale, fete care erau foarte curioase şi inteligente. Fetele îi puneau mereu multe întrebări. La unele ştia să le răspundă, la altele nu.
Cum îşi dorea să le ofere cea mai bună educaţie, într-o zi şi-a trimis fetele în vacanţă la un un înţelept. Înţeleptul ştia întotdeauna să le răspundă la întrebările pe care ele le puneau.
La un moment dat una dintre ele a a adus un fluture albastru, pe care plănuia să îl folosească, pentru a înşela pe bătrânul înţelept.
— Ce vei face? o întrebă sora ei. O să ascund fluturele în mâinile mele

şi o să întreb înţeleptul dacă e viu sau mort. Dacă va zice că e mort, îmi voi deschide mâinile şi-l voi lăsa să zboare. Dacă va zice că e viu îl voi strânge şi îl voi strivi. Şi astfel orice răspuns va avea, se va înşela.
Cele două fete au mers într-o clipă la înţelept şi l-au găsit meditând.
Am aici un fluture albastru.
— Spune-mi, înţeleptule, e viu sau mort? Foarte calm, înţeleptul surâse şi îi zise:
— Depinde de tine… fiindcă e în mâinile tale.

Aşa este şi viaţa noastră, prezentul şi viitorul nostru.
Nu trebuie să învinovăţim pe nimeni când ceva nu merge: noi suntem responsabili pentru ceea ce dobândim sau nu.
Viaţa noastră e în mâinile noastre, ca şi fluturele albastru.
De noi depinde să alegem ce vom face cu ea!

Povestea inimii – Pilda numărul 273

Într-o zi, un tânăr s-a oprit în centrul unui mare oraş şi a început să le spună trecătorilor că are cea mai frumoasă inimă din împrejurimi. Nu după multă vreme, în jurul lui s-a strâns o mare mulţime de oameni şi toţi îi admirau inima, care era, într-adevăr, perfectă. Nu vedeai pe inima lui niciun semn, nicio fisură. Da, toţi au căzut de acord că era cea mai frumoasă inimă pe care au văzut-o vreodată. Tânărul era foarte mândru de inima lui şi nu contenea să se laude singur cu ea.
Când deodată, de mulţime s-a apropiat un bătrânel. Cu glas liniștit, el a rostit ca pentru sine:
— Şi totuşi, perfecţiunea inimii lui nu se compară cu frumuseţea inimii mele.
Oamenii din mulţimea strânsă în jurul tânărului au început să-şi întoarcă privirile spre inima bătrânelului. Până şi tânărul a fost curios să vadă inima ce îndrăznea să se compare cu inima lui. Era o inimă puternică, ale cărei bătăi ritmate se auzeau până departe. Dar era plină de cicatrici, locuri unde bucăţi din ea fuseseră înlocuite cu altele care nu se potriveau chiar întru totul, liniile de unire dintre bucăţile străine şi inima bătrânului fiind sinuoase, chiar colţuroase pe alocuri. Ba mai mult, din loc în loc lipseau bucăţi întregi din inima concurentă, răni

larg deschise, încă sângerânde.
„Cum poate spune că are o inimă mai frumoasă”, își șopteau uimiți oamenii.
Tânărul, după ce examinase atent inima bătrânelului, și-a ridicat privirea și i-a spus râzând:
— Cred că glumești, moșnege. Privește la inima mea – este perfectă! Pe când a ta este toată o rană, numai lacrimi și durere.
— Da, a spus blând bătrânelul. Inima ta arată perfect, dar nu mi-aș schimba niciodată inima cu inima ta. Vezi tu, fiecare cicatrice de pe inima mea reprezintă o persoană căreia i-am dăruit dragostea mea – rup o bucată din inima mea și i-o dau omului de lângă mine, care, adesea, îmi dă în schimb o bucată din inima lui, ce se potrivește în locul rămas gol în inima mea. Dar pentru că bucățile nu sunt măsurate la milimetru, rămân margini colțuroase, pe care eu le prețuiesc nespus de mult, deoarece îmi amintesc de dragostea pe care am împărtășit-o cu cel de lângă mine. Uneori am dăruit bucăți din inima mea unor oameni care nu mi-au dat nimic în schimb, nici măcar o bucățică din inima lor. Acestea sunt rănile deschise din inima mea, găurile negre – a-i iubi pe cei din jurul tău implică întotdeauna un oarecare risc. Și deși aceste răni sângerează încă și mă dor, ele îmi amintesc de dragostea pe care o am până și pentru acești oameni; și, cine știe, s-ar putea ca într-o zi să se întoarcă la mine și să-mi umple locurile goale cu bucăți din inimile lor. Înțelegi acum, dragul meu, care este adevărata frumusețe a inimii? a încheiat cu glas domol și zâmbet cald bătrânelul.
Tânărul a rămas tăcut deoparte, cu obrazul scăldat în lacrimi. S-a apropiat apoi timid de bătrânel, a rupt o bucată din inima lui perfectă și i-a întins-o cu mâini tremurânde. Bătrânul i-a primit bucata pe care a pus-o în inima lui. A rupt apoi o bucată din inima brăzdată de cicatrici și a pus inima tânărului. Se potrivea, dar nu perfect, pentru că marginile erau cam colțuroase.
Tânărul și-a privit inima, care nu mai era perfectă, dar care acum era mai frumoasă ca niciodată, fiindcă în inima cândva perfectă, pulsa de-acum dragoste din inima bătrânelului. Cei doi s-au îmbrățișat, și-au zâmbit și au pornit împreună la drum.

Cât de trist trebuie să fie să mergi pe calea vieții cu o inimă întreagă în

piept. O inimă perfectă, dar lipsită de frumuseţe…
Inima ta cum este, omule? O poţi împărţi cu alţii?

Pilda creionului – Pilda numărul 274

Copilul îşi privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat, întrebă:
— Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate e o poveste despre mine?
Bunicul se opri din scris, zâmbi şi-i spuse nepotului:
— E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fi mare.
Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.
— Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viaţa mea!
— Totul depinde de felul cum priveşti lucrurile. Există cinci calităţi la creion, pe care dacă reuşim să le menţinem, vom fi totdeauna oameni care trăiesc în bună pace cu lumea.
Prima calitate: poţi să faci lucruri mari, dar să nu uiţi niciodată că există o Mână care ne conduce paşii. Pe această mână o numim Dumnezeu şi El ne conduce totdeauna conform dorinţei Lui.
A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris şi să folosesc ascuţitoarea. Asta înseamnă un pic de suferinţă pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuţit. Deci, să ştii să suporţi unele dureri, pentru că ele te vor face mai bun.
A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim guma pentru a şterge ce era greşit. Trebuie să înţelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat este să ne menţinem pe drumul drept.
A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot aşa, îngrijeşte-te de ce se întâmplă înăuntrul tău.
Şi, în sfârşit, a cincea calitate a creionului: lasă totdeauna o urmă.
Tot aşa, să ştii că tot ce faci în viaţă va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Inima ta, casa lui Dumnezeu – Pilda numărul 275

Un om îl întreabă pe un înţelept:
— Îl caut pe Dumnezeu! I-am văzut peste tot semnele şi bunăvoinţa, adevărurile, minunile. Dar aş vrea să-l văd chipul!
— Uite, vezi muntele din faţa ta? Mută-l cu palmele tale şi poate, astfel, vei găsi ceea ce cauţi!
Cu palmele goale, omul purcese la treabă şi piatră cu piatră, mută muntele folosindu-şi trupul, sufletul şi mintea. După mulţi ani se întoarse la înţelept.
— Am mutat muntele, cum mi-ai spus, dar n-am văzut chipul lui Dumnezeu!
— Vezi apa, care curge prin preajma muntelui? Cu braţele tale, schimbă-i cursul!
Omul osteni mulţi ani şi schimbă albia râului, dar pentru că nu găsi astfel chipul Creatorului, se întoarse la înţelept.
— Inima ta ai cercetat-o? l-a întrebat înţeleptul.
— Am fost prea ocupat cu mutatul muntelui, schimbarea albiei râului, cu vorbele multe, cu oamenii, cu viaţa…
— Omul nu caută decât ceea ce este deja în el. Eşti pe drumul cel bun şi vei găsi fără îndoială ceea ce cauţi. Chipul lui Dumnezeu nu se revelează dintr-odată, ci se adună, picătură cu picătură, ca roua. Mai uşor muţi un munte, mai degrabă schimbi albia unui râu, decât să-l vezi pe Dumnezeu, dacă nu i-ai făcut casă în sufletul tău!

Gura spartă şi apa sfinţită – Pilda numărul 276

O femeie, mergând la o mănăstire, se plânse unui părinte îmbunătăţit de bărbatul ei, zicând:
— Părinte, bărbatul meu este aşa de ursuz şi arţăgos, că nu mai pot să-l suport. Tot timpul ne certăm şi nu ştiu cum să fac ca să-l îndrept.
Părintele, înţelegând despre ce este vorba i vrând să-i dea un mijloc prin care pacea să se reîntoarcă în familie, îi zise:
— Mergi la trapeză şi spune-i fratelui care are ascultare acolo, să-ţi dea într-o sticlă apă din fântâna mănăstirii şi s-o duci acasă. Când vine bărbatul tău acasă, să iei o înghiţitură din această apă. S-o păstrezi cu grijă în gură şi apoi vei vedea minunea.

Femeia făcu tot ce i se spusese. Când bărbatul veni seara acasă, lesne se vedea că era rău dispus, obosit şi nerăbdător. Numaidecât femeia luă în gură o înghiţitură din apa misterioasă şi se străduia să n-o piardă.
Într-adevăr, curând, bărbatul încetă. Astfel furtuna din acea seară trecu repede.
Încă o dată luă femeia acel medicament minunat şi din nou se lăsa cu acelaşi succes. Din acel moment bărbatul era altul, era transformat. Îi vorbea frumos şi o lăuda pentru gingăşia şi răbdarea ei.
Fericită din cale-afară pentru schimbarea soţului ei, femeia merse în grabă la părinte şi-i povesti despre succesul cu apa minunată.
— Nu apa din fântâna mănăstiri, spuse părintele, a făcut minunea, ci tăcerea ta. Mai înainte comentai înaintea bărbatului tău, care venea obosit de la muncă, şi-l enervai prin contraziceri. Tăcerea ta însă l-a îmblânzit.

Câtă apă sfinţită avem la îndemână şi nu o folosim! Cu siguranţă poate fi folosită şi apa de la robinet!

Profesorul ateu fără... creier! — Pilda numărul 277

Învăţătorul ateu:
— Elevi, să ştiţi că nu există Dumnezeu! Nu L-a văzut nimeni, nu-L vede nimeni şi, deci, nici nu-L va vedea! Este o mare prostie să crezi în ceva care nu există.
La care un elev foarte credincios spuse:
— Domnule învăţător, vreau să întreb şi eu pe elevi ceva, dacă-mi permiteţi!
— Elevi, vedeţi voi creierul domnului profesor?
Elevii: nuuu!
Elevul credincios spuse cu mult calm:
— Atunci, putem presupune că nu există!

Dragostea de mamă – Pilda numărul 278

Odată, pe o vreme grea de iarnă, o mamă trebui să plece la drum cu copilul ei cel mic. Neavând bani, făcea drumul pe jos; de la o vreme, viscolul se înteţi. Ajungând-o din urmă o căruţă, stăpânul o pofti să urce. Ea se urcă, având copilaşul în braţe, dar vântul bătea aşa de rece, încât mama, de teamă să nu-i îngheţe copilul, se dezbrăcă de haina ei groasă şi-l înveli bine. Merseră cale lungă; când ajunseră în sat, căruţaşul întrebă femeia unde vrea să coboare cu copilul, dar ce văzu?!
Mama nu mai mişca, murise de frig, iar copilul gângurea vesel în învelişul cald.

Numai o mamă cu dragostea ei poate face o astfel de jertfă.

Pelerinii – Pilda numărul 279

Doi pelerini mergeau pe drum. A izbucnit furtuna. Vântul le biciuia feţele cu gheaţă şi le şuiera lugubru pe la urechi.
Înaintau foarte greu, aplecaţi în faţă, ca să nu-i dărâme vântul puternic, abia mişcându-şi picioarele.
Dacă nu ajungeau destul de repede la refugiu, mureau îngheţaţi. Cu inima cât un purice şi orbiţi de viscol, pelerinii ajung lângă o râpă şi aud, cu greu, strigătele unui om, care căzuse acolo. Cineva cerea ajutor.
— Acel om este sortit morţii! Să ne grăbim ca să nu sfârşim ca el! a spus primul pelerin, continuându-şi grăbit drumul.
Al doilea pelerin, plin de milă pentru sărmanul acela, a coborât în râpă şi l-a luat în spate. Era greu omul, dar pelerinul a urcat până la drum.
Efortul foarte mare, l-a făcut să se încălzească şi chiar să transpire. Din cauza greutăţii şi a efortului nu mai simţea frigul.
La câţiva paşi de adăpost s-a împiedicat de ceva. Era tovarăşul de drum, care îngheţase. Frigul îl ucisese!

Cămaşa fericirii – Pilda numărul 280

Se spune că de mult trăia un prinţ nespus de melancolic. El era mereu trist şi mâhnit, iar chipul său veşnic întunecat, încât oamenii l-au numit Tamas (în sanscrită tamas înseamnă întunecat).
Cu toţii erau nespus de îngrijoraţi şi au chemat înţelepţi şi doctori

vestiţi, pentru a afla cum să-l tămăduiască pe prinţ. Un înţelept le-a spus:
— Prinţul s-ar vindeca, dacă ar îmbrăca cămaşa unui om fericit!
Prinţul s-a înveselit pentru o clipă şi degrabă a trimis ştafete în toată împărăţia, pentru a găsi un om fericit, căruia, cu mult aur, să-i cumpere cămaşa.
Trimişii împărăteşti au colindat întreaga împărăţie, dar n-au găsit decât oameni bombănitori, grăbiţi, cârtitori, trişti, cu chipuri întunecate, nefericiţi, bolnavi, amărâţi, nenorociţi. Nu găseau nici măcar un om fericit. Prinţul Tamas aştepta dar solii săi întârziau, nu se mai întorceau.
Unul din trimişi a ajuns în cel mai îndepărtat colţ al împărăţiei şi a găsit un om foarte vesel. El trebăluia cântând, muncea vesel, părea fericit. Trimisul, de teamă să nu greşească, s-a uitat bine la el, a luat aminte cum se poartă cu familia lui. Îşi răsfăţa soţia, o alinta, îi vorbea frumos şi drăgăstos, deşi arătau a fi de mult timp căsătoriţi. Cu copiii, se purta atent, blând, îi proteja şi se juca cu ei zilnic. Acesta era omul căutat. Părea să cunoască secretul fericirii şi, desigur, avea cămaşa fericirii! Nu rămânea decât să ia cămaşa fericirii. S-a repezit la acel om şi ajutat de soldaţi i-a smuls de pe umeri haina veche, decolorată, cârpită şi răscârpită. Dar omul n-avea cămaşă pe sub haină.
Omul fericit era aşa de sărac, încât nu avea nici măcar cămaşă. Îl avea însă pe Dumnezeu în suflet!

Vulturul – Pilda numărul 281

Era primăvară şi un om, slăbătând pădurea, a găsit un pui de vultur, căzut din cuib, l-a adus acasă şi l-a pus în curte, unde acesta a învăţat repede să ciugulească mâncarea găinilor şi să se poarte ca ele.
Într-o zi, un naturalist, în trecere pe acolo, a întrebat pe gospodar:
— Cum un vultur, regele păsărilor, a ajuns să trăiască printre găini?
— Fiindcă l-am hrănit cu mâncarea găinilor şi l-am învăţat să se poarte şi să fie o găină, deci nu mai este vultur.
— Totuşi, a insistat naturalistul, are inima şi aripile unui vultur şi poate, desigur, învăţa să zboare!
După ce s-au sfătuit multă vreme, cei doi au hotărât să vadă, dacă acest

lucru ar fi cu putinţă.
Naturalistul a luat cu delicateţe vulturul în braţe şi a spus:
— Tu aparţii cerului, nu pământului. Deschide-ţi aripile şi zboară!
Dar vulturul părea nesigur. Nu ştia bine cine era şi văzând găinile, care ciuguleau prin curte, s-a întors degrabă la ele.
Fără să se descurajeze, naturalistul s-a întors a doua zi, a luat vulturul, l-a urcat pe acoperişul casei şi i-a spus:
— Tu eşti vultur, deschide-ţi aripile şi zboară!
Dar tânărului vultur îi era frică de această noutate şi s-a întors înapoi, să ciugulească alături de găini.
A treia zi, naturalistul s-a sculat devreme, a luat vulturul şi l-a dus pe vârful unui deal înalt. Acolo a ridicat în sus, cât îi permiteau braţele, pe regele păsărilor, şi i-a spus cu dragoste şi încredere:
— Eşti un vultur, aparţii cerului şi pământului, deschide-ţi aripile şi zboară!
Vulturul a privit în jur, s-a uitat spre vale, la curtea cu găini, apoi spre cerul azuriu. Dar nu şi-a luat zborul încă.
Atunci, naturalistul s-a urcat mai sus, pe o stâncă şi l-a întins către soare.
Vulturul a început să tremure. Încet, încet şi-a deschis aripile. În sfârşit, cu un strigăt de triumf, şi-a luat zborul spre cer.
S-ar putea ca vulturul să-şi amintească şi acum de găini, s-ar putea ca, din când în când, să viziteze poiata, dar după cât se ştie nu s-a mai întors niciodată să trăiască ca o găină.

Cerbul – Pilda numărul 282

Unul din ucenicii Sfântului Nifon, cu multă uimire povestea:
— Atâta smerenie şi blândeţe îi dăduse harul Sfântului Duh, încât se socotea pe sine că întinează lumea cu făptura sa. Ascultaţi o mărturie a virtuţilor sale. A fost chemat odată în casa unui dregător, care avea mare evlavie către Cuviosul. Bogatul acela avea o grădină foarte mare, în care păşteau de voie mulţime de animale sălbatice, ca într-o pădure. Şi printre mulţii cerbi, pe care îi avea, era unul nespus de sălbatic din fire, care de se întâlnea cu un om îl lovea cu picioarele dinainte şi cu coarnele cele rămuroase. Eram cu sfântul şi când am intrat în curtea

dregătorului, cerbul furios s-a repezit la mine. Sfântul văzând aceasta s-a aşezat în faţa mea, să mă apere, şi numai ce l-a atins, că s-a îmblânzit pe dată.
Apoi cerbul privind în ochi pe Sfânt, s-a ruşinat şi a fugit în desiş.
Am întrebat:
— Spune, părinte, cum ai făcut aceasta?
— Aceasta este puterea tainică a smereniei.
Când ne smerim faţă de toţi şi toate şi ne vedem cât suntem de păcătoşi, se pogoară din cer toiagul lui Dumnezeu zdrobind tot răul.

Dragoste de mamă – Pilda numărul 283

O tânără domnişoară s-a întors acasă într-o după-amiază. Avusese o zi grea, cu multe probleme şi acum era obosită şi supărată. Mama ei, femeie în vârstă, s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare. S-au aşezat împreună la masă, dar, ca orice mamă, a văzut de îndată tristeţea din sufletul fetei şi a căutat să o liniştească.
— Mai lasă-mă în pace, mamă! Crezi că toate se pot rezolva aşa, cu una, cu două? Nici nu ştii despre ce-i vorba.
— Dar îmi poţi povesti, i-a răspuns, cu răbdare, mama. Poate te-aş putea ajuta…
— Cu ce să mă ajuţi, cu sfaturi? M-am săturat de atâtea întrebări şi sfaturi. Lasă-mă în pace! a mai strigat tânăra fată şi a plecat în grabă, trântind uşa.
Spre seară, când s-a mai liniştit, când şi-a dat seama de greşeala ei, de supărarea pe care i-o pricinuise, cu siguranţă, mamei, s-a întors. Acasă, însă, şi-a găsit mama aşteptând în fotoliul din faţa ferestrei, cu capul în piept, parcă ar fi adormit.
Dar ea murise, murise de inimă chiar în după-amiaza aceea. Zadarnice au fost lacrimile ce au urmat, zadarnică a fost toată durerea fetei. Mama murise şi ultimele cuvinte pe care le auzise de la copilul ei fuseseră: Lasă-mă în pace! Acest lucru o durea cel mai tare pe tânăra fată: mama murise fără ca ea să-i fi spus, de fapt, cât de mult o iubeşte, câtă nevoie are de prezenţa ei, de sfaturile ei, de dragostea ei – dragoste de mamă.

După Dumnezeu, nu iubesc pe nimeni atât de mult ca pe mama – Fericitul Ieronim.

Adevăr sau minciună – 284

Un tânăr l-a întrebat pe duhovnicul său:
— Aş vrea să cunosc cât mai multe despre credinţă şi religie. Am citit multe cărţi, dar nu ştiu care sunt adevărate şi care nu. Unele spun într-un fel, celelalte altfel, eu ce să mai cred?
— Fiule, cea mai mare ispită este cea care îţi încearcă credinţa cu tot felul de idei frumos spuse, dar golite de duh. Ţi-ar plăcea ca cineva să-ţi dăruiască un măr tare frumos, dar când vrei să-l mănânci să vezi că înăuntru-i tot viermănos şi stricat? Ar mai fi mărul acela bun de ceva? Aşa sunt şi unele cărţi: ţin mintea ocupată cu tot felul de idei, dar nu hrănesc şi sufletul.
Citeşte cât mai mult, dar caută să fii asemenea albinelor, ce trec din floare în floare şi culeg doar nectarul, nu şi alte lucruri inutile. Culege şi tu, la rândul tău, nectarul cărţilor, caută ce-i folositor în ele şi, de vei şti să găseşti adevărul în cărţi, vei şti să-l găseşti şi în viaţă.
Păgânii spun că religia, credinţa nu este logică. Dar, de fapt, credinţa este mai presus de logică. Mintea noastră judecă după cele lumeşti şi nici pe acestea nu-i în stare să le cuprindă. Cele cereşti nu pot fi găsite astfel. Nu căuta cu mintea ceea ce trebuie să cauţi cu sufletul, fiindcă cele ale sufletului numai cu sufletul le poţi afla. Şi ţine minte: degeaba citeşti despre credinţă, dacă nu trăieşti în credinţă!

Fără Dumnezeu nu este posibil a-L cunoaşte pe Dumnezeu – Sfântul Irineu.

Cei doi călugări – Pilda numărul 285

Se spune că odată, doi călugări au vrut să treacă peste un râu nu prea adânc, dar peste care nu se afla niciun pod. Pe mal, o tânără fată nu îndrăznea să se încumete în lupta cu apa. Văzând-o, unul dintre călugări a luat-o în braţe, a trecut-o pe celălalt mal, apoi şi-a văzut mai departe de drum. Cel de-al doilea călugăr nu i-a spus nimic, dar spre

seară, când au ajuns, în sfârşit, între zidurile mănăstirii, a răbufnit:
— Cum este posibil să ridici în braţe o fată, când noi, călugării, nu avem voie nici măcar să le privim?
Liniştit, celălalt i-a răspuns:
— Eu am lăsat fata acolo, tu, însă, o mai porţi şi acum cu tine.

„Dumnezeu nu se uită la binele ce l-ai făcut şi la cum arată acest bine, ci la intenţia cu care l-ai făcut" – Sfântul Ioan Damaschin.

Uneltele tâmplarului – Pilda numărul 286

Într-o zi, pe când stăpânul nu era în atelier, uneltele s-au luat la ceartă. S-au sfădit multă vreme.
— Ceva mai rău ca fierăstrăul, cel cu colţi ascuţiţi, nu se află sub soare! Dinţii lui sfâşie şi el taie tot, ce-i iese în cale… ca un balaur…
— Ce să mai spunem despre rindea, care muşcă fără milă, ca o fiară!
— Dar ciocanul care zdrobeşte totul cu violenţă? Ce spuneţi de el?
— Sau cuiele, subţirele, care străpung şi pătrund în orice cu vârful lor ascuţit. Înţeapă!
— Să nu uităm raşpela, care pileşte, uniformizează, zgârie totul!
Aşa se tânguiau uneltele tâmplarului şi până la urmă au hotărât că nu mai pot trăi sub soare fiind peste măsură de rele.
Unele dintre ele, pentru răutatea lor fără de seamăn, pentru violenţa faptelor săvârşite ar trebui gonite, cât mai departe surghiunite. Ciocanul era de părere că rindeaua, îndeosebi, trebuia alungată. Rindeaua credea că fierăstrăul nu mai putea rămâne nicio clipă lângă celelalte unelte. Fierăstrăul nici nu voia măcar să mai audă de cuie, care pe lângă răul ce îl făceau mai erau atât de mici şi ascuţite. Cuiele erau pornite împotriva raşpelei. Raşpela împotriva dălţii, care despica totul… împotriva rindelei, cuielor, ciocanului, fierăstrăului… Toţi erau împotriva tuturor… sculele vorbeau foarte mânioase şi în acelaşi timp. Era zarvă mare. O larmă fără seamăn. Deodată uşa s-a deschis şi a intrat tâmplarul. Îndată s-a făcut linişte deplină. Meşterul a luat o scândură, a măsurat-o şi a tăiat-o cu fierăstrăul, apoi bucăţile le-a fasonat cu rindeaua. A bătut cuie cu ciocanul şi la sfârşit a netezit totul cu raşpela şi şmirghelul. Folosind fierăstrăul, care sfâşie, rindeaua,

care muşcă, ciocanul, care zdrobeşte, cuiele, care înţeapă şi raşpela... tâmplarul făcuse un minunat leagăn, pentru un nou născut.
Mâna lui iubitoare condusese uneltele cele rele şi le pusese să facă ceva bun şi frumos şi de folos.

Răul se poate transforma în bine, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Cei trei ucenici – Pilda numărul 287

Înţeleptul avea trei ucenici: Nicodim, Varlaam, Ioan.
Odată vorbea cu un alt înţelept, care l-a întrebat:
— Ce crezi despre Nicodim?
— Chiar şi cele mai luminate minţi ar fi uimite de înţelepciunea lui.
— Dar Varlaam, ce virtuţi are?
— Vitejia şi curajul lui întrec pe cele ale eroilor neamului.
— Ce fel de om este Ioan?
— Hărnicia lui poate fi exemplu pentru oricine.
La auzul acestor vorbe, înţeleptul se miră:
— Dacă Nicodim este atât de înţelept, Varlaam atât de viteaz şi Ioan atât de harnic, oare ce mai pot ei învăţa de la mine?
— Nicodim e înţelept, dar leneş, Varlaam este viteaz, dar nechibzuit, Ioan este harnic, dar invidios. Nicodim nu ştie că înţelepciunea nu-l face fericit pe leneş, Varlaam nu bănuieşte că fără precauţie, curajul duce la pierzanie, iar lui Ioan, nici prin gând nu-i trece, că hărnicia nu face casă bună cu invidia. Până când vor înţelege acestea, eu voi fi dascălul lor, iar ei, învăţăceii mei.

Mereu mai avem ceva de învăţat!

Porcii – Pilda numărul 288

O turmă de porci sălbatici păştea în tundra îngheţată a Siberiei polare. Căutau licheni cruţaţi de ger. Deodată s-a stârnit o grozavă furtună şi crivăţul s-a pornit să sufle tot mai dezlănţuit. Temperatura scădea vertiginos. Vântul îngheţat pătrundea prin firele aspre, ca nişte ţepi, cu care sunt acoperiţi porcii spinoşi. Cu o mişcare instinctivă, turma se

strânse pentru a se feri de vânt şi ger. Porcii se înghesuiau unul în altul. Tot mai aproape, strâns lipiţi, trup lângă trup, pentru a scăpa de îngheţ şi pentru a găsi un strop de căldură în trupul celuilalt. Dar cu cât se strângeau mai tare, unul lângă altul, cu atât mai tare, ţepii le intrau în carne. Durerea îi făcea să se depărteze unul de celălalt. Dar vârtejul de vânt şi zăpadă îi învăluiau iar, cu mantia sa îngheţată. Şi iar se apropiau, ca să se încălzească şi din nou se depărtau, ca să nu se mai înţepe unul pe altul… şi încet, încet au găsit distanţa potrivită.

Împreună suntem mai puternici, trebuie însă respectată libertatea individului; calea de mijloc e mai bună.

O fărâmă din inima ta – Pilda numărul 289

Un tânăr monah a întrebat un pustnic înţelept:
— Care este taina înţelegerii cu toţi oamenii?
Bătrânul pustnic l-a privit îndelung, s-a gândit o vreme în tăcere şi i-a răspuns:
— Să dăruieşti ceva, fiecărui om întâlnit în cale.
— Să dau de pomană?
— Să dăruieşti un zâmbet, o vorbă bună, o pâine… iubire, compasiune, înţelegere… adică o fărâmă din inima ta!

Deşi nu ştim, avem ceva de dăruit fiecărui om.

Cei trei sihaştrii – Pilda numărul 290

În pădurea necuprinsă trăiau trei pustnici.
În singurătate, în liniştea pădurii, departe de oameni ei se rugau îndelung şi se nevoiau, căutând pe Dumnezeu.
Un oarecare călător, trecând prin locurile acelea, l-a întâlnit pe primul sihastru, care se ruga şi l-a întrebat de drum, dar pustnicul nu i-a răspuns şi omul mânios s-a repezit la el şi i-a tras o palmă. Pustnicul a sărit pe dată în picioare şi i-a tras la rândul lui două palme. Speriat de repeziciunea, cu care îl pălmuise pustnicul, călătorul a plecat mai departe.

S-a întâlnit cu al doilea eremit şi, pentru că nici acesta nu i-a răspuns la salut şi întrebare, i-a tras şi lui o palm. Pustnicul foarte liniştit i-a întors şi celălalt obraz, apoi a continuat rugăciunea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
Omul şi-a continuat drumul şi a întâlnit pe al treilea pustnic. L-a întrebat şi pe acesta despre drum, dar n-a primit niciun răspuns şi, deznădăjduit, i-a tras şi celui de-al treilea o palmă. Acesta a rămas nemişcat şi nici măcar nu l-a privit, pentru că rugându-se cu mintea şi inima lipite de Dumnezeu el nici nu a simţit, măcar, că a primit o palmă.

Omule, nu fii impulsiv, fii răbdător şi înţelegător, nu răspunde răului cu rău, ci cu bine, şi înţelege că adevărata iubire este şi iertare.

Frigul – Pilda numărul 291

Un bătrân înţelept era aşezat lângă foc, împreună cu ucenicii săi.
În cameră era cald şi bine şi toţi erau senini. La un moment dat, însă, înţeleptul a început să tremure puternic, ca de frig, şi ucenicii, uimiţi tare, l-au întrebat îngrijoraţi:
— Maestre, ce ai?
— Nu este destul de cald?
— Aici este cald şi bine, dar afară se află un sărman, care tremură de frig, răspunse înţeleptul.
Ucenicii au ieşit degrabă şi nu mică le-a fost mirarea să găsească în apropiere un om aproape degerat, care abia mai sufla. De îndată ucenicii l-au adus lângă foc şi l-au îngrijit.

Omule, să nu fii egoist, ci altruist şi empatic. Să NU te gândeşti numai la tine, ci şi la omul/oamenii de lângă tine. Să ai grijă şi de semenul/semenii tău/tăi, în măsura în care poţi.

Lanţul – Pilda numărul 292

Lanţul, pe un câmp, lângă un copac, era trist, se ruşina de sine însuşi şi îşi spunea: toţi mă ocolesc şi au dreptate, căci lumea iubeşte libertatea

şi urăşte lanţurile.
A trecut pe acolo un om, a luat lanţul, a urcat în copac, i-a legat cele două capete de o creangă mai groasă şi a făcut din el un leagăn.
Astăzi copiii se dau în leagăn şi sunt fericiţi!

Orice rău e spre bine, taina este să transformi răul în bine!

Rodul ascultării – Pilda numărul 293

Se povesteşte că, pe când era tânăr, Sfântul Colov a mers la un mare stareţ, numit Pavel, ca să-i slujească şi, stând în preajma lui, să înveţe.
Mai întâi i-a vorbit despre ascultare şi i-a cerut apoi să făgăduiască ascultare deplină întru toate.
Într-o dimineaţă stareţul a luat un băţ uscat, l-a înfipt în pământ şi i-a cerut lui Colov să-l ude zilnic şi să-l îngrijească:
— În toate zilele să-l uzi cu apă, pân’ va face rod.
Izvorul era aşa departe, încât pleca după apă dimineaţa şi se întorcea seara.
Timp de trei ani sfântul a făcut ceea ce stareţul îi ceruse, fără să întrebe nimic, fără să cârtească, fără să obosească, cu încredere în dascălul său.
După trei ani lemnul înverzit s-a făcut pom care a rodit.
Stareţul a împărţit fraţilor în biserică poamele, spunându-le:
— Luaţi de mâncaţi, acesta este rodul ascultării!

E folositor să ne ascultăm învăţătorii, dacă şi când aceştia ne îndrumă spre bine, căci ascultarea este drum şi roadă; voinţa şi munca sunt răsplătite.

Coaja de ceapă – Pilda numărul 294

Un înger n-avea pace în cer din cauza chinurilor păcătoşilor din iad şi cobora des să-i roage să-şi amintească binele făcut în viaţă.
— Poate, totuşi, aţi făcut o cât de mică faptă bună! Încercaţi să vă amintiţi! îi ruga el pe păcătoşi.
Într-un târziu o doamnă şi-a amintit:
— Eu! Eu am dat unui cerşetor o coajă de ceapă! Aceasta nu este o

faptă bună?
— Bineînţeles că este! S-a bucurat îngerul. Apoi a alergat la Arhivele Cerului şi a verificat povestea cu ceapa. A adus coaja de ceapă în iad şi i-a spus femeii:
— Ţine-te bine de coaja de ceapă! Eu voi prinde celălalt capăt şi împreună vom zbura în sus. Aşa vei ajunge în Cer!
Zis şi făcut. Coaja de ceapă a rezistat şi nu s-a rupt sub greutatea femeii. Dar alţi păcătoşi au prins de veste şi degrabă s-au agăţat de picioarele femeii, pentru ca astfel să scape şi ei din iad. O mulţime de oameni atârnau de picioarele şi poalele ei, iar coaja de ceapă rezista, fără să se rupă. Toţi zburau spre Cer. Când femeia a privit în jos şi a văzut mulţimea de oameni, a început să se teamă, că ceapa se va rupe şi ea va cădea. Aşa că a început să-i împingă pe ceilalţi cu piciorul, încercând să-i dea jos, şi spunându-le:
— Voi rămâneţi acolo, în iad, păcătoşilor! Căci voi n-aţi făcut niciun bine! În clipa aceea coaja de ceapă s-a rupt şi cu toţii au căzut în Iad.
Ea, păcătoasa, judecase alţi păcătoşi.

Niciodată, omule, să nu-ţi judeci semenii! Şi nu rata ultima şansă pozitivă, din pricina egoismului, prostiei, fricii sau necredinţei.

Prostia şi vanitatea – Pilda numărul 295

Regele Pedro al Braziliei, a vrut să ridice primul spital public în ţara sa, dar n-a găsit banii necesari, cu niciun chip. Atunci, a dat sfară în ţară, că oricine va dărui pentru spital un milion de pesos, va deveni duce, cine va da o jumătate de milion, conte, iar pentru o sută de mii de pesos, baron.
Cât ai clipi, s-au strâns banii trebuitori pentru ridicarea spitalului.
Toată suflarea a venit la inaugurare şi pe placa comemorativă au putut citi: „Spitalul a fost ridicat de prostia şi vanitatea omenească, pentru cei suferinzi”.

Scopul nu scuză mijlocul sau mijloacele. Când vrei să faci o faptă bună, omule, fă-o necondiţionat şi cu iubire, din toată inima şi tot sufletul, nu condiţionat de o răsplată anume şi prin mijloace necurate.

Adevărata muncă – Pilda numărul 296

Un trecător s-a oprit, într-o zi, în faţa unei gropi imense, în preajma căreia roiau muncitori de tot felul şi a întrebat pe unul din ei:
— Ce faci aici, frate?
— Îmi câştig pâinea! I-a răspuns lucrătorul, fără să ridice capul.
Omul nostru a întrebat un al doilea muncitor:
— Iar tu, ce faci aici, omule?
Muncitorul privind cu drag şi parcă mângâind obiectul, la care lucra, i-a răspuns:
— Vedeţi? Tai o piatră frumoasă!
Apoi s-a adresat celui de-al treilea, care i-a răspuns cu mulţumire:
— Construim o catedrală minunată!
Toţi trei îşi făceau meseria. Primul se mulţumea să-şi câştige traiul, al doilea căuta să dea un sens muncii sale, iar al treilea dădea muncii sale măreţia şi demnitatea ei.

Darul hienei – Pilda numărul 297

Sfântul Macarie Alexandrinul stătea în faţa chiliei sale, înconjurat de ucenici, şi le dădea tot felul de învăţături. Deodată o hienă, fiară sălbatică, se apropie cu puiul în gură şi îl pune la picioarele sfântului. Acesta ia puiul în mână, vede că este orb, îl binecuvântează, scuipă în degete, pune salivă pe ochii puiului, care deschide ochii şi începe să vadă şi să scheaune.
Hiena l-a privit pe sfânt a mulţumire şi-a luat iar puiul în gură şi dusă a fost.
Nimeni n-a spus nimic.
A doua zi hiena s-a întors şi a adus şi a lăsat la picioarele sfântului o blană de oaie, dar acesta i-a spus cu supărare:
— Nu primesc daruri din furtişag!
Ruşinată, hiena a plecat capul şi s-a depărtat.
După un timp sfântul a dat pielea de oaie Sfintei Melania, care a numit-o darul hienei.

Omida – Pilda numărul 298

Omida a privit în jur: unele săreau, altele cântau, multe zburau, puţine alergau... toate insectele erau în continuă mişcare şi erau fericite. Numai ea, sărăcuţa, era fără glas, fără picioare, fără aripi. Dar nu invidia pe nimeni, ştia că este o larvă şi-şi spunea:
— Fiecare are menirea sa! Şi şi-a început munca. În scurt timp, s-a înfăşurat într-un ghem de mătase, s-a izolat de lume, apoi a stat liniştită în gogoaşa ei şi a aşteptat, spunându-şi
— Încă puţină răbdare!
La momentul cuvenit, din gogoaşa de mătase, a ieşit un minunat fluture albastru metalizat, mare, diafan, care şi-a întins frumoasele aripi graţioase şi s-a înălţat în văzduh, uitând cu totul, că fusese cândva o omidă.

Fiecare are menirea sa; binele este oricând posibil; aparenţele înşală; trebuie disociată aparenţa de esenţă.

Transformarea – Pilda numărul 299

Am cerut, odată, un buchet de flori şi am primit un cactus plin de ţepi.
Eram nedumerit şi speriat, deziluzionat: lumea nu era cum credeam eu!
După câteva zile, însă, pe neaşteptate, cactusul cel plin de ţepi a înflorit.

Nimic nu este doar ceea ce pare; lumea şi viaţa au un sens adânc, iar aparenţele înşală.

Din dragoste – Pilda numărul 300

Trăia odată un credincios vestit pentru viaţa lui austeră. Într-o zi, aflându-se în faţa altarului L-a chemat pe Dumnezeu, zicându-i:
— Doamne, aş fi în stare să fac orice, absolut orice, din dragoste pentru Tine. Supune-mă la orice încercare şi vei vedea că spun adevărul.
— Ia un vas, i-a spus un glas îngeresc, umple-l ras cu ulei, pune-l pe

cap, străbate piaţa şi apoi oraşul, stradă cu stradă, şi întoarce-te, dar bagă de seamă, să nu iroseşti niciun strop de ulei.
Omul a umplut vasul, l-a aşezat pe cap şi a pornit cu braţele întinse în echilibru, rostind la tot pasul: „niciun strop să nu se irosească!”
Era zi de târg şi bărbatul a străbătut întreg oraşul, stradă cu stradă, fără să piardă niciun strop de ulei.
Mulţumit s-a întors şi a aşezat vasul la biserică. A luat icoanele drept martore a izbânzi sale, dar tăcere. Şi în zilele următoare icoanele au rămas mute. Cuprins de disperare, omul, cu capul pe genunchi, plângea amar şi repeta printre suspine: „şi totuşi niciun strop nu s-a irosit”.
Atunci s-a auzit un glas iarăşi:
— La ce-mi trebuie Mie uleiul tău, omule?
Ce să fac eu, Dumnezeu, cu un vas cu ulei?
De câte ori, în timp ce purtai vasul pe cap, de câte ori, omule, te-ai gândit la Mine? Niciodată!
Aşa era, omul se gândise numai la ulei.
— Mai bine ai fi răsturnat vasul şi te-ai fi gândit la Mine, cu iubire.
Lasă de-o parte încercările, care te fac vestit, şi iubeşte-Mă cu adevărat.

Poiana – Pilda numărul 301

La marginea unui sat era un câmp. Acolo creşteau tot felul de plante sălbatice cu flori minunate: ghiocei, brânduşe, clopoţei albaştrii, garofiţe, margarete, sunătoare, mentă plăcut mirositoare, traista-ciobanului, panseluţe sălbatice.
Vântul jucăuş aducea până pe prispe minunata mireasmă a plantelor înflorite de primăvara, până toamna târziu.
Măceşul, cătina, porumbarul, murul, zmeurul se acopereau primăvara de flori albe, iar toamna crengile se aplecau de greutatea fructelor negre, roşii, portocalii, gălbioare.
Îndrăgostiţii se sărutau printre tufele acestea rămuroase.
Într-o parte, creşteau un măr şi un cireş sălbatic, în care păsările şi copiii găseau mici fructe bine mirositoare.
Poiana vorbea despre puterea vieţii şi splendoarea naturii şi toţi ţăranii din sat credeau că ceva mai frumos nu poate exista.
Într-o zi, veni un om, ară, semănă, greblă, plantă, puse îngrăşăminte,

altoi pomii şi arbuştii şi în câţiva ani locul deveni o grădină bogată şi frumoasă, despre care ţăranii spuneau că este un adevărat colţ de rai.

Din ceva frumos se poate face ceva şi mai frumos, prin muncă cinstită şi credinţă în Dumnezeu.

Harpa – Pilda numărul 302

David, un tânăr păstor, a fost adus la curtea regelui Saul şi în scurtă vreme a devenit favoritul tuturor.
Odată, pe când toţi curtenii erau adunaţi, el a cerut voie regelui să cânte la harpa care se afla lângă tronul lui. Regele i-a spus:
— N-are rost, au mai încercat şi alţii şi n-au putut!
David a insistat. Când a atins corzile harpei, s-a auzit o muzică atât de minunată, încât toţi au izbucnit în lacrimi. Corzile fremătau la atingerea mâinilor lui, ca o fiinţă vie.
Regele s-a mirat:
— Cum se face că la alţii, harpa a rămas mută, iar tu ai putut cânta?
— Toţi ceilalţi au vrut să cânte propriile lor cântece. Dar harpa s-a împotrivit. Eu am cântat propriul ei cântec. I-am adus aminte de vremurile frumoase, când era copac în pădure, când păsărelele ciripeau printre ramurile lui, iar frunzele i se scăldau în soare… şi aţi auzit cu toţii veselia harpei. Apoi i-am mărturisit mila mea, pentru suferinţa prin care a trecut în acea groaznică zi, când oamenii au doborât copacul. Am asigurat-o că moartea copacului nu a fost zadarnică, pentru că din lemnul lui a fost făcută ea, o harpă care bucură sufletele oamenilor şi care poate cânta imnuri de slavă lui Dumnezeu.
Harpa a înţeles toate acestea şi mi-a răspuns… cântecul ei.

Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi – Pilda numărul 303

Doi îngeri călători s-au oprit să-şi petreacă noaptea în casa unei familii înstărite. Familia a fost rea şi a refuzat să-i lase să înnopteze în camera de oaspeţi. În schimb, le-a oferit o cămăruţă în subsol.
În timp ce îşi făceau paturile, îngerul cel bătrân a văzut o gaură în

perete şi a reparat-o imediat. Când îngerul cel tânăr l-a întrebat de ce, celălalt înger i-a răspuns: „Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi”.
În noaptea următoare îngerii au ajuns să se odihnească în casa unui om foarte sărac, dar foarte ospitalier, ţăran ce locuia împreună cu soţia lui.
După ce au împărţit cu ei puţina mâncare ce o aveau, i-au lăsat pe îngeri să doarmă în patul lor, unde se puteau odihni în voie. Când s-au trezit a doua zi, îngerii i-au găsit pe ţăran şi pe soţia lui plângând. Singura lor vacă, al cărei lapte era singurul lor venit, murise pe câmp. Îngerul cel tânăr s-a înfuriat şi l-a întrebat pe cel bătrân, cum se poate întâmpla un asemenea lucru?”. Prima familie avea tot şi, totuşi, ai ajutat-o”, a spus el. „A doua familie avea atât de puţin, dar era în stare să împartă totul, şi tu i-ai lăsat vaca să moară?!”
„Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi”, i-a răspuns îngerul cel bătrân”.
Când am stat în subsol, am observat că în gaura din perete era depozitat aur. De vreme ce stăpânul era obsedat de lăcomie şi era incapabil să-şi împartă bogăţia cu altcineva, am astupat zidul ca să nu o mai găsească. Noaptea trecută, când am dormit în patul familiei de ţărani, îngerul morţii a venit după soţia ţăranului. Eu, însă, i-am dat, cu îngăduinţa lui Dumnezeu, în schimb, vaca”.

Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.
Uneori, chiar aşa se întâmplă, când lucrurile nu se desfăşoară aşa cum ar trebui.
Dacă ai credinţă, e nevoie doar să crezi că orice întâmplare este întotdeauna în avantajul tău. S-ar putea să nu ştii, să nu afli de ce anume te-a păzit Dumnezeu, omule.
Unii oameni intră în viaţa noastră şi pleacă repede. Unii ne devin prieteni şi stau aproape de noi, lăsându-şi minunatele amprente asupra inimii noastre.
Ieri a trecut. Mâine este un mister. Astăzi, însă, este un dar!

Nu ai ajuns încă la gradul de perfecţiune – Pilda numărul 304

Macarie cel Mare se ruga în chilia lui când auzi o voce care-i zise:
— Tu, Macarie, nu ai ajuns încă la gradul de perfecţiune al celor două doamne care trăiesc în acel loc.
Dis-de-dimineaţă, ajutat de bastonul său, se duse la locul acela.
Ajuns acolo, bătu la poartă şi una din cele două doamne veni să-ideschidă pentru a-l primi în casă.
Macarie şezu şi le chemă pe cele două doamne. Ele veniră şi se aşezară alături de el.
Bătrânul Macarie le zise:
— M-am ostenit mult să ajung până la voi.
Acum, deci, ziceţi-mi în ce constau operele voastre bune?
Cele două doamne răspunseră că în acea noapte ele nu stătuseră departe de bărbaţii lor.
Apoi întrebară:
— Ce opere bune am fi putut atunci face?
Macarie totuşi insistă. Dorea să cunoască acţiunile lor.
Acestea spuseră atunci:
— Noi, mai înainte nu eram nici măcar rude între noi, apoi ne-am măritat cu doi bărbaţi care erau fraţi între ei. De 15 ani locuim în aceeaşi casă. Nu ne amintim să ne fi certat sau ca una dintre noi s-o fi insultat pe cealaltă. Am petrecut aceşti ani în linişte şi pace. La un moment dat s-a născut în inima noastră, însă, dorinţa de a intra într-o mănăstire de fecioare şi am cerut p rerea soţilor noştri, care nu au acceptat propunerea noastră. Şi deoarece nu puteam realiza dorinţa noastră, am făcut un legământ cu ei în faţa lui Dumnezeu: până la moarte nu trebuie să iasă vorbe goale şi inutile de pe buzele noastre.
Părintele Macarie le ascultă şi apoi le spuse:
— Într-adevăr, ceea ce contează nu este să fii fecioară sau măritată, monah sau laic.
Dumnezeu, într-adevăr, dăruieşte tuturor pe Duhul Sfânt, în măsura disponibilităţii pe care fiecare o are.

Speranţa – Pilda numărul 305

În urmă cu mult timp, în nordul Chinei trăia un bătrân a cărui casă era orientată spre sud. În faţa uşii casei sale se înălţau două vârfuri

muntoase: Taihung şi Vangvu. Acestea închiseră accesul spre sud, iar razele soarelui nu puteau ajunge în casa lor. Bătrânul împreună cu fiii săi se apucară serios de treabă: voiau să mute munţii din loc cu lopata. Vecinul lor se uită la ei şi dădu din cap: „Cât de nebuni sunteţi! strigă el. Este absolut imposibil să mutaţi din loc aceşti munţi uriaşi”.
Bătrânul zâmbi şi-i zise cu înţelepciune: „Dacă eu mor, vor continua feciorii mei. Când vor muri ei, vor lucra mai departe nepoţii mei. Este adevărat că munţii sunt înalţi, dar la fel de adevărat este că ei nu mai cresc. Puterile noastre însă pot creşte. Cu fiecare lopată de pământ pe care-l îndepărtăm, ne apropiem de ţelul nostru. E mai bine să facem ceva decât să ne plângem că munţii împiedică soarele să vină la noi”.
Şi, cu o convingere de nezdruncinat, bătrânul continuă să sape.
Acest lucru îl impresionă pe Dumnezeu aşa de mult, încât trimise pe pământ doi îngeri care mutară din loc acei doi munţi.

Credinţa de nezdruncinat face minuni!

Bastonul meu – Pilda numărul 306

Bastonul meu atârnă de cuier, lângă uşă. Multe bastoane atârnă aici, căci rareori mă întorc dintr-o călătorie fără să-mi aduc un băţ pe care l-am tăiat de undeva pe drum. Atunci când iau unul din nou în mână îmi amintesc de anumite lucruri legate de el sau de împrejurarea pe care am trăit-o.
Bastonul despre care însă vreau să vorbesc a intrat în posesia mea într-un mod ciudat. Nu e o poveste glorioasă. Odată, într-o seară furtunoasă de iarnă, cineva sună la uşă. La această oră am obiceiul să las lumina aprinsă în faţa casei, pentru ca noaptea să nu mi se pară prea aproape de fereastră. Am mers să văd cine era acest musafir întârziat. Vântul îmi smulse clanţa din mână, viscolul suflă zăpada înăuntru. Era o vreme urâtă de tot. Afară, pe trepte, stătea un bătrân. L-am recunoscut. Deseori trecea pe la mine, bătea la uşă şi cerea câte ceva de pomană. Niciodată nu spunea un cuvânt de salut sau de mulţumire; privea la mine cu ochi de beţiv, iar eu îi dădeam ce-mi venea în minte: un colţ de salam sau câţiva bănuţi din buzunar. Pe umăr purta un baston şi de acesta atârna o traistă. Dar ceea ce mă

deranja acum era faptul că avea capul descoperit şi avea zăpadă pe creştetul capului. Atunci am luat boneta mea de lână din cuier şi i-am dat-o. Bătrânul se clătină un pic când i-am tras-o peste urechi şi apoi plecă fără să spună niciun cuvânt. Acesta a fost momentul când ar fi trebuit să mă gândesc la cămăruţa mea din spate. Da, dar nu m-am gândit la asta. Pentru un musafir aveam un pat liber, o masă şi un scaun. Era cald şi plăcut în acea odaie. Mai era supă în bucătărie, o bucăţică de pâine şi o jumătate de sticlă de bere la fereastră. În acelaşi timp m-am gândit la casa mea curată şi că acest individ ud, mizerabil şi mirosind a alcool, ar murdări totul. Atunci am închis uşa şi am lăsat afară toată neplăcerea, viscolul, frigul şi toate la un loc.
Două zile mai târziu veni groparul şi-mi arătă un baston – o lucrare măreaţă – sculptat în lemn de nuc. Mânerul forma un cap bărbos şi din noduri ieşeau adevărate feţe, toate cu gurile deschise, ca şi cum ar fi strigat din lemn. Vreţi să cumpăraţi acest obiect? întrebă omul. Trebuie să-l îngrop pe acest bătrân, pe acest Josef, şi nu are niciun ban pentru înmormântare. Am luat bastonul la un preţ rezonabil. să-i faci şi o cruce pe mormânt. Când a murit?, l-am întrebat eu. De fapt nu a murit, spuse groparul, ci s-a congelat.
Atunci mi-am amintit de cele petrecute cu câteva ceasuri mai devreme. M-am întristat profund!

Binele pe care nu-l facem, deşi ne stă în putinţă, poate lăsa amprente reci pe fiinţele noastre. Omule, să nu eziţi niciodată să faci un bine, dar să eziţi întotdeauna să faci un rău!

Deşertul plânge – Pilda numărul 307

Într-o veche istorioară din Africa se povesteşte cum un misionar observă de departe acţiunile şi comportamentul unui beduin. Acesta se întindea deseori pe nisip şi, cu urechea lipită de pământ, era parcă într-o poziţie de ascultare atentă. Mirat, misionarul se apropie de el şi-l întrebă: Ce faci aici?. Beduinul se ridică liniştit şi-i spuse: Ascult, prietene! Ascult cum plânge deşertul. Ar vrea să fie o grădină.

A fi lumină – Pilda numărul 308

Într-un colţ al lumii persista odată o întunecime densă şi încăpăţânată, cum nu se mai auzise vreodată. Deodată apăru o luminiţă care stătea pur şi simplu şi lumina. Un trecător spuse: „Tu, luminiţo, ai face mai bine dacă ai sta în altă parte şi nu în acest colţ ascuns”. „De ce? îl întrebă luminiţa. Eu luminez pentru că sunt lumină, şi pentru că luminez, mă numesc lumină. Nu luminez pentru a mă face vizibilă, ci luminez pentru că îmi face plăcere şi bucurie să fiu lumină”. Dar cruda întunecime, scrâşnind din dinţi, atacă cu furie mica luminiţă. Şi cu toate acestea, marea întunecime era neputincioasă în faţa acestei mici lumini.

Lumina întotdeauna învinge!

A proteja lumina – Pilda numărul 309

Un cavaler teuton, în urma unei cruciade victorioase în Ţara Sfântă, a promis că va duce în oraşul său, Florenţa, o lumânare nestinsă, pe care o va aprinde de la flacăra lumânării de la mormântul sfânt al lui Hristos. Acest plan făcu din el un alt om. Îl transformă dintr-un soldat cuceritor într-unul pacifist. Chiar şi pe drum, când era atacat de tâlhari, nu se apăra. Promitea să le dea de bunăvoie tot ceea ce doreau, numai dacă nu vor stinge lumânarea sa. Îi luară îmbrăcămintea de zale, armele şi toţi banii, şi-i dădură în schimb un biet catâr cu care să meargă mai departe.
După câteva peripeţii periculoase sosi în cele din urmă în oraşul Florenţa, protejând lumânarea de vântul neastâmpărat. Când îl văzură copiii de pe străzile Florenţei, îl considerară nebun şi căutau să-i stingă lumânarea. Doar numai printr-o minune lumânarea nu i se stinse, aşa încât putu să aprindă lumânările de pe altarul catedralei. Când a fost întrebat de cineva, care ca şi el ducea o lumânare aprinsă, ce trebuie să facă pentru ca să nu se stingă, el îi răspunse: Această luminiţă cere să încetezi a te mai gândi la altceva. Nu ai voie să te simţi nicio clipă în siguranţă. Chiar dacă ai protejat lumina în multe situaţii periculoase, trebuie să fii pregătit întotdeauna, pentru că în clipa în care nu te aştepţi totul poate fi fatal. Cu ajutorul lui Dumnezeu totul este posibil, însă. Trebuie doar să ai credinţă, să-ţi doreşti să protejezi lumina, să-l

ceri ajutorul lui Dumnezeu, să te rogi şi El te va ajuta.

Putinţa de a aştepta – Pilda numărul 310

Un om pregătise bine ţarina sa, o arase şi o însămânţase. După câteva săptămâni omul se miră de ce plantele cresc cu greutate. În grădina vecinului său totul era verde, plantele erau mari, la el însă nu, erau mici. De la o zi la alta nerăbdarea sa creştea. De griji nici nu mai putea dormi. În cele din urmă îi veni o idee ciudată. Alergă la lotul său de pământ şi începu să tragă încet-încet plantele în sus. Aceasta era desigur o muncă migăloasă, dar în sfârşit termină. Spre casă se întâlni cu vecinul său şi-i povesti cum a ajutat el plantele să crească mai repede. Vestea aceasta a stârnit curiozitatea sătenilor. Au alergat cu toţii la ţarină şi au constatat, cu stupoare, că toate plantele erau… veştejite.

Nerăbdarea (graba) întotdeauna strică treaba!

Trunchiul de ulm – Pilda numărul 311

Într-o zi, unui om îi veni în minte o experienţă deosebită:
„Tăiam lemne. Deodată am apucat o lodbă de ulm. De un an de zile, de când a fost retezat, trunchiul a fost manevrat ici-colo de către un tractor, a fost tăiat în bucăţi, aruncat în vagoane, a circulat pe role şi a fost aruncat pe pământ, dar lodba de ulm nu se resemnase. Din el ieşise un vlăstar verde. Am ridicat trunchiul, dar nu am îndrăznit să pun securea la rădăcina vlăstarului. Cum aş fi putut să-l distrug? Ce mult voia să trăiască!”

Bătrâna şi vizita lui Dumnezeu – Pilda numărul 312

Era odată o bătrână căreia Dumnezeu îi promisese că o va vizita „astăzi”. Ea nu se arătă deloc modestă la auzul acestui lucru. Mătură şi şterse praful prin casă, găti bucate delicioase şi pregăti masa. Apoi se aşeză să-l aştepte pe Dumnezeu. Deodată cineva bătu la uşă. Numaidecât bătrâna sări să-i deschidă uşa, dar când văzu că afară era

doar un biet cerşetor spuse: „Nu, pentru Dumnezeu! Du-te unde vrei astăzi. Tocmai îl aştept pe Domnul, nu te pot primi la mine!”. Şi-l lăsă pe cerşetor să plece cu mâna goală. După câtva timp bătu din nou cineva la uşă. Acum bătrâna deschise uşa mai repede decât prima dată. Dar pe cine văzu ea afară? Pe nimeni altul decât pe un bătrân zdrenţăros. „Astăzi îl aştept pe Dumnezeu. Nu mă pot ocupa de tine”, spuse ea şi-i închise uşa în nas. După câteva ore mai bătu cineva. Când bătrâna se repezi să-i deschidă, văzu din nou un cerşetor slab şi zgribulit care o rugă insistent să-i dea un colţ de pâine şi un loc de dormit sub acoperişul casei ei. „Hai, lasă-mă în pace! îl aştept pe Dumnezeu! Nu te pot primi la mine!” Şi bătrânul trebui să meargă mai departe, iar bătrâna se puse din nou să aştepte.
Timpul trecea oră după oră. Se făcu seară şi Dumnezeu încă nu venise. Bătrâna deveni din ce în ce mai îngrijorată. „Unde o fi rămas Dumnezeu? Sau unde s-o fi rătăcit?” În cele din urmă bătrâna se duse la culcare şi imediat adormi. Dumnezeu îi apăru bătrânei în vis şi-i spuse: „De trei ori am bătut astăzi la uşa casei tale şi de trei ori M-ai refuzat”.

A privi dincolo de orizont – Pilda numărul 313

Un misionar ortodox lucra de mult timp cu negrii din Papua. La traducerea Bibliei în limba băştinaşilor nu găsea expresia potrivită pentru cuvântul „speranţă”. Căută mult timp acest concept, până când, într-o zi, chiar propriul său fiu trebuia să fie înmormântat. Un papuaş, care văzu cum tatăl îl înmormânta pe fiul său, spuse misionarului: „Observ că nici măcar nu plângi”. „De ce să plâng? răspunse misionarul. Ne vom revedea în curând. Fiul meu se află la Dumnezeu”. Şi tânărul îi mai spuse: „Da, am auzit că voi, creştinii, priviţi dincolo de orizont”.
„A privi dincolo de orizont”, da, acum misionarul ştia cum trebuia tradus cuvântul „speranţă”.

Creştinul cu adevărat credincios – Pilda numărul 314

„Aşteptaţi aici, vă rog!”, i-am spus orbului, lăsându-l singur la un colţ al gării oraşului, ferit de circulaţie. Voiam să-l scutesc de a merge la

ghişeul de bilete sau de informaţii, la panoul cumersul trenurilor şi la poştă. Întorcându-mă, l-am văzut de departe stând în picioare. În timp ce unii îl întărâtau, un copil se uita holbat la el, un cărucior de bagaje trecea pe lângă el, făcând o curbă periculoasă, şi un vânzător de ziare, după ce îi prezentase oferta, plecă ruşinat de la el. Orbul stătea nespus de liniştit. A trebuit să rămân şi eu câteva clipe pe loc. A trebuit să-i privesc faţa. Mi se părea că paşii din jurul său, vocile necunoscute şi gălăgia forfotei din gară n-aveau pentru el nicio însemnătate. El aştepta, iar aceasta era o aşteptare răbdătoare, încrezătoare şi reculeasă. Pe faţa lui nu se putea citi nici cea mai mică îndoială că eu n-aş mai reveni. Se putea vedea o rază minunată de bucurie anticipată. Credea că va fi luat din nou de mână. Cu greu am scăpat de imaginea impresionantă a acestui chip în aşteptare, cu ochii acoperiţi de pleoape. În acel moment am descoperit că aşa trebuie să arate chipul creştinului cu adevărat credincios.

Noul Rege are nevoie şi de nătângi – Pilda numărul 315

Printre păstorii de pe câmpiile Betleemului era şi un om simplu. Acesta a fost numit de către ceilalţi nătâng. În noaptea în care le apărut ngerul ca să le anunţe vestea naşterii lui Hristos, nătângul nu înţelese cuvintele sale. Dar cuprins de strălucirea îngerului, căzu şi el în genunchi. Când ceilalţi voiră să meargă în căutarea pruncului, aşa cum le-o vestiseră îngerii, a vrut şi el să meargă cu ei. Dar păstorilor le era ruşine cu el, căci hainele-i erau rupte, barba aspră, iar expresia feţei urâtă. De aceea îi spuseră: „Rămâi aici, la oi şi la foc! Copilul pe care-l căutăm nu este un copil obişnuit, ci un Rege. De un nătâng, aşa cum eşti tu, nu are nevoie”. Totuşi nătângul nu se lăsă convins cu aceste cuvinte. Îi urmă din spate, ferindu-se să nu fie văzut. Dar în cele din urmă a fost descoperit.
„Ce ai tu să-i dăruieşti?”, îşi băteau joc de el. Nătângul observă atunci că toţi erau încărcaţi cu lapte şi miere, cu lână de oi, cu brânză şi pâine. La aşa ceva nu se gândise. Era abătut. Dar deodată faţa i se înseninǎ şi strigă bucuros: „Aş putea să alung muştele de pe faţa sa!”. „De fapt ce crezi tu? îi spuseră ceilalţi. Pentru asta sunt îngerii!”. Nătângul era foarte trist. După câtva timp spuse: „Aş putea să-i frec picioarele, ca să

se încălzească”. „Ce crezi tu? îi spuseră ceilalţi. Pentru asta sunt îngerii!”. Nătângul începu să plângă. Dar deodată faţa i se însenină şi strigă: „Aş putea să-i cânt un cântec, ca să poată adormi”. „Ce crezi tu? îi spuseră ceilalţi. Pentru asta sunt îngerii!”. Nătângul era foarte abătut şi trist şi plângea. Dar nu abandonă. Voia cel puţin să-i vadă de departe pe Rege şi pe îngerii care îi alungau muştele şi îi încălzeau picioruşele. În sfârşit, păstorii ajunseră în faţa staulului şi-l găsiră pe prunc stând sărac şi palid într-o iesle. Maria şi Iosif erau foarte ocupaţi cu musafirii, pentru că nu numai păstorii, ci şi magii au găsit drumul spre iesle. „Of, oftă Maria, de-ar putea cineva să-l păzească pe copil de muşte, să-i frece picioruşele sau să-i cânte un cântec!”
Atunci nătângul sări numaidecât în faţă. Şi când văzu în lung şi-n lat că nu se afla niciun înger, îşi şterse lacrimile, râse de bucurie şi îngenunche înaintea ieslei. Alungă muştele, îi frecă copilului picioruşele, ca să se încălzească, şi îi cântă un cântec până adormi. Maria şi Iosif şi cei trei magi se uimiră, păstorii însă se ruşinară şi plecară acasă cu capetele plecate. Acum ştiau că noul Rege avea nevoie şi de nătângi.

Omule, niciodată să nu-ţi jigneşti semenii simpli. Să nu-i consideri nişte nătângi. În faţa lui Dumnezeu toţi oamenii au însemnătate, importanţă.

Cum au ajuns boul şi măgarul la iesle – Pilda numărul 316

Când Iosif şi Maria erau în drum spre Betleem, un înger a chemat în ascuns toate animalele laolaltă, pentru a alege câteva dintre ele, care să vină în ajutorul Sfintei familii.
Primul, după cum era de aşteptat, se prezentă leul. „Numai un rege este vrednic să-i slujească Domnului lumii, mugi el. Îi voi sfârteca pe toţi cei care se vor apropia prea mult de prunc”. „Tu eşti prea furios”, îi spuse îngerul.
După aceea se furişă în faţă vulpea. Cu o faţă nevinovată spuse: „O voi aproviziona bine. Pentru copilul lui Dumnezeu voi procura mierea cea mai dulce şi în fiecare dimineaţă voi pune pe masă o găină”. „Tu eşti prea vicleană”, îi spuse îngerul.
Imediat veni păunul. Zgomotos se împăună şi-şi etală strălucirea

penajului său. „Vreau să împodobesc staulul de oi mai frumos decât a împodobit Solomon templul său”, spuse acesta. „Tu eşti prea cochet”, îi spuse îngerul.
Rând pe rând, multe animale şi-au lăudat talentele şi calităţile lor. Dar degeaba. În cele din urmă, îngerul aruncă privirea încă o dată, afară, pe câmp, şi observă cum un bou şi un măgar trăgeau din greu la plugul unui ţăran. Îngerul i-a chemat şi pe aceştia aproape şi le-a spus: „Ce puteţi oferi voi pruncului?”. „Nimic, spuse măgarul, lăsând trist urechile în jos. Noi, în afară de umilinţă şi răbdare, n-am învăţat nimic, căci toate celelalte ne-au adus întotdeauna numai bătaie”. Boul, puţin cam timid, obiectă: „Totuşi, poate cândva am putea fi şi noi de folos. Cel puţin să alungăm cu cozile noastre muştele din grajd”. Îngerul le spuse: „Voi sunteţi aceia de care am nevoie”.

Faptul de a dărui nu te face mai sărac – Pilda numărul 317

Soarele se plimba pe bolta cerească şi era foarte mulţumit de carul său de foc. El arunca razele lui aurite cu multă plăcere în toate părţile, ceea ce pentru un nor negru era amărăciune.
Aruncă-ţi toate razele, tu, risipitorule, şi apoi vei vedea cu ce vei mai rămâne, îi spuse norul negru. Şi soarele devenea parcă din ce în ce mai darnic. Strugurii şi celelalte fructe se coceau sub acţiunea razelor sale, iar plantele şi animalele se bucurau de lumina şi căldura lui.
Lasă să fii răpit de tot şi vei vedea cum ţi se va mulţumi mai târziu pentru aceasta, când nu vei mai avea nimic, îi spuse din nou norul negru. Soarele îşi continuă însă călătoria mai departe, aruncând cu bucurie milioane de raze în stânga şi în dreapta la toţi aceia care aveau nevoie de ele.
Sosind apusul său, soarele începu să-şi facă inventarul razelor sale. Şi iată, nici măcar una nu-i lipsea. Cuprins de mirare, dar în acelaşi timp şi de furie, norul negru dispăru din faţa soarelui şi se fărâmiţă. Soarele însă coborî lent spre mare.

Omule, vorbele şi faptele tale bune dăruite nu te fac mai sărac. Dăruieşte cu şi din toată inima şi tot sufletul. În loc să sărăceşti te vei îmbogăţi, dar nu material, ci duhovniceşte. Dăruind vei dobândi!

Lupul la iesle – Pilda numărul 318

Era odată un lup care trăia în ţinuturile Betleemului. Păstorii ştiau că era periculos, de aceea în fiecare seară erau preocupaţi ca oile lor să fie asigurate. Mereu trebuia ca unul dintre ei să stea de veghe, căci lupul era flămând, şiret şi rău. Era în noaptea de Crăciun. Un înger intonă un cântec de mărire şi anunţă naşterea unui prunc, a unui băieţel. Lupul se miră că păstorii merseră cu toţii să-l vadă pe copil.
„Pentru un copil nou-născut să fie o asemenea agitaţie?!", se gândi lupul. Dar, curios şi flămând cum era, se furişă în spatele lor. Ajungând la staul, se ascunse şi aşteptă.
Când păstorii, după ce l-au adorat pe Iisus, şi-au luat rămas bun de la Maria şi Iosif, lupul consideră că i-a sosit timpul. Aşteptă până adormiră Maria şi Iosif. Grijile pe care le avuseră şi bucuria pentru copilul primit îi obosiseră nespus. „Cu atât mai bine, spuse lupul, voi începe cu pruncul". Se furişă încet în staul, întrucât nimeni nu observă venirea lui în afară de copil. Pruncul se uită cu drag la lupul venit liniştit lângă iesle. Acesta avea gura larg deschisă, iar limba îi atârna afară. Arăta groaznic.
„O mâncare uşoară", se gândi lupul şi îşi linse buzele. Se pregăti să sară. Atunci mâna pruncului îl atinse cu grijă şi iubire. Pentru prima oară cineva îi atinse blana sa urâtă şi aspră şi, cu o voce cum niciodată nu auzise lupul, copilul îi spuse. „Lupule, te iubesc!". Şi deodată se întâmplă ceva de neînchipuit: În staulul întunecat din Betleem pielea lupului crăpă şi ieşi afară un om. Un om adevărat. Omul se aruncă în genunchi, îi sărută mâinile copilului şi-L adoră. Când părăsi staulul, liniştit, aşa cum venise în piele de lup, merse în lume ca să spună tuturor: „Acest prunc divin poate să vă mântuiască!"

Dăruieşte-mi mâini – Pilda numărul 319

Două zile înainte de Crăciun, Manfred scrie o scrisoare cu tot ceea ce doreşte. Anul trecut l-a mai ajutat mama. Astăzi poate s-o facă singur. El şedea pe covor. Înaintea lui se află o lampă pentru citit, iar pe suportul de scris un carton. Manfred este descălţat şi nu are în picioare

ciorapi. Stiloul stă prins între două degete de la piciorul drept, iar piciorul stâng ţine foia. El scrie cu piciorul pentru că nu are mâini: mâinile sale lipseau de la cot. Aşa a venit pe lume. Nimeni nu ştie de ce! Anul trecut, cu toate că scrisoarea era lungă şi ceruse multe, a primit de toate: un trenuleţ, o maşinuţă, trei cărţi. Astăzi aşterne pe hârtie doar o singură dorinţă: „Dăruieşte-mi mâini!"
Cu picioruşele reuşeşte să împingă foaia în plic. Pe plic scrie: „Către pruncul Iisus". Apoi apucă plicul cu mâinile sale ciunge şi-l pune la fereastra din camera sa. A doua zi, în bucătărie miroase frumos. Mămica coace prăjituri, iar Manfred se joacă cu trenuleţul. Deodată, mama vine la el şi-i spune: „Manfred, merg repede să fac câteva cumpărături. Mă voi întoarce imediat". Manfred dă din cap. El nu este singur, pentru că tatăl său este în camera sa şi lucrează. Numaidecât Manfred se ridică şi merge în bucătărie. Acolo se află platoul cu prăjituri. O prăjitură alunecă pe masă şi este la margine. Manfred deschide gura şi o ia cu gura. Are un gust delicios. Apoi observă în chiuvetă mănuşile de gumă ale mămicii. „Mâini! Degete!", se gândeşte Manfred. Trage mănuşile pe podea, apoi, ajutându-se şi de dinţi, înfige fiecare mână în câte o mănuşă. Manfred aleargă prin casă şi strigă: „Mâini! Am mâini!". Între timp, mămica se întoarce şi tatăl iese din camera sa de muncă. Părinţii privesc la fiul lor. Tatăl îşi strânge emoţiile şi intră în camera sa, iar mama sughiţe. Deodată Manfred se opreşte, priveşte la mănuşi, apoi le aruncă pe fotoliu şi începe să plângă. Mămica aleargă la el şi-l ia în braţe. „Manfred, când vei fi mare, vei primi mâini. Există oameni care pot face mâini, mâini artificiale", îi spuse mama. Dar Manfred nu vrea să asculte. Mai târziu aduce scrisoarea şi o aruncă la gunoi. Spre seară merge la culcare, se roagă, dar nu mai spune: „Dăruieşte-mi mâini". El ştie că nu va primi niciodată mâini, nici măcar de Crăciun.

Unii oameni au mâini, dar nu au şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu, pentru faptul că le au. Omule, fii recunoscător pentru faptul că ai mâini. Sunt alţi oameni care nu le au, dar şi le doresc sau şi le-ar dori. De fapt, omule, fii recunoscător pentru tot!

Portocala orfanului – Pilda numărul 320

De mic copil îmi pierdusem părinţii şi am ajuns la nouă ani într-un orfelinat din Londra. Era mai mult decât un penitenciar. Trebuia să lucrăm 14 ore pe zi în grădină, în bucătărie, la grajduri, pe câmp. Nicio zi nu aduse vreo schimbare, şi în tot anul nu era decât o singură zi liberă: ziua de Crăciun. Atunci fiecare băiat primea câte o portocală în cinstea pruncului Iisus. Asta era totul. Dulciuri, jucării şi portocale primeau doar aceia care în decursul anului dădeau dovadă de hărnicie şi ascultare.
Aceste portocale de Crăciun întrupau dorinţa unui întreg an. Astfel mai veni o dată Crăciunul. Dar asta a însemnat pentru menirea mea de băiat aproape sfârşitul lumii. În timp ce alţi băieţi treceau pe la directorul orfelinatului şi primeau câte o portocală, eu trebuia să stau într-un colţ al încăperii şi să privesc. Asta era pedeapsa primită pentru că într-o vară voiam să fug din orfelinat. După împărţirea portocalelor, ceilalţi băieţi puteau să se joace în curte, iar eu am fost obligat să merg în dormitor şi să stau acolo, în pat, toată ziua. Eram nespus de trist. Plângeam şi nu mai voiam să trăiesc. Nu după mult timp, am auzit paşi în cameră. O mână îmi apucă pătura cu care eram acoperit. Atunci am deschis ochii. La patul meu era un băieţel, pe nume William, care avea în mâna dreaptă o portocală şi mi-o întinse. Nu ştiam ce se întâmplase. De unde putea să provină această portocală?! Priveam când la William, când la fruct, şi simţeam în mine o oarecare reţinere. Deodată mi-am revenit în fire şi am observat că portocala era deja descojită şi, când am privit mai îndeaproape, totul îmi deveni limpede şi lacrimile începură să-mi curgă din ochi. Când am vrut să întind mâna pentru a lua portocala, am constatat că trebuia să apuc bine ca să nu se destrame. Ce se întâmplase? „Băieţii s-au adunat în curte, îi spuse William, şi au decis ca şi eu să primesc portocală de Crăciun. Astfel fiecare şi-a descojit portocala şi cu zece felii au făcut o portocală nouă, frumoasă şi rotundă”.
Această portocală a fost cel mai frumos cadou de Crăciun din viaţa mea. El mi-a arătat cât de mângâietoare poate fi prietenia autentică.

Un dar, cât de mic, poate să aducă o imensă schimbare în bine în viaţa unui om!

Trandafirul – Pilda numărul 321

Renumitul poet german Reiner Maria Rilke şi-a petrecut un anumit timp al studenţiei sale la Paris. Pentru a ajunge la universitate, străbătea zilnic, în compania unei prietene franceze, o stradă foarte aglomerată. Într-un colţ al acestei străzi şedea permanent o cerşetoare. Ea şedea mereu în acelaşi loc, nemişcată ca o statuie, cu mâna întinsă şi cu ochii fixaţi în pământ. Rilke nu-i dădea niciodată nimic, în timp ce prietena lui adesea îi întindea câţiva bănuţi. Într-o zi, ea l-a întrebat pe poet: De ce nu-i dai nimic acestei sărmane femei?. Trebuie să-i dăm ceva pentru inimă, nu să punem în mâini, îi răspunse el.
A doua zi, Rilke a venit cu un trandafir abia înflorit. L-a pus în mâna cerşetoarei şi a dat să plece. Atunci s-a petrecut ceva neaşteptat: cerşetoarea și-a ridicat ochii, l-a privit pe poet, s-a ridicat de pe pământ, a luat mâna poetului şi i-a sărutat-o. Apoi a plecat strângând randafirul la piept. O săptămână întreagă n-a mai văzut-o nimeni. După opt zile, femeia era din nou aşezată la colţul ei obişnuit, tăcută şi nemişcată ca totdeauna.
Din ce-o fi trăit ea în toate aceste zile în care nu a primit nimic?, l-a întrebat tânăra pe Rilke.
Din trandafir, i-a răspuns poetul.

Un singur trandafir înmânat cu iubire, unui om aflat în necesitate, hrăneşte sufletul acelui om mai mult decât ar putea să-i hrănească trupul 100 de kg de mâncare.

Lumina împărţită luminează mai puternic – Pilda numărul 322

Era odată un om care avea o casă, un bou, o vacă, un măgar şi o turmă de oi. Băiatul care păzea oile avea un căţel, o flanea de lână, un toiag şi un felinar. Pământul era acoperit de zăpadă. Era frig şi băiatul îngheţă. Nici flaneaua lui de lână nu-i mai servi la nimic. Pot să mă încălzesc puţin în casa ta?, îl întrebă băiatul pe stăpân. Nu pot să împart căldura. Lemnele sunt scumpe, spuse omul şi-l lăsă pe băiat să stea mai departe

în frig. Deodată, băiatul zări pe cer o stea mare: Ce fel de stea este asta?, se gândi el. Numaidecât luă toiagul şi lampa şi porni la drum. Fără acest băiat, nici eu nu rămân, spuse căţelul şi merse pe urmele lui. Fără acest căţel, nici noi nu rămânem, spuseră oiţele şi porniră pe urmele lui. Fără aceste oi, nici eu nu rămân, spuse măgarul şi merse pe urmele lor. Fără măgar, nici eu nu rămân, spuse vaca şi merse pe urmele lui. Fără această vacă, nici eu nu rămân, spuse boul şi porni pe urmele ei.
De ce este aşa de mare linişte!? se gândi stăpânul care stătea la căldură după sobă. Strigă după băiat, dar nu primi niciun răspuns. Merse în grajd, însă grajdul era gol. Se uită în staul, dar oiţele nu mai erau acolo. Băiatul a fugit şi a furat toate animalele mele, strigă stăpânul, când descoperi urme în zăpadă.
Omul porni în căutarea lor, dar nu după mult timp începu să ningă. Deoarece ningea cu fulgi mari, urmele lor s-au acoperit imediat. Apoi se lăsă un viscol puternic care sufla în acel loc. Acum nu mai ştia în ce direcţie s-o apuce. Înainta din ce în ce mai greu. Nu mai pot avansa!, spuse el gâfâind şi strigând după ajutor. Atunci viscolul se potoli, ninsoarea încetă şi omul observă o stea mare pe cer. Ce stea o fi asta?, se întrebă el. Steaua stătea deasupra unui grajd, în mijlocul câmpiei. Printr-o fereastră mică se vedea lumina unui felinar. Omul porni la drum spre acel loc. Când deschise uşa, zări oile, măgarul, vaca, boul, căţelul şi pe băiatul pe care îl căuta. Erau adunaţi în jurul unei iesle. În iesle stătea un Copil, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Acesta îi zâmbi, ca şi cum pe el îl aştepta. Sunt salvat!, spuse omul şi îngenunche înaintea ieslei lângă băiat. Dimineaţa următoare băiatul, oile, măgarul, vaca, boul şi căţelul se întoarseră acasă. Pământul era acoperit de zăpadă. Era frig. Vino în casă! îi spuse băiatului. Acum am suficiente lemne. Vreau să împart căldura cu tine.

Legenda celui de-al patrulea mag – Pilda numărul 323

În afară de cei trei bărbaţi înţelepţi care voiau să adore pruncul din ieslea Betleemului, a pornit la drum şi un al patrulea mag. Voia să-l dăruiască pruncului trei pietre preţioase. Însă, deoarece animalul său de povară şchiopăta, nu ajunse la timp la punctul de întâlnire stabilit.

Totuşi porni singur spre iesle. Dar sosi prea târziu. O sărmană mamă, ce nu se lăsa mângâiată, îi povesti despre uciderea îngrozitoare a copiilor din Betleem, măcel căruia îi căzuse pradă şi propriul ei fiu. Plin de milă faţă de ea îi dărui o piatră preţioasă şi strălucitoare pe care, de fapt, voia s-o dea pruncului regesc. După luni de zile ajunse în Egipt, însă aici a aflat că pruncul Iisus şi părinţii săi s-au mutat în locul lor natal. Şi din nou porni la drum în căutarea pruncului Iisus. La periferia unui oraş întâlni un lepros care era aproape mort de foame. Acestuia îi dărui cea de-a doua piatră preţioasă, ca să se poată întreţine pe viitor. După aproximativ 30 de ani de căutare, dorinţa lui fierbinte de a-l găsi pe Regele lumii nu pierduse din intensitate. Dar simţea, de asemenea, cum inima sa bătrână nu mai rezistă mult la călătoriile lungi şi obositoare. De aceea, întâlnind un copil gol şi îngheţat, îi dărui cea de-a treia piatră preţioasă pentru a se putea îmbrăca şi hrăni.
Deodată cerul se întunecă. Era puţin timp după ora amiezii. Pământul începu să se cutremure. Cuprins de frica morţii, el se gândea: „Oare toate eforturile depuse în căutarea pruncului au fost zadarnice?". L-a găsit! De pe cruce o lumină cerească îi lumină faţa şi el auzi o voce care zicea: „Tu M-ai mângâiat când mă văitam, M-ai salvat când eram în pericol de moarte şi M-ai îmbrăcat când am fost gol!". „Doamne, eu? Unde?", întrebă el. „Tot ceea ce ai făcut oamenilor nevoiaşi, Mie mi-ai făcut!". Atunci, cel de-al patrulea mag îşi dărui cu mare bucurie viaţa sa Regelui lumii, care se afla răstignit pe cruce. În sfârşit îl găsise!

A dărui inima – Pilda numărul 324

O persoană handicapată stătea la marginea unui drum şi ţinea mâna întinsă, cerşind bani de la trecători. Cei mai mulţi nu-l băgau în seamă. Doar o singură persoană se opri şi-i spuse: „Ţi-aş da cu plăcere ceva, dar tocmai am constatat că nu am la mine nici măcar un ban". La aceste cuvinte, cerşetorul îi răspunse: „Tu mi-ai dat mai mult decât bani. Tu mi-ai dat o parte din inima ta!"

Măsura lui Dumnezeu – Pilda numărul 325

Se povesteşte din vechime că un rege voia să construiască o catedrală

măreaţă spre gloria lui Dumnezeu. Niciun alt om nu avea voie să contribuie cu bani la această construcţie. Toată lucrarea voia s-o facă din avuţia sa proprie. Când se termină construcţia, dădu ordin să se scrie pe o placă de marmură, cu litere aurite, următoarele cuvinte: „Această catedrală a fost construită numai din banii regelui”. A doua zi dimineaţa toţi înmărmuriră, deoarece nu mai era scris numele regelui, ci numele unei biete femei. Regele dădu imediat ordin ca numele să fie schimbat. A doua zi se repetă povestea.

Atunci regele recunoscu că purta în inima sa o mare mândrie pentru acest lăcaş sfânt. Ordonă să fie căutată femeia şi să fie adusă la el. Ea intră la el tremurând. „Spune-mi tot adevărul, îi spuse regele prieteneşte. Ai contribuit cu ceva la construcţia acestei catedrale, cu toate că era interzis acest lucru?”. Atunci femeia căzu în genunchi la picioarele regelui şi-i spuse cu lacrimi în ochi: „Iartă-mă, maiestate! Trebuie să-mi câştig pâinea cea de toate zilele torcând. Totuşi am economisit câţiva bani şi cu mare plăcere doream să-i dau spre slava lui Dumnezeu. Dar cunoşteam porunca ta şi mă temeam de pedeapsă. De aceea am cumpărat puţină iarbă şi am dat-o boilor care cărau pietre la catedrală. Astfel mi-am îndeplinit dorinţa şi totuşi nu am încălcat porunca ta!”

Şi regelui îi păru rău de egoismul său şi-i dădu femeii atâţia bani, încât din acel moment ea n-a mai trebuit să lucreze.

Cei doi măgari de Crăciun – Pilda numărul 326

În urmă cu 2000 de ani, în Betleem trăiau doi măgari mici, unul maroniu iar altul gri, care aparţineau unui morar. Servitorii acestuia nu le dădeau niciun timp de răgaz. De dimineaţă până seara cărau dintr-un loc într-altul saci plini cu grâne şi făină. Dacă se opreau vreodată, pentru a admira o floare sau un nor de pe bolta cerească, erau constrânşi cu lovituri să meargă mai departe. Aceşti doi măgari invidiau pisica, câinele şi găinile, căci ele nu aveau altceva de făcut decât să prindă şoareci, să păzească moara sau să facă ouă.

Ah, se plângeau ei, Dumnezeu, Cel care ne-a creat, a vrut răul nostru. Nouă ne-a dat misiunea de a duce poveri şi de a servi oamenilor. Dar iată că, într-o dimineaţă, nişte păstori treceau pe la moară şi povesteau

cele trăite de ei în acea noapte: într-un grajd din apropierea Betleemului se născuse un copil sărac şi palid. Îngerii cântaseră şi chiar trei magi, călăuziţi de o stea, găsiseră drumul spre El. Acesta este Hristos, Mântuitorul nostru, spuneau păstorii, un nou rege care îi va elibera şi pe cei neajutoraţi. Ambii măgari ciuleau urechile. Un rege care îi va elibera şi pe cei neajutoraţi. Este şi regele nostru, se gândeau ei. Şi, neobservaţi de servitorii curioşi, au pornit la drum, în căutarea Lui. Urmele păstorilor şi a oilor le arătau drumul. Când sosiră, grajdul era gol. Un vânt rece sufla printre crăpături şi din minunea acestei nopţi nu mai rămase nimic altceva decât un pământ bătătorit de multe picioare, o gaură în paie şi un ultim parfum de tămâie şi smirnă. Ei n-aveau de unde să ştie că a existat un măgar care, condus de Iosif, fără murmur şi cu pas repede, i-a dus pe Maria şi pe copil şi i-a salvat din mâna lui Irod. Tocmai în această clipă venea morarul nervos: Aici staţi voi, mizerabililor? La muncă cu voi!, strigă el. Şi măgarii nu puteau face nimic altceva decât să asculte. S-au întors înapoi la moară şi cărau mai departe sacii grei dintr-un loc într-altul.
Ce-au povestit păstorii este curată înşelătorie, spuse măgarul maroniu şi suspină adânc sub povara sa. Eu cred spuselor lor, zise măgarul gri şi simţi deodată cum i se uşură povara. şi sacii de pe spatele tău? Cum rămâne cu regele care îi eliberează şi pe neputincioşi de poverile lor?, întrebă măgarul maroniu. El nu-mi ia povara de pe spinare, răspunse cel gri, dar îmi dă putere să o port. De aceea, dă-mi şi sacii tăi!
Morarul şi servitorii se mirau de aceşti doi măgari. Ce s-a întâmplat cu voi?, întrebă morarul grijuliu. De fiecare dată când voia să-şi ridice bâta spre a-i lovi, ea devenea aşa de grea, încât nu putea s-o ridice. Şi când acum măgarii se opreau pentru a admira o floare sau bolta cerească, nu-i rămânea decât să-i lase în pace sau să le amintească frumos de obligaţia lor. Atunci măgarul gri dădu din cap. Cel maroniu însă se miră. Acum credea şi el în minunea din grajd, pe care nu o văzuse cu propriii săi ochi.

Iisus Hristos: Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre (Matei 11: 28, 29).

Iubirea părinţilor este de neînlocuit – Pilda numărul 327

Un tată şi o mamă, care erau foarte ocupaţi cu activităţile profesiei lor, înaintea zilei de naştere a copilului lor, trecură în mare grabă printr-un magazin de jucării. Îi explicară vânzătoarei: „Am vrea ceva pentru un copil micuţ, care să-i poată ţine de urât şi să-i ia sentimentul singurătăţii".
„Îmi pare rău, zâmbi vânzătoarea, însă nu avem părinţi de vânzare".

Tatăl cel drept – Pilda numărul 328

Un tânăr merse în vizită la un prieten de-al său mai mare, care era renumit pentru spiritul său de dreptate. El observă cum se purta cu fii săi şi se miră nespus: „Spuneai că-i iubeşti pe copiii tăi în mod egal. Acum însă observ că îi tratezi în mod diferit. Unde-i dreptatea în acest caz?". „Ea constă în faptul, răspunse prietenul, că mă străduiesc să-i acord fiecărui copil ceea ce îi trebuie. Dacă i-aş trata pe toţi la fel, aş fi foarte nedrept".

A avea timp – Pilda numărul 329

„Hei, tăticule!", strigă un copil. Tatăl său citea ziarul. Deodată el spuse tare: „Da, ce vrei fiule?". Copilul răspunse: „Când voi creşte mare, va trebui să citesc şi eu ziarul?". „Bineînţeles". „Dar de ce, tăticule?". Tata se făcu că nu aude şi citi mai departe. „Hei, tăticule, de ce?". „Of, Doamne, când eşti adult, atunci se obişnuieşte să citeşti ziare. Se simte nevoia de a şti tot ce se petrece în lume; trebuie să mergi în pas cu lumea". „Ce înseamnă a merge în pas cu lumea?". „Înseamnă a şti să te orientezi după ea, înţelegi tu?". „Nu, tăticule". „Ei bine, atunci vom mai vorbi despre asta altă dată. Acum însă lasă-mă să citesc mai departe". „Tăticule, dar de ce nu poţi citi în timp ce vorbesc cu tine?". „Pentru că aceasta mă deranjează. Vorbăria mă deranjează. Să ţii minte asta". „Profesorul meu însă vorbeşte foarte mult, tată". „Da, dar el are voie pentru că el este profesor, însă copiii trebuie să tacă, ai înţeles?". „Însă când suntem la ore şi noi, copiii, nu deschidem gura, el ne ceartă". „Of,

Doamne, lasă-mă odată în pace, căci dacă îmi mai pui astfel de întrebări, va trebui să merg la Socola, într-o casă de nebuni". „Şi acolo va trebui să citeşti ziare, tată?". „Dar de unde, fiule. Acolo nu sunt ziare". „O, ce bine va fi, tăticule, îi răspunse fiul bucuros. Acolo te voi vizita şi voi putea vorbi cu tine fără a te mai deranja".

Timpul este un dar foarte preţios pentru un copil. Un părinte trebuie să ştie să-i acorde suficient timp copilului său. Ignoranţa poate produce răni de nevindecat în inima unui copil, care se poate simţi ca nefiind iubit.

Iubirea faţă de mama – Pilda numărul 330

În timpul ocupaţiei americane din Filipine, mulţi soldaţi erau pregătiţi la bordul unor nave maritime militare să riposteze atacurilor inamicilor. Atacul trebuia să înceapă, când, deodată, geaca militară a unui soldat căzu în apă. Soldatul ceru permisiunea de la comandatul şef de a sări pentru a-şi recupera geaca, dar rugămintea nu i-a fost îndeplinită. Cu toate acestea soldatul sări în apă. Toţi credeau că vrea să dezerteze, dar după ce-şi găsi geaca, reveni la bordul navei. Ajuns la bord, i-a fost luată geaca şi a fost închis.
După câteva zile se pronunţă sentinţa de condamnare la moarte pentru dezertare. Înainte de a fi executat, generalul care pronunţase sentinţa îl întrebă: „Cum ai putut să săvârşeşti o asemenea prostie pentru o geacă atât de zdrenţăroasă?". Soldatul rugă să i se aducă geaca. Apoi, scoţând din buzunarul interior o fotografie şi arătând-o generalului, îi răspunse: „Am sărit peste bordul navei datorită acestei fotografii, care o reprezintă pe mama mea". Atunci generalul, foarte mirat, spuse: „Dacă el şi-a pus viaţa în primejdie pentru o fotografie a mamei sale, atunci nu poate fi duşman nici al patriei sale". Şi-i iertă fapta săvârşită.

Cei trei feciori – Pilda numărul 331

Într-un sat, trei femei voiau să aducă apă de la fântână. Nu departe de acest loc stătea un înţelept şi ascultă cum cele trei femei îşi lăudau fiii.

„Fiul meu, spuse prima, este aşa de inteligent, încât îi lasă în urmă pe toţi ceilalţi”.
„Fiul meu, spuse a doua, cântă aşa de frumos, ca o privighetoare. Niciun alt băiat nu are o voce aşa de frumoasă ca cea a fiului meu”.
„Iar tu, de ce nu-ţi lauzi băiatul?”, o întrebă una pe cea de-a treia femeie.
„Fiul meu nu are nimic deosebit în el, nu l-aş putea lăuda pentru ceva. El nu-i decât un băiat obişnuit ca toţi ceilalţi”.
Femeile îşi umplură găleţile şi plecară spre casă.
Înţeleptul merse încet după ele. Găleţile fiind grele, ele se opriră să se odihnească. Atunci veniră în întâmpinarea lor tocmai fiii lor. Primul făcu o săritură, veni pe mâini şi aşa începu să meargă. Femeile strigară: „Ce băiat deştept!”
Al doilea începu să cânte ca o privighetoare şi femeile îl ascultară cu entuziasm.
Al treilea băiat veni la mama sa, îi luă găleata din mână şi o duse acasă. Atunci femeile îl întrebară pe înţelept: „Ce spui despre fiii noştri?”. „Unde sunt fiii voştri? le răspunse bătrânul. Văd doar un singur fiu, cel nelăudat”.

Bunicul şi nepoţelul – Pilda numărul 332

Un tată era înaintat în vârstă şi tremura în aşa măsură, încât, la masă, vărsa supa pe faţa de masă. Câteodată îi curgea câte ceva şi din gură. Fiului şi soţiei sale le era scârbă de acest lucru. În cele din urmă îl puseră în spatele sobei, într-un colţ. Bătrânul stătea posomorât şi singur, privind la masă. Într-o zi îi căzu din mâinile sale tremurânde farfuria din care mânca şi aceasta se sparse. Nora îl ocări de-a binelea. Apoi îi cumpără o farfurie din lemn. De acum înainte bătrânul trebuia să mănânce din această farfurie.
Într-o zi, nepoţelul de patru ani ducea în mâini câteva scândurele de lemn. „Ce faci tu aici?”, îl întrebă tatăl. „Fac o farfurie mică, răspunse copilul. Din aceasta vor mânca tata şi mama când vor îmbătrâni”. Auzind aceste cuvinte, tatăl şi mama priviră înmărmuriţi unul la celălalt. Imediat îl aduseră pe bunic la masă şi nu mai spuseră nimic când vărsa ceva.

Numai moartea – Pilda numărul 333

Ecaterina Jagiełło era soţia principelui finlandez Wasa. Când acesta, acuzat de înaltă trădare, a fost condamnat la închisoare pe viaţă, îl rugă pe regele suedez Heinrich să poată împărţi cu soţia sa perioada de detenţie. Regele se îngrozi şi căută s-o convingă pe prinţesă să uite de soţul ei: „Ştiţi că soţul dumneavoastră nu va mai putea vedea niciodată lumina zilei?”. „Ştiu, maiestate!”. „Ştiţi, de asemenea, că nu mai este tratat ca principe, ci ca trădător?”. „Da, ştiu, dar indiferent dacă este liber sau închis, vinovat sau nevinovat, el rămâne, totuşi, soţul meu”. „Dar după toate cele întâmplate nu vă mai leagă nimic de el. Acum sunteţi liberă!”. Ecaterina îşi scoase verigheta din deget şi o arătă regelui, spunându-i: „Citiţi, maiestate!”. Pe verighetă erau scrise doar două cuvinte în latină: mors sola (Numai moartea ne poate despărţi!). Şi Ecaterina merse cu soţul ei la închisoare şi împărtăşi cu el 17 ani grei de suferinţă şi de lipsuri, până când regele Heinrich a murit şi soţul ei a fost eliberat.

Şarpele şi şoarecele – Pilda numărul 334

A fost odată în Africa un comandant care porunci să fie ucise toate persoanele bătrâne. Era de părere că ele nu mai sunt de folos la nimic. Supuşii săi, chiar dacă cu neplăcere, duseră la îndeplinire porunca, deoarece comandantul era puternic şi sever. Doar unul singur nu ascultă de porunca lui. El îşi ascunse părinţii într-un grajd părăsit dintr-o peşteră.
Într-o zi, comandantul se trezi cu un şarpe în jurul gâtului. A strigat cât a putut, dar nimeni n-a reuşit să-l ajute. Bătrânii care aveau experienţă cu şerpii nu mai trăiau, iar cei tineri nu ştiau cum să procedeze pentru a-i scăpa pe oameni de şerpi. Atunci, tânărul, care-şi ţinea ascuns părinţii, fugi la ei şi-i întrebă ce trebuie să facă pentru a scăpa de un şarpe. Şi tatăl îl sfătui: „Prinde un şoarece şi du-l în camera comandantului. Acolo lasă-l liber şi vei vedea ce se va întâmpla!”. Tânărul făcu ce-l sfătui tatăl său. Când şarpele zări şoarecele, începu să se desprindă de pe gâtul comandantului şi să-l urmărească pe şoarece.

Numaidecât tinerii mai puternici au luat ciomege în mâini şi au omorât şarpele.
După ce comandantul îşi reveni în fire, îl întrebă pe tânăr cine i-a dezvăluit acest mister. Acesta îi spuse adevărul. Atunci comandantul se gândi îndelung şi se convinse de greşeala pe care o făcuse.

Voi fi mereu lângă tine – Pilda numărul 335

În 1989, în Armenia a avut loc un puternic cutremur de pământ de 8, 20 pe scara Richter. În urma acestei catastrofe naturale şi-au pierdut viaţa câteva zeci de mii de oameni. Imediat după cutremur, un tată, supravieţuind catastrofei, se îndreptă spre şcoală, unde se afla fiul său. De altfel îi promisese că va fi mereu alături de el. Când ajunse acolo observă că totul era aproape una cu pământul. El nu disperă, ci se apucă numaidecât să sape printre dărâmături, dar lumea prezentă încerca să-l oprească spunându-i că şi-aşa de acum totul este în zadar. Şi împotriva opreliştilor din toate părţile, el se puse pe treabă. A săpat două ore, zece, 20, 30 de ore, şi nu dădu de nimic. După vreo 38 de ore de muncă, continua să-l strige întruna pe fiul său, pe nume Armand. Deodată veni şi răspunsul: Tată, aici sunt! Scăpase ca prin minune cu câţiva din colegii săi de clasă, deoarece plafonul formase cu peretele lateral un triunghi salvator.
— Le-am spus colegilor mei de clasă să nu se înspăimânte, fiindcă dacă trăieşti vei veni să mă salvezi, şi împreună cu mine şi pe ei. Ştiam eu că nu vei uita promisiunea făcută.

Vreţi să plătiţi acest preţ?
— Pilda numărul 336

„Cu ce vă pot fi de folos, domnule?”, întrebă vânzătorul pe clientul său abia sosit. Clientul răspunse: „Un cadou pentru soţia mea. De data aceasta vreau, într-adevăr, să cheltuiesc ceva. Aş dori două pacheţele de jigniri: un pacheţel pentru figura ei şi unul pentru întreţinerea ei; un frumos lănţişor de reproşuri cu câteva ciucuri intercalate şi 10 sau chiar 20 de înţepături”. Vânzătorul întrebă: „Mai doriţi ceva în afară de acestea?”. „Nu, mulţumesc. De dragul binelui nu vreau să fac prea

multe. Cât costă toate acestea la un loc?”. „Domnule, răspunse vânzătorul, asta vă costă întreaga cinste pe care o aveţi. Vreţi să plătiţi acest preţ?”

De ce împrejurări depinde? — Pilda numărul 337

În urmă cu câteva secole, în insula Sicilia domnea împăratul german Friedrich al II-lea. Deoarece oamenii de acolo vorbeau o limbă diferită de cea germană, deseori se întreba: Care limbă este de fapt cea adevărată? Ce limbă începe omul să vorbească de la sine?. Pentru a afla acest lucru făcu următorul experiment: trimise câţiva servitori într-o creşă, unde erau îngrijiţi şi crescuţi copiii abandonaţi de părinţii lor, să-i aducă 50 de prunci care erau doar de câteva zile sau săptămâni şi care încă nu puteau să vorbească. Împăratul porunci apoi ca fiecare din aceşti copii să primească câte o mamă adoptivă. Acestea trebuiau să le dea copiilor tot ceea ce aveau nevoie pentru a creşte mari: mâncare, băutură şi îmbrăcăminte. Dar un lucru nu aveau voie să le dea: iubire. Niciun cuvânt de iubire, niciun zâmbet.
Se povesteşte că aceşti copii n-au învăţat nicio limbă. Toţi au rămas muţi. N-au învăţat nici să vorbească, nici să se joace, nici să lucreze. De asemenea, n-au învăţat nici să se bucure şi nici să mulţumească. N-au învăţat nici să gândească, nici să întrebe şi nici să iubească. Erau handicapaţi. De fapt, niciunul dintre ei nu a trăit mult timp.

Iubirea este limba cea adevărată!

Eu spun mamei mele „Mulţumesc!” – Pilda numărul 338

Era într-o zi de 8 martie. Un copil cu numele Paulică se sculă dis-de-dimineaţă cu o presimţire deosebită, ca niciodată de altfel. „Oare o să avem astăzi lucrare de control şi am uitat să mă pregătesc?”, se întrebă Paulică puţin cam speriat. „Nu, doar e duminică astăzi. Dar ce s-a întâmplat atunci?”. Paulică se gândea şi se tot răzgândea, totuşi nu ştia ce se întâmplase cu el, de ce se sculase aşa devreme. Simţea că are ceva de făcut. Ce anume însă, nu ştia.

La ora 6.30, Cristina, sora lui, intră în cameră şi, după ce îl salută pe Paulică, îl întreabă: „Ce ai pregătit pentru mămica?”. „Cum adică, ce am pregătit pentru mămica?”. „Da, astăzi este ziua ei!”, îi spuse Cristina. „Cum? Astăzi e ziua mamei? E imposibil”. Paulică se duse la calendar şi privi cu multă atenţie. „Într-adevăr, ai dreptate. Şi eu n-am pregătit nimic”. „Asta însă nu e frumos din partea ta, Paulică!”. „Aşa-i, este adevărat”, răspunse băieţelul. Deodată Paulică sări din pat şi începu să caute daruri în dulăpiorul său. Dar nu găsi nimic; doar o gumă de mestecat, ceea ce nu-i plăcea mamei.

„Este deschis astăzi la florărie?”, întrebă Paulică pe surioara sa. „Cred că da”. Paulică se uită dacă are bani suficienţi. „3 lei. Însă cu atâţia nu pot face mai nimic”, se întristă Paulică. Îşi încrucişă mâinile şi se gândi ce să mai facă, pentru că în curând trebuia să se trezească şi mămica.

În camera lui era o linişte perfectă, doar ceasornicul făcea într-una tic-tac, tic-tac… Pe moment, privind deşteptătorul, îi veni o idee grozavă: „Ce-ar fi să compun o poezie de ziua mamei!?”, îşi spuse el. Luă imediat un creion în mână şi pe o foaie de hârtie începu să scrie. Când scria, când ştergea. Dar, în sfârşit, termină. Apoi o copie frumos pe un cartonaş. Poezia era următoarea:

„Deşteptătorul meu nu face gălăgie.
Căci el nu-i construit la tinichigerie.
El nu hodorogeşte, ci vorbeşte.
Când trebuie să merg la şcoală.
Cu un sărut el mă trezeşte.
Şi-atunci când cad într-un noroi.
El îmi aduce haine noi”.

Dedesubt a mai scris: Mulţumesc, mămico!

Paulică nu termină bine poezia şi iată că şi mămica lui se trezi. Paulică împachetă repede poezia într-o hârtie pentru Crăciun, apoi împreună cu surioara lui merseră să-i înmâneze cadourile. „Cum, în hârtie pentru Crăciun?!”, se miră mama. „Da, răspunse Paulică, ziua mamei trebuie să fie pentru tine precum Crăciunul”. „Sper… cu mai puţină treabă!”, adăugă mămica zâmbind. Apoi desfăcu pacheţelul. Ea citi poezia în gând şi zâmbi. Se bucură enorm de mult pentru darul lui Paulică.

Mama – Pilda numărul 339

„Care sunt cele mai grele şi mişcătoare cazuri întâlnite de dumneavoastră?”, l-am întrebat pe un preot ce lucra într-un penitenciar. Preotul răspunse imediat şi sigur: „Cele mai grele şi mişcătoare cazuri din penitenciar sunt acelea în care, la pronunţarea cuvântului „mama”, deţinuţilor nu le vine nimic bun în minte!”

Multele mâini ale mamei – Pilda numărul 340

Caietul în care se găseşte compunerea unei fetiţe din clasa a III-a s-a îngălbenit deja. În urmă cu 40 de ani, Christine, atunci în vârstă de zece ani, a scris o compunere. Învăţătoarea a citit-o în faţa clasei. Compunerea este următoarea:
Mâini de mamă – Într-o mână ţine tigaia şi găteşte. Într-alta are o cârpă şi şterge masa. Cu altă mână dă ceva de băut celor mai mici. Cu altă mână pregăteşte masa pentru tata şi pentru noi, copiii. Cu altă mână dă unui cerşetor de la uşă câţiva bănuţi. În altă mână ţine un crucifix şi se roagă...”. În timp ce învăţătoarea citea această compunere ciudată, câteva colege începuseră să râdă. De aceea, ea se opri şi o întrebă pe fetiţă: „Christine, câte mâini are mămica ta, de fapt?”. Christine nu a fost surprinsă de întrebare. Se ridică în picioare şi spuse: „Mama mea are... mama mea are: două mâini pentru tata, două mâini pentru fiecare din cei şapte copii, două mâini pentru servitor, două mâini pentru animalele din fermă, două mâini pentru lumea nevoiaşă, două mâini pentru bunul Dumnezeu când se roagă... şi apoi încă două mâini dacă mai e nevoie de ceva. În total 26 de mâini”.
Deodată se făcu linişte în clasă. Iar învăţătoarea spuse: „Tu, Christine, ai scris cea mai frumoasă compunere!”

Prin exemplu – Pilda numărul 341

Albert Schweitzer a fost întrebat o dată: „Cum ar putea cineva să dea copiilor săi cea mai bună educaţie?”. Acesta răspunse: „Există trei metode: în primul rând – prin exemplu; în al doilea rând – prin exemplu; în al treilea rând – prin exemplu”.

Aşadar, părinţilor, educaţi-vă copilul/copiii fiind voi înşivă un bun exemplu pentru el/ei.

Te rog!
— Pilda numărul 342

Toată familia era aşezată la masă.
„Dă-mi pâine!", îi spuse Lili mămicii sale. Dar mama nu-i răspunse. „Vreau pâinea!", repetă Lili. Să nu fi auzit mămica? Deodată, mama începu să povestească o istorioară: „Era odată o grădină frumoasă. De departe se vedea cum înfloresc florile şi cum ţâşnesc fântânile arteziene. Poarta era încuiată. Atunci lumea voia să se caţăre pe zid. Dar când credeau că au ajuns sus, zidul începea să crească din ce în ce mai mult. Oamenii au luat un topor şi voiau să lovească în poartă, dar toporul s-a rupt. Au adus foc şi voiau să dea foc porţii, dar poarta n-a ars. Şi iată că veni un copil. Acesta spuse doar un cuvânt: „Te rog!". Şi poarta se deschise numaidecât şi copilul intră în grădină".
După ce ascultă povestea, Lili roşi şi spuse: „Te rog, mămico, dă-mi pâinea!"

Cazul – Pilda numărul 343

Un profesor la medicină aduse înaintea studenţilor săi un caz deosebit. Un cuplu, bolnav de tuberculoză şi sifilis, are deja patru copii. Unii au murit din copilărie, alţii au rămas handicapaţi. Acum este aşteptat cel de-al cincilea copil.
Aţi sfătui acest cuplu, întrebă profesorul, să avorteze? Şi aţi pune asta în practică?. Majoritatea studenţilor răspunseră afirmativ. Procedând astfel, spuse profesorul, l-aţi fi ucis pe Beethoven.

Omule, să nU îndrăzneşti vreodată să sfătuieşti un cuplu să avorteze, chiar dacă bănuieşti sau ai certitudinea că acel copil este sau va fi handicapat, pentru că făcând aşa ceva poţi deveni sau devii ucigaşul moral al unei fiinţe – o fiinţă care trebuie să vină pe lume, indiferent în ce stare se află – o fiinţă cu care Dumnezeu are un plan de mântuire! Să NU îndrăzneşti să opreşti o inimă care bate în acord cu voia lui

Dumnezeu.

Suferinţa poate să ne facă mai puternici – Pilda numărul 344

Un om nu putea să vadă niciun lucru frumos şi sănătos. Când într-o oază dădu de un palmier tânăr, în creştere, luă o piatră mare şi o aşeză în mijlocul coroanei palmierului. Apoi plecă mai departe cu un zâmbet ironic.
Palmierul căută să-şi arunce povara. Se scutură şi se îndoi, dar nu reuşi. Îşi înfipse rădăcinile mai adânc în pământ, până când acestea ajunseră la un misterios izvor de apă. Această putere din adâncimi şi căldura soarelui din înălţimi îl făcură să devină un palmier regesc, care putea să ridice şi piatra.
După ani de zile omul trecu din nou pe acolo să se veselească de palmierul împovărat. Atunci, palmierul îşi plecă coroana, îi arătă piatra şi-i spuse: Trebuie să-ţi mulţumesc. Povara ta m-a făcut puternic.

Deja mort sau numai atins de moarte?
— Pilda numărul 345

Un om de culoare, un negru, îl însoţi pe stăpânul său, un alb, la o vânătoare de raţe sălbatice. Omul de culoare era creştin. Pe drum ajunseră să vorbească, printre altele, despre probleme de credinţă. Stăpânul îi spuse: „Nu înţeleg de ce vorbeşti mai totdeauna despre păcat, nelinişte, mântuire, diavol. Eu nu simt nici cea mai mică nelinişte. Diavolul mă lasă în pace. Până acum nu m-a deranjat sau atacat niciodată”. Sclavul îi răspunse: „Îţi voi explica numaidecât. Când suntem la vânat de raţe şi ai tras cu puşca, atunci câteva raţe cad moarte la pământ. Eu le las jos pe acestea. Altele însă, fiind doar rănite, mai bat încă din aripi pentru a scăpa. Atunci fug după ele cu un par ca să le prind. Tu eşti ca o raţă pe care diavolul a împuşcat-o deja mortal. Pe tine te lasă jos în pace. El ştie că pe tine oricum te are. Eu însă sunt ca o raţă doar atinsă de cartuşe, care vrea să scape cu tot dinadinsul. De aceea umblă după mine şi caută să mă ucidă şi astfel să mă prindă”.

A se ridica din nou – Pilda numărul 346

Un duhovnic trebuia odată să ţină o predică într-un penitenciar. Zile întregi căută cum şi despre ce să le vorbească puşcăriaşilor pentru a le mişca inimile. În sfârşit, sosi ziua şi, cum intră în sală, care era foarte friguroasă, observă feţe ironice. În timp ce urcă la amvon, rosti o rugăciune către Duhul Sfânt. La penultima treaptă, preotul se împiedică şi se rostogoli. Auditoriul izbucni în hohote de râs. Pe moment, preotul simţi o mare durere şi ruşine. Totuşi sări deodată în picioare şi, şchiopătând, urcă vioi treptele. Adresându-se celor din faţa sa, le spuse cu zâmbetul pe buze: „Prietenilor, tocmai pentru asta am venit la voi. Voiam să vă arăt că putem să ne ridicăm (din păcat) atunci când cădem!"

Expoziţie de cruci – Pilda numărul 347

Într-o legendă din evul mediu se povesteşte cum Dumnezeu se îndură de un om care se văita de crucea sa. O găsea prea grea pentru puterile sale. Dumnezeu îl conduse într-o sală în care erau expuse toate crucile oamenilor şi-i spuse: „Alege-ţi una!". Omul începu să caute. Atunci văzu o cruce subţire, dar era prea lungă. Văzu o cruce foarte mică, dar când a vrut s-o ia pe umeri, i se păru grea ca plumbul. Apoi găsi una care-i plăcu şi-o puse pe umeri. Dar când era pe umeri, omul observă că avea un ghimpe ascuţit care-i pătrundea în carne ca un spin. Astfel, fiecare cruce prezenta ceva neplăcut. Se uită la toate crucile şi niciuna nu i se potrivea. Deodată descoperi într-un colţ o cruce, peste care trecuse cu vederea. Asta nu era prea grea, nici prea uşoară, aşa ca şi cum ar fi fost croită şi făcută special pentru el. Pe aceasta voia s-o poarte de acum înainte. Când însă se uită mai de aproape şi mai cu atenţie la ea, observă că aceasta era tocmai crucea pe care o purtase până în acel moment.

A ne purta crucea noastră – Pilda numărul 348

O legendă ne spune că oamenii se aflau odată în drum cu crucile lor şi se osteneau ducând în spate aceste poveri. La un moment dat, unul,

crezând că are o cruce prea lungă, luă un fierăstrău şi o scurtă. După un lung pelerinaj ajunseră cu toţii la marginea unei prăpăstii. Niciun pod nu ducea în ţara care promitea veşnică bucurie şi apropierea vizibilă de Dumnezeu. După o scurtă ezitare îşi puseră cu toţii crucile peste prăpastie. Şi iată că tocmai se potriveau. Acela însă care-şi retezase o bucată din cruce stătea aici dezamăgit şi disperat.

Povestea bambusului distrus – Pilda numărul 349

Un rege avea odată o grădină foarte frumoasă. Aici obişnuia să se plimbe în fiecare după-amiază, când soarele strălucea cel mai puternic. Dintre toţi arborii din această grădină, un arbore de bambus îi era după inima sa, frumos ca nimeni altul. Acesta creştea zi dezi, lună de lună, an de an, şi devenea din ce în ce mai frumos. Regele îl iubea şi era fericit de el, iar bambusul ştia acest lucru.
Într-o zi, regele se apropie de el, iar acesta, în semn de profund respect, se apleacă până la pământ. Regele îi spuse bambusului: „Dragul meu, am nevoie de tine”. Se părea că venise ultima zi pentru acest bambus. El răspunse regelui cu o voce tremurândă: „Stăpâne, sunt la dispoziţia ta. Foloseşte-mă după cum doreşti”. „Prietene, continuă regele serios, pentru a te putea folosi trebuie să te tai”. „Să mă tai? Pe mine, cel mai frumos copac din această grădină? Nu, aceasta nu, te rog, nu! Foloseşte-mă spre bucuria ta, dar te rog, nu mă tăia!”. „Scumpul meu, îi spuse regele, dacă nu te voi tăia, nu te voi putea folosi”.
În grădină se făcu linişte perfectă. Bambusul îşi plecă lent capul şi zise: „Stăpâne, dacă nu mă poţi folosi fără a mă tăia, atunci fă cu mine cum doreşti şi taie-mă”. „Dragul meu, trebuie să-ţi tai, de asemenea, şi ramurile şi frunzele”. „Stăpâne, distruge frumuseţea mea, dar frunzele şi ramurile lasă-mi-le, te rog!”. Regele îi spuse: „Dacă nu te voi curăţi de frunze şi ramuri, nu te voi putea folosi”. Soarele îşi ascunse faţa; un fluture zbura îngrijorat dintr-un loc într-altul, iar bambusul, plin de curaj, spuse: „Stăpâne, curăţă-mă…”. „Dragul meu, trebuie să-ţi mai fac şi altceva. Trebuie să te despic în două şi să-ţi scot inima. Dacă nu voi face toate acestea, nu te voi putea folosi”. Bambusul se plecă numaidecât până la pământ şi spuse: „Stăpâne, taie şi despică!”. Regele îl tăie, îl curăţă de ramuri şi de frunze şi-l despică în două. Apoi îi

scoase inima, îmbină aceste bucăţi de bambus şi le amplasă cu un capăt la un izvor de apă, iar cu celălalt pe ogorul său ce gemea după apă. În canal începu îndată să curgă apă. În sfârşit ajunse şi pe ogor. Izvorul izbucni în cântec de bucurie spunând conductelor de bambus un „Bine ai venit!”. De asemenea, şi ogorul se bucură nespus. După aceasta s-a putut planta orez.
Zilele treceau, plantele creşteau şi timpul secerişului sosi. Roadele erau bogate. Astfel, bambusul deveni o binecuvântare pentru rege.
Când acest bambus era frumos, creştea numai pentru sine şi se bucura de propria-i frumuseţe. Acum, când se dăruise cu totul stăpânului său, bambusul deveni un canal de care stăpânul se folosi pentru a face din ţara sa o ţarărodnică.

Omule, supune-te şi tu voii lui Dumnezeu, precum bambusul s-a supus voii stăpânului său, iar Dumnezeu va face din tine ceva inimaginabil de veşnico-frumos.

Iubirea de sine izolează – Pilda numărul 350

Un bob de grâu se ascunse în hambar. Nu voia să fie semănat. Nu voia să moară. Nu voia să se jertfească. Voia să-şi salveze viaţa. Aşa nu deveni niciodată pâine. Nu ajunse niciodată pe masă. Nu a fost niciodată binecuvântat şi împărţit. Nu dărui niciodată viaţă. Nu dărui niciodată bucurie. Într-o zi veni stăpânul. Împreună cu praful din hambar, el aruncă la gunoi şi bobul de grâu.

Jertfa pelicanului – Pilda numărul 351

Într-o anecdotă africană se povesteşte că în ţară bântuia o foamete cumplită. Atât oamenii, cât şi animalele sufereau de foame. Nu mai ştiau ce să facă pentru a supravieţui. În această ţară trăia şi un pelican care nu ţinea aşa de mult la propria-i viaţă, cât la cea a puilor săi. Aceştia îi cereau zilnic de mâncare. Iar pelicanul nu mai ştia ce să facă. În strâmtorarea sa cea mare făcu o gaură cu ciocul în pieptul său şi-şi dădu sângele ca băutură puilor săi. După ce trecu foametea, puii săi, întăriţi, au putut să-şi continue cu bine drumul vieţii. Bătrânul pelican

însă muri. Își dăduse sângele, viața, pentru puii săi.

Așa S-a jertfit și Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Și-a dat sângele pe cruce pentru noi, oamenii.

Viața e minunată!
— Pilda numărul 352

Un om veni la un înțelept și i se plânse că duce o viață prea aspră: „Înțeleptule, viața mea a devenit insuportabilă. Într-o singură cameră locuim șase inși. Ce să mai fac acum?”. Înțeleptul îi răspunse: „Tu ai o capră, nu-i așa? Ia-o cu tine în cameră!”. Omul crezu că nu a auzit bine: „Să iau capra cu mine în cameră?”. „Fă cum ți-am spus, îi răspunse înțeleptul. Apoi, peste o săptămână de zile, vino din nou la mine!”. Peste o săptămână, omul, posomorât și descurajat, veni la înțelept și-i spuse: „Nu mai pot rezista, capra miroase îngrozitor!”. Înțeleptul îi spuse: „Mergi acasă și du capra în staul, la locui ei. Apoi, peste o săptămână, vino din nou la mine!”. Săptămâna trecu repede. Când veni la înțelept, fața omului strălucea de bucurie: „Viața e minunată, înțeleptule. Ne bucurăm pentru orice minut! Capra nu ne mai creează probleme. Suntem numai noi șase!”

Experiența liniștii – Pilda numărul 353

Într-o zi, trei oameni au venit la un monah singuratic. Aceștia l-au întrebat: „Ce sens găsești în viața ta petrecută în tăcere?”. Monahul era ocupat cu scoaterea apei dintr-o cisternă adâncă. El le spuse vizitatorilor săi: „Priviți în cisternă. Ce vedeți înăuntru?”. Oamenii s-au uitat în cisterna adâncă: „Nu vedem nimic”. După câteva clipe, călugărul le spuse din nou: „Priviți în cisternă și spuneți-mi ce vedeți înăuntru?”. Oameni s-au uitat din nou în cisternă: „Acum ne vedem pe noi înșine!”. Călugărul le spuse: „Vedeți voi, când scoteam apă, apa era agitată. Acum apa este liniștită. Aceasta este experiența liniștii: a te vedea pe tine însuți!”

Postul sculptorului – Pilda numărul 354

Un renumit sculptor lucra odată la o statuie dintr-un lemn preţios. Când o termină, toţi care o vedeau erau de părere că aceasta era opera lui Dumnezeu; ceva de o asemenea frumuseţe nu putea să iasă din mâinile unui om. Domnitorul locului îl întrebă pe sculptor: „Ai vreun secret?”. El îi răspunse: „Sunt un meşteşugar şi n-am secrete. Este aşa de simplu. Când am început să mă gândesc la lucrarea cu care maiestatea ta m-ai însărcinat, mi-am adunat mintea şi nu m-am mai gândit la mărunţişuri. Am postit ca să mă liniştesc. După trei zile de post, am uitat răsplata şi onoarea. După cinci zile, nu m-am mai gândit la laude şi critici. După şapte zile, nu mi-am mai simţit trupul şi niciunul din mădularele mele. Nu mai ştiam că mă aflu la curtea maiestăţii tale. Tot ceea ce mă putea abate de la lucru era, acum, îndepărtat. M-am concentrat asupra unui singur lucru: asupra statuii. Apoi am mers în pădure pentru a mă uita cum erau crescuţi copacii. Când am descoperit trunchiul potrivit, figura statuii era deja în el, clară şi curată. M-am apucat de treabă şi forma ieşea de la sine. Dacă n-aş fi zărit acest trunchi, n-ar fi luat naştere această statuie. Dar ce se întâmplase? Adunarea şi concentrarea gândurilor mele au lovit exact în chipul ascuns al lemnului. În urma acestei ciocniri a luat naştere opera pe care i-o datorez lui Dumnezeu”.

Partea dedicată lui Dumnezeu – Pilda numărul 355

Robert Maoussi, un băiat de 18 ani din Camerun, se molipsi de lepră. Cu greu ne putem imagina ce însemna acest lucru. Suferea îngrozitor. Cu toate acestea credea cu tărie în Dumnezeu. Şi această credinţă îi dădea putere de a suporta durerile. Se jertfea şi oferea suferinţele sale lui Dumnezeu. El spunea: Voi suporta aceste suferinţe până la moarte, pentru mântuirea mea. Într-o seară durerile sale erau insuportabile. O rugă pe sora asistentă să vină cu calmantele mai devreme decât de obicei. Când, o oră mai târziu, veni să-l viziteze, tableta de medicament încă se mai afla pe masă. Ea se miră. El însă îi spuse: Soră, m-am răzgândit. Dumnezeu are mai multă nevoie de durerile mele pentru mântuirea sufletului meu, decât am eu de calmante pentru ameliorarea suferinţelor.

Suferinţa îngăduită de Dumnezeu în viaţa unui om, fără doar şi poate, purifică sufletul întinat de păcate.

Cei şase cetăţeni – Pilda numărul 356

În anul 1347, oastea regelui englez Eduard asedie oraşul francez Calais. În jurul oraşului, un val ucigător împiedica orice contact cu exteriorul. Drept urmare, imediat izbucni o foamete cumplită. Mai întâi muriră cei bătrâni, apoi sugarii. În cele din urmă slăbiră şi oamenii în putere, astfel încât nimeni nu se mai putea gândi la o ripostă victorioasă. Atunci un sol al regelui ceru să intre în oraş. El comunică prefectului oraşului intenţia regelui: „În următoarele trei zile, regele are de gând să năvălească în oraş şi să-l incendieze. Cu toţii veţi muri: bărbaţi, femei, copii”. Locuitorii cetăţii l-au întrebat: „Nu există chiar nicio cale de salvare?”. „Ba da, răspunse mesagerul. Dacă şase din bărbaţii voştri de frunte sunt dispuşi să moară pentru voi, atunci veţi fi salvaţi. Aceştia vor trebui să se prezinte mâine dimineaţă în lagărul oştirii engleze. Să nu aibă nimic în picioare, să fie îmbrăcaţi doar cu o cămaşă şi în jurul gâtului să fie legaţi cu o funie”. Vestea înfricoşătoare se răspândi în toată cetatea. Toţi cei 10.000 de locuitori se gândeau numai la ei înşişi. Dar şase din oamenii de frunte spuseră: „Mereu am încercat să slujim cu fidelitate oamenilor acestei cetăţi cu braţele şi talentele noastre. Acum suntem dispuşi să ne dăm viaţa pentru întreaga cetate”. Cetăţenii oraşului au îngenuncheat plângând şi s-au rugat pentru aceşti voluntari.
A doua zi dis-de-dimineaţă, cei şase au mers în lagărul regelui. El îi privi cu dispreţ. În apropierea lor un călău stătea deja pregătit cu sabia în mână pentru a-i decapita. Atunci sosi regina, se aruncă la picioarele regelui şi mijloci pentru aceşti oameni: „Menajează acest oraş şi pe aceşti oameni, pentru că au fost dispuşi să-şi dea viaţa pentru ceilalţi”. După lungi tărăgăneli, regele îşi schimbă gândul. El cruţă cetatea şi viaţa acestor şase voluntari.

Regele generos, care a deplasat o... virgulă – Pilda numărul 357

Un rege trebuia să pronunţe şi să semneze următoarea sentinţă: „Iertare imposibil, să fie încarcerat!”. Sentinţa i se păru prea dură, căci se gândea la viitorul acelui om şi la familia sa. De aceea schimbă sentinţa: „Iertare, imposibil să fie încarcerat!”. A făcut doar o deplasare a virgulei. Şi astfel sentinţa i-a acordat libertatea.

Ce e suferinţa mea pe lângă a Sa? — Pilda numărul 358

Un turist care închiriase o cameră de vară la o ţărancă de munte o întrebă pe femeie: Se poate merge aici undeva la Liturghie?. Bineînţeles, răspunse ea. Există în apropiere o bisericuţă. Şi eu mă duc acolo. Şi în odaia ei simplă, dar frumoasă, se înfiripă o discuţie. Pe un perete al camerei se aflau multe fotografii cu diferite personaje, mai tinere şi mai în vârstă. Acesta-i bărbatul meu, răspunse munteanca la întrebarea oaspetelui ei. A murit în timp ce tăia lemne. Aceştia sunt cei doi feciori ai mei. Au căzut la datorie în război. Şi asta e fiica mea. A murit de cancer. Aşa de multă nefericire! Cum de se poate suporta aşa ceva?, întrebă turistul. Femeia răspunse. În acest caz nu mai ajută la nimic mângâierea ce vine de jos; ea trebuie să vină de sus. La primul caz de deces eşti îndurerat, dar dacă creşte numărul deceselor, atunci muţeşti. Da, se poate înţelege, se gândi musafirul. Dar asta nu e bun la nimic, spuse munteanca. Mai întâi l-am luat de rău pe bunul Dumnezeu pentru că mi-a chemat la Sine familia. M-am plâns, dar nu am obţinut nicio mângâiere. Căci în final i s-a dat înapoi familia. Atunci nici n-am mai mers la biserică. Până într-o vară când un oaspete mi-a dăruit acest crucifix pe care-l vedeţi atârnat pe perete, aici în colţ. Am zăbovit în faţa lui ore-n şir, luni de zile de iarnă, când nu aveam niciun musafir, iar eu aveam timp să meditez. Da, Hristos a suferit mai mult decât mine. Ce e suferinţa mea pe lângă a Sa? Şi aici mi-am găsit putere să trăiesc şi să las să mi se ia ceea ce Domnul mi-a dat.

Ispita – Pilda numărul 359

„Sunt în regulă. Mămica ştie că mă poate lăsa singurică acasă. Tocmai a mers la cumpărături. Ştie că rămân la măsuţa mea şi-mi fac temele: 3 x

4 = 12; 4 x 3 = 12; 2 x 5 + 2 = 12. Dar hai să mă ridic un pic. Nu-i bine să şezi tot timpul fără să te mişti. Da, doar nu fac nimic rău. Vreau să mă ridic şi să mă duc la fereastră. Doisprezece este o cifră frumoasă. S-ar putea scrie un caiet întreg cu cifra doisprezece. Dar acum să mă plimb puţin prin casă. Ăsta nu-i niciun rău. Mulţi gândesc mai bine în timp ce merg. Şi nu mă gândesc la nimic altceva decât la cifra doisprezece: 2 x 6 = 12. Merg puţin prin casă. Vreau să văd dacă a observat ceva. Dacă portofelul mai este în sertarul din bucătărie, atunci n-a observat nimic. Dar nu voi lua nimic. Nu, m-am schimbat total, nu voi lua nimic. Astăzi nu, absolut deloc. Portofelul este în sertar. Nu-l deschid, ci mă aşez din nou la măsuţă şi scriu: 2 x 6 = 12. Dar să-l deschid. Doar ca să văd dacă a observat ceva. Dacă sunt bani înăuntru. Dar nu voi lua nimic. Îl deschid şi în el sunt mulţi bani. Multe monede. La prima vedere nici nu se vede câte. Acum ştiu că nu a observat nimic. Acum pot să închid sertarul şi să merg la măsuţa mea şi să scriu. Dar ce anume? Ea nu a observat nimic. Şi dacă sunt aşa de mulţi bani, nici nu va observa că lipseşte ceva. Sunt trei monede de 500. Pot lua una fără probleme. Dar nu iau nimic. Nu mai fac acest lucru. Mi-e teamă că va observa. Dar nu poate să observe. Dacă sunt două monede sau trei, nu e prea important. Bineînţeles că-mi aparţine şi mie. Nouă tuturor. Nu-i voie să iau nimic. Cine poate să decidă ce am voie şi ce nu, dacă nu mă vede nimeni? E dificil. Nu vreau. Ba vreau. Aş vrea o monedă de 50. Nu. Ba da. Nu. Ba da. Nu pot să stau aşa o veşnicie. Mă duc. Merg să-mi termin temele…”

Ispita este o momeală puternică, însă nu este mai puternică decât suportabilitatea spirituală a fiecărui om în parte. Rugăciunea este cea care face diferenţa între o înspiţă nematerializată şi una materializată în faptă. Roagă-te la Dumnezeu, omule, când eşti ispitit să faci ceva rău – spune cu credinţă, în minte, de câteva zeci de ori „Doamne Iisuse Hristoase, Fiule şi Cuvântule al lui Dumnezeu, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul/păcătoasa”, şi, cu siguranţă, vei primi ajutorul necesar să nu cazi în ispită, asta dacă îţi vei dori şi tu să nu cazi.

O bucăţică de lemn – Pilda numărul 360

La ora de religie, Hannes avea o întrebare care îl frământa foarte tare: De ce au familiile creştine o cruce în locuinţele lor?. Un semn al învierii ar fi mai bine, era de părere un altul. Atunci m-am aşezat lângă băieţii mei şi le-am povestit o istorioară. Bunicul şi Mihael au mers împreună la plimbare. Era într-o după-amiază de iarnă aprigă. Mihael se bucura de gheaţă şi zăpadă, ţopăia şi umbla greu prin zăpadă. Bunicul, cu zâmbetul pe buze, îl urma anevoios. Era bolnav de inimă, chiar foarte bolnav. Mihael voia să meargă la iaz. Acesta era acoperit cu un strat de gheaţă. Trebuie să fie splendid pentru patinaj, strigă Mihael. Voi încerca cel puţin să mă dau puţin pe gheaţă! Bunicul îl avertiză. Când Mihael îşi puse picioarele pe gheaţă, bunicul îi spuse insistent: Vino, Mihael, la mine. Nu te du pe gheaţă! Dar cuvintele bătrânului au venit prea târziu. Gheaţa se sparse, Mihael căzu în apă şi acum se ţinea de marginea unei bucăţi de gheaţă. Tremurând, bunicul îşi întinse numaidecât bastonul către nepoţel. Depuse tot efortul să nu alunece şi să nu scape bastonul din mâini. În cele din urmă reuşi să-l salveze pe băiat. Îl luă în braţe şi-l duse repede acasă. Copilului i-a fost de ajuns o baie caldă, ca să-şi revină, dar pentru bătrân această întâmplare a fost prea mult, prea obositor. Un atac de inimă îi puse capăt vieţii. Şi durerea celor dragi a fost mare. Nu peste mult timp, rudele voiau să arunce sau să dăruiască săracilor toate lucrurile care aparţinuseră bunicului. Mihael privea cu durere. Nu, strigă el deodată, nu aruncaţi bastonul. Îl voi lua eu! Cu acest baston bunicul a salvat viaţa mea, în timp ce pe a sa a pierdut-o. Atât cât voi trăi, vreau să am cu mine bastonul ca semn al iubirii sale faţă de mine! N-a mai trebuit să vorbesc mai departe. Copiii au înţeles. Şi Hannes a continuat: Acum înţeleg ce poate să însemne o bucată de lemn pentru cineva…; înţeleg ce înseamnă pentru creştini semnul crucii.

Pe cruce, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost răstignit. Pe cruce, El şi-a dat viaţa pentru răscumpărarea neamului omenesc de sub jugul păcatului strămoşesc. Crucea este sfântă!

Oul lui Jonathan – Pilda numărul 361

Un băieţel, pe nume Jonathan Foerster, s-a născut handicapat fizic şi cu un uşor handicap psihic. Părinţii săi sufereau mult din cauza aceasta. La vârsta de 12 ani a mers la şcoală şi era într-o clasă cu 15 copii normali. Cu greu a acceptat învăţătoarea ca Jonathan să facă parte din efectivul acestei clasei. Ea voia să-l dea la o şcoală ajutătoare. Aici, cu toată bunăvoinţa ei, Jonathan nu făcea mai niciun progres. Cu greu putea să scrie şi să vorbească.
A venit primăvara şi copiii se bucurau de apropierea sărbătorii Paştelui. Învăţătoarea le-a povestit copiilor istoria învierii lui Iisus şi, pentru a sublinia schimbarea, adică trecerea de la moarte la noua viaţă, învăţătoarea a dat fiecărui copil câte un ou din plastic în care, acasă, să pună ceva care să reprezinte noua viaţă. A doua zi copiii au readus ouăle, le-au înapoiat învăţătoarei şi aceasta le-a deschis. În primul ou găsi o floare. „Da, spuse învăţătoarea, floarea este luată din natură, este semnul unei noi vieţi". Un copil din spatele clasei a ridicat mâna şi a spus: „Este oul meu!". În al doilea ou era un fluture din plastic: „Cu toţii ştim că dintr-o omidă atât de urâtă ia naştere un fluture aşa de minunat". În următorul ou a găsit o pietricică pe care creştea muşchi de pământ. Al patrulea ou era neobişnuit de uşor. L-a deschis şi acesta era gol. „Acesta era precis al lui Jonathan, s-a gândit ea. Probabil că nu a înţeles ce trebuia să facă cu oul. Ce păcat că am uitat să-i spun mamei sale!". Deoarece nu a vrut să-l pună într-o situaţie jenantă, fără să spună niciun cuvânt, a pus oul deoparte şi a întins mâna să ia un altul. Deodată Jonathan s-a anunţat că vrea să spună ceva. „Doamnă învăţătoare, de ce nu vreţi să vorbiţi despre oul meu?". Încurcată, învăţătoarea a răspuns: „Dar, Jonathan, oul tău e gol!". El a privit direct în ochii ei şi a spus: „Da, dar şi mormântul lui Iisus a fost gol!". Pentru o vreme nimeni nu a scos niciun cuvânt. Când învăţătoarea şi-a revenit, l-a întrebat pe Jonathan: „Ştii tu de ce mormântul era gol?". „Da, a răspuns el, Iisus a fost omorât şi pus în mormânt. Dar Tatăl său L-a înviat din morţi!". Învăţătoarea a fost profund impresionată de răspunsurile copilului. Acest băiat ciudat, care era considerat înapoiat mintal, a înţeles adevărul învierii mai bine decât toţi ceilalţi copii.
Peste trei luni Jonathan a murit. Nu mică a fost mirarea celor veniţi la înmormântare, să-şi ia rămas bun de la el, când au văzut pe capacul

sicriului 15 coji de ou.

Câteodată, oamenii consideraţi a fi nişte înapoiaţi, nişte handicapaţi, înţeleg mai bine nişte aspecte care pentru oamenii normali sunt de neînţeles. Oamenii handicapaţi sunt tot oameni. NU trebuie să fie dispreţuiţi, subapreciaţi, marginalizaţi şi maltrataţi, pentru că sunt oameni la fel de preţioşi, în faţa lui Dumnezeu, precum toţi ceilalţi oameni.

Maximilian Kolbe – Pilda numărul 362

Într-un lagăr de concentrare din Auschwitz, un om văzu moartea în faţa ochilor săi. Acesta se numea Maximilian Kolbe. Fiindcă un deţinut reuşise să dezerteze, alţi zece, însă, trebuiau să îndure moartea prin înfometare. Printre aceşti zece deţinuţi se afla şi un tată de familie care se văita cu durere. Atunci Maximilian se oferi să moară în locul său. Ofiţerul care era martor la acest schimb îl întrebă: „De ce faci acest lucru?". Maximilian îi răspunse: „Sunt un om în vârstă şi singuratic. Acest bărbat însă este tânăr şi are o familie". Apoi cei zece deţinuţi au fost conduşi într-o celulă subterană. Din acel moment nu mai primiră nimic de mâncare. În buncărul morţii, până în acel moment se auzeau ţipete şi înjurături. De data aceasta, însă, gardienii, spre surprinderea lor, au auzit zile întregi numai rugăciuni, cântece religioase şi laude la adresa lui Dumnezeu, până când şi ultima voce se stinse.

Hristos este viu!
— Pilda numărul 363

Era într-un penitenciar al securităţii din Moscova. O deţinută, cu numele Arsenief, povesti o întâmplare din acest loc al terorii: „Într-o seară, o tovarăşă de celulă îmi şopti la ureche: „Ştii ce zi este mâine? Mâine este Paştele!". Era Paştele aşa de aproape? Paştele reprezintă bucurie pentru întreaga omenire. Doar noi eram excluse de la această bucurie. Mergeam tristă de-a lungul coridorului. Deodată izbucni un strigăt în liniştea apăsătoare: „Hristos a înviat!". Cine îndrăznise oare să strige acest salut pascal? M-am uitat la însoţitoarea mea. Ochii ei

mari luminau în chipul ei palid. Atunci răsună răspunsul, cu voci bucuroase, din fiecare celulă: „Adevărat a înviat!”. Gardienii, miraţi, înlemniră. O asemenea obrăznicie, cum gândeau ei, nu li se mai întâmplaseră niciodată. S-au repezit asupra tinerei fete şi au luat-o cu ei. După patru zile se întoarse în celulă. Faţa îi era slăbită de tot. Fusese dusă într-o celulă, unde drept pedeapsă nu primi căldură şi mâncare. „Am vestit totuşi în închisoare Vestea cea Bună a Paştelui”, îmi spuse ea cu faţa luminândă. Toate celelalte nu contează! Am rămas încremenită. Deşi fusese pedepsită, am simţit în interiorul ei o fericire şi o bunăstare sufletească incredibile. Pedeapsa nu îi făcuse niciun rău, ci din contră, îi făcuse un bine inimaginabil.

„... Nu te teme (omule), ci vorbeşte şi nu tăcea (propovăduieşte tot ce este bine plăcut Mie), pentru că Eu (Dumnezeu) sunt cu tine şi nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ţi facă rău” (Faptele Sfinţilor Apostolilor 18: 9, 10).

Hristos a înviat!
— Pilda numărul 364

La o întrunire numeroasă a partidului dintr-un oraş nu departe de Moscova, un funcţionar încercă mai mult de două ore să-i convingă pe ascultătorii săi că nu poate exista niciun Dumnezeu şi că nici n-a existat vreunul. Pentru a fi sigur de succesul său, spre sfârşit puse întrebarea stereotipă, dacă cineva doreşte să spună ceva în legătură cu cele spuse şi auzite, sau să întrebe ceva. Atunci se ridică din bancă un simplul ţăran şi rugă să i se permită să vină în faţă, ceea ce conferenţiarul aprobă. Ţăranul se urcă la pupitru, aruncă cu calm o privire asupra numeroşilor ascultători din sală, îşi desfăcu mâinile şi strigă: „Hristos a înviat!”. Cu toţii se ridicară în picioare şi răspunseră într-un cuget: „Adevărat a înviat!”

Cel mai simplu lucru – Pilda numărul 365

Odată, o femeie cochetă îl întrebă pe un înţelept cum de este posibil să creadă oamenii în înviere. Probabil se aştepta ca înţeleptul să se simtă

a fi incapabil de a da un răspuns. Dar el îi răspunse respectuos: „Doamnă, învierea este cel mai simplu lucru din lume. Acela care i-a creat o dată pe oameni, poate să-i creeze şi pentru a doua oară”.

Pâinile din piatră – Pilda numărul 366

A fost odată o femeie foarte sărmană, care avea trei copii, şi o femeie foarte bogată, care avea de asemenea trei copii. Cea bogată era aşa de zgârcită, că niciodată nu dădea ceva de pomană şi celei sărace. Într-o zi, femeia săracă nu avea din nou pâine pentru cei trei copii ai ei. Şi copiilor le era foame. Atunci femeia săracă merse la cea bogată şi-i spuse: „Dă-mi, te rog, o pâine pentru copii. Suferă cumplit de foame!”. „Nici eu nu am pâine, îi spuse femeia bogată. Cum să-ţi dau ţie?”. „Dar tu eşti bogată, spuse ea, sigur că mai ai nişte bucăţi de pâine uscată în dulap”. „Nu, spuse bogata. Dacă am chiar şi numai o bucăţică de pâine, atunci Dumnezeu s-o transforme în piatră!”. Şi săraca plecă cu lacrimi în ochi. După ce plecă femeia săracă, bogata le spuse copiilor ei: „Acum vă voi da câte o felie de pâine cu unt”. Şi merse la dulap să ia pâinea. Dar toate pâinile din dulap erau pietre. „Asta nu face nimic”, spuse femeia bogată. Le dădu copiilor bani şi un coş şi le spuse: „Mergeţi, copii, la brutar şi cumpăraţi trei pâini proaspete!”. Copiii merseră, dar trecu mult timp până se reîntoarseră. „De ce aţi stat aşa de mult?”, întrebă femeia bogată. „Mamă, îi spuseră copiii, coşul de pâine era îngrozitor de greu”. Femeia deschise coşul şi constată că şi aceste pâini se transformaseră în pietre. Atunci se sperie. Numaidecât merse la brutar şi cumpără pâine şi prăjituri pentru femeia săracă. Îi duse, de asemenea, făină, carne şi unt. „Femeie, îi spuse ea, de acum înainte nu voi mai fi egoistă niciodată. Dumnezeu a transformat toate pâinile mele în piatră. Ce bine ar fi dacă ele s-ar reface în pâini pentru a le putea mânca cu fii mei!”. Apoi femeia bogată se duse acasă. Şi iată, toate pietrele deveniră din nou pâini. Aşa femeia bogată deveni bună faţă de cei săraci.

Minunea de neînţeles – Pilda numărul 367

Un om care-şi bătea joc de credinţă veni la un preot şi-l întrebă: „Cum

este posibil ca pâinea şi vinul să se transforme în Trupul şi Sângele lui Hristos?”. Preotul îi răspunse: „Dacă corpul tău transformă hrana, pe care o mănânci, în carne şi sânge, de ce să nu poată face Dumnezeu acest lucru?”. Omul nu se dădu bătut: „Cum este posibil ca să fie Hristos întreg în Sfânta Împărtăşanie?”. Preotul îi răspunse: „Un peisaj care se află înaintea ta este aşa de întins, aşa de mare, iar ochii tăi aşa de mici. Şi totuşi imaginea acestui peisaj mare este în ochii tăi. De ce să nu fie atunci posibil ca sub chipul Sfintei Împărtăşanii să fie prezent Hristos întreg?”. Omul îi mai puse o întrebare: „Cum poate să fie prezent Hristos în acelaşi timp în toate bisericile voastre?”. Preotul luă atunci o oglindă, lăsă ca el să se uite în ea, apoi aruncă oglinda pe jos şi spuse: „Acum şi tu poţi să vezi imaginea ta, în acelaşi timp, în fiecare din aceste bucăţi de oglindă!”

O frumoasă amintire – Pilda numărul 368

Într-un sat de pescari din America Latină trăia un om, pe nume Marco, cu soţia sa Linda şi cu cei trei copii ai lor: Iosif, Amalia şi Lucia. El lucrase mulţi ani ca pescar. Dar de câteva luni era şomer, deoarece firma piscicolă la care lucrase se retrase din sat din cauza falimentului. Sosi ziua când Marco trebuia să părăsească familia şi să meargă într-un oraş mare, la mare distanţă de sat, pentru a găsi ceva de lucru. Dacă ar fi rămas în sat, puţinele economii s-ar fi consumat imediat, iar familia ar fi trebuit să moară de foame. Mama şi copiii erau foarte trişti că tatăl trebuia să plece aşa departe pentru a câştiga pâinea cea de toate zilele. Dar şi Marco era trist pentru că nu ştia când avea să-şi revadă copiii şi soţia. Se gândi toată ziua ce ar putea să lase familiei pentru ca să se gândească la el în timpul absenţei sale şi, de asemenea, ce ar putea să ia cu sine ca amintire.
Se făcuse seară şi toţi erau aşezaţi în jurul mesei. Fiecare ştia că această cină era ultima la care aveau să mănânce împreună. Domnea o tăcere ca de moarte şi toţi ştiau de ce. Deodată tatăl luă cuvântul şi spuse: „Nu ştiu când mă voi întoarce. De aceea vreau să iau cu mine o amintire: ea îmi va aminti că trebuie să vă iubesc şi să mă întorc. Dar şi eu vreau să vă las ceva care să vă amintească că trebuie să mă iubiţi şi să mă aşteptaţi. Nu am ce să vă dăruiesc. Totuşi există ceva care ne va

ajuta, ca voi să vă amintiţi de mine, iar eu de voi. Când veţi fi împreună şi veţi mânca pâinea la această masă, atunci să vă aduceţi aminte de mine. Iar eu voi proceda la fel acolo unde mă voi afla". „Minunat!" strigară copiii, şi, deşi nu mai aveau să-l vadă un timp îndelungat pe tatăl lor, ei nu mai erau trişti, fiindcă ştiau că de acum înainte ori de câte ori se adunau să servească masa, tatăl era prezent în mijlocul lor. Din acea zi, faptul de a se aduna la masă era o adevărată sărbătoare pentru aceşti copii şi pentru mama lor.

Comoara simplă dar de nepreţuit – Pilda numărul 369

Înnorată era ziua şi întunecată era faţada unei case ce nu avea ferestre. Trist era şi copilul. În fiecare zi umbla dezorientat şi fără ţintă. Se furişa în tăcere în ruinele periculoase sau se juca cu ceilalţi copii, şi ei tăcuţi şi posomorâţi. Cu ochi lipsiţi de expresivitate privea mereu la ceea ce rămânea în mica tarabă. Produsele de panificaţie stăteau expuse în vitrinele magazinului. Copilul venea zilnic pe aici. În fiecare zi de când acest urât război făcuse din acest oraş prietenos unul trist şi neprimitor. Totuşi se întâmplă ceva neobişnuit, ceva despre care nu se auzise în acele vremuri triste: femeia brutarului îl chemă pe copil în magazinul de pâine. Când se întoarse, copilul era transformat: ochii îi străluceau şi el ţopăia de bucurie ţinând ceva la piept; probabil o comoară, sau, oricum, ceva valoros. Cu un zâmbet pe buze îi întinse ceva bunicii: îi dădu o bucată de pâine.

Ne uităm unul la altul – Pilda numărul 370

Un preot ortodox paroh merse într-o zi în biserică şi observă cum un simplu ţăran era îngenuncheat în faţa Sfântului Altar, lângă catapeteasmă. Acesta nu se gândea la nimic. Foarte mulţi oameni veneau la biserică în timpul zilei pentru a-i destăinui bunului Dumnezeu grijile lor. Când se reîntoarse peste un ceas, preotul observă că ţăranul încă mai era în genunchi. De aceea merse la el şi-l întrebă: „Spune-mi, te rog, ce-i spui bunului Dumnezeu de atâta timp?". Şi ţăranul îi răspunse: „De fapt, nimic, părinte paroh". Şi, arătând spre Sfântul Altar, continuă: „Eu mă uit la el şi el se uită la mine. Atâta tot şi

nimic mai mult”.

O casă spre supravieţuire – Pilda numărul 371

Un tată luă din dulap un borcan cu miere de albine, îl dădu fiicei sale să miroasă şi apoi îi explică: „Un popor de albine este format din mii şi mii de albine. Fiecare albină are de îndeplinit o sarcină anume. Albinele lucrătoare construiesc fagurele, au grijă de incubaţie, hrănesc poporul şi-l apără de duşmani. Regina face ouă: până la 2000 pe zi. O suită de albine tinere o înconjoară, o însoţeşte oriunde merge, îi aduc de mâncare, o mângâie şi toate acestea le fac albinele de la sine, fără a întreba sau a sta pe gânduri. Apicultorul, părintele lor, le-a construit stupul. Albinele ştiu că el este prezent, simt prezenţa lui în semnele pe care le-a lăsat, în grija pe care o poartă faţă de ele. Desigur că nicio albină nu-l poate descrie pe tatăl lor. Dar toate ştiu că el există. Şi dacă o albinuţă ar zice: „Nu cred în tatăl meu” şi „el nu mi-a construit casa”, albina în vârstă pe drept cuvânt s-ar supăra. „Totuşi, îi spuse fiica, oamenii nu sunt albine”. „Da, îi răspunse tatăl. Dar ştiu că noi nu ne-am creat pe noi înşine, precum albinele de altfel. Ştiu la fel de bine că este demn să ne gândim la misterul originii noastre şi la faptul că există un loc care se potriveşte perfect pentru acest lucru: Biserica. De aceea mergem noi la biserică, mămica ta şi cu mine”.

În Biserică este ceva ce trebuie construit?
— Pilda numărul 372

Aproape o sută de copii se adunaseră la o Biserică Ortodoxă dintr-un sat de şes din Rusia. Unii dintre ei au venit de departe, căci încă nu văzuseră o Biserică. La predică, episcopul a încercat să închege o discuţie cu copiii. Prima sa întrebare, una foarte uşoară, ca să spargă gheaţa, a fost: „Cum se numeşte casa în care ne aflăm?. Toţi strigară: Biserică. Şi de ce avem nevoie de un asemenea lăcaş care se numeşte Biserică?. Mai multe mânuţe erau ridicate. Un băieţel răspunse: Pentru edificare. Episcopul se bucură nespus. El întrebă: dar dacă tu spui edificare, înseamnă că aici în Biserică există ceva ce trebuie construit, edificat?. Băieţelul nu zăbovi să răspundă: Trebuie să construim viaţa

veşnică în inimile noastre. Niciodată nu primi episcopul un asemenea răspuns. Nici învăţătorii copilului, întrebaţi fiind mai târziu, nu ştiau de unde avea el acest răspuns. În cărţi nu se găsea acest răspuns. Episcopul purtă acest răspuns oriunde mergea. El spunea: De la un băieţel am învăţat ce trebuie construit într-o Biserică. Într-o Biserică creştinii adevăraţi sunt aceia care se ajută să construiască reciproc viaţa veşnică în inimile lor.

Încrederea – Pilda numărul 373

Un turist întâlni la un lac din Palestina trei păstori care adăpau oile lor nu separat, după turmele lor, ci la un loc. El se întrebă: „Cum va putea fiecare să-şi recunoască animalele?. Dar după ce animalele s-au adăpat, un păstor luă toiagul şi strigă: Men-ah! (Veniţi după mine!). Şi imediat se formă turma în spatele său. Apoi al doilea păstor strigă la fel şi oile îl urmară. Atunci turistul îl întrebă pe ultimul păstor: Oare m-ar urma şi pe mine oile tale?. Omul dădu din cap şi spuse: Încearcă! Turistul se îmbrăcă cu mantaua şi turbanul păstorului, luă toiagul şi strigă: Men-ah! Dar nicio oaie nu-l urmă. Doar dacă un animal este bolnav, îi spuse păstorul zâmbind, îl urmează pe cel necunoscut, pentru că nu mai este capabil să recunoască glasul şi învăţătura adevăratului său păstor.

Marele mister – Pilda numărul 374

Se povesteşte că un Sfânt se plimba odată pe ţărmul mării gândindu-se la misterul Sfintei Treimi (a lui Dumnezeu: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh). Deodată observă cum un copil turna apă cu o găletuşă într-o gaură mare făcută de el. Ce faci aici?, îl întrebă Sfântul. Vreau să torn apa din mare în această gaură, răspunse copilul. Atunci Sfântul începu să zâmbească şi-i spuse: Asta nu vei reuşi niciodată! Copilul se ridică în picioare şi, privind la el, îi spuse: Fac exact ca şi tine. Totuşi, mai degrabă voi muta eu apa din mare cu această găletuşă, decât să înţelegi tu misterul Sfintei Treimi cu ajutorul micii tale minţi!

Omule, nu întreba cum Treimea este Treime, pentru că Trinitatea este de nepătruns (este enigmatică, misterioasă). Dar, dacă eşti curios

despre Dumnezeu, mai întâi spune-mi despre tine şi despre lucrurile care se referă la tine. Cum are sufletul tău existenţă? Cum este mintea ta pusă în mişcare? Cum îţi produci conceptele/noţiunile mentale? Cum se face că eşti şi muritor şi nemuritor? Dar, dacă eşti ignorant de aceste lucruri care au legătură cu tine şi sunt în tine, atunci cum de nu te cutremuri la gândul de a cerceta lucrurile sublime ale cerului?

Totuşi, omule, trebuie să ştii că sursa şi unitatea Sfintei Treimi este Tatăl, din care se naşte fără de timp Fiul şi din care purcede Sfântul Duh. Astfel, Tatăl este, în acelaşi timp, fundamentul unităţii Sfintei Treimi, cât şi al distincţiei. A încerca, totuşi, să înţelegi nenaşterea (Tatăl), naşterea (Fiul), sau purcederea (Duhul Sfânt) conduce la nebunie, spune Sfântul Grigorie Teologul, şi, astfel, Biserica se apropie de Dumnezeu în mister divin, apofatic, fiind mulţumită să-L întâlnească personal pe Dumnezeu şi să realizeze, în acelaşi timp, neputinţa minţii umane de a-L înţelege.

Doctrina ortodoxă a Trinităţii, una dintre cele mai importante, învaţă unitatea Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, ca trei Persoane (greek: hypostases), într-o singură Fiinţă divină (greek: ousia). Potrivit acestei doctrine, Dumnezeu există ca trei Persoane, dar este un singur Dumnezeu, ceea ce înseamnă că Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu-Sfântul Duh au exact aceeaşi natură sau fiinţă ca Dumnezeu-Tatăl, în orice fel. Oricare ar fi atributele şi puterea lui Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul şi Dumnezeu-Sfântul Duh au, de asemenea.

Noi, creştinii ortodocşi, şi nu numai noi, ne închinăm lui Dumnezeu în Treime, şi Treimii în Unime. Nici amestecând ipostasurile, nici despărţind fiinţa. Căci altul e ipostasul Tatălui, altul al Fiului, altul al Sfântului Duh: Ci Tatălui, şi Fiului, şi Sfântului Duh una e dumnezeirea, deopotrivă mărirea, împreună veşnică măreţia. Cum e Tatăl, asemenea Fiul, asemenea şi Sfântul Duh. Nezidit e Tatăl, nezidit Fiul, nezidit şi Sfântul Duh. Necuprins e Tatăl, necuprins Fiul, necuprins şi Sfântul Duh. Veşnic e Tatăl, veşnic Fiul, veşnic şi Sfântul Duh. Şi totuşi nu trei veşnici, ci Unul veşnic. Precum nu trei neziditţi, nici trei necuprinşi, ci Unul nezidit şi Unul nemărginit. De asemenea atotputernic e Tatăl, atotputernic Fiul, atotputernic şi Sfântul Duh. Şi totuşi nu trei atotputernici, ci Unul atotputernic. Astfel Tatăl e Dumnezeu, Fiul Dumnezeu, şi Sfântul Duh Dumnezeu. Şi totuşi nu trei dumnezei, ci

unul Dumnezeu. Astfel Tatăl e Domn, Fiul Domn, şi Sfântul Duh e Domn. Şi totuşi nu trei domni, ci unul e Domnul.
Tatăl de nimeni nu S-a făcut, nici zidit, nici născut. Fiul din Tatăl singur e: nu făcut, nici zidit, ci Născut. Sfântul Duh din Tatăl e: nu făcut, nici zidit, nici născut, ci purcezând. Unul, dar, e Tatăl, nu trei taţi; unul Fiul, nu trei fii; unul Sfântul Duh, nu trei duhuri sfinte. Şi în această Treime, nicicare nu e mai înainte sau mai pe urmă, nicicare mai mare sau mai mic: Ci toate cele trei ipostasuri împreună veşnice sunt laolaltă şi împreună deopotrivă. Astfel încât întru toate, cum mai sus s-a spus, Unimea în Treime, şi Treimea în Unime să se cinstească.
Urmând, aşadar, Sfintele Scripturi şi învăţătura Sfinţilor Părinţi, Biserica Ortodoxă mărturiseşte că Sfânta Treime înseamnă trei Persoane (ipostasuri), care împărtăşesc aceeaşi substanţă sau natură (gr. ousia). Această credinţă poate să pară paradoxală, dar acesta este modul în care Dumnezeu ni S-a revelat. Toate cele trei Persoane sunt consubstanţiale Una cu Cealaltă, va să zică, Ele sunt de aceeaşi esenţă (gr. homoousios) şi coeterne. Nu a existat niciodată un timp în care Una dintre Persoanele Treimii să nu fi existat. Dumnezeu este dincolo şi înainte de timp şi totuşi lucrează înăuntrul timpului, mişcându-Se şi vorbindu-ne în cadrul istoriei.
Dumnezeu este unul după fire, o singură natură dumnezeiască este prezentă în toate cele trei Persoane dumnezeieşti. Aceasta face ca cele trei Persoane să existe una într-alta (perihoreză) şi la orice lucrare dumnezeiască să participe toate, chiar dacă ea se realizează prin una dintre ele. Toate se fac de Tatăl, prin Fiul, în Duhul Sfânt, adică la binecuvântarea Tatălui, prin lucrarea Fiului, cu pregătirea Duhului Sfânt, prin mai înainte aşezarea Lui în creaţia ce primeşte lucrarea Fiului.
În a Sa Fiinţă, Dumnezeu este dincolo de înţelegere nu numai pentru oameni, ci şi pentru îngeri: Cel ce singur are nemurire şi locuieşte întru lumină neapropiată; pe care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă; a Căruia este cinstea şi puterea veşnică! Amin (1 Timotei 6: 16).

Despre regele care voia să-l vadă pe Dumnezeu – Pilda numărul 375

Un rege care voia să-l vadă pe Dumnezeu îi ameninţă cu pedepse îngrozitoare pe toţi înţelepţii şi preoţii din regat dacă nu vor reuşi să i-l arate pe Dumnezeu. Când toţi erau deja disperaţi, veni un păstor care-l conduse pe rege pe o colină, îi arătă soarele şi-i spuse: „Priveşte la el!”. Imediat regele îşi îndepărtă privirea de la soare şi strigă: „Vrei să orbesc!?”. Păstorul îi spuse: „Însă, maiestate, soarele nu este decât o rază plăpândă a măreţiei lui Dumnezeu. Cum vrei tu să poţi rezista înaintea lui Dumnezeu însuşi?

Un om binecuvântat – Pilda numărul 376

Un soldat necunoscut din războiul civil american aşternuse pe hârtie următoarele cuvinte: „L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea putere, dar El m-a făcut slab ca să învăţ simplitatea şi smerenia. L-am rugat să mă ajute să fac fapte mari, dar El m-a micşorat ca să fac fapte bune. L-am rugat să-mi dea bogăţie ca să fiu fericit, dar El m-a făcut sărac ca să devin înţelept. L-am rugat să-mi dea toate lucrurile ca să pot gusta viaţa, dar El mi-a dat viaţa, ca să pot gusta toate lucrurile (bune). Nu am primit nimic din tot ce am cerut, dar am primit tot ce a fost mai bun pentru mine. Împotriva dorinţei mele, mi-au fost ascultate rugăciunile. Sunt printre oameni un om binecuvântat”.

De ce să ne rugăm?
— Pilda numărul 377

Un sfânt obişnuia să facă o scurtă vizită lui Iisus, când trecea pe lângă o Biserică. Într-o zi, un trecător îl întreabă: „Ce faceţi dumneavoastră în Biserică?”. Sfântul îi răspunse: „Când ai un prieten şi te întâlneşti cu el, îl saluţi, discuţi cu el, îi împărtăşeşti bucuriile şi succesele, dar şi necazurile tale. La fel fac şi eu cu Iisus, Prietenul meu”.

Omul modern, orb în faţa adevărului – Pilda numărul 378

Un om se rătăci în deşert şi nu mai avea la el nicio provizie de mâncare şi băutură. Deodată zări înaintea sa nişte palmieri. Se auzea chiar şi

susurul unui râu. Dar el se gândi: „Asta-i doar o nălucă, o fată morgana. În realitate, aici nu se află nimic”. Descurajat şi pe jumătate sărit din minţi se prăbuşi la pământ. Puţin timp după aceea trecură pe acolo doi beduini şi-l găsiră mort. „Poţi să înţelegi una ca asta? spuse unul către celălalt. Aşa de aproape de apă. Iar smochinele îi cresc aproape în gură! Cum a fost posibil aşa ceva?”. Şi celălalt îi răspunse: „Acesta a fost un om modern, orb în faţa adevărului”.

O convorbire între omul rugător şi Dumnezeu – Pilda numărul 379

Omul – Tatăl nostru care eşti în ceruri…
Dumnezeu – Da! Spune-mi despre ce este vorba?
Omul – Sfinţească-se numele Tău…
Dumnezeu – Zici aceasta în mod serios?
Omul – Ce să spun în mod serios?
Dumnezeu – Că vrei să sfinţeşti numele Meu. Ştii tu ce înseamnă asta?
Omul – Înseamnă, înseamnă… of, Doamne, nu ştiu ce înseamnă. De unde să ştiu?
Dumnezeu – Înseamnă că vrei să mă cinsteşti, că Eu sunt unicul lucru important pentru tine, că numele Meu este valoros în ochii tăi.
Omul – Aha!… Acum înţeleg. Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pământ.
Dumnezeu – Faci tu ceva pentru asta?
Omul – Ca să se facă voinţa Ta? Bineînţeles. Merg în fiecare duminică la biserică, plătesc anual simbria, donez pentru misiuni…
Dumnezeu – Însă eu vreau mai mult de la tine. Vreau ca viaţa ta să fie ordonată, ca obiceiurile rele cu care calci pe alţii pe nervi să dispară, ca să te înveţi să te gândeşti şi la alţii, nu numai la tine, ca toţi cei care intră în contact cu tine să fie ajutaţi. Vreau ca flămânzii, întristaţii, însetaţii, dezbrăcaţii pe care îi întâlneşti, să-i hrăneşti, să-i mângâi cu iubire, să-i adapi, să-i îmbraci, după putinţa ta… căci tot ceea ce faci tu oamenilor, faci, de fapt, pentru Mine. Vreau să îţi vezi păcatele, să te căieşti pentru ele, să ţi le spovedeşti, să te lupţi cu tine însuţi ca să nu le mai faci şi să-ţi îndrepţi viaţa în bine.
Omul – De ce spui toate acestea tocmai mie, Doamne? Ştii Tu câţi

făţarnici stau în biserică? Uită-Te la ei!
Dumnezeu – Scuză-mă! Mă gândeam că te rogi, într-adevăr, să se împlinească voinţa Mea. Dar aceasta începe, de fapt, de la acela care cere acest lucru. Abia atunci când vrei ceea ce vreau Eu, poţi deveni un vestitor al lucrărilor Mele.
Omul – Acum înţeleg. Dar pot să mă rog mai departe? Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi…
Dumnezeu – Tu cântăreşti mai mult decât ar trebui să fie greutatea ta. Cererea ta conţine şi obligaţia de a face ca milioanele de săraci ai acestei lumi să aibă pâinea cea de toate zilele.
Omul – Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri…
Dumnezeu – Şi Vasile!
Omul – Vasile? Acum iarăşi începi cu asta? Tu ştii prea bine că mă face de ruşine în public, că se poartă atât de arogant cu mine. Nu mă ia în serios ca şi coleg de muncă, într-una mă calcă în picioare. Şi el ştie că asta mă supără.
Dumnezeu – Ştiu, ştiu. Dar rugăciunea ta?
Omul – N-am vrut chiar aşa…
Dumnezeu – Cel puţin eşti sincer. Dar îţi face plăcere să umbli mereu cu atâta antipatie şi amărăciune în suflet?
Omul – Nu, asta mă îmbolnăveşte.
Dumnezeu – Eu vreau să te vindec. Iartă-l pe Vasile şi la fel te voi ierta şi Eu. Poate vei pierde ceva, sigur vei pierde. Însă această pierdere îţi va aduce bucurie în suflet.
Omul – Hm! Nu ştiu dacă mă voi putea birui pentru a putea ajunge la acest scop.
Dumnezeu – Eu te voi ajuta, trebuie doar să vrei şi să faci primul pas în acest sens!
Omul – Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.
Dumnezeu – Bagă de seamă la un singur lucru: trebuie să eviţi persoanele şi situaţiile prin care eşti ispitit.
Omul – Cum voi reuşi eu să fac acest lucru?
Dumnezeu – Îţi cunoşti slăbiciunile: nepoliteţea, agresivitatea, dispunerea de bani, educaţia… Nu-i da ispititorului nicio şansă!
Omul – Cred că această rugăciune a fost cea mai lungă şi cea mai grea

din cele pe care le-am rostit vreodată. Dar asta a avut de a face pentru prima dată cu viaţa mea cotidiană.
Dumnezeu – Bine, acum hai să mergem mai departe. Roagă-te liniştit până la capăt.
Omul – Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în vecii vecilor. Amin.
Dumnezeu – Ştii ceva? Când oamenii încep să mă ia în serios, să se roage cu credinţă, să mă urmeze şi să facă voinţa Mea, când ei lucrează pentru venirea împărăţiei Mele şi observă că asta îi face fericiţi, atunci Eu simt o bucurie nesfârşită.

Casa cea nouă – Pilda numărul 380

Îmi construisem o casă. Ani de zile mi-a trebuit să economisesc bani pentru a o proiecta şi a o construi. Când a fost gata, am sărbătorit cu ai mei. „Cât sunt de bucuros că am construit-o pentru voi”, îmi spuneam eu, în timp ce o priveam şi o admiram. Apoi am mers la biserică pentru a-i mulţumi lui Dumnezeu. În drum spre biserică am întâlnit un om care era gelos pentru casa mea. „Ia ascultă, Rösler, îmi spuse el, cum ai putut fi aşa de nechibzuit şi ai construit casa în aceste timpuri atât de nesigure? Nu ai citit despre furtunile care vor cuprinde ţara, despre inundaţiile, fulgerele, tunetele, despre grindina care vor distruge ferestrele şi ţigla, despre furtunile care vor lua acoperişul, despre apele abundente care vor spăla toate casele?”. Eu i-am răspuns: „Mi-am construit casa pe pământ bun”. „Bine, chiar dacă vremea te va menaja, gândeşte-te la incendii: e de ajuns o scânteie pentru a se spulbera toate economiile tale investite în casă. De asemenea, se vorbeşte de explozii care pot preface în cenuşă şi praf cartiere întregi”. „Mi-am construit casa pe pământ bun”, am repetat eu. „Dacă nu te temi nici de aceasta, Rösler, gândeşte-te la contextul politic în care trăim: mâine ar putea izbucni un nou război care te-ar alunga din casa ta şi ar transforma-o într-o cazarmă militară. Rachete şi bombe vor ploua din cer; ţări întregi vor dispărea de pe faţa pământului”. „Mi-am construit casa pe pământ bun”, i-am spus pentru a treia oară. Invidiosul privi la mine agitat şi nervos: „De trei ori mi-ai dat acelaşi răspuns, spuse el, pe ce te bazezi când spui că această casă nu va păţi nimic? Pe ce ai construit,

încât să poţi trăi fără frică şi fără griji?”. Şi eu i-am răspuns: „Pe...”. Dar am ezitat să pronunţ. El insistă: „Spune-mi, Rösler!”. „Este puţin demodat ceea ce voi spune, şi pentru anumite urechi va suna comic. Dar eu mi-am construit casa pe ceva pe care odinioară se construia orice casă şi pe care şi astăzi majoritatea oamenilor o construiesc, chiar dacă nu se spune pentru a nu fi luat în râs”. „Pe ce, deci?”. Atunci am spus: „Pe ceea ce am primit de la tatăl meu: pe încrederea în Dumnezeu”.

Rugăciunea şi şoricelul – Pilda numărul 381

Trăia un om care se ruga mult lui Dumnezeu. Îi plăcea să stea de vorbă cu Dumnezeu. Într-o zi, pe când el stătea cu ochii închişi şi se ruga, un şoricel a ieşit dintr-o gaură, s-a apropiat de el şi a început să-i ronţăie talpa de la sandală. Omul a deschis ochii şi a strigat furios la şoricel: „De ce mă deranjezi de la rugăciune?”. „Mi-e foame”, a răspuns şoricelul. „Pleacă de aici, jivină scârboasă! a strigat omul. Acum vorbesc cu Dumnezeu, mă rog”. „Cum poţi să vorbeşti frumos cu Dumnezeu, i-a răspuns şoricelul, dacă nu ştii să vorbeşti frumos cu un şoricel?”

Unde locuieşte Dumnezeu?
— Pilda numărul 382

Un preot a fost odată musafirul unor învăţaţi. Aici el îi surprinse cu o întrebare: Unde locuieşte Dumnezeu?. Ei începură să râdă de el: Ce spuneţi? Priviţi, întreaga lume este plină de slava Lui. Şi acel preot răspunse el însuşi la propria-i întrebare: Dumnezeu locuieşte acolo unde este lăsat să intre.

Omule, dacă tu nu îl laşi pe Dumnezeu să locuiască în inima ta, El nu va intra şi nu va locui în ea.

Nimeni nu mă caută – Pilda numărul 383

Nepoţelul unui preot se juca odată „de-a v-aţi ascunselea” cu alţi băieţi

de vârsta lui. După ce se ascunse, aştepta ca unul dintre prieteni să vină şi să-l caute. După ce aşteptă mai mult timp, ieşi din ascunzătoarea sa, iar cel care trebuia să caute dispăru. Atunci, el observă că acel băiat nici nu se sinchisise să-l caute. De aceea, începu să plângă şi merse acasă. Şi, întâlnindu-l pe bunicul său, se plânse de aceşti colegi ai săi. Atunci preotul îşi ridică ochii, privi la băiat şi-i spuse: „Aşa vorbeşte şi Dumnezeu: „Eu mă ascund, dar nimeni nu vrea să mă caute”.

Omule, caută-L mereu pe Dumnezeu, pentru că El chiar există, dar ţine cont de faptul că Dumnezeu este... iubire şi lumină (adevărate, nu false).
„Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el. Dumnezeu este lumină” (1 Ioan 4: 8, 16; 1: 5).

Cei dintâi paşi – Pilda numărul 384

Elevul îl întrebă pe profesorul său de religie: „Cum se explică faptul că cineva care crede în Dumnezeu şi este aproape de El, simte câteodată o abandonare şi o îndepărtare?”. Profesorul îi răspunse: „Când un tată vrea să-l înveţe pe micuţul său fiu să meargă în picioare, îl ia şi-l ţine de mâini aproape de el, pentru ca să nu cadă. Astfel copilul merge spre tatăl său. Cum ajunge la tatăl său, tatăl se dă puţin în spate, îl lasă liber şi ţine mâinile întinse, şi asta se repetă până când copilul, încet-încet, învaţă să meargă în picioare”.

Credinţa falsă – Pilda numărul 385

Într-un oraş, un acrobat îşi prezentă scamatoriile sale pe sârmă, la mare înălţime de pământ. Spre sfârşit sosi timpul să prezinte exerciţiul de senzaţie pentru acea zi: luă un cărucior şi-l trase pe un cablu strunit. După ce ajunse cu bine pe partea cealaltă a cablului, îi întrebă pe spectatori dacă cred că el va putea duce căruciorul înapoi. Ca răspuns, lumea bătu entuziasmată din palme. Îi întrebă încă o dată şi

primi acelaşi răspuns. Atunci se adresă unui spectator din faţă: Dumneata crezi că voi putea să duc căruciorul înapoi?. Bineînţeles!, îi răspunse spectatorul. Atunci pofteşte aici şi urcă-te în cărucior şi eu te voi duce pe partea cealaltă. Dar el refuză.

Aşa suntem şi unii dintre noi, oamenii. În sinea noastră spunem că avem credinţă în Dumnezeu, dar când suntem puşi în situaţia de a ne mărturisi credinţa, nu o facem, din diverse motive total subiective (din ruşine, de pildă – în faţa cuiva nu ne închinăm sau nu facem ceva bine plăcut lui Dumnezeu, de teamă să nu creadă acel cineva că suntem nebuni sau proşti, de exemplu). Cei care procedăm aşa nu ne numim creştini (credincioşi) adevăraţi, ci creştini spoiţi, credincioşi ipocriţi, de moment, din păcate. Să ne ajute Bunul Dumnezeu să fim toţi creştini cu adevărat, în totalitate, constanţi în credinţă, şi la bine şi la rău, spre câştigarea mântuirii, amin.

Îndrăzneala credinţei – Pilda numărul 386

Într-o noapte izbucni un incendiu la o vilă. În timp ce flăcările cuprinseră casă, părinţii şi copiii putuseră să fugă din faţa acestui incendiu. Incendiul arăta îngrozitor. Deodată, părinţii observară că fiul lor cel mai mic nu era în mijlocul lor. Acesta se speriase de flăcările incendiului şi, de aceea, se ascunse înăuntru, într-un colţişor. Părinţii se uitară în stânga şi în dreapta, dar nu-l văzură. Sus, la etaj, se deschise brusc o fereastră şi băieţelul ceru ajutor. Tatăl îl observă şi-i spuse cu putere: Sări! Aruncă-te. Copilul văzu doar fum şi foc, dar auzi vocea tatălui. El îi răspunse: Tată, dar nu te văd! Şi tatăl îi spuse: Nu face nimic; te văd eu şi asta-i de ajuns. Sări! Copilul sări şi îşi găsi salvarea în braţele tatălui care îl prinse.

Omule, Dumnezeu îţi spune în fiecare zi să sări din focul întunericului. Lasă-ţi inima şi conştiinţa să audă vocea lui Dumnezeu şi, deşi Tu nu îl vezi, sări din focul întunericul în care, poate, eşti cuprins, mai mult sau mai puţin, având credinţa nezdruncinată că vei fi prins de El. Sărind îţi vei găsi salvarea în braţele lui Dumnezeu, care te va sălăşlui în lumină. Încercă, nu vei regreta, aşa cum sigur vei regreta dacă nu vei încerca.

A uita chipul mamei – Pilda numărul 387

Într-o clasă întâi a unei şcoli din Pădurea Neagră, un copil începu să plângă chiar la prima oră de desen. Colega lui îl înştiinţă pe învăţătorul clasei şi, numaidecât, acesta îl întrebă pe micuţ de ce plânge. Din cauza lacrimilor, copilul la început nici nu putea să vorbească. Sughiţea şi îşi ştergea ochii cu mânuţele. Totuşi învăţătorul insistă iubitor: „Ce te doare?”. Micuţul prinse curaj şi-i spuse: „Am uitat cum arată mama mea”. Copiii, desigur, începură să râdă. Dar învăţătorul îl înţelese pe copil şi-i spuse cu iubire: „Ah! Ai uitat chipul mămicii tale. Bineînţeles că e ceva rău. Du-te imediat acasă şi uită-te din nou la mămica ta!”. Copilul merse acasă şi, nu după mult timp, se întoarse, luă creionul în mână şi începu numaidecât să deseneze bucuros.

Când este duminică?
— Pilda numărul 388

Animalele se adunară într-o zi laolaltă. Şi ele voiau să aibă duminică. Leul spuse furios: Pentru mine, duminică este numai atunci când mănânc o gazelă. Calul spuse: Mi-ajunge o grămadă mare de iarbă ca să pot spune că este duminică. Animalul leneş căscăl ung: Pentru ziua de duminică am nevoie de o ramură mai groasă pe care să pot dormi mai bine. Păunul spuse cu mândrie: Un set de pene noi sunt suficiente pentru duminica mea. Aşa discutară animalele ore în şir şi toate dorinţele lor se îndepliniră, dar pentru niciunul nu fusese duminică. Atunci câţiva oameni trecură pe acolo şi râseră: dar nu ştiaţi că duminică este abia atunci când vorbeşti cu Dumnezeu ca şi cu un prieten, în timpul Sfintei Liturghii, în Biserică?

Roagă-te şi munceşte – Pilda numărul 389

Câţiva pescari se aflau în larg cu barca la pescuit. Deodată se iscă o furtună mare. Ei s-au înfricoşat aşa de tare, încât şi-au aruncat vâslele şi au început să implore cerul ca să-i salveze. Dar barca lor se îndepărtă de ţărm din ce în ce mai mult. Atunci un pescar în vârstă spuse celorlalţi: „Cum, v-aţi aruncat vâslele? Numai rugându-ne lui

Dumnezeu şi vâslind spre ţărm ne putem salva”.

Frica de Dumnezeu – Pilda numărul 390

Preotul Samuel – aşa se povesteşte într-o anecdotă clasică – merse la Roma pe când împărăteasa îşi pierduse brăţara. O găsi el. Un herald merse prin tot imperiul şi striga: „Cine găseşte brăţara împărătesei şi o înapoiază în decurs de 30 de zile va fi răsplătit cu daruri, iar cel care o va aduce după aceste 30 de zile, aceluia i se va tăia capul. Preotul aşteptă până trecură cele 30 de zile şi abia după aceea o înapoie. Împărăteasa îl întrebă: „N-ai fost în imperiu?”. „Ba da!”, răspunse preotul. „Şi n-ai auzit anunţul heraldului?”. „Ba da, l-am auzit”. „Atunci de ce n-ai adus-o mai devreme?”. El îi răspunse: „Am procedat astfel pentru ca să nu poţi spune că m-am temut de tine, ci că am adus-o pentru că mă tem de Dumnezeu”. Atunci împărăteasa îi spuse: „Binecuvântat fie Dumnezeu: Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh”.

Ce este creştinesc?
— Pilda numărul 391

Un om a căzut într-o fântână adâncă şi a strigat după ajutor. Pe acolo a trecut Buda, a auzit strigătul său şi l-a mângâiat, spunându-i: „Toată viaţa este o suferinţă. Obişnuieşte-te cu aceasta!”. Mai târziu a trecut pe acolo Muhammad ibn Abdallah (Mahomed), dar, împovărat de principiile musulmane restrictive, a ignorat omul căzut şi a mers mai departe. Apoi a trecut Confucius pe acolo, s-a aplecat pe marginea ghizdelei fântânii şi i-a spus: „Dacă sari spre mine, te voi trage afară”. Omul a încercat să sară, dar era prea slăbit pentru a reuşi. De aceea a căzut şi mai adânc în mâl. A trecut şi Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe acolo. A aruncat mantia de pe El, a coborât în fântână, l-a luat pe cel sărman pe umeri şi l-a adus la lumina zilei.

Cei care cred în Iisus Hristos şi îl urmează se mântuiesc, nu cei care cred în învăţători mincinoşi şi idoli.
„Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat (Iisus Hristos), ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă

veşnică" (Ioan 3: 16).

Niciun loc fără Dumnezeu – Pilda numărul 392

Un păgân îi puse odată preotului Josua următoarea întrebare: De ce a ales Dumnezeu tocmai o tufă de mărăcini, unde să vorbească cu Moise?. Preotul răspunse: dacă ar fi ales un copac de roşcove sau un dud, ai fi pus aceeaşi întrebare. Dar e imposibil să te trimit fără să-ţi dau niciun răspuns. De aceea, îţi spun că Dumnezeu a ales acest neînsemnat mărăcine, ca să-ţi spună că nu există pe pământ niciun loc în care să nu poată fi prezent. Chiar şi într-un mărăcine.

Dumnezeu este lumină şi niciun întuneric nu este întru El.
Dacă zicem că avem împărtăşire cu El şi umblăm în întuneric, minţim şi nu săvârşim adevărul. Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtăşire unul cu altul şi sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curăţeşte pe noi de orice păcat (1 Ioan 1: 5 – 7).

Dumnezeu este prezent – Pilda numărul 393

Un înţelept, ca să-l convingă pe fiul său că Dumnezeu e prezent în lume, îi spuse într-o zi: „Pune sarea asta într-o farfurie plină cu apă, apoi mâine vino din nou la mine". Băiatul făcu ceea ce i se ceruse. În ziua următoare tatăl îi spuse: „Adu-mi, te rog, sarea pe care ai pus-o în apă". „Nu mai pot s-o găsesc, răspunse băiatul. S-a dizolvat". „Gustă apa din această margine a farfuriei, îi spuse înţeleptul. Ce gust are?". „E sărată". „Ia o înghiţitură de la mijloc. Ce gust are?". „E sărată". „Dă apa afară", spuse tatăl. Băiatul făcu întocmai şi observă că în timp ce apa se evapora, sarea revenea la loc sub privirile sale. Apoi înţeleptul zise: „Nu poţi să-L vezi aici pe Dumnezeu, fiul meu, dar în realitate El este prezent".

Legenda celor doi piţigoi – Pilda numărul 394

Într-o pădure se aflau doi piţigoi, care trăiau fericiţi în acel loc pentru că aveau de toate. Dar trecu repede timpul, se făcu toamnă şi în cele

din urmă veni iarna. Hrană nu se găsea la orice pas. Atunci, cum obişnuiau ei, s-au pus la vorbă şi unul dintre ei i-a spus celuilalt piţigoi: „Ce-ar fi să-mi aduci un viermişor şi eu să-ţi dau o pană?”. Celălalt piţigoi stătu puţin pe gânduri şi apoi spuse: „Dar de ce nu? Bine, îţi voi aduce”. A doua zi, primului piţigoi îi veni o idee grozavă. Merse la celălalt şi-i spuse: „Ce-ai zice dacă am face acelaşi lucru în fiecare zi: tu îmi aduci un viermişor, iar eu îţi voi da o pană?”. După câteva momente de gândire, celălalt piţigoi îi răspunse: „Bine, sunt de acord!”. Acest lucru se întâmplă zile în şir până se făcu primăvară. Acum când primul piţigoi a vrut să-şi ia zborul de pe creanga unde-şi petrecu toată iarna, n-a mai putut pentru că nu mai avea nicio pană.

Coşul de nuiele – Pilda numărul 395

Un tânăr, care se străduise foarte mult timp să înveţe să se roage, îşi dădu seama că experienţa rugăciunii nu avea niciun efect asupra lui. Ba mai mult, rugăciunea i se părea precum apa care se strecoară printre degete şi care nu poate fi oprită. Fiind descurajat, voia să abandoneze rugăciunea. Dar auzi de la un prieten de existenţa unui înţelept în pustiu, care era un maestru al rugăciunii. Deci se hotărî să pornească la drum spre acest înţelept. Ajuns aici, îi spuse: „De mult timp m-am apucat de rugăciune, dar n-am simţit niciun efect în viaţa mea. Şi, auzind că eşti un maestru al rugăciunii, am venit la tine să-mi dai un sfat. Spune-mi, te rog, cum trebuie să mă rog ca să simt plinătatea rugăciunii?”. „Bine, prietene! Ia te uită! La cca. 100 m se vede un râu. Ia acest coş de nuiele, chiar dacă este murdar, şi adu-mi-l plin cu apă”. Tânărul se duse la râu, umplu coşul, dar până să ajungă la înţelept, coşul se goli. Tânărul a fost trimis încă o dată, dar şi de data aceasta se întâmplă la fel. Fiind rugat să meargă pentru a treia oară, tânărul îi spuse înţeleptului: „Maestre, tu vezi doar că niciun pic de apă nu se poate căra cu un asemenea coş. Coşul a rămas precum a fost”. „Prietene, îi replică înţeleptul, acum coşul este curat. Tot aşa se întâmplă şi cu rugăciunea. Când te rogi, ai impresia că rămâi cum ai fost înainte, dar în realitate nu este aşa, pentru că rugăciunea curăţă. Ea curăţă sufletul omului”.

A înseta după Dumnezeu – Pilda numărul 396

Cum poţi să-l faci pe un măgar să bea dacă nu-i este sete? Şi cum poţi să-l faci pe un om să-i fie sete după Dumnezeu, dacă şi-a pierdut această sete şi dacă se automulţumeşte cu bere şi ţuică, cu televizorul şi maşina?
Oare trebuie să încerci cu parul? Un măgar este dintr-un lemn mai tare decât parul nostru. În afară de asta, cine ar apela în zilele noastre la o măsură aşa de autoritară? Oare să-i dăm sare? Ar fi o batjocură. Da' cum să-l faci să bea singur? Pare că nu există decât o singură soluţie: trebuie să aduci un măgar însetat, care să bea cu poftă şi cu plăcere alături de tovarăşul său. Dar fără să facă teatru, ci pur şi simplu pentru că îi este sete. Acest lucru nu-l va lăsa pe colegul său neimpresionat. Îi va veni cheful să se aplece asupra găleţii cu apă şi să soarbă cu poftă apa răcoritoare.

Ceva nu este în regulă!
— Pilda numărul 397

Ochiul spuse într-o zi: În spatele acestor văi, în negura albăstrie, văd un munte. Nu-i aşa că-i frumos?. Urechea pândi şi, după o clipă, spuse: Unde se află un munte? Nu văd nimic! La care mâna spuse: Încerc, fără succes, să-l ating. Nu găsesc niciun munte. Nasul spuse: Nu miros nimic. Nu este niciun munte în apropiere. Atunci ochiul se întoarse în altă direcţie. Iar ceilalţi discutau mai departe despre această înşelăciune ciudată şi ajunseră la următoarea concluzie: Ceva nu e în regulă cu ochiul.

Omule necredincios, ceva nu este în regulă cu tine. Tu crezi că L poţi vedea pe Dumnezeu cu ajutorul celor 5 simţuri ale tale? Oh, te înşeli amarnic, mai ales că, nevăzându-L astfel, nu crezi în existenţa Lui, sau crezi numai când îţi convine, eventual nici atunci. Dacă ar dori, Dumnezeu ar putea pur şi simplu să apară în faţa ta, omule, şi a întregii lumi pentru a demonstra că El există. Însă dacă ar face acest lucru, tu şi întreaga lume nu aţi mai avea nevoie de credinţă. Aşadar, tu să faci bine doar să crezi în El, fără să cauţi să-L vezi, iar inima ta va putea să-l

simtă prezenţa, atunci când tu vei fi pregătit cu adevărat.

Încrederea în prezenţa tatălui – Pilda numărul 398

Într-un spital se afla un băieţel care trebuia să fie operat. Tatăl său îl adusese la spital şi acum căuta să-l încurajeze pe micuţ. „Tată, strigă băieţelul, dacă vei rămâne lângă mine nu-mi va fi teamă”. „Bine, îi spuse tatăl, voi rămâne lângă tine”. Doctorul îi permise şi, astfel, rămase lângă copil, care acum era pe patul de operaţie.
Când era pe punctul de a fi anesteziat, copilul se uită după tatăl său şi spuse: „Tată, eşti aici?”. Apoi narcoza începu să-şi facă efectul. „Acum puteţi pleca”, se gândi doctorul când copilul adormi şi operaţia trebuia să fie făcută. „Nu, răspunse tatăl, i-am promis băiatului meu că voi rămâne lângă el şi de aceea doresc să rămân”. „Bine, atunci rămâneţi!”. Operaţia fu un succes. Când se trezi copilul, tatăl încă îl mai ţinea de mână. Atunci copilul zâmbi şi spuse încet de tot: „Tată, eşti aici?”. Primind un răspuns afirmativ, copilul adormi din nou. Ştia că tatăl său va rămâne lângă el.

Mulţumim pentru ajutorul Domnului – Pilda numărul 399

Doi fermieri americani, care locuiau la distanţă mare unul de celălalt, s-au pus de acord: Ne vom întâlni în cutare timp şi în cutare loc. Amândoi aveau de făcut o călătorie lungă printr-o zonă de stepă până la locul de întâlnire stabilit. Când, în cele din urmă, s-au întâlnit, unul spuse: „Ia uite ce mi s-a întâmplat. Era cât pe ce să nu mai sosesc aici. Pe drum, calul s-a speriat şi m-a aruncat la pământ. Har Domnului că n-am păţit nimic. Dar când m-am ridicat m-a cuprins o frică teribilă, pentru că eram la un pas de marginea unei prăpăstii. Imediat am căzut în genunchi şi l-am mulţumit Domnului pentru că m-a ferit, ca prin minune, de o moarte sigură”. Cel de-al doilea fermier spuse: „Pentru că am ascultat acestea, trebuie să spun că am experimentat ajutorul lui Dumnezeu mai mult decât tine. Calul nu m-a aruncat niciodată la pământ. M-a purtat foarte liniştit şi sigur. Nu am căzut în niciun pericol. Dacă mă gândesc la toate câte mi s-ar fi putut întâmpla…!”

Puterea ascunsă – Pilda numărul 400

Într-o legendă se povesteşte că un rege îl vizită odinioară la chilia sa pe bătrânul şi învăţatul monah Paulinus, ca să-i ceară un sfat. Regele stătea mirat în faţa teancurilor întregi de cărţi şi folii. „Te admir, Paulinus, spuse el, pentru că-ţi permiţi să aduni înţelepciunea divină în aceste cărţi didactice”. „Te înşeli, răspunse monahul şi-l conduse pe rege în grajduri, unde fratele grăjdar făcuse o pauză ca să se roage. Din aceste mâini împreunate izvorăşte puterea lui Dumnezeu pentru lume, şi nu din cărţile mele”.

Rugăciunea unui copil şi a tatălui său – Pilda numărul 401

Un copil primi în dar un joc cu cuburi. Încercă să facă o casă: când îi rămâneau cuburi, când îi erau prea puţine. Tatăl îl primi la el şi-l ajută la făcutul casei. Copilul se bucură nespus. La rugăciunea de seară, în cămăruţa sa, copilul se rugă astfel: „Doamne Iisuse, ajută-mă să fiu şi eu aşa de priceput ca tatăl meu”. Tatăl auzi rugăciunea fiului său. Apoi se rugă şi el: „Doamne Iisuse, ajută-mă să am şi eu o încredere aşa de mare în Tine, ca şi copilul meu”.

Gestul iubitor al bătrânei – Pilda numărul 402

O bătrânică mergea cu greutate prin parcul unui oraş. Drumul ei o conduse la un teren de joacă. Mulţi copii se jucau acolo. Cei mai mulţi dintre ei alergau desculţi. În apropiere, un educator stătea şi-i supraveghea. Bătrâna se uita la copii, dar deodată se aplecă, luă un obiect de jos şi-l ascunse în şorţul ei. Imediat se prezentă supraveghetorul la ea şi o întrebă: Ce aţi ascuns în şorţul dumneavoastră?. Bătrâna femeie, fiind luată prin surprindere, nu a putut să răspundă imediat. Supraveghetorul bănui că ea ar fi găsit un portofel pe care nu voia să-l înapoieze. De aceea o ameninţă: dacă nu-mi spuneţi ce aveţi în şorţ, vă voi duce la poliţie. Atunci bătrâna deschise încet şorţul şi-i arătă supraveghetorului un ciob de sticlă. Uimit, omul o întrebă: Ce vreţi să faceţi cu acesta?. Femeia răspunse: L-am luat de jos pentru ca aceşti copii desculţi să nu calce în el şi să se

taie.

Povestea vacii şi a porcului – Pilda numărul 403

Un bogat se plânse odată la prietenul său: oamenilor nu le place de mine, mă numesc zgârcit şi hapsân, cu toate că în testamentul meu am lăsat scris ca averea mea să fie preluată de o instituţie caritabilă. Prietenul său îi răspunse: Ascultă, îţi voi spune povestea vacii şi a porcului: Porcul veni la vacă şi-i spuse: oamenii vorbesc mai totdeauna numai despre tine. Ştiu, tu le dai lapte, dar eu le dau mult mai multe: le dau carne, slănină, grăsime şi chiar picioarele mele le consumă oamenii. Cu toate acestea nimeni nu mă iubeşte. Pentru toţi sunt doar un porc. De ce oare? Vaca se gândi un moment, apoi spuse: Poate că este din cauză că eu le dau în timp ce trăiesc, pe când tu…

Voi sunteţi lumina lumii – Pilda numărul 404

Un preot ortodox renumit, din Rusia, pe nume Filaret, a fost invitat într-un oraş din America pentru a vorbi locuitorilor săi. Acceptând invitaţia, merse şi a fost primit călduros de o mulţime mare de credincioşi, care-l conduseră la un stadion, unde îl mai aşteptau alte zeci de mii de persoane. După ce a fost prezentat de gazdă, prreotul luă cuvântul. La un moment dat ceru să se stingă toate luminile, deoarece întâlnirea avea loc în nocturnă. Se făcu, deci, întuneric beznă şi preotul întrebă: „Mă vedeţi unde mă aflu?”. Lumea răspunse că nu. Preotul continuă: „Acum voi aprinde un băţ de chibrit. Vedeţi cu toţii luminiţa?”. Cu toţii răspunseră că da. Preotul continuă din nou: „Vedeţi, aşa cum fiecare dintre voi vede această luminiţă, tot astfel orice faptă bună, oricât ar fi ea de mică, este văzută de toţi cei din jur”. Preotul mai întrebă: „Aveţi chibrituri la voi? Dacă da, atunci aprindeţi câte un băţ”. Cu toţii urmară sfatul preotului şi se făcu o lumină aşa de mare pe stadion, încât întunericul a fost înghiţit. Preotul adăugă: „Cu cât mai mulţi săvârşesc fapte bune, oricât ar fi ele de mici, cu atât lumea se schimbă în lumină, se schimbă în bine”.

Ţânţarul salvator – Pilda numărul 405

Într-o zi caldă de vară un ţânţar zbura de ici-colo prin văzduh fără nicio ţintă precisă. Nu departe, sub un copac, dormea liniştit un om. Ţânţarul îl văzu, dar deocamdată nu se agită. Dintr-odată observă ceva straniu. Spre om, la numai câţiva metri, se târa un şarpe veninos. Doar câteva clipe încă şi l-ar fi apucat de picior. Ţânţarul îşi zise: „Trebuie să-l salvez pe om!”. Pe loc ateriză pe nasul lui şi-i aplică o înţepătură puternică în vârful nasului. Omul se trezi imediat, dar simţind înţepătura, se lovi peste nas şi turti şi ţânţarul. În aceeaşi clipă văzu şarpele la numai câţiva centimetri de piciorul stâng. Se ridică repede şi o luă la fugă. Astfel se salvă.

Flacăra cea sfântă – Pilda numărul 406

Un om auzi odată că într-un loc îndepărtat arde o flacără sfântă. Porni la drum pentru a aduce acasă această luminiţă. Se gândi că cine are acea lumină va trăi şi va fi fericit. Acum se afla deja pe drumul retur. Grija lui cea mare era ca flacăra să nu se stingă. Pe drum se întâlni cu unul căruia îi era frig, pentru că nu avea foc. Acesta îl rugă să-i dea să aprindă focul de la flacăra sa. Iniţial nu voia, căci, se gândea el, această flacără sfântă nu se potriveşte cu un lucru aşa de lumesc. Apoi însă îi dădu. Continuându-şi drumul, deodată se ivi o puternică furtună care, în ciuda opoziţiei sale, îi stinse flacăra. Atunci îşi aminti de cel căruia îi dăduse să-şi aprindă focul. Dacă ar fi trebuit să meargă din nou în acel loc îndepărtat, dar sfânt, nu ar mai fi putut pentru că ar fi trebuit să treacă din nou peste mări şi munţi. Dar până la acel om, pe care l-a ajutat, a putut să se întoarcă.

Omul bun la suflet – Pilda numărul 407

Când construiseră oraşul, oamenii s-au adunat şi şi-au prezentat reciproc operele mâinilor lor. Un om bun la suflet merse ziua întreagă cu ceilalţi oameni, de la casă la casă, şi-i le spuse tuturor câte o vorbă bună. El însuşi nu vorbi de lucrarea mâinilor sale şi nimănui nu-i prezentă propria casă. Se făcu seară şi în piaţa oraşului se adunară din nou cu toţii; pe un podium înainta fiecare să-şi expună caracteristicile

casei sale în legătură cu stilul, mărimea şi durata de construcţie, ca astfel să se vadă cine a construit cea mai mare casă, cea mai frumoasă şi în cel mai scurt timp. După alfabet, veni şi rândul omului bun la suflet. El apăru jos, înaintea podiumului, purtând pe umeri un toc de uşă. Îşi expuse raportul său: acest toc de uşă era tot ceea ce făcuse pentru casa sa.
Se făcu linişte. Deodată conducătorul adunării se ridică în picioare. Sunt uimit, spuse el în timp ce hohote de râs pluteau în aer, dar el continuă: Sunt uimit că abia acum a venit vorba de acest lucru. Acest om bun la suflet a fost peste tot pe timpul construcţiei şi a ajutat oriunde: pentru casa aceea a făcut frontonul, acolo a montat o fereastră, nu mai ştiu care; pentru casa de vizavi a făcut proiectul. Nu este de mirare că apare aici cu un toc de uşă în spinare, care altminteri este frumos, dar că el însuşi nu are nicio casă. Având în vedere timpul lung pe care l-a dedicat construirii caselor noastre – lucrarea acestui toc este o adevărată capodoperă – propun, de aceea, să-i acordăm lui premiul pentru buna construcţie.

Legea superioară – Pilda numărul 408

Era într-un cartier sărac şi suprapopulat din sudul oraşului Manhattan. Un bărbat trăia împreună cu fiul său bolnav în apartamentul închiriat al medicului Kurt. Bineînţeles că Kurt nu avea voie să-l ajute pe sărmanul Jimmy, fiul chiriaşului său. Când sosise în ţară încă nu susţinuse examenul de stat, cu toate că în Berlin era apreciat ca medic generalist pentru copii. Şi totuşi, fu rugat să îl îngrijească pe băiat. El nu acceptă, ci susţinu să vină un medic. Dar acesta nu mai veni pentru a treia oară, pentru că nu a fost plătit cum voia, iar Jimmy nu mai putea fi transportat. Febra îi creştea din ce în ce mai mult, iar respiraţia i se îngreuna vizibil. Atunci chiriaşul se aplecă asupra lui Kurt şi-i şopti: „Sunteţi doar medic. Vă rog, nu-l lăsaţi să moară!”. Kurt ştia bine: Dacă ar interveni, ar încălca legea, ceea ce ar însemna pentru el expulzare şi sărăcie. Dar în faţa lui se afla un copil într-o baie de transpiraţie şi cuprins de febră şi dureri îngrozitoare.
Zece zile la rând se luptă Kurt pentru viaţa copilului. Dar în ziua când Jimmy a reuşit să se ridice pentru prima dată din pat, Kurt a fost

arestat. Medicul care ar fi trebuit să vină l-a denunţat. În ziua următoare, toţi locatarii din cartier au primit vestea arestării lui Kurt. Drept reacţie niciunul nu se prezentă la muncă. Toţi merseră la tribunalul din New York. Peste o sută de oameni au reuşit să intre în sală.
Judecătorul privi cu uimire la mulţimea liniştită. „E vinovat sau nu e vinovat?”, întrebă judecătorul. Înainte de a-şi deschide gura Kurt, ceilalţi oameni strigară cu putere: „E nevinovat!”. „Linişte! strigă judecătorul cu tărie. Vă voi da afară din sală dacă veţi mai face gălăgie”. Atunci privi la feţele lor trase şi la spinarea lor încovoiată şi-i întrebă: „Ce vreţi voi?”. Chiriaşul începu să-i povestească. Spre sfârşit îi spuse: „De aceea suntem aici. Şi dacă-l amendaţi pe doctorul nostru, am strâns 86 de dolari”. Judecătorul se ridică în picioare şi zâmbi. Apoi bătu cu ciocanul în masă şi spuse: „Aţi încălcat legea umană, pentru a asculta de o lege superioară, cea divină. V-am achitat de greşeala dumneavoastră”.

Despre ulciorul care era din ce în ce mai valoros – Pilda numărul 409

Cu mulţi ani în urmă a fost odată o mare secetă pe pământ: toate fluviile şi fântânile au secat, toţi copacii, arbuştii şi păşunile s-au uscat şi oameni şi animale au murit de sete.
Într-o noapte, o fetiţă a plecat de acasă, cu un ulcior în mână, ca să caute apă pentru mama sa care era bolnavă. Fetiţa nu găsi apă nicăieri şi, de oboseală, se întinse pe iarbă şi adormi. Când se trezi şi se uită după ulcior, acesta era aproape plin cu apă clară şi proaspătă. Fetiţa se bucură şi voi să bea, dar se gândi că atunci nu va mai ajunge pentru mama ei, şi fugi cu ulciorul acasă. Aşa de grăbită era, încât nu observă cum un căţel se propti înaintea picioruşelor ei. Ea se împiedică şi căzu, iar căţelul ţiui de durere. Fetiţa întinse mâna după ulcior. Credea că apa s-a scurs. Dar nu! Ulciorul stătea vertical pe pământ şi nu se vărsă nici măcar o picătură. Atunci fetiţa turnă puţină apă în căuşul palmei şi o întinse căţeluşului. Acesta linse şi deveni din nou vesel. Fetiţa luă din nou ulciorul în mână şi iată că acum nu mai era din lemn, ci din argint. Fetiţa alergă acasă şi i-l înmână mămicii. Mămica îi spuse: „Şi aşa

trebuie să mor, bea tu!”. Dădu ulciorul fetiţei. În aceeaşi clipă, ulciorul de argint se transformă în aur. Atunci fetiţa nu s-a putut opune mult timp şi duse ulciorul la buzele sale, când un drumeţ intră în cameră şi ceru o înghiţitură de apă. Fetiţa luă ulciorul de la gură şi i-o dădu lui. Şi iată, pe ulcior apărură deodată şapte diamante mari şi din fiecare ţâşnea un izvor de apă limpede şi proaspătă.

Iubirea poate da curaj pentru a trăi – Pilda numărul 410

Un medic de ţară îi însoţeşte pe colegii săi de serviciu până la uşă. Nici ei n-au putut să-l ajute. Jean, unicul său copil, bolnav de difterie, va muri peste câteva ore. Injecţiile cu ser nu au ajutat la nimic. La uşă sună cineva. Nu vreau să văd pe nimeni, îi transmise vorbă doctorul. Dar ţăranul care venise nu se lăsă abătut. Fiul său era pe patul de moarte la o depărtare de 10 km, în munţi. Fără dumneavoastră nu va apuca noaptea. Lăsaţi-mă să văd cum îşi închide ochii fiul meu, îi spuse medicul. Dar ţăranul îi spune insistent: Şi-aşa nu-l mai puteţi ajuta! atâta timp cât este fiul meu, nu-l voi părăsr, spuse medicul. Atunci, răspunse ţăranul, vor muri doi. În cele din urmă medicul se hotărî să meargă cu el. Soţia îi făcu vii reproşuri, dar medicul îşi luă rămas bun de la fiul său muribund şi plecă. Câteva ore mai târziu îl vindecă pe fiul grav bolnav al ţăranului. Ca răsplată, ţăranul îi dădu o monedă de aur din moştenirea lăsată de mama sa. Dar medicul refuză: Nu, prietene, nimeni nu-mi poate plăti serviciul pe care l-am făcut în această noapte. Ajungând acasă, soţia sa îl primi cu aceste cuvinte: ’N-ai fost aici când ţi-a murit băiatul. Dar iubirea cu care ai decis să salvezi viaţa altui copil ne va ajuta pe amândoi să găsim un nou curaj pentru a trăi.

Te-am creat pe tine – Pilda numărul 411

În drumul său prin pădure, un om a văzut o vulpe care îşi pierduse picioarele. El se mira cum de a putut să supravieţuiască acest animal. Apoi a văzut un tigru care-şi mânca prada. El s-a săturat şi a lăsat vulpii resturile. A doua zi, Dumnezeu hrăni vulpea tot cu ajutorul aceluiaşi tigru. Omul rămase uimit de marea bunătate a lui Dumnezeu şi-şi spuse: „Mă voi odihni într-un colţ şi mă voi încredinţa cu totul lui

Dumnezeu, iar el se va îngriji de toate lipsurile mele”. Aşa petrecu el multe zile, dar nu se întâmplă nimic. Sărăcuţul de el era cu un picior în groapă, când auzi o voce: „Tu, care eşti pe un drum greşit, deschide-ţi ochii pentru adevăr! Urmează exemplul tigrului şi nu mai fă pe handicapatul!”. Pe drum, omul întâlni o fetiţă îngheţată care tremura într-o haină subţire şi care nu mai spera să primească ceva cald de mâncare. El se revoltă şi-i spuse lui Dumnezeu: „Cum poţi permite aşa ceva? De ce nu faci nimic împotriva acestei situaţii?”. Pe moment, Dumnezeu nu-i dădu niciun răspuns. Dar într-o noapte îi spuse: „Am făcut ceva împotriva acestei situaţii; te-am creat pe tine, omule! Tu ai fi putut să ajuţi acea fetiţă, dar nu ai ajutat-o”.

Iubirea – Pilda numărul 412

„Prietenul meu nu s-a întors de pe câmpul de luptă, d-le ofiţer. Permiteţi-mi să-l caut şi să-l aduc înapoi”, insistă un soldat. „Nu se poate, spuse ofiţerul, nu vreau să îţi pui viaţa în joc pentru un om care probabil este mort”. Soldatul porni totuşi la drum şi după o oră se întoarse grav rănit, având în braţe pe prietenul său mort. „Acum v-am pierdut pe amândoi, spuse ofiţerul. Ce-ai câştigat dacă-ai mers să aduci acest cadavru?”. „A meritat, d-le ofiţer, răspunse soldatul muribund. Când l-am găsit, încă mai trăia. Mi-a spus: „Ştiam, Jack, că ai să vii!”

Dumnezeu are nevoie de oameni – Pilda numărul 413

Veni o furtună puternică şi Domnul Dumnezeu permise ca râurile să iasă din matcă. Peste tot se zicea că ţara este sub apă. Printre cei cărora apa le-a inundat casele era şi un ţăran temător de Dumnezeu. Când apa pătrunse în bucătărie se mută cu familia sa la etajul casei. Când el şi familia priviră pe fereastră, au văzut o barcă ce trecea prin faţa lor. Echipajul făcu din mână şi striga: „Veniţi! Vă vom duce în siguranţă!”. Dar ţăranul temător de Dumnezeu răspunse: „Dumnezeu ne va salva”. Apa crescu mai mult. Se urcă până la etajul superior şi ţăranul cu toţi ai săi au trebuit să se mute la mansardă. Din nou veni o barcă şi oamenii din ea au strigat către ţăran să vină la bord. Dar ţăranul răspunse la fel: „Lăsaţi, Dumnezeu ne va ajuta”. Dar apa urca şi

mai mult. Ţăranul cu ai săi au trebuit să stea pe acoperiş şi să se ţină de horn. Apa le spăla picioarele. Atunci veni barca pentru a treia oară şi oamenii au vrut să le dea o mână de ajutor. Dar ţăranul temător de Dumnezeu, în încrederea sa de nezdruncinat în Domnul, refuză acest ajutor: „Domnul ne va salva din acest mare impas”, strigă încă o dată ţăranul. Atunci veniră valuri puternice şi luară acoperişul pe sus şi duseră la vale pe toţi din familie.
Ţăranul muri, iar sufletul său fu luat de îngeri pentru a fi dus să se închine în faţa lui Dumnezeu. Sufletul ţăranului intră decepţionat la tronul celui Preaînalt şi-i spuse lui Dumnezeu: „Ce ne-ai promis şi ce ai făcut? De ce n-ai venit în ajutorul meu şi al celor ai mei, când ne aflam în cea mai mare strâmtorare?”. Dumnezeu îi spuse calm: „Astă-seară ţi-am trimis de trei ori o barcă…!”

Esenţialul – Pilda numărul 414

Într-o anecdotă se povesteşte cum un rege tânăr şi dornic de cunoaştere le-a poruncit învăţaţilor din ţara sa să adune în scris toate valorile ştiinţifice din lume. După 40 de ani i-au prezentat rezultatele în o mie de volume.
Regele, care între timp împlinise 60 de ani, spuse: „O mie de cărţi nu mai pot citi. Scoateţi esenţialul din acestea”.
După zece ani, învăţaţii au rezumat conţinutul în o sută de cărţi. Regele spuse: „Şi acestea sunt prea multe. Am deja 70 de ani. Scrieţi-mi esenţialul”.
Învăţaţii s-au apucat de lucru şi au scos esenţialul într-o singură carte. S-au prezentat la rege. Acesta era deja pe patul de moarte şi dorea să afle cel puţin sinteza acestei lucrări a învăţaţilor. Atunci preşedintele comisiei rezumă esenţialul istoriei omenirii într-o singură frază: „Ei au trăit, au suferit, au murit. Ceea ce contează şi ceea ce dăinuie este iubirea şi lumina”.

Oaia cea neagră – Pilda numărul 415

A fost odată o oiţă neagră. Toate celelalte oi de la turmă erau albe. Sau ele ziceau că sunt albe, în realitate erau mai degrabă de culoare gri.

Acestei oiţe negre îi spuneau: U! Eşti o urâţică negricioasă! Oiţa neagră se întristă. Se îndepărtă de turmă şi se ascunse. O dată chiar se ascunse într-un râu. Aici se spălă, dar nu deveni albă ca celelalte. Doar răci din cauza apei reci. Apoi se duse la o altă turmă, dar nici aici nu-i merse mai bine. U! spuseră celelalte oiţe, aţi mai văzut o oiţă aşa de mizerabilă? Toate oile trebuie să fie albe, curate. Atunci biata oiţă se gândi că poate Dumnezeu a încurcat culorile. Voia să meargă la El şi să-L roage s-o facă albă ca celelalte. Mai întâi veni la mica poartă a cerului. Paznicul, văzând-o aşa de neagră, nu voia s-o lase înăuntru. Dar ea se strecură şi ajunse la poarta mijlocie. Paznicului i se făcu milă de ea şi o lăsă să intre. Dar paznicul de la poarta cea mare strigă: A, ce drăguţă eşti! O oiţă neagră! Îmi placi nespus de mult! O conduse la bunul Dumnezeu. Aici oiţa se înfricoşă: Poate că Dumnezeu nu vrea să vadă oiţe negre. Şi tremura de frică. Dar paznicul spuse bucuros: Cât de minunat ai făcut toate, cerescule Tată! Nu-i drăguţă această oaie neagră? Sigur că o îndrăgeşti mult! Dumnezeu privi la micuţa oaie neagră şi spuse: Da! În rest nu spuse nimic. Oiţa era aşa de fericită în acea clipă, cum n-a fost niciodată în viaţa ei. Ea se întoarse din nou la turmă. U! o huiduiră celelalte oiţe. Urâta de ea a apărut din nou în mijlocul nostru! Dar oiţa se gândea doar la faptul că însuşi Dumnezeu o făcuse neagră şi că o îndrăgea şi o găsea frumoasă. De aceea nu putea decât să fie fericită. Da, spuse ea, ştiu că sunt neagră. Mânca iarbă şi mereu era prietenoasă faţă de celelalte oiţe. Şi, în cele din urmă, ele se obişnuiră cu surioara lor negricioasă şi o lăsară în pace, pentru că-şi dăduseră seama că ea era o oaie bună, în ciuda culorii negre pe care o avea.

Satul fără reguli – Pilda numărul 416

Lumea din sat era sătulă de reguli. Totul era prescris: Când era trezirea, când trebuia să se meargă la serviciu, când era zi de duminică şi zi de lucru. Pentru elevi era prescris când începe şcoala, că trebuie să aibă asupra lor o batistă şi să-şi spele acasă dinţii. Existau reguli de circulaţie, reguli de cântat la pian. Erau într-adevăr multe prescrieri şi oamenii au hotărât ca de azi înainte să nu mai fie valide aceste reguli. Părea frumos. Şcoala, fireşte, era goală pentru că toţi copiii au mers la

baie; lumea a scos mesele în stradă căci acolo bătea soarele; tinerii au deschis la maximum casetofoanele şi le-au lăsat să funcţioneze zi şi noapte; când Peter a ieşit din apă, n-a mai găsit pantalonii. I-a luat Klaus. „Nu mai sunt reguli”, strigă el şi fugi de acolo; Maya o găsi în camera sa pe micuţa Esther de la etajul de deasupra. Tocmai voia să-i strice păpuşa. „Ce faci aici, Esther?”. „Nu mai sunt reguli”, spuse micuţa, luă păpuşa şi fugi din cameră. „Am fost la şcoală”, spuse Bruno. „Să nu mă minţi!”, strigă tatăl. „Nu mai sunt reguli. Deci nu am minţit”. Când oamenii voiau să doarmă nu puteau din cauza muzicii gălăgioase. Mulţi nu mai găseau banii la locul lor; copiii dormeau unde apucau; maşinile claxonau pe stradă fără rost, stricau măsuţele care stăteau pe stradă.
„Unde sunt copiii? Cine a stricat măsuţa mea? Unde-mi sunt banii? Unde e poliţia?”. Dar la numărul de telefon de la poliţie nimeni nu ridica receptorul. Căci dacă nu există reguli, nu mai e nevoie nici de cineva care să-i apere. Încă în acea noapte începură să sune clopotele bisericii. Lumea s-a adunat, iar unul a spus: „Aşa nu se mai poate trăi”. „Nu, aşa nu mai putem trăi”, spuseră şi ceilalţi. „Ne trebuie reguli”, strigă unul. „Da, vrem din nou reguli”, strigară cu toţii.
Începură să facă din nou reguli. Copiii să asculte de părinţi. Părinţii să-şi iubească copiii. Nu e voie să faci rău unul altuia. Nu e voie să se fure. Trebuie să se spună adevărul, în concluzie, să se ţină cont de cele 10 porunci date de Dumnezeu. „Vrem aceste porunci”, spuseră cu toţii şi merseră pacifici la casele lor.

A iubi pe toţi oamenii – Pilda numărul 417

În timpul uneia din plimbările sale, marele poet rus Dostoievski (1821 – 1881) a fost bătut de un beţiv. La poliţie, el a rugat să-l elibereze pe vinovat căci îl iartă. Cu toate acestea, după trei săptămâni, poetul primi ordin să se prezinte la judecată ca martor. Şi din nou îi rugă pe judecători să-l scutească pe vinovat de pedeapsă. Judecătorul se conformă acestei rugăminţi şi-l condamnă pe făptaş, doar pentru stricarea ordinii publice, cu o amendă de şaisprezece ruble sau patru zile de închisoare. După aceasta, Dostoievski îl aşteptă pe inculpat la poarta închisorii şi-i dădu şaisprezece ruble pentru a-şi achita amenda.

Contează cum le spui!
— Pilda numărul 418

Un rege visase că îşi va pierde toţi dinţii. Imediat după ce se trezise, îl întrebă pe un tâlcuitor ce vrea să însemne acest vis. O, ce nefericire mare, stăpâne!, strigă acesta. Fiecare dinte pierdut înseamnă pierderea unuia din membrii familiei tale! Ce îndrăzneşti să-mi spui, nebunule? spuse regele foarte nervos. Pleacă de la mine! Dădu porunca să fie pedepsit pentru această veste cu 50 de lovituri de ciomag.
A fost chemat un alt tâlcuitor de vise şi a fost condus la rege. După ce a ascultat visul, a spus: Ce noroc! Ce mare fericire! Dintre cei ai tăi, stăpâne, tu vei supravieţui! Atunci faţa regelui se înseninã şi spuse: Ăţi mulţumesc, prietene. Mergi cu vistiernicul meu să-ţi dea 50 de galbeni de aur! Pe drum, vistiernicul îi spuse: „Cum se face că, deşi n-ai tălmăcit visul regelui diferit de primul tâlcuitor, totuşi ai aflat o altă soartă?. Cu zâmbetul pe faţă, înţeleptul îi spuse: Reţine de la mine, se pot spune multe lucruri, însă contează cum le spui!

Cea mai bună soluţie – Pilda numărul 419

Un băieţel care se afla în vizită la bunicul său, găsi o broască ţestoasă şi începu să o studieze. În acel moment, broasca se retrase în carapacea ei, iar băieţelul încercă în zadar cu un beţişor să o scoată afară. Bunicul său îl prinse asupra faptului şi-l opri să mai chinuiască broasca. Nu e bine cum procedezi. Vino să-ţi arăt cum trebuie procedat. Luă broasca ţestoasă în casă şi se aşeză lângă sobă. Nu după multe clipe broasca se încălzi, îşi scoase afară capul şi picioarele şi privi la băieţel. Oamenii sunt câteodată ca şi broaştele ţestoase, spuse bătrânul. Nu încerca niciodată să constrângi pe cineva, ci încălzeşte-l cu bunătate, şi atunci el va face cum doreşti tu, dacă îl vei sfătui de bine.

Răspunde răului cu bine – Pilda numărul 420

Un preot îi iubea nespus de mult pe săraci. Într-o zi merse într-un salon de oaspeţi pentru a cerşi bani pentru cei nevoiaşi. Ajunse şi la un bărbat care ura tot ceea ce avea legătură cu Biserica. El i se adresă

preotului, spunându-i: „Cum de ai curajul să-mi ceri bani?. Şi-l scuipă pe preot. Acesta îşi scoase batista din buzunar cu calm, se şterse pe faţă, apoi spuse cu modestie: Asta a fost pentru mine. Acum însă daţi-mi ceva, vă rog, şi pentru cei nevoiaşi. Şi-i întinse pălăria. Fiind impresionat de gestul preotului, bărbatul îi dărui toţi bani pe care îi avea la el.

Şopârla – Pilda numărul 421

Un călător, care era entuziasmat şi interesat de lumea a treia, experimentă şocul culturilor. Deodată totul îl împovăra: clima, alte condiţii de cazare şi mâncare, oamenii simpatici şi, de asemenea, închişi şi neliniştiţi. Totul îi ajunse până în gât şi, în sfârşit, din această cauză se îmbolnăvi. El primi o cameră în care, după verificări amănunţite, spre îngrozirea sa, descoperi o şopârlă grasă şi urâtă. El deveni agresiv: „Nu vreau să convieţuiesc cu aşa ceva în cameră”. Dar pe cât de mult se străduia s-o prindă, ea dispăru în spatele unui dulap, unde nu mai putea ajunge nimeni. Era prea mândru pentru a cere ajutor din partea cuiva. În mijlocul disperării sale îi trecu prin minte un gând: „Ai putea să încerci să iubeşti această şopârlă”. Nu era simplu. Dar acum când intra în cameră, în primul rând se uita să vadă ce face şopârla. După câteva zile îi dădu şi un nume. Cu timpul şopârla deveni o adevărată parteneră de discuţie. Ieşiră astfel la iveală şi calităţile pozitive ale ei: şopârla controla înmulţirea ţânţarilor. Atunci el recunoscu: „Problema nu era din cauza mediului, ci din cauza lui însuşi”.

Trecătoarea – Pilda numărul 422

Max şi Peter erau elevi în clasa a III-a. Locuiau pe aceeaşi stradă într-un oraş. Înainte erau buni prieteni. Dar dintr-un motiv neînsemnat s-a ajuns la ceartă între ei şi au început să se urască unul pe celălalt, ca nişte duşmani. Când Max ieşea din curtea sa, strigă la vecinul său: „Hei, prostuţule!”. Şi-i arătă fostului său prieten pumnul. Peter răspunse: „Tu vorbeşti, care nu eşti decât un gândac de gunoi?”. Şi-l ameninţă şi el cu pumnul. Colegii lor de şcoală au încercat în nenumărate rânduri

să-i împace, dar orice efort a fost în zadar: erau nişte încăpăţânaţi. În cele din urmă începură să arunce unul în altul cu noroi. Nu după mult timp a plouat cumplit în acea regiune. Apoi norii s-au îndepărtat şi soarele s-a arătat din nou, dar strada era sub apă. Cine voia s-o traverseze, proba adâncimea apei cu piciorul şi-şi trăgea piciorul afară. Max ieşi din casă, se opri la poartă şi privi cu plăcere în jurul său: peste tot era curat după ploaie şi totul strălucea la lumina soarelui. Deodată, însă, se întunecă privirea sa. Observă că Peter stătea şi el vizavi la poarta curţii sale. Observă, de asemenea, că ţinea în mâini o cărămidă. „Aşa, se gândi Max, vrei să arunci cu piatră după mine! Bine, asta ştiu să fac şi eu!”. Fugi în curte, căută şi găsi o cărămidă şi veni din nou la poartă, pregătit să se apere. Totuşi Peter nu aruncă piatra după duşman. Se aplecă şi puse cărămida cu grijă în apă. Apoi verifică cu piciorul dacă se clatină cărămida şi dispăru din nou. Piatra părea o mică insulă. „Aha! spuse Max, aşa ceva ştiu să fac şi eu”. Şi puse cărămida în apă. Peter aduse o a doua cărămidă. Cu atenţie puse piciorul pe prima şi lăsă în apă cea de a doua cărămidă, în aceeaşi linie cu cărămida duşmanului său. Apoi Max aduse trei cărămizi. Astfel au construit o trecătoare. Pe ambele margini stăteau vecinii celor 2 băieţi: priveau la ei şi aşteptau să vadă ce se va întâmpla. În fine, nu rămase decât un pas între ultima piatră şi ultima cărămidă. Băieţii erau unul în faţa celuilalt. După mult timp acum privesc din nou unul altuia în ochi şi Max spuse: „Am o broască ţestoasă. Trăieşte la noi în curte. Nu vrei s-o vezi?”. Peter zâmbi şi îl îmbrăţişă pe Max. Cei doi îşi cerură iertare unul altuia, se împăcară şi plecară să vadă broasca ţestoasă.

Basmul despre antirăzboi – Pilda numărul 423

Când Dumnezeu, după creaţia lumii plină de minunăţii, privi la opera şi la bucuria creaturilor Sale, observă că o fiinţă era tristă şi tăcută: era mielul nevinovat. Dumnezeu văzu durerea animalului abătut şi-l întrebă: Ce-ţi lipseşte?. O! răspunse mielul oftând. Sunt supus tratamentului dur din partea altor animale! Ele au coarne ascuţite sau copite puternice, gheare ascuţite sau dinţi veninoşi. Ele pot să fugă repede, să se înalţe în zare sau să se scufunde în apă. Doar eu am rămas pradă samavolniciei duşmanilor mei. Plângerea mielului îl

mişcă pe Dumnezeu. El spuse: Bine, îţi dau posibilitatea de a alege: Vrei şi tu gheare sau dinţi ascuţiţi cu care să prinzi sau să distrugi tot ceea ce-ţi vine-n cale?. O, nu, Doamne! răspunse mielul. Nu vreau astfel de instrumente periculoase! Îmi place pacea! Te rog să-mi dai acele instrumente care mă fac să uit nedreptatea acumulată, sau care mă ajută să suport mai uşor suferinţele! Bine, răspunse Dumnezeu, îţi voi da trei din cele mai bune instrumente cu care nu vei dispera în momentele de nefericire. Îţi dăruiesc: blândeţe, devotament şi răbdare!

Lăcomia distruge fericirea – Pilda numărul 424

Erau pe terenul de sport unde se jucau copiii, când un elev îi puse învăţătorului Mengtse următoarea întrebare: „Spuneţi-mi, vă rog, cum se face că toţi oamenii vor să fie fericiţi şi nu sunt?”. Mengtse arătă cu mâna spre copii şi spuse: „După mine, aceşti copii sunt fericiţi”. „Cum să nu fie? răspunse elevul. Sunt copii şi se joacă. Dar cum este cu fericirea adulţilor?”. „Ca şi fericirea copiilor”, răspunse învăţătorul. Şi, spunând aceasta, scoase din buzunar o mână plină cu monede de cupru şi le aruncă printre copiii care se jucau. Deodată râsul vesel muţi şi copiii se îmbulziră asupra monedelor de cupru. Fiecare voia să ia cât mai multe. Strigătele şi ţipetele lor au înlocuit râsul fericit. „Acum, întrebă învăţătorul, cine a distrus fericirea?”. „Cearta”, răspunse elevul. „Şi cearta, cine a produs-o?”. „Lăcomia, egoismul”. „Ai găsit deja răspunsul la întrebarea ta. Toţi oamenii sunt dornici de fericire, dar tocmai lăcomia şi egoismul din ei ucide ceea ce ei doresc”.

Clanţa uşii – Pilda numărul 425

Un pictor a făcut odată o pictură cu titlul „Casa păcii”. Era mare şi solidă ca o arcă. Culorile erau deschise şi armonice. Tabloul degaja o atmosferă pacifică. Un băieţel privi tabloul cu atenţie. Deodată îl întrebă pe tatăl său: „Tăticule, în acest tablou lipseşte ceva. Lipseşte clanţa de la uşă. Cum poate pacea să intre în această casă?”. Tatăl, nu puţin uimit, răspunse: „Cu siguranţă că pictorul nu a uitat clanţa, ci pur şi simplu a lăsat-o deoparte. Pacea vine în casă doar dacă îi deschidem

ușa din interior și dacă o lăsăm să locuiască la noi”.

Îți stă în putere să reacționezi cum vrei – Pilda numărul 426

Un om se plimba într-o plantație de nuci de cocos. La un moment dat, o maimuță a desprins o nucă din copac și aceasta i-a venit omului drept în cap. Omul a luat nuca de jos, a desfăcut-o, i-a băut laptele, a mâncat miezul și a făcut din cojile sale o farfurie. Omul ar fi putut să reacționeze negativ, dar a ales să reacționeze pozitiv și a avut și beneficii.

Povestea omușorului de sare – Pilda numărul 427

Un omuleț de sare depăși cu bine toate greutățile pe care le avusese de întâmpinat într-una din călătoriile sale prin regiuni secetoase și uscate și ajunsese în sfârșit pe țărmul unei mări, unde nu fusese încă niciodată. Rămase pe țărm privind și contemplând întinderea și suprafața ei străină și mișcătoare. Deodată deschise gura și întrebă: „Ce este asta?”. Și i se răspunse: „Eu sunt marea”. Omulețul de sare întrebă mai departe: „Ce este aceasta, marea?”. Și marea îi răspunse: „Aceasta sunt eu”. La acestea, omul de sare îi spuse: „Eu nu te înțeleg, deși aș vrea așa de mult. Dar nu știu cum”. Iar marea îi răspunse: „Atinge-mă și atunci mă vei înțelege”. Omulețul de sare își mișcă piciorușul spre apă și o atinse. Acum avea impresia că această parte a naturii îi era totuși cunoscută. Apoi își trase piciorușul din apă și observă că degetele îi dispărură. „Ce ai făcut?”, strigă el speriat. Marea îi răspunse: „A trebuit să-mi dăruiești ceva pentru a mă putea înțelege”. Omulețul de sare intră din nou în apă și, încet-încet, începu să se dizolve din ce în ce mai mult. În același timp avea impresia că înțelege marea din ce în ce mai bine.

Povestea bicicletei verzi – Pilda numărul 428

O fetiță voia odată să-și vopsească bicicleta. Pentru aceasta își procură o vopsea verde. Fetiței îi plăcea culoarea verde. Dar frățiorul ei mai mare îi spuse: „O bicicletă așa verde n-am mai văzut până acum.

Vopseşte-o cu o culoare roşie şi atunci va arăta frumos”. Această culoare îi plăcea fetei. Deci, cumpără vopsea roşie şi vopsi bicicleta. O altă fetiţă însă îi spuse: „Dar biciclete roşii au toţi. De ce n-o vopseşti cu albastru?”. Fetiţa se răzgândi şi apoi o vopsi cu albastru. Dar un prieten din vecinătatea ei îi spuse: „Albastru? Este o culoare aşa de închisă. Culoarea galbenă ar fi minunată!”. Fetiţa găsi că galbenul era o culoare frumoasă. Dar o doamnă din bloc îi spuse: „Acesta este un galben urât. Ia un albastru-deschis, consider că este mult mai frumos”. Fetiţa îşi vopsi bicicleta cu albastru-deschis. Deodată, din nou îşi făcu simţită prezenţa frăţiorul ei mai mare, care îi spuse: „Voiai doar s-o vopseşti cu roşu!”. Fetiţa începu să râdă, apoi luă cutia cu vopsea verde şi vopsi bicicleta cu această culoare, aşa cum decisese prima dată.

Sunt foarte bucuroasă – Pilda numărul 429

Un copil veni la o piatră mare, se opri lângă ea şi-i spuse. Ce faci aici?. Stau întinsă pe pământ’, îi răspunse piatra. şi când vine noaptea, întrebă mai departe copilul, atunci ce faci?. Atunci stau tot aer, răspunse piatra. şi când plouă, ce faci?, întrebă copilul. Atunci stau tot aer, răspunse piatra. Când ninge şi este frig, iar eu mă îmbrac cu paltonul gros, tu ce faci?. Atunci stau tot aer, răspunse piatra. Sărăcuţa de tine!, spuse copilul şi-o mângâie. Nu sunt săracă, îi răspunse piatra. Sunt aşa de bucuroasă că sunt piatră, precum tu eşti bucuros că eşti un copil. Sunt bucuroasă să stau liniştită, de altfel cum îţi place şi ţie să ţopăi. Nici eu nu îngheţ când este frig. Nici mie nu-mi este frig noaptea. Sunt foarte bucuroasă, micuţule. Sunt o piatră, stau aşa, asta mi-e menirea pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu, iar eu am acceptat-o pe deplin!

Lupul şi câinele – Pilda numărul 430

Era odată un lup care merse la o gospodărie, privi printre leaţurile gardului şi văzând un câine, îi spuse: „Vino-ncoace! Vreau să te întreb ceva”. Câinele îi răspunse: „Îmi pare rău, dar sunt legat cu lanţul”. Lupul se sperie: „Cum, nu eşti liber? Şi eu care credeam că-ţi merge bine!”. „Îmi merge bine, răspunse câinele. Primesc mâncare de trei ori

pe zi, nu am griji pe capul meu...”. „Tu nu cunoşti pădurea? Şi iepuri nu ai voie să vânezi?”. „Nu, răspunse câinele, nu sunt liber. Totdeauna sunt legat”. „Asta-i rău, foarte rău, deoarece pădurile sunt cele mai frumoase lucruri din cele existente pe pământ”, spuse lupul. Câinele ar mai fi vrut să audă câte ceva despre păduri, dar lupul dădu din cap şi-i spuse: „Nu vreau să-ţi fac poftă. Merg la prietenii mei să le povestesc despre tine, sărăcuţul”. Atunci câinele se aşeză pe pământ şi lătră întruna. Din acel moment nu se mai simţi fericit. Lupul, în schimb, se întoarse în pădure şi era foarte fericit. În iarna următoare, însă, lupul muri de foame, deoarece nu găsi nimic de mâncare.

Cel mai mare peşte – Pilda numărul 431

Un băieţel, fiu de pescar, se aşeză la umbra unei sălcii şi-şi aruncă undiţa în râu.
„De-ar trage un peşte mare!”, spuse el. Numaidecât prinse o ştiucă puternică şi o trase din toate puterile. Dar marele peşte se zbătu aşa de puternic, că-l trase şi pe băieţel în râu. Tatăl său, care era în apropiere şi-şi întindea plasa să se usuce, sări în apă şi-l scoase din marea primejdie. Apoi îi spuse fiului său: „Vezi tu, nu este bine întotdeauna să se împlinească dorinţele noastre”.

În căutarea adevărului – Pilda numărul 432

Filosoful rus Soloviev a fost odată în vizită într-o mănăstire şi a avut o convorbire prelungită până la miezul nopţii cu unul dintre călugări. Voia să se întoarcă în camera sa. Ajunse deci pe culoar, spre care dădeau toate uşile la fel şi toate erau încuiate. Nu a reuşit să afle camera sa. Pe de altă parte îi era imposibil să se întoarcă în camera călugărului cu care tocmai vorbise. Nu voia să deranjeze pe nimeni. De aceea hotărî să petreacă noaptea pe culoarul mănăstirii, care deodată deveni neprimitor, plimbându-se în lung şi-n lat. Noaptea a fost lungă şi obositoare, dar în cele din urmă trecu, iar primii zori ai dimineţii îi permiseră filosofului să găsească cu uşurinţă uşa camerei sale, prin faţa căreia trecuse aşa de multe ori, fără s-o recunoască. Atunci spuse el: „Celor care caută adevărul li se întâmplă deseori ceva asemănător.

În timpul veghii de noapte trec deseori pe lângă el, fără a-l găsi, până când sosesc primele raze ale soarelui.

Ce este viaţa?
— Pilda numărul 433

Într-o frumoasă zi de vară, pe la ora prânzului se făcu mare linişte în pădure. Păsările îşi băgaseră capul sub aripi şi toţi se odihneau. Atunci piţigoiul îşi scoase capul şi întrebă: „Ce este viaţa?". Toţi au fost surprinşi de această întrebare grea. O roză tocmai îşi desfăcea floarea lăsând petalele una peste alta. Ea spuse: „Viaţa este o deschidere". Nu mai puţin bine dispus era fluturele. El zbură de la o floare la alta, se aşeză ici-colo şi spuse: „Viaţa este numai bucurie şi strălucire solară". Jos, pe pământ, o furnică trăgea după sine un pai cu grâu de zece ori mai mare decât ea şi spuse: „Viaţa nu e mai mult decât trudă şi muncă". Era cât pe ce să se işte o ceartă mare, dacă nu ar fi venit o ploaie fină care spuse: „Viaţa este formată din lacrimi, da, doar lacrimi". Dar deasupra lor pluti în cercuri şi plin de maiestate un vultur care spuse: „Viaţa este o năzuinţă spre cele de sus". Apoi veni noaptea. După un timp, un om mergea acasă pe străzile goale. Venea de la o petrecere şi-şi spuse: „Viaţa este o continuă căutare a fericirii şi o înlănţuire de decepţii".
După lunga noapte veniră şi zorii dimineţii şi spuseră: „Aşa cum noi suntem începutul zilei care vine, la fel viaţa este începutul veşniciei".

Coarda de chitară – Pilda numărul 434

A fost odată o coardă de chitară care stătea lângă chitară şi se gândea: dacă stau aici, sunt liberă pentru că nu sunt strunită. Asta-mi mai lipseşte, să mă las strunită la acest instrument vechi şi demodat şi apoi să stau lângă alte corzi care sunt gălăgioase. Nu putea să se uite la instrumentul vechi şi la corzile vecine. Dar coarda de chitară devenea din ce în ce mai nefericită în libertatea sa solitară. Era acolo jos şi se gândea: Aşa nu mai poate merge mult! Acolo era şi un chitarist căruia îi plăcea acest instrument vechi. Promisese să nu strunească nicio coardă care nu doreşte acest lucru. De aceea a trebuit să aştepte

deseori mult timp până când putea să cânte din nou. Acum observă cum coarda de chitară care stătea pe podea suferea că nu era luată în considerare. El se gândea: dacă ai şti ce stă ascuns în tine, ce muzică! Atunci observă cum coarda îi făcu din ochi, plină de afecţiune şi dorinţă. Atunci o luă, o struni cu grijă din ce în ce mai mult. Ea începu să sune din ce în ce mai bine. Acum corespunde tonalităţii sale şi sună în armonie cu celelalte corzi vecine. Cântarea putea începe. Și multe inimi triste au fost înveselite.

Dacă te vei lăsa folosit, omule, în slujba luminii, vei gândi, spune şi face lucruri bune, dar dacă nu te vei lăsa folosit, vei fi automat în slujba întunericului şi vei gândi, spune şi face lucruri rele. Spune DA luminii!

Lelebum – Pilda numărul 435

A fost odată un elefant mare şi frumos. Se numea Lelebum. De la trompă până la coadă era albastru complet. Acest lucru îl făcea foarte nefericit. Voia să fie de culoare gri ca ceilalţi elefanţi. În tristeţea sa cea mare se gândea el: Oare dacă voi mânca doar verdeaţă, nu se va colora pielea mea în verde?. Lelebum începu să consume doar lucruri verzi: fasole verzi, salată verde, banane verzi, o pălărie verde, ciorapi verzi. Lelebum deveni verde ca iarba şi toţi râdeau de el şi-l asemănau cu o broască verde. Acum era nervos. Se duse la plimbare şi, de mânie, începu să mănânce toate florile albe pe care le întâlnea în cale. Deja îl durea burta şi el tot mai mânca. Până la urma urmei, tot trebuie să devin grr, se gândea el. Dar totul mergea pe dos. Deveni din ce în ce mai alb. Când mergea pe zăpadă oamenii nu-l mai deosebeau. Şi dacă era desenat într-un caiet, niciun copil nu-l mai observa pentru că era alb. De aceea, Lelebum era foarte trist. De ce trebuie să i se întâmple aşa ceva tocmai lui? Cum să-l recunoască din nou oamenii? Se aşeză pe pământ şi plânse amarnic. Cum plângea, lacrimile cădeau pe pământ şi se formă o baltă, apoi un lac de lacrimi. Atunci Lelebum se gândi: Poate că-mi vor trece grijile dacă mă voi scălda un pic, şi sări în apă. Când ieşi afară împrospătat văzu – dar nu-i venea să creadă – că de la trompă până la coadă era aşa de albastru şi aşa de frumos ca înainte. Plin de bucurie şi fericire, Lelebum dansă şi stropi cu apă ca o fântână

arteziană.

Omule, lasă deoparte complexele de inferioritate fizică pe care le ai şi păşeşte pe drumul vieţii tale aşa cum te-a făcut Dumnezeu. Poţi să fii urât fizic, diferit de ceilalţi, handicapat etc., NU contează cum arăţi pe dinafară, tot ce contează este interiorul tău. Dacă ai inima şi sufletul frumoase şi curate, oh, eşti un om bine plăcut lui Dumnezeu. Îngrijeşte-te de frumuseţea interioară, pentru că ea contează în faţa lui Dumnezeu!

Pentru a folosi bine timpul – Pilda numărul 436

Într-o dimineaţă, un profesor, ieşind din biserică, întâlni la uşă pe unul din colegii săi. Acesta îi spuse următoarele cuvinte: „Acum văd că ai timp de pierdut”. Dar profesorul, foarte bucuros, îi răspunse: „Dacă vrei să-ţi foloseşti bine restul zilei, pierde 3 – 4 ore asistând la Sfânta Liturghie, în Biserică”. Acele ore, de fapt, nu sunt deloc pierdute, ci câştigate pe deplin, pentru suflet şi inimă”.

Povestea copacului şi a păsării – Pilda numărul 437

S-a întâmplat odată că a crescut o plantă care se bucura aşa de mult de lumină şi aer, încât se dezvoltă şi crescu din ce în ce mai mare. Imediat deveni un copăcel cu crengi fragede şi frunze verzi. Într-o zi, copăcelul îşi lăsă crengile şi frunzele în jos. O pasăre, care cânta cu mare plăcere în coroana acestui copăcel, observă acest lucru. Veni la el şi-l întrebă dacă s-a întâmplat ceva. „O, se plânse el, nu mai vreau să cresc mai departe. Când văd în jurul meu atâţia copaci frumoşi, mari şi puternici, cum îşi înfig crengile lor puternice în albastrul cerului, atunci mă gândesc: „Tu nu vei reuşi niciodată!”. Pasărea se legănă un pic pe crenguţa atârnată în jos şi reflecta. Apoi spuse: „Trebuie să fii răbdător. Zilnic primeşti atâta soare, ploaie şi vânt, cât ai nevoie. Acceptă-le şi fii mulţumit! Toate celelalte vor veni de la sine”.

Mici şi neînsemnaţi, dar…
— Pilda numărul 438

Într-o grădină creşteau cele mai splendide flori: trandafiri, crini, pintenaşi, floarea soarelui. Toţi care treceau pe acolo se opreau şi se minunau. Atunci florile au început să se prefacă şi să fie cu nasul pe sus. Deseori se certau care dintre ele este mai frumoasă. Şi fiecare se lăuda cu ceea ce avea: trandafirul cu frumuseţea sa, pintenaşul cu culoarea petalelor sale, crinul cu parfumul său şi floarea soarelui cu mărimea ei. În spatele gardului creşteau bănuţei. Erau aşa de mici şi neînsemnaţi, că nimeni nu le dădea atenţie. Câteodată aceste floricele erau triste, deoarece toţi trecătorii le ignorau. Într-o zi veni în grădină un copil. Voia să culeagă flori pentru mămica lui bolnavă. Şi se gândea: „Vreau să-i fac o bucurie; atunci sigur că se va însănătoşi”. Deci voia să rupă un trandafir. Dar el, cu spinii săi ascuţiţi, nu-l lăsă: „Ce-ţi trece prin cap? Nu vreau să mă ofilesc într-un salon de spital. Sunt doar regina florilor!”. „Nici eu nu vreau să fiu rupt!”, spuse pintenaşul şi-şi oţeli tulpina. Floarea soarelui se întinse pe întreaga ei lungime şi copilul nu reuşi s-o rupă. Iar crinul scoase un parfum aşa de puternic şi ameţitor, încât băiatul, sufocat, fugi de-acolo. Atunci observă la gard nişte bănuţei. Când îi întrebă: „Permiteţi să vă iau?”, floricelele se aplecară bucuroase. Copilul le culese şi le duse la patul mămicii. Şi ea privi la ele şi se vindecă.

Depinde de cum priveşti – Pilda numărul 439

„Arăţi aşa de nemulţumită”, spuse o găleată unei alte găleţi în timp ce mergeau spre fântână. „A! spuse cealaltă, tocmai mă gândeam cât de inutil este faptul de a fi umplută mereu din nou, dacă şi-aşa întotdeauna ne întoarcem înapoi goale”. „Asta-i bună! spuse prima. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva. Întotdeauna mă bucur pentru gândul că, oricum am veni, goale sau pline, totuşi mereu vom pleca umplute”.

A se lăsa transformat – Pilda numărul 440

Un fluviu voia să străbată deşertul ca să ajungă la mare. Când văzu însă nisipul imens, îl cuprinse frica şi se plânse: „Deşertul mă va usca şi arşiţa soarelui mă va distruge”. Atunci auzi o voce care-i spuse:

„Încredinţează-te deşertului”. Dar fluviul răspunse: „Oare mai voi fi eu însumi? Nu-mi voi pierde identitatea?”. Dar vocea îi răspunse: „În niciun caz nu vei putea rămâne ceea ce eşti”. Fluviul se încredinţă deşertului. Norii l-au supt şi l-au purtat peste întinsul nisipului fierbinte. La capătul celălalt al deşertului s-a transformat în ploaie. Din nori a curs un fluviu mai frumos şi mai proaspăt decât înainte. Fluviul se bucură şi spuse: „Acum sunt cu adevărat eu însumi”.

Florile orbului – Pilda numărul 441

Un orb locuia într-o căsuţă înconjurată de o grădină mare. Orice minut din timpul său liber îl petrecea în grădina sa şi o îngrijea cu multă dăruire, cu toate că nu vedea. Indiferent că era primăvară, vară sau toamnă, grădina sa era o insulă de flori. „Spuneţi-mi, vă rog, îl întrebă un trecător care admiră minunăţia florilor, de ce faceţi această muncă? Pentru că şi-aşa nu puteţi vedea nimic din aceste frumuseţi!”. „O, nu! răspunse orbul. Nici pe departe”. „Atunci de ce vă îngrijiţi de grădină?”. Orbul zâmbi: „Pot să vă numesc cel puţin patru motive pentru care fac ceea ce fac: În primul rând, îmi place munca în grădină; în al doilea rând, pot pipăi aceste flori; în al treilea rând, pot mirosi parfumul lor. Al patrulea motiv sunteţi dumneavoastră”. „Eu? Dar nici nu mă cunoaşteţi!”. „Nu, dar am ştiut că odată şi odată veţi trece pe lângă grădina mea. Ştiam că vă veţi bucura de florile mele minunate şi că voi avea ocazia să discut cu dumneavoastră despre toate acestea”.

Drumul şi timpul – Pilda numărul 442

Într-o frumoasă dimineaţă de sărbătoare, pe când timpul era în drum spre oameni pentru a se dărui lor, afară pe stradă întâlni o piatră kilometrică. Se aplecă asupra ei şi-i vorbi prieteneşte: „Ce faci, draga mea, aici toată ziua?”. „Am doar o singură misiune, răspunse piatra kilometrică. Anume, să-i ajut pe oameni să găsească muntele sensului”. „Această preocupaţie te satisface?”, întrebă mai departe timpul. Şi piatra răspunse: „A! Ştii tu, această sarcină este pentru mine cea mai frumoasă din lume, pentru că pot sluji: să slujesc pe oameni indicându-le drumul care să-i conducă la ţel; să slujesc timpul făcând să trăieşti

cu oamenii în linişte. Slujindu-te pe tine şi pe oameni, slujesc lui Dumnezeu. Viaţa mea se numeşte slujire, şi slujire înseamnă fericire”.

Cele trei broaşte – Pilda numărul 443

Au fost odată trei broaşte care au căzut într-un butoi cu smântână. Când n-au mai putut să iasă afară, una, care era optimistă, spuse: „Eh! Imediat vom ieşi afară. Să aşteptăm să vină cineva ca să ne scoată”. Şi înotă până când smântâna i se lipi de căile respiratorii şi astfel se duse la fund. Broasca a doua, care era pesimistă, spuse: „Nu se poate face nimic”. Şi imediat se scufundă. Cea de-a treia broască era realistă. Ea spuse: „Să batem din picioare, nimeni nu ştie ce se va întâmpla, să batem!”. Bătând aşa din picioare ore-n şir, la un moment dat broasca simţi ceva solid sub picioarele ei: smântâna se transformă în unt. Acum se căţără pe mormanul de unt şi sări afară din butoi.

Şurubul cel mic – Pilda numărul 444

Un mic şurub se afla în caroseria unui vapor împreună cu alte mii de şuruburi şi ţinea laolaltă două plăci de oţel. Într-o zi şurubul zise: Vreau să mă fac un pic mai comod. Este treaba mea şi pe nimeni nu-l priveşte ce fac eu! Dar când auziră celelalte şuruburi că unul vrea să se slăbească, protestară şi strigară: Eşti nebun? Dacă tu ieşi afară, atunci nu peste mult timp ne vom desface şi noi. Două şaibe mai mari dădură chiar alarma. Pentru Dumnezeu, ţineţi plăcile, căci altfel ne vom duce cu toţii…! Zvonul se răspândi cu repeziciune în întreg vaporul. Şurubul cel mic are de gând să facă ceva! Totul era îngrozitor. Vaporul începu să se clatine iar plăcile, şaibele şi şuruburile trimiseră o veste comună către micul şurub şi-l rugară să rămână la locul său, pentru că altfel întreg vaporul s-ar scufunda şi nimeni n-ar ajunge la port.

Fără comuniune nu poate exista o comunitate armonioasă! Fiecare element (pozitiv, în special) din comunitate este important, indiferent de cât de mic şi neînsemnat pare a fi.

Fiecare este important – Pilda numărul 445

Degetele cel mic şi cel mare se luară odată la ceartă. Degetul cel mare spuse: „Degetele mici nu sunt bune la nimic”. „N-ai voie să spui acest lucru, îi răspunse degetul mic, şi eu sunt valoros”. „Iată, eu pot să mă îndoi mai uşor decât tine!”. Şi aşa continuă cearta. În principiu, toate degetele erau mulţumite de faptul că ele erau degete, dar priveau cu gelozie către ochi. „Noi, spuseră degetele, trebuie să muncim din greu: să apucăm, să prindem, să ţinem… Ochii, care sunt mereu sus, ei o duc bine! Ei se învârtesc numai un pic, se plimbă din stânga în dreapta şi au timp să privească la toate din lume!”. „Da, tocmai de aceea noi, ochii, suntem mai de valoare decât voi. Suntem preţioşi! În comparaţie cu ceea ce facem noi, voi, degetelor, nu sunteţi bune de nimic! Suntem bucuroşi că nu suntem degete mici şi strâmbe ca voi!”. Atunci degetele se înfuriară: „Aveţi grijă, ochilor, noi putem să vă facem rău, vă putem zgâria. Aşteptaţi şi vă vom arăta noi vouă!”. Cearta se încinse din ce în ce mai mult. Picioarele şi degetele de la picioare se luară şi ele la ceartă, iar gura se deschise şi spuse şi ea tare de tot: „Eu sunt de cel mai mare folos! Numai eu sunt de valoare”. În cele din urmă cu toţii se luară la ceartă, aşa încât se iscă acolo un adevărat război.

Fiecare este important, pentru că fiecare are un rol!

Cele şapte nuiele – Pilda numărul 446

Un tată avea şapte fii care, deseori, nu se împăcau. Datorită certurilor uitară să lucreze. În plus, câţiva oameni răuvoitori aveau de gând să se folosească de această neînţelegere pentru ca după moartea tatălui lor să se ia la bătaie pentru moştenire. Atunci bătrânul tată îi chemă pe fiii săi laolaltă, le puse înainte şapte nuiele, care erau bine legate, şi le spuse: „Cine va reuşi să rupă acest mănunchi de nuiele, aceluia îi voi da 100 de talanţi”. Unul după altul îşi încercară norocul şi puterile. Neputând rupe mănunchiul de nuiele, recunoscură cu toţii: „Nu merge, nici nu e posibil!”. „Ba da, le spuse tatăl, nu este nimic mai uşor!”. Desfăcu legăturile şi rupse toate nuielele, una după alta, cu cel mai mic efort. „Aşa, bineînţeles că este uşor, îi spuseră fiii săi. Aşa şi un copil ar fi putut să le rupă!”. Tatăl însă le spuse: „Aşa cum este cu aceste nuiele,

la fel este şi cu voi. Atâta timp cât veţi fi împreună, veţi trăi şi nimeni nu vă va putea dezbina. Dar dacă legătura înţelegerii care vă uneşte se va rupe, atunci se va întâmpla cu voi ca şi cu nuielele care zac rupte aici înaintea voastră, pe pământ. Aşa că... iertaţi-vă, împăcaţi-vă şi trăiţi în armonie”.

Orbul şi şchiopul – Pilda numărul 447

Un orb şi un şchiop au fost surprinşi de un incendiu într-o pădure. Amândoi intrară în panică. Orbul voia să fugă, dar neputând să vadă, se îndreptă tocmai spre foc. Atunci şchiopul îi spuse: „Să nu mergi într-acolo!”. Orbul îl întrebă: „Atunci în ce direcţie să mă duc?”. Şchiopul îi zise: „Aş putea să-ţi arăt eu drumul cel bun, bineînţeles, dacă vrei. Dar fiindcă sunt şchiop, nu o pot face. Totuşi, ia-mă pe umerii tăi şi-ţi voi indica drumul pe care să mergi, astfel încât să nu dăm nici de şerpi şi spini, şi nici de foc sau alte primejdii. Astfel vei putea ajunge cu bine în oraş”. Orbul îl luă pe umeri şi se lăsă ghidat de acest şchiop. Nu după mult timp, amândoi ajunseră nevătămaţi în oraş.

Puterea celor mici – Pilda numărul 448

O pasăre îşi cloci ouăle pe o ramură a unui copac. Deodată zări cum un şarpe boa venea încet-încet spre ea. Biata pasăre! Nu mai ştia ce să facă pentru a-şi salva ouăle din faţa şarpelui. În acel moment trecu o maimuţă pe acolo şi, văzând pericolul, îi zise păsării: „Nu te teme! Voi arunca pietre în el şi astfel îl voi alunga”. „Aşa însă vei sparge şi ouăle mele!”, spuse pasărea. Veni şi un elefant. „Nu mai plânge! Voi scoate copacul din rădăcini şi astfel îl voi alunga pe şarpe”, spuse el. „Opreşte-te! îi spuse pasărea. Vrei să-mi spargi ouăle?!”. Atunci pasărea îşi zise: „Într-adevăr, cei mari ai pădurii nu sunt capabili să pună pe fugă un şarpe boa, fără a-mi distruge ouăle din cuib”. Pentru a salva cel puţin viaţa ei, pasărea se hotărî să zboare din cuib. În acel moment îi veni o idee grozavă: merse la furnici şi solicită ajutorul lor. Imediat veniră cu miile. Se urcară pe copac, apoi pe şarpe şi în câteva clipe nu mai rămase din el decât pielea. „Bravo! le spuse pasărea, acum micuţele mele sunt salvate!”

Povestea balansoarului – Pilda numărul 449

Odată merse un tată cu fetiţa sa pe terenul de joacă. Aici se afla un balansoar şi fetiţa voia aşa de mult să se balanseze cu tatăl ei. Ea se aşeză într-o parte şi tatăl în partea opusă. Deodată fetiţa se trezi foarte sus, iar tatăl jos la pământ. „Hai, hai!”, strigă fetiţa, dar balansoarul nu se mişcă din loc. Fetiţa era aşa de uşurică, iar tatăl aşa de greu. În spatele fetiţei se aşeză şi un băieţel, dar nici acum nu balansa. Mai veni un al treilea, apoi un al patrulea copil şi în cele din urmă tatăl se trezi sus. În sfârşit, balansoarul începu să oscileze cum trebuie.

Sărbătoarea nu mai poate avea loc – Pilda numărul 450

În România trebuia să aibă loc o sărbătoare, o nuntă. Mirii erau foarte săraci. De aceea pe invitaţia trimisă fiecărui invitat scriseră ca fiecare să binevoiască să aducă cu sine câte o sticlă de vin. Acesta urma să fie turnat într-un butoi mare la intrarea în sala nunţii. În cele din urmă sosi momentul festiv. Se adunară cu toţii şi servitorul scoase vin din butoiul cel mare. Dar, spre uimirea loc, când vrură să ciocnească un pahar cu tinerii căsătoriţi, să-i felicite şi să bea, atunci observară că fiecare avea în paharul său apă. Tuturor le păru rău de acest incident, căci cu toţii gândiseră: „A, o sticlă de apă, pe care o voi turna în butoiul cu vin, nu se va cunoaşte şi nimeni nu va observa acest lucru!”. Din nefericire, cu toţii gândiseră la fel. Toţi voiau să sărbătorească pe costurile celorlalţi. Şi aşa, marea şi frumoasa sărbătoare aşteptată nu a mai putut să aibă loc.

Nedreptatea iese la iveală mai devreme sau mai târziu, garantat!

Mii de batiste multicolore – Pilda numărul 451

Se apropia eliberarea unui deţinut. Contactul cu familia sa avea loc din ce în ce mai greu. „Oare aş putea fi primit din nou în sânul familiei mele?”, se întreba el. Îi era, într-adevăr, teamă de un răspuns negativ. În acest caz ar fi trebuit să fugă şi să uite pentru totdeauna de familia

sa. Totuşi încercă să intre din nou în contact şi scrise familiei sale o scrisoare: „Atârnaţi pe mărul de pe colina din apropierea gării o batistă mare multicoloră ca semn că îmi permiteţi să mă reîntorc acasă". Urcând în tren, tânărul aştepta încordat. La ultima curbă privi cu atenţie pe fereastră. Deodată mărul de pe colină îi captă toată atenţia: era acoperit cu mii de batiste multicolore!

Vechea roată de moară – Pilda numărul 452

Într-un sat extins, ce se situa lângă un râu, exista o moară veche. De ani de zile roata era pusă în mişcare de acţiunea apei. Acum însă ţăranii nu-şi mai prelucrau terenurile, fiindcă nu se mai merita. Făina cumpărată era mai ieftină decât cea produsă la această moară. Astfel moara primi o nouă funcţiune: a fost transformată într-un uriaş generator de curent electric. Acesta asigura curentul electric pentru cei 200 de locuitori din sat. Când seara soarele apunea şi luminile erau aprinse, electricitatea venea de la râu. Într-o noapte se întâmplă ceva ciudat. Fiecare element al roţii prinse viaţă – şi începură să vorbească: spiţele, butucul, lopeţile, cercul de scândurele. Nu era o conversaţie plăcută: se jigneau între ele. O spiţă strigă nervoasă: „Vrem să ne rotim invers. De mâine mă voi mişca în sens opus". Iar alta spunea: „Nu, e greşit. Trebuie să ne învârtim pe lateral". Atunci începură şi lopeţile să se plângă: una voia la stânga, alta la dreapta. Unele lemne, care formau cadrul cercului, spuneau: „Nu mai vreau să fiu roată". Iar altele: „Aş vrea să fiu o roată de vânt". Se auzeau de asemenea câteva voci care atenţionau: „Fiţi mulţumite şi rămâneţi la locurile voastre!". Dar cearta se încinse din ce în ce mai mult. Şi, în cele din urmă, roata se dezmembră. Fiecare element merse pe drumul său. Atunci generatorul se opri, curentul se întrerupse şi în case şi pe stradă se întunecă.

Când nu există înţelegere şi armonie nu există comuniune, iar când nu există comuniune nu există nici comunitate.

Contraserviciul – Pilda numărul 453

Câţiva şoricei au sărit curajoşi pe un leu care dormea. Şi pentru că leul

nu se mişcă, şoriceii începură să danseze pe el. Atunci el se trezi şi numaidecât prinse unul dintre ei. „Te rog, îl imploră şoricelul, cruţă-mi viaţa şi eu te voi răsplăti cu un serviciu”. La această rugăminte leul a trebuit să râdă, dar i-a dat drumul. După câtva timp, leul căzu în capcana vânătorilor şi, oricât se strădui, nu a putut să se salveze. Atunci veni şoricelul în grabă şi roase cu dinţii săi ascuţiţi unul din noduri, şi imediat şi celelalte se deschiseră, iar leul a putut să scape din ghearele morţii.

Pomul de migdale – Pilda numărul 454

Migdalul crescuse drept şi privea cu mândrie la crengile sale. Într-o zi, o ciocănitoare se aşeză pe migdal. Îşi puse urechea la coaja copacului şi auzi zgomotele multor viermişori. Cu ciocul său ascuţit făcu numaidecât o gaură în tulpină, scoase viermişorii afară şi-i distruse. Migdalul se supără. Îi plăcea să se aşeze şi să se odihnească în ramurile sale papagali multicolori, dar pe această păsăre, care, pe deasupra, îl înţepă şi-i făcu o gaură în tulpină, nu putea s-o suporte. Şi migdalul ocări ciocănitoarea, şi aceasta zbură în altă parte. Viermişorii creşteau din ce în ce mai mult, se înmulţiră şi treptat-treptat distruseră miezul tulpinii. Dar migdalul nu simţi nimic. Într-o zi veni vântul şi trânti la pământ acest migdal.

Mândria întunecă mintea şi conştiinţa şi produce adevărate dezastre, întotdeauna, dacă nu este alungată. Fereşte-te, omule, de mândrie, căci ea este otravă curată. Fii simplu, smerit şi lipsit de orgoliu.

Cel mai bun şi cel mai rău lucru din lume – Pilda numărul 455

Un domnitor trimise odată pe unul din servitorii săi la piaţă cu porunca de a-i cumpăra cel mai bun lucru din lume. După câtva timp, servitorul se întoarse aducând într-o sacoşă ceva de mărime mică. „Ai cumpărat ceea ce ţi-am poruncit?”, îl întrebă domnitorul. „Da, stăpâne. Ţi-am cumpărat ceea ce ai dorit, îi spuse servitorul. Priveşte!”. Curios, stăpânul se uită la ceea ce aduse servitorul în pacheţelul pe care

tocmai îl despachetă. La prima vedere nu era nici aur, nici argint şi nici vreun alt obiect preţios. Ţăranul fusese la un măcelar unde cumpără o limbă de bou. „Iată, stăpâne! Am cumpărat ce ai dorit: cel mai bun lucru din lume, o limbă. Cu ea, mama îi mângâie mereu pe copiii ei, când plâng. Cu ea, crainicul anunţă victoria armatelor tale asupra duşmanilor. Cu ea, învăţaţii lumii transmit înţelepciunea lor elevilor. Şi limba ta nu este oare instrumentul cu care stăpâneşti peste supuşii tăi, vorbeşti adevărul şi dreptatea şi îl preamăreşti pe Dumnezeu?”. „Bine ai grăit. Dar acum mergi şi cumpără-mi cel mai rău lucru din lume”. Servitorul plecă şi, din nou, nu peste mult timp, se întoarse cu un pachet asemănător. „Ai cumpărat ceea ce ţi-am poruncit?”, îl întrebă domnitorul. „Da, stăpâne, ţi-am cumpărat, îi răspunse servitorul. Priveşte!”. Servitorul scoase pachetul afară, îl despachetă şi, spre surprinderea stăpânului, îi spuse: „Stăpâne, un lucru mai rău decât această limbă n-am găsit. Cu ea, oamenii se jignesc şi se supără unii pe alţii. Cu ea vorbesc urât şi înjură. Ea serveşte spre a spune minciuni şi de secole aduce suferinţa între oameni”. „Într-adevăr, ai dreptate”, îi răspunse stăpânul. Şi a poruncit să fie răsplătit cu multe daruri.

Limba ta, omule, este un dar de la Dumnezeu. Foloseşte-o cu înţelepciune, întru lucrarea vorbelor şi faptelor celor bune, pentru că ea are potenţialul să aducă în viaţa ta deosebit de multă lumină; pe de altă parte, însă, folosită spre rău, adică folosită la a jigni, calomnia, blestema, bârfi, ucide cu cuvântul, la a da sfaturi rele ş.a.m.d., limba ta, omule, pe cât de mică este, pe atât de mult întuneric poate aduce în viaţa ta. Ai grijă! Foloseşte-o spre aducerea luminii în viaţa ta preţioasă, ca în Lumină să rămâi în veşnicie, în Împărăţia lui Dumnezeu. Aşa să te ajute Sfânta Treime, omule! Amin.

Prietenia – Pilda numărul 456

O furnică însetată veni la un izvor de apă şi când a vru să-şi potolească setea, căzu în apă şi era cât pe ce să se înece. Un porumbel ce stătea în copacul de deasupra izvorului rupse o frunză şi o lăsă în apă. Furnica se căţără pe frunză şi se salvă. Deodată veni un om care montă o capcană şi voia să prindă porumbelul. Atunci furnica îl muşcă în talpa

piciorului. El mişcă capcana şi porumbelul, speriindu-se, zbură de acolo.

Ţinut de la mijloc – Pilda numărul 457

Stareţul unei mănăstiri a fost întrebat odată de nişte vizitatori, cum de călugării, în ciuda originii şi formării lor diferite, pot forma o comunitate unită. În loc de un răspuns teoretic, el le răspunse printr-o imagine: „Închipuiţi-vă o roată: un cerc, nişte spiţe şi un punct comun. De la cercul exterior spiţele merg spre centru şi sunt ţinute de acest punct. Spiţele suntem noi înşine care formăm comunitatea. Centrul este Iisus Hristos. Din acest centru trăim. El ne ţine împreună”. Miraţi, vizitatorii au înţeles ceva important. Dar stareţul continuă: „Cu cât spiţele se apropie mai mult de centru cu atât se apropie între ele. Asta înseamnă că dacă ne apropiem cu adevărat de Hristos în viaţa de toate zilele, atunci ne apropiem şi între noi mai mult. Numai astfel putem trăi unul cu altul, unul pentru altul şi, de asemenea, pentru ceilalţi”.

Fratele neînsemnat – Pilda numărul 458

Într-o familie rămăseseră doar şapte fraţi la casă. Şase din cei şapte fraţi merseră la muncă, iar cel de-al şaptelea se îngrijea de gospodărie. Când cei şase fraţi se întorceau obosiţi de la muncă, găseau casa aranjată, mâncarea gata pusă pe masă şi totul era pus la locul său. Aceştia erau bucuroşi şi-l apreciau pe fratele lor. Unul din cei şase voia însă să fie mai deştept decât ceilalţi şi-i puse celui de-al şaptelea frate numele de Leneşul. El voia ca şi acesta să meargă la treabă cu ei şi să-şi câştige astfel pâinea cea de toate zilele. Acest nume, din păcate, a avut priză la ceilalţi fraţi ai săi. Deci l-au silit să-i însoţească la treabă. Astfel aceşti fraţi trăiră o experienţă surprinzătoare. Când se întorceau obosiţi de la treabă, nimeni nu-i întâmpina cu un zâmbet; nicio mână binevoitoare nu se îngrijea de cele ale casei; nicio masă nu era cu bucate aşternută. Acum observară cât de rău procedară luând această misiune de la fratele lor. Simţindu-se cu musca pe căciulă, recunoscură fapta lor rea şi hotărâră ca încă din ziua următoare cel de-al şaptelea frate să-şi reia fosta misiune în primire. Fericirea pierdută a celor

şapte fraţi se reîntoarse cu binecuvântările sale. Astfel şi-au reluat traiul lor în linişte, pace şi înţelegere.

Secretul prieteniei – Pilda numărul 459

„Bună ziua”, zise puiul de vulpe.
„Bună ziua”, răspunse politicos micul prinţ, care se întoarse, dar nu văzu pe nimeni.
„Sunt aici, sub măr”, zise vocea.
„Ce drăgălaşă!... spuse micul prinţ. Cine eşti tu?”
„Sunt un pui de vulpe”, zise puiul de vulpe.
„Vino să te joci cu mine, îi propuse micul prinţ. Sunt atât de necăjit...”
„Nu pot să mă joc cu tine, zise puiul de vulpe. Nu sunt îmblânzit”.
„Ah, iartă-mă, exclamă micul prinţ. Ce înseamnă „să îmblânzeşti?”
„E o istorie de mult uitată, zise puiul de vulpe. Înseamnă „să stabileşti legături...”
„Să stabileşti legături?”
„Exact, zise puiul de vulpe. Pentru mine nu eşti acum decât un băieţaş, precum o sută de mii de băieţaşi. Şi nu-mi pasă de tine precum nici ţie nu-ţi pasă de mine. În ochii tăi nu sunt decât un pui de vulpe, la fel ca o sută de mii de alţi pui de vulpe. Dacă însă mă îmblânzeşti, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi pentru mine unic pe lume precum unic pe lume voi fi şi eu pentru tine...”
„Încep să înţeleg, zise micul prinţ. Ştiu o floare care cred că m-a îmblânzit...”
Dar puiul de vulpe reveni la ideea lui. „Ştii, duc o viaţă monotonă. Eu vânez găini, oamenii mă vânează pe mine. Găinile seamănă între ele, ca şi oamenii. Şi mi s-a urât de toate. Dacă însă mă îmblânzeşti, viaţa mi se va lumina atunci ca o zi însorită. Voi recunoaşte sunetul unor paşi ce se vor deosebi de ai tuturora. Paşii altora mă fac să mă pitesc sub pământ. Paşii tăi mă vor chema afară ca o muzică. Priveşte! Vezi holdele acelea de grâu? Eu nu mănânc pâine. Grâul nu-mi trezeşte niciun interes. Holdele nu-mi sugerează nimic. Tu însă ai nişte plete de culoarea aurului. Şi ce minunat va fi când mă vei îmblânzi! Holda aurită mă va face să mă gândesc la tine. Şi voi îndrăgi până şi foşnetul vântului printre spice...”. Puiul de vulpe tăcu, privind stăruitor la micul

prinţ. „Te rog, îmblânzeşte-mă!”, zise el.
„Cu dragă inimă, răspunse micul prinţ, dar nu dispun de timp. Trebuie să-mi găsesc prieteni şi să cunosc o mulţime de lucruri”.
„Cunoşti numai pe cine îmblânzeşti”, zise puiul de vulpe. Oamenii nu au timp să mai şi cunoască ceva. Ei cumpără totul de-a gata de pe la negustori. Cum însă nu există negustori de prieteni, oamenii nu au prieteni. Dacă ţii să ai un prieten, îmblânzeşte-mă!”
„Şi ce trebuie să fac?”, întrebă micul prinţ.
„Trebuie să te înarmezi cu răbdare, zise puiul de vulpe. Mai întâi te aşezi pe iarbă, uite-aşa, la o anumită distanţă. Eu mă uit la tine din coada ochiului, şi tu nu scoţi o vorbă. Limba seamănă discordie. Pe zi ce trece însă te vei da tot mai aproape…”
Şi micul prinţ îmblânzi vulpea. Iar când veni timpul să plece…
„Ah! zise puiul de vulpe. Îmi vine să plâng”.
„Tu eşti de vină, îi zise micul prinţ. Eu n-am vrut să-ţi căşunez niciun rău, tu m-ai rugat să te îmblânzesc”.
„Fireşte”, zise puiul de vulpe.
„Dar vei plânge!”, zise micul prinţ.
„Fireşte”, zise puiul de vulpe.
„Atunci nu te-alegi cu nimic”.
„Ba da, zise puiul de vulpe, îmi rămâne culoare grâului… Iată secretul meu. Nimic mai mult: nu vezi bine decât cu inima. Esenţialul este invizibil pentru ochi”.
„Esenţialul este invizibil pentru ochi”, repetă micul prinţ spre a nu uita…

„Iată secretul meu. Nimic mai mult: nu vezi bine decât cu inima. Esenţialul este invizibil pentru ochi”.

Cele două cuţite de plug – Pilda numărul 460

Într-un sat exista un ţăran care avea mult pământ. Braţe de muncă însă nu avea, deoarece trăia singur. Doar un vecin mai venea pe la el din când în când, dar nu pentru a-l ajuta, ci mai degrabă pentru a-l ţine de vorbă. Mult timp a stat pe gânduri ce să facă pentru a prelucra pământul cât mai uşor, mai bine şi mai repede. Deodată îi veni o idee:

„Ce-ar fi dacă aş cumpăra un plug şi un cuţit de plug?! Grozavă idee!”. Se duse deci la un fierar şi comandă un plug şi un cuţit de plug. Aici îi veni încă o idee: „Şi ce-ar fi să cumpăr două cuţite de plug. Cine ştie, poate voi avea nevoie de el mai târziu?!”. Ţăranul îşi cumpără tot ce-şi propusese să cumpere şi se întoarse acasă. În drum spre casă, ţăranul îl întâlni pe vecinul său. Văzându-i lucrurile, vecinul îl întrebă: „De la cine ai cumpărat acest plug şi aceste cuţite de plug, atât de noi şi lucioase?”. Ţăranul îi răspunse, după care fiecare îşi continuă drumul său. Ajungând acasă, ţăranul atârnă un cuţit de plug pe perete, iar pe celălalt îl montă imediat la plug. Apoi se duse la arat. Zilnic lucra cu acest plug. După câteva săptămâni, pe când ţăranul abia ajuns acasă de la câmp se odihnea, vecinul său se gândi să-i facă o vizită. Veni şi după un schimb de cuvinte, aruncă o privire asupra cuţitului montat la plug. Era ca şi o oglindă, aşa de curat şi strălucitor era. Dar văzu pe perete şi un alt cuţit pe care ţăranul îl cumpărase în aceeaşi zi. Acesta era închis la culoare; era deja ruginit. Atunci vecinul îl întrebă pe ţăran: „Ei, cum se face că aceste două cuţite de plug arată aşa de diferit, doar le-ai luat împreună? Atunci ambele arătau la fel de frumoase. Acum însă cuţitul de plug, pe care l-ai folosit deja mai peste tot, chiar şi în mizeriile de tot felul, arată frumos, de parcă ar fi o oglindă, iar cuţitul pe care l-ai atârnat pe perete şi care nu a fost scos afară deloc, a ruginit”. Ţăranul îi răspunse: „Ascultă la mine, vecine: Cine stă şi leneveşte încet-încet rugineşte”.

Învaţă – Pilda numărul 461

Învaţă de la apă să ai statornic drum.
Învaţă de la flăcări că toate-s numai scrum.
Învaţă de la umbră să treci şi să veghezi.
Învaţă de la stâncă cum neclintit să crezi.
Învaţă de la soare cum trebuie s-apui.
Învaţă de la piatră cât trebuie să spui.
Învaţă de la vântul ce-adie pe poteci
Cum trebuie prin lume de liniştit să treci.
Învaţă de la toate, căci toate-ţi sunt surori.
Cum treci frumos prin viaţă, cum poţi frumos să mori!

Învaţă de la vierme că nimeni nu-i uitat.
Învaţă de la nufăr să fii mereu curat.
Învaţă de la flăcări ce-avem de ars în noi.
Învaţă de la ape să nu dai înapoi.
Învaţă de la umbră să fii smerit ca ea.
Învaţă de la stâncă să-nduri furtuna grea.
Învaţă de la soare ca vremea să-ţi cunoşti.
Învaţă de la stele că-n cer sunt multe oşti.
Învaţă de la greier, când singur eşti, să cânţi.
Învaţă de la lună să nu te înspăimânţi.
Învaţă de la vulturi, când umerii ţi-s grei.
Şi du-te la furnică să-i vezi povara ei.
Învaţă de la floare să fii gingaş ca ea.
Învaţă de la miel să ai blândeţea sa.
Învaţă de la păsări să fii mereu în zbor.
Învaţă de la toate, că totu-i trecător.
Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci.
Să-nveţi din tot ce piere, cum să trăieşti în veci.

Ceea ce gândeşti te aşteaptă – Pilda numărul 462

Un străin veni la un înţelept. Voia să se stabilească în oraşul său. El îl întrebă: „Ce fel de oameni locuiesc aici?”. Dar înţeleptul voia mai întâi să ştie: „Ce oameni locuiesc în oraşul tău?”. „O, oameni neprietenoşi şi egoişti!”. Şi înţeleptul îi răspunse: „Şi aici locuiesc la fel!”. Imediat veni un altul care-i puse aceeaşi întrebare. Dar şi acestuia îi răspunse înţeleptul cu o aceeaşi întrebare: „Ce fel de oameni sunt în oraşul unde ai locuit până acum?”. Străinul spuse: „Mă mut cu părere de rău din oraşul meu, căci acolo locuiau oameni minunaţi!”. Atunci înţeleptul îl linişti: „Asemenea oameni minunaţi te aşteaptă şi aici!”

Copilul cel mai înţelept – Pilda numărul 463

Trăia odată un om care avea trei fii pe care îi iubea foarte mult. Nu era bogat, dar câştigând ceva bani din muncă sinceră, reuşi să-şi cumpere un ogor. Când a ajuns la adânci bătrâneţi, îşi spuse el: „Oare căruia

dintre copiii mei să-i las ogorul? Am să-l las aceluia care se va dovedi mai înţelept". Şi i-a pus la încercare. I-a chemat pe toţi trei lângă patul său, din care nu se mai putea scula, şi le-a zis: „Iată, vă dau câte cinci mii de lei fiecăruia. Casa noastră are o singură cameră şi e goală. Cine reuşeşte să umple mai mult camera cu lucruri cumpărate cu aceşti bani, acela va primi ca moştenire ogorul". Toţi trei au plecat după cumpărături. Fiul mai mare a cumpărat un snop de paie; al doilea un săculeţ cu pene. Fiul mai mic a cumpărat o lumânare şi o cutie de chibrituri. A doua zi, toţi trei feciorii s-au adunat în camera bătrânului aducând fiecare ce cumpărase. Cel mai mare a împrăştiat snopul de paie, dar abia a umplut un colţ de cameră. Al doilea a împrăştiat penele, dar abia a umplut un sfert de cameră. Tatăl era foarte nemulţumit. În sfârşit, copilul cel mai mic se aşeză în mijlocul odăii, scăpără chibritul, aprinse lumânarea şi lumina ei umplu toată încăperea. Tatăl a fost foarte impresionat de această lumină. De aceea i-a lăsat lui moştenire ogorul, întrucât se dovedise a fi cel mai inteligent.

Înţeleptul şi soarta – Pilda numărul 464

Când eram tânăr am fost un revoluţionar. Atunci mă rugam: Doamne, dă-mi putere să schimb lumea. Pe la jumătatea vieţii mi-am schimbat rugăciunea: Doamne, ajută-mă să-i schimb pe cei cu care trăiesc şi cu care intru în contact: familia, prietenii, colegii de muncă. Atunci voi fi mulţumit. Acum când am îmbătrânit şi zilele-mi sunt numărate. Rostesc doar o singură rugăciune: Doamne, ajută-mă să mă schimb pe mine însumi în bine, ca prin schimbarea mea să-mi ajut şi semenii. Ce bine ar fi fost dacă de la început m-aş fi rugat astfel. Nu mi-aş fi risipit viaţa.

Omuleţul – Pilda numărul 465

A fost odată un omuşor ce trăia în Mississippi. Dacă stătea alături de alţi oameni, acesta nu ajungea decât până la genunchii lor. Tare ar fi vrut să fie mai mare. El îşi zicea: „Îl voi întreba pe cel mai mare animal din vecinătate ce ar trebui să fac ca să devin mai mare". Merse la cal şi-l

întrebă: „Dragul meu, poţi să-mi spui ce trebuie să fac pentru a creşte mai mare?”. Calul îi răspunse: „Trebuie să mănânci mult porumb şi să alergi mult, cel puţin 20 km pe zi, şi după ce vei fi făcut aceasta, cu timpul vei fi aşa de mare şi puternic ca mine”. Omuleţul făcu după cum i se spusese, însă porumbul îi era ca şi o greutate mare în stomac, iar din cauza alergatului îl dureau picioarele. Astfel deveni foarte trist, iar de crescut tot nu crescuse. Deci, se întoarse acasă şi se întrebă de ce sfatul cel bun al calului nu-i folosi la nimic. În sfârşit îşi zise: „Poate că acest animal nu a fost sfetnicul potrivit. Îl voi întreba pe bou. Merse, deci, în vizită la bou şi-i spuse: „Dragul meu, poţi să-mi spui ce trebuie să fac pentru a creşte mai mare?”. Boul răspunse: „Trebuie să mănânci multă iarbă şi apoi trebuie să mugeşti şi, după ce ai mugit destul, vei vedea că deodată vei fi aşa de mare ca mine”. Omuleţul urmă şi acest sfat în mod conştiincios, însă din cauza ierburilor îl durea burta, iar din cauza mugetului răguşi. Cel mai rău însă era că nici acum nu crescu mai mare. Deci, se întoarse din nou acasă, se aşeză pe scaun şi se întrebă de ce nici acest sfat al boului nu-l ajută cu nimic. Puţin timp după aceasta trecu o bufniţă. Ea strigă: „Lumea proastă are mereu idei ciudate, lumea proastă are mereu idei ciudate”. „Aşteaptă o clipă, bufniţo, spuse omuleţul. Vreau să te întreb ceva”. „Da, te rog repede, spuse bufniţa în mod politicos şi se aşeză pe o ramură. Ce aş putea face pentru tine?”. „Vreau să devin mai mare, spuse omuleţul. Însă cu toate că am încercat în fel şi chip, nu am reuşit. M-am şi descurajat deja”. „De ce vrei însă să devii mai mare decât eşti?”. „Foarte simplu, răspunse omuleţul. Când este o ceartă, este bine să fii mare şi puternic ca să nu-l atragi pe cel mai mic”. „A încercat deja cineva să te lovească?”, întrebă bufniţa. „Nu, aceasta nu s-a întâmplat încă”, răspunse omuleţul. „Atunci, vezi, spuse bufniţa. Nici tu nu ai nevoie să te loveşti. Deci, pentru ce să mai devii mai mare şi mai puternic decât eşti?”. „Mai este încă ceva, spuse omuleţul. Dacă aş fi mare ca şi ceilalţi, aş putea privi foarte departe”. „Caţără-te pe un copac, îl sfătui bufniţa, şi atunci vei vedea mai departe decât toţi ceilalţi”. „Într-adevăr, ai dreptate”, spuse omuleţul. „Deci, spuse bufniţa, văd că ne înţelegem. Dacă cineva este mic sau mare nu este important. De ce doreşti să-ţi crească picioarele!? Doreşte mai degrabă să-ţi crească mintea, şi atunci vei scăpa de multe griji, şi să ai un suflet şi o inimă curate, şi atunci vei fi pe placul lui

Dumnezeu”.

Dorinţele – Pilda numărul 466

În Grecia s-au întâlnit odată trei foşti colegi de şcoală. Unul devenise consilier al preşedintelui, altul învăţător şi al treilea se făcuse grădinar. Când se aşezară să discute între ei, ajunseră să vorbească şi despre dorinţele pe care le aveau pentru această viaţă, şi chiar şi ei constatară că totdeauna aveau dorinţe pentru ziua următoare, deoarece erau în vârstă şi fiecare zi li se părea drept un dar deosebit. Îmi doresc pentru ziua de mâine, spuse consilierul, o ceaşcă de porţelan plină cu ceai delicios şi un cal sprinten şi frumos. Nimic mai mult nu-mi doresc. Eu, spuse învăţătorul, îmi doresc o ceaşcă plină cu ciocolată topită şi ochi buni pentru a putea citi o carte bună. Şi eu, spuse grădinarul, îmi doresc pentru ziua de mâine ca soarele să răsară ca şi până acuma, ca izvorul din care zilnic beau să nu sece şi ca păsările din copacii cu ale căror fructe mă hrănesc să cânte.
În acea noapte a avut loc în Grecia un mare cutremur de pământ. Când consilierul a vrut să bea ceai a doua zi, nu a putut deoarece ceaşca de porţelan zăcea spartă pe jos. Şi când a vrut să încalece pe calul cel frumos şi sprinten, nu a putut, căci pereţii se prăbuşiseră şi calul muri. Învăţătorului îi merse la fel. Când a vrut să bea ciocolata topită, nu a putut fiindcă ceaşca era spartă. Când vru să citească o carte, nu putu deoarece biblioteca se prăbuşise şi toate cărţile luară foc. Numai grădinarului îi merse altfel. Când se trezi, soarele răsări precum îşi dorise. Când merse la izvor pentru a bea apă, aceasta încă mai curgea şi când merse în grădină, mai găsi pomii cu mere şi pere în picioare, iar în ramurile lor păsările cântau ca mai înainte. De aceea, spune un proverb: Cine îşi doreşte cel mai puţin şi cel mai pe placul lui Dumnezeu pentru a doua zi, acela va fi cel mai fericit.

Cele trei site – Pilda numărul 467

Într-o zi, un om veni la un înţelept şi-i spuse: „Ascultă, învăţătorule, trebuie să-ţi povestesc cum s-a comportat prietenul tău”. „Numai un pic, îl opri înţeleptul. Ai trecut ceea ce vrei să spui prin cele trei site?”.

„Care trei site?”, întrebă omul plin de mirare. „Întocmai, prietene, trei site. Să cercetăm dacă tot ceea ce vrei să-mi spui poate trece prin cele trei site: Prima este a adevărului. Ai verificat dacă tot ceea ce vrei să-mi spui e adevărat?”. Omul îi răspunse: „Nu, le-am auzit şi eu la rândul meu, şi…”. „Bine, dar te-ai folosit de a doua sită, cea a bunătăţii? Dacă ceea ce vrei să-mi povesteşti nu e tocmai adevărat, nici bun, vrei cel puţin să mi-o spui cu bunătate?”. „Păi…”, răspunse celălalt şovăind. „Aşa, spuse înţeleptul. Să încercăm atunci să ne folosim de cea de-a treia sită şi să vedem dacă ceea ce vrei să-mi povesteşti este de folos”. „De folos? Păi nu ştiu dacă…”. „Atunci, spuse înţeleptul surâzând, dacă ceea ce vrei să-mi spui nu e nici adevărat, nici bun şi nici de folos, prefer să nu ştiu, iar pe tine te sfătuiesc să uiţi totul”.

Mânzul nemulţumit – Pilda numărul 468

Un cal trăia cu mânzul său vivace într-o vale mirifică cu păşuni verzi, râuri limpezi şi umbra răcoroasă a multor copaci.
Dar mânzului îi mergea ca şi oamenilor care au de toate: era nemulţumit. Nu făcea decât ceea ce-i aducea plăcere: dormea, deşi nu era obosit; era comod şi sătul şi în cele din urmă dispreţuia valea. „Tată, dacă trebuie să mai trăiesc aici, sigur mă voi îmbolnăvi. Iarba nu-mi mai place, aerul este aşa de sufocant, râul este murdar. Trebuie să plecăm de aici!”. Aşa că au plecat de aici. S-au urcat pe cărăruşe abrupte spre coama muntelui. Vântul rece bătea tare şi aproape că nu mai găseai petic de iarbă. A doua zi, mânzul părea epuizat şi fără vlagă din cauza foamei. A treia zi, nu-şi mai putea mişca picioarele. „Este timpul să ne întoarcem”, spuse tatăl şi-l conduse pe fiul său în vale pe un alt drum. Sosiră acolo abia noaptea. Abia simţi sub picioarele sale iarba fragedă şi proaspătă şi mânzul necheză cu bucurie: „Tată, rămânem aici. Niciodată nu am mâncat o iarbă aşa de frumos mirositoare şi aşa de gustoasă!”. În acel moment se înălţau zorii dimineţii. Şi mânzul observă că tocmai în această vale au trăit şi mai înainte. De ruşine, nu mai îndrăznea să privească la tatăl său.

Drumeţul – Pilda numărul 469

Un om a fost surprins odată noaptea pe drum şi, pentru că era obosit, căută un loc liniştit. Se întinse deci pe o piatră mare – cum credea el – şi adormi. Când se trezi a doua zi, dimineaţa, omul se găsea într-un loc total diferit, iar toiagul şi rucsacul, pe care le pusese lângă piatră, nu mai erau de găsit. Admiră cu uimire noile ţinuturi şi locul pe care şi-l alesese pentru a se odihni. Atunci descoperi că aceasta nu era o piatră, ci carapacea unei uriaşe broaşte ţestoase. Broasca se deplasă mai departe în timpul nopţii şi-l luă cu sine şi pe acest drumeţ toropit de oboseală.

Apa învaţă viaţa corectă – Pilda numărul 470

Un sfânt de pe Muntele Athos a fost întrebat de ucenicii săi: „De-atâta timp stai aici pe malul râului şi te uiţi în apă. Ce vezi tu aici?”. Sfântul nu dădu niciun răspuns şi nu-şi întoarse privirea de la curentul apei pe care-l urmărea. În cele din urmă spuse: „Dumnezeu ne învaţă cum trebuie să trăim, dându-ne exemplul apei. Apa, unde curge, duce viaţă cu sine şi o împarte celor care au nevoie de ea. Este bună şi generoasă. Ştie să netezească denivelările terenurilor. Este dreaptă. Fără să ezite, cade de pe acoperişuri în adâncuri. Este curajoasă. Suprafaţa ei este netedă, dar poate forma valuri adânci. Este înţeleaptă. Rocile şi stâncile care îi stau în cale le ocoleşte. Ştie să suporte. Dar puterea sa blândă este la treabă ziua şi noaptea pentru a da la o parte obstacolele. Este perseverentă. Oricâte serpentine ar trebui să ia asupra ei, nu-şi pierde din vedere direcţia spre ţelul ei veşnic, spre mare. Este conştientă de scopul ei. Şi oricât de murdară devine, se străduieşte fără încetare să devină curată. Are putere să se reînnoiască. De aceea, spuse Sfântul, privesc în apă. Dumnezeu mă învaţă prin exemplul ei viaţa corectă”.

Mulţumesc frumos – Pilda numărul 471

În timpul unui război, un soldat cu faţa total distrusă a fost transportat la medic. Chirurgul îşi pregăti ustensilele şi începu să refacă faţa tânărului. Încet-încet, sub acţiunea chirurgului luă naştere din nou faţa distrusă. Apoi urmă ultima fază a operaţiei. I se cusu pacientului şi cea de-a doua porţiune a gurii. La sfârşit, asistentul îl ridică pe tânăr. Zona

operaţiei fiind anesteziată, tânărul nu simţea niciun fel de durere. De aceea medicul îi spuse: „Aşa, acum vorbeşte, te rog!”. Cei prezenţi aşteptau ca tânărul să întrebe de cei dragi, sau de şansele reuşitei operaţiei. Dar el mişcă buzele cu grijă şi articulă cu un zâmbet fin: „Mulţumesc frumos!”

Dacă coşarul este negru, e pentru tine – Pilda numărul 472

„Vai, ce urât este coşarul acesta, tată! Nu-mi place să văd feţe aşa de negre. Parcă ar fi un duh necurat. Fără îndoială că el este un om rău, nu-i aşa, tată?”. „Nu vorbi aşa, fiule. Fără să ştii, te arăţi nerecunoscător; căci dacă coşarul este negru, e pentru tine”. „Pentru mine! Ce vrei să spui, tată? Nu înţeleg”. „Am să-ţi explic. Acum că este frig, se aprinde focul în toate casele. Mii de sobe ard, pentru a ne încălzi şi pentru a ne găti mâncarea. Coşurile sobelor se umplu de funingine şi sunt murdare. După câtva timp trebuie curăţate. Dacă nu ar exista coşari, cine ar curăţa coşurile? Tata, mama sau chiar tu. Deci, fiecare dintre noi s-ar murdări şi înnegri într-o astfel de muncă. Îţi închipui ce mutre am avea! Nu cred că o asemenea muncă ţi-ar plăcea. Fii deci fericit că există aceşti coşari; fii recunoscător, căci, ţi-o mai spun o dată: coşarul este negru pentru tine”. „Nu m-am gândit niciodată la asta, tată”. „Să te gândeşti de acum înainte, fiule. Şi dacă tot vorbim despre asta, mai ascultă ceva. Pentru tine morarul este alb; pentru tine măcelarul este roşu; pentru tine ţăranul este ars de soare, bătut de vânt şi de ploaie; pentru tine cizmarul are spatele încovoiat, medicul se expune bolilor molipsitoare, mecanicul veghează în picioare pe o locomotivă şi soldatul stă de pază la hotare. Când aceşti oameni mor făcându-şi datoria este pentru tine. Orice om care îndeplineşte o slujbă folositoare, o îndeplineşte pentru ceilalţi oameni. Fiecare în felul său slujeşte pe ceilalţi. Cu cât această muncă este mai grea, mai umilă şi mai prost plătită, cu atât trebuie să o cinstim mai mult”. „Ţi-o făgăduiesc, tată, că nu voi mai zice niciodată despre coşar că e urât, nici despre cărbunar”. „Aceasta nu ajunge, fiule. Cu cât vei creşte mai mare, cu atât ai să vezi câţi oameni muncesc pentru tine, cu mâinile sau cu mintea. Munca este viaţa însăşi a lumii. Când ai să înţelegi aceasta, nu va mai fi suficient să-i cinsteşti pe muncitori, ci va

trebui să le urmezi exemplul, să devii folositor la rândul tău şi să dai slavă lui Dumnezeu. La rândul tău ai să munceşti pentru alţii. Şi când vei fi ostenit din cauza muncii pe care o vei presta în folosul tuturor, ai să-ţi aduci aminte de coşar. Fiecare muncă lasă urme pe frunte, în palme, în inimă. Când ne-am făcut din plin datoria, suntem obosiţi, plini de praf, de riduri, de răni şi câteodată de sânge. De cele mai multe ori, fiule, acestea nu sunt plăcute la vedere, dar nimic nu e pe lume mai de preţ decât aceste peceţi ale muncii. Doresc un singur lucru de la tine. Iată ce: Tot aşa cum ai zis în neştiinţa ta de copil „Vai, ce urât e coşarul ăsta!”, aş dori ca, odată devenit înţelept, să strigi în faţa muncitorilor, cărora munca le-a lăsat urme şi pe care i-a schimbat şi i-a îmbătrânit: „Vai, ce frumoşi sunt ei!”. Numai cei răi şi nefolositori sunt urâţi”.

Respectul – Pilda numărul 473

Un om merse odată printr-un lan de grâu. Aici întâlni un ţăran care mergea cu capul descoperit în amiaza mare. Omul îi recomandă să-şi pună pălăria pe cap pentru a nu-l arde arşiţa soarelui, dar ţăranul îi spuse: „Când merg prin lanurile mele de grâu, nu-mi pun pălăria pe cap, pentru că trebuie să am respect faţă de puterea şi acţiunea minunată a lui Dumnezeu, care lucrează aici, în tăcere”.

Izvorul şi fântâna – Pilda numărul 474

Unicul izvor de apă era mult în afara unui mic sat. Femeile petreceau zilnic multe ore pentru a transporta, pe drumurile prăfuite şi pe arşiţa soarelui, apă în casele lor. Pe drum conversau asupra grijilor, necazurilor şi bucuriilor lor şi cereau sfaturi una de la alta. Într-o bună zi au primit bani de la o organizaţie de binefacere. Atunci bărbaţii au decis să se facă o fântână în sat pentru a le uşura viaţa femeilor. Femeile aveau acum foarte mult timp liber. Au început să se certe; la început între ele, apoi în familiile lor. Acest lucru nu le-a plăcut bărbaţilor. De aceea au mers şi au astupat înapoi fântâna satului.

Mulţumesc – Pilda numărul 475

Markus merse într-un magazin pentru a cumpăra pâine.
„Mulţumesc pentru pâine", spuse Markus vânzătoarei.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse vânzătoarea, ci celui care mi-a livrat-o. Eu o păstrez aici până va fi vândută".
De aceea, Markus mulţumi livrantului.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse livrantul, ci aceluia care a copt-o".
De aceea, Markus mulţumi brutarului.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse brutarul, ci aceluia care mi-a dat făina".
De aceea, Markus mulţumi morarului.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse morarul, ci celui care mi-a adus grâu la măcinat".
De aceea, Markus mulţumi magazionerului.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse magazionerul, ci ţăranului care mi-a dat grâul".
De aceea, Markus mulţumi ţăranului.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse ţăranul, ci aceluia din care a crescut grâul".
De aceea, Markus mulţumi seminţei.
„Nu-mi mulţumi mie, spuse sământa, ci celor cu ajutorul cărora am crescut".
De aceea, Markus mulţumi pământului, ploii şi soarelui.
„Nu ne mulţumi nouă, spuseră acestea, ci celui care ne-a creat".
De aceea, Markus mulţumi lui Dumnezeu. El se rugă astfel: „Mulţumesc, Doamne, pentru pământ, ploaie şi soare şi pentru sământa care creşte, şi pentru ţăran. Mulţumesc, că permiţi omului să construiască hambare. Mulţumesc pentru magazioneri şi pentru morari. Mulţumesc pentru brutari şi pentru livranţi şi pentru vânzători. Mulţumesc, Doamne, pentru pâine. Amin".

Ce este un sfânt?
— Pilda numărul 476

Nicuşor a mers la cumpărături cu mama sa. În drum spre piaţă au trecut pe lângă o mare Biserică Ortodoxă. Nicuşor o privi şi spuse: „Mămică, ia uite, ferestrele sunt chiar murdare". Mămica nu-i spuse nimic. Îl luă de mână şi-l conduse în Biserică. De aici ferestrele arătau

frumos colorate şi luminoase. Atunci, Nicuşor se miră şi privi cu atenţie la vitralii. În faţă la altar sărea în ochi o fereastră foarte frumoasă cu figuri de sfinţi. Şi printr-o figură tocmai treceau razele soarelui, încât aceasta era foarte luminoasă. Nicuşor întrebă: „Mămică, cine este acesta?”. „Acesta în faţă, răspunse ea, este sfântul Ioan Botezătorul”. Câteva zile mai târziu băiatul a avut oră de religie. Profesorul i-a întrebat pe elevi: „Cine poate să-mi spună ce este un sfânt?”. Atunci se făcu mare linişte în clasă. Doar Nicuşor ridică mâna şi spuse: „Un sfânt este un om prin care străluceşte Soarele dreptăţii – Dumnezeu”.

Deodată vezi totul altfel – Pilda numărul 477

Un mare scriitor spaniol, Lope de Vega, se afla pe patul de moarte. Viaţa i se derulă înaintea ochilor ca un film. A avut multe succese şi întreaga sa viaţă a fost copleşită de multe aplauze. I-a entuziasmat şi încântat pe oameni cu cele peste o mie de piese de teatru.
Trăise doar pentru succes. N-ar fi trebui să fie mulţumit acum la sfârşitul unei vieţi aşa de rodnice? Când se apropie ceasul din urmă, privi deodată lucrurile invers. Dar medicul care-l îngrijea îi spuse plin de admiraţie: Puteţi să muriţi fericit. Lumea nu vă va uita niciodată. Veţi intra în istorie. „Domnule doctor, îi spuse muribundul, abia acum înţeleg: înaintea lui Dumnezeu este mare doar acela care are o inimă bună. Cu ce mare bucurie aş da acum toate aplauzele vieţii mele, dacă pentru acest lucru aş mai putea face cel puţin încă o faptă bună!”

Cred în înviere – Pilda numărul 478

Un oarecare om îl întrebă odată pe marele fizician Isaak Newton: „Crezi că omul, după ce prin moarte a devenit praf şi cenuşă, poate să învie din morţi?”. Fizicianul îi răspunse: „Cred, cum să nu cred”. Omul îl întrebă mai departe: „Poţi să-mi dovedeşti lucrul acesta?”. Newton îi răspunse: „Da, voi încerca”. El luă un pumn cu nisip şi unul cu pilitură de fier, le amestecă şi apoi îl întrebă pe acel om: „Crezi că se poate despărţi nisipul de această pilitură de fier?”. Omul îi răspunse: „Nu, cum să se poată!”. Newton luă atunci un magnet, îl apropie de grămadă

şi adună laolaltă toată pilitura de fier, despărţind-o astfel de nisip. Apoi adăugă: „Dacă Dumnezeu a dat atâta putere acestui magnet ca să poată atrage toată pilitura de fier, nu va avea El oare atâta putere, încât să poată învia pe oameni din morţi? Cu siguranţă că da”.

S-a făcut singur!
— Pilda numărul 479

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea totdeauna obiceiul să spună că soarele, luna, pământul şi lumea întreagă s-au făcut ele singure.
Într-o zi, s-a dus la un vecin, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe unul din pereţii casei un covor prea frumos.
A întrebat atunci pe vecin:
— „Cine a făcut covorul acesta?”
Gazda îi răspunse liniştit:
— „Nimeni”.
— „Cum aşa nimeni?”
Omul îi răspunse liniştit:
— „Uite-aşa: eu m-am trezit cu el pe perete, cum îl vezi, el s-a făcut singur, el s-a urcat pe perete, el singur”.
Necredinciosul s-a supărat:
— „Vorbeşti într-aiurea, vecine!”
— „Ba nu vorbesc de loc într-aiurea. Dumneata îmi tot spui că nu-i Dumnezeu, şi că soarele, pământul şi celelalte toate s-au făcut ele singure. Dacă e aşa, atunci şi dumneata trebuie să mă crezi pe mine. De ce te-aş crede numai eu, iar dumneata pe mine nu?”
Necredinciosul a plecat nasul în pământ şi din ziua aceea n-a mai zis că nu-i Dumnezeu, iar cu vremea a-nceput şi el a crede.